

ИЗБРАНА
СВЕТОВНА
ФАНТАСТИКА

ФАНТАСТИКА

Човек има само един живот... Е, всъщност два.

77

ЛОИС МАКМАСТЪР
БЮДЖОЛД

ИМПЕРАТОРСКАТА
ГВАРДИЯ

МАЙАС ВОРКОСИГАН ОТНОВО В ДЕЙСТВИЕ!

Лоис Макмастър Бюджолд
Императорската гвардия

ГЛАВА 1

Майлс дойде в съзнание, но не отвори очи. В мозъка му сякаш тлееха въгленчетата на някакъв огнен сън, безформен и постепенно избледняващ. Струваше му се, че отново са го убили, ала паметта и разумът му започнаха да възстановяват обърканото преживяване.

Сетивата му се опитаха да подредят външните възприятия. Намираше се в безтегловност, лежеше по гръб, завързан с ремъци върху някаква повърхност, обвит в медицинско фолио стандартно военно производство. Все още носеше мекото си трико, но скафандърът му липсваше. Ремъците не бяха стегнати. Ноздрите му гъделичкаше миризма на многократно филтриран студен сух въздух. Като внимаваше да не вдига шум, той бавно освободи едната си ръка и докосна голото си лице. Нямаше контролни проводници и сензори, нито кръв... „Къде са оръжията ми, скафандърът, слушалките?“

Спасителната операция бе вървяла според плана. С капитан Куин и техния патрул проникнаха в кораба на похитителите и откриха килията на отвлечения бараярски куриер от Имперската служба за сигурност лейтенант Ворберг, жив, макар и упоен. После се отправиха обратно по мрачните коридори към очакващата ги бойна совалка на „Дендари““. Заети другаде, похитителите не ги бяха нападнали. Тогава какво се беше случило?

Наоколо се разнасяха тихи звуци: пиукане на медицинска техника, свистене на рециклираща климатична инсталация, човешки шепот. Животински стон. Майлс облиза устни, просто за да се увери, че не е изпъшкал той. Можеше и да не е ранен, ала някой наблизко не бе в добра форма. Миришеше на антисептици. Той леко повдигна клепачи, готов отново да се престори, че е в безсъзнание, ако се окаже във вражески ръце.

Но се намираше – в безопасност, надяваше се – в собствената си бойна совалка и лежеше на една от четирите сгъваеми койки в дъното на каютата. Медицинската система за спешна помощ бе позната гледка, въпреки че обикновено я виждаше от друга гледна точка. Обърнат с гръб към него, санитарят стоеше до койката от другата страна на пътеката. Майлс не забеляза чували за трупове. „Само още един пострада.“ Щеше да прибави: „Чудесно“, само че в тази операция не се предвиждаха жертви.

„Само един пострадал“ – поправи се той. Ужасно го болеше глава. Ала нямаше изгаряния от плазмено оръжие, нито беше парализиран с невроразрушител. В тялото му не се вливаха интравенозни системи за кръвни заместители или синергин против шок. Не плуваше в наркотичната мъгла на болкоуспокоителни и движенията му не бяха ограничени от превръзки. Само главоболието – нещо като мигрена след зашеметяване. „Как може да са ме зашеметили през бойния скафандър, по дяволите?“

Все още със скафандър, но без шлем и ръкавици, санитарят на „Дендари“ се обърна и видя, че Майлс го гледа.

– Свестихте ли се? Ще съобща на капитан Куин. – Той се вгледа за миг в лицето му и светна с фенерче в очите му, за да провери за реакция на зениците.

– Колко време... съм бил в безсъзнание? Какво се е случило?

– Получихте някакъв пристъп или гърч. Без очевидна причина. Полевият тест за токсини не даде резултат, но той е съвсем елементарен. Веднага щом се върнем на кораба, ще ви подложим на по-сериозен преглед.

„Значи не са ме убили. Още по-лошо. Като миналия път. По дяволите. Какво съм направил? Какво са видели?“

Предпочиташе да са го... е, не. Не предпочиташе да са го улучили с невроразрушител. Почти.

– Колко време? – попита Майлс.

– Пристъпът продължи четири-пет минути.

Оттогава със сигурност бяха изминали повече от пет минути.

– А после?

– Боя се, че останахте в безсъзнание около половин час, адмирал Нейсмит.

Никога не бе продължавало толкова време. Най-тежкият му пристъп. Беше се молил предишният да е последен. Оттогава бяха изминали повече от два месеца. По дяволите, бе убеден, че новото лекарство е действало.

Майлс се освободи от ремъците и се измъкна от топлинното фолио.

– Не ставайте, господин адмирал.

– Трябва да изслушам докладите на хората си.

Медикът внимателно постави длан на гърдите му и го натисна обратно на леглото.

– Капитан Куин ми нареди да ви упоя, ако се опитате да станете.

„Отменям тази заповед!“ – едва не извика Майлс. Но изглежда в

момента не водеха битка и санитарят го наблюдаваше с професионално безпристрастния поглед на човек, готов да изпълни дълга си въпреки рисковете.

– Затова ли съм останал толкова дълго в безсъзнание? Упоихте ли ме?

– Не, господин адмирал. Дадох ви само синергин. Жизнените ви признаци бяха стабилни и се страхувах да ви дам нещо друго преди да разберам с какво си имаме работа.

– Ами взводът? Всички ли са добре? Измъкнахме ли бараярския пленник?

– Да, всички са добре. А бараярецът, хм... ще оживее. Запазих кратката му – има голяма вероятност хирургът да успее да му ги зашие. – Медикът се озърна, сякаш търсеше помощ.

– Какво? Тежко ли е ранен?

– Хм... Ще повикам капитан Куин, господин адмирал.

– Незабавно – изсумтя Майлс.

Санитарят се превърта в безтегловното пространство и настойчиво зашепна в интеркома на отсрещната стена. После се върна при пациента си – лейтенант Ворберг? В ръката и крака му се вливаха интравенозни системи с плазма. Останалата част от тялото му бе покрита с топлинно фолио. Проблесна светлинен сигнал и санитарят припряно се вмъкна в скоковата си седалка. Совалката премина през бърза поредица от маневри в подготовка за скачване с кораба.

Първо качиха ранения заложник. На две части. Майлс изскърца със зъби при вида на войника, който носеше голям хладилен контейнер. Наоколо обаче като че ли нямаше много кръв. Тъкмо се беше отказал да чака Куин и се освобождаваше от предпазните ремъци, когато тя се появи от палубата и се понесе по пътеката към него.

Бе свалила шлема и ръкавиците на бронирания си скафандър и сега смъкна качулката на телесния си костюм и разпусна тъмните си, сплътени от пот къдрици. Прелестно изваяното и лице беше бледо от напрежение, в кафявите ѝ очи проблесваше страх. Но неговата малка флотилия от три кораба не можеше да е в непосредствена опасност, иначе Куин нямаше да е при него.

– Добре ли си? – пресипнало попита тя.

– Куин... какво... не. Първо докладвай за обстановката.

– Зеленият взвод изведе екипажа на отвлечения кораб. Всички. Нанесени са някои щети на оборудването – застрахователната компания няма да изпадне във възторг като предишния път, но нямаме жертви.

– Хвала на Бога и сержант Таура. А похитителите?

– Пленихме големия им кораб и деветнайсет души. Убихме трима. Всички са на борда. Шест-седем души избягаха със скоковия си катер. Той е съвсем леко въоръжен – на толкова голямо разстояние от най-близкия скоков пункт „Ариел“ спокойно може да ги настигне. Ти решаваш: можем да ги оставим, да ги взривим или да се опитаме да ги заловим.

Майлс разтърка лицето си.

– Разпитайте пленниците. Ако са от същата банда, която миналата година отвлече „Солера“ и уби всички пътници и екипажа, станция Вега ще плати награда и за една и съща операция можем да получим три пъти повече. Тъй като веганците предлагат същата награда за доказателство за смъртта им, внимателно документирайте всичко. Ще им наредим да се предадат. Само веднъж. – Той въздъхна. – Предполагам, че нещата не са минали точно според плана. Пак.

– Всяка операция за спасяване на заложник, при която не са дадени жертви, може да се смята за пълен успех. Ако корабният хирург не зашие наопаки краката на твоя нещастен бараярец, успехът ни е стопроцентов.

– Хм... да. Какво се случи, когато... Паднах ли? Какво стана с Ворберг?

– За съжаление, ранихме го ние. Ти падна и адски ни изненада. Скафандърът ти излъчи нещо неразбираемо, после се задейства плазменият ти пистолет. – Тя прокара пръсти през косата си.

Майлс погледна тежкия плазмен пистолет, вграден в десния ръкав на бронирания скафандър на Куин, същия като неговия. Сърцето му се сви.

– О, не! Мамка му. Само това не ми казвай.

– Боя се, че е така. Улучи го – точно през краката. За щастие, предполагам, лъчът е обгорил кръвоносните съдове, така че той не изгуби много кръв. Освен това беше толкова силно дрогиран, че едва ли е усетил нещо. За момент си помислих, че някой враг е овладял скафандъра ти с дистанционно управление, но инженерите се кълнат, че вече не било възможно. Взриви няколко стени – трябваше и четиримата да седнем върху ръката ти, за да те изключим. Здравата се мятеше – едва не очисти и нас. Накрая се наложи да те зашемета в тила и ти изгуби съзнание. Уплаших се, че съм те убила. – Куин говореше малко задъхано. – Майлс, какво става с теб, по дяволите?

– Мисля, че съм получил... някакъв пристъп. Като епилепсия, само

че, изглежда, не оставя неврологични следи. Опасявам се, че може да е страничен ефект от миналогодишното ми криосъживяване. – „Отлично знаеш, че е така, по дяволите.“ Майлс докосна еднаквите белези от двете страни на шията си, вече зараснали и избледнели – спомени от тази операция. Зашеметяването обясняваше продължителния период на безсъзнание и последвалото главоболие. Е, припадъците не бяха по-тежки от преди...

– О, Господи – въздъхна Куин. – Но това първият ли е... – Тя замълча и внимателно го погледна. Гласът ѝ стана безизразен. – Това не е първият път, нали?

Мълчанието ставаше неловко. Майлс се насили да отговори.

– Случвало се е три-четири – „или пет?“ – пъти след като ме изкараха от стазата. Криоложката каза, че можело да мине от само себе си, също както амнезията и задъхването. И после пристъпите като че ли изчезнаха.

– И от ИмпСи са те пуснали на секретна операция с такава бомба със закъснител в главата ти?

– ИмпСи... не знае.

– Майлс...

– Ели – отчаяно каза той, – те веднага щяха да ме свалят от активна служба, знаеш го. В най-добрия случай щяха да ми заковат бутушите за пода зад някое бюро. И щяха да ме пенсионираат по болест – в най-лошия. И това щеше да е краят на адмирал Нейсмит. Завинаги.

Тя се вцепени.

– Мислех, че ако пристъпите се повторят, сам ще мога да се справя с тях. Наистина мислех така.

– Някой знае ли?

– Почти... никой. Не исках да рискувам ИмпСи да научи. Казах на корабната лекарка на „Дендари““. Заклех я да го пази в тайна. Работим по диагнозата. Но засега не сме стигнали много далеч. В края на краищата, тя е травматоложка. – Да, нейната специалност бяха плазмените изгаряния и зашиването на крайници. Поне лейтенант Ворберг не можеше да е в по-добри и по-опитни ръце, даже по някакво вълшебство да можеше незабавно да бъде пренесен в Имперската военна болница на Бараяр.

Куин стисна устни.

– Но на мен не ми каза нищо. Като оставим личните ни отношения, аз съм твоя заместничка в тази операция!

– Трябваше да ти кажа. Сега го разбирам.

Тя погледна към санитаря от „Перегрин“, който вкарваше празно гравитолегло през люка.

– Имам още малко работа по разчистването. Ти ще останеш в проклетия лазарет, докато се върна, нали?

– Вече съм добре! Може да минат месеци преди пристъпът да се повтори. Ако изобщо се повтори.

– Нали? – изскърца със зъби Куин и го стрелна с гневен поглед.

Майлс си помисли за Ворберг и измърмори:

– Добре.

– Благодаря.

Майлс презрително отказа гравитолеглото и настоя да върви сам. Чувстваше се унижен. „Губя контрол...“

* * *

Щом Майлс стигна в лазарета, един от санитарите му направи мозъчно сканиране, взе му кръв и проби от всички телесни течности и провери жизнените му признаци. После можеше само да чака лекарката. Той дискретно се оттегли в малкия кабинет за прегледи, където ординарецьт му донесе корабната му униформа и загрижено застана до него, докато Майлс ядосано не го отпрати.

И остана сам в тихата стаичка. Нямахме какво друго да прави, освен да мисли, което навярно беше тактическа грешка. Куин щеше да поеме текущите задачи, иначе защо я бе направил своя заместничка? Отлично се беше справила предния път, когато го бяха извадили от строя, взривявайки с иглена граната гърдите му по време на операцията на Джаксън Хол.

Той обу сивия си панталон и разгледа тялото си. Пръстите му проследиха широката паяжина от белези по кожата му. Криоложката бе свършила чудесна работа. Новото му сърце, бели дробове и други органи вече бяха почти развити и функционираха нормално. След последните процедури крехките му кости, които го бяха измъчвали още от раждането му, почти изцяло бяха заменени със синтетика. Криоложката дори изправи гръбначния му стълб и увеличи ръста му с няколко сантиметра. Умората не си личеше. За очите на другите той беше в по-добра физическа форма, отколкото през целия си близо тридесетгодишен живот.

„Има само един малък проблем.“

От всички заплахи, помрачавали кариерата му, тази бе най-малко очаквана... и фатална. Майлс беше работил с пълна съсредоточеност, бе

преодолял всички съмнения във физическите му недъзи, беше спечелил славата си на най-изобретателен галактически агент в бараярската Имперска служба за сигурност. Привидно независимият наемник спокойно можеше да стигне до там, докъдето нямаша достъп редовните бараярски сили – отвъд политическите прегради в мрежата от скокови пътища из галактиката. В продължение на десет години той бе усъвършенствал новата си самоличност на „адмирал Нейсмит“, самозван командир на „Свободните наемници от Дендари“ . „Нашата специалност са дръзките спасителни операции.“

Като последната. Жалките похитители бяха изгубили късмета си в деня, в който бяха отвлели невъоръжен товарен кораб, регистриран на Здрача на Зоав, и бяха открили, че вози бараярски имперски куриер, носещ кредитни чекове и жизненоважна дипломатическа информация. Ако изобщо бяха имали някакъв инстинкт за самосъхранение, незабавно щяха да върнат лейтенант Ворберг и неговия багаж в най-близкия скоков пункт – и да поднесат извиненията си. Вместо това се бяха опитали да го продадат на онзи, които предложи най-висока цена. „Избий ги до крак – бе измърморил Саймън Илян, шефът на ИмпСи. – Дяволът ще познае своите.“ После изложи подробностите на Майлс. Императорът не одобрявал някой да спира куриерите му, да ги измъчва или да ги продава като информационни чипове. Макар че операцията на „Дендари“ официално се финансираше от застрахователната компания на кораба от Здрача на Зоав, нямаше да е зле да разкрият, че техен работодател също е Бараярската империя. За доброто на следващия куриер, който се натъкнеше на нещо подобно.

Майлс нямаше търпение да участва в разпита на пленниците. Втората основна грижа на Илян след освобождаването на Ворберг беше да установят дали куриерът е бил отвлечен случайно, или нарочно. Ако бе вярно второто... някой трябваше да проведе вътрешно разследване. Майлс се радваше, че тази неприятна задача не е в неговия ресор.

Лекарката най-после се появи, все още облечена в стерилна престилка. Тя постави ръце на хълбоците си, погледна го и въздъхна уморено.

– Как е бараярецът? – попита Майлс. – Ще се... хм... възстанови ли?

– Не е толкова зле. Краката бяха отрязани съвсем чисто и за щастие, точно под коленните стави, което спестява адски много усложнения. Ще е с около три сантиметра по-нисък.

Той потръпна.

– Но когато се прибере у дома, вече ще е на крака – прибави тя. – Ако пътят продължи около месец и половина.

– О, Господи! – Ами ако плазменият откос бе прерязал Ворберг точно през коленете? Или около метър по-високо, през кръста? Дори лекарката на „Дендари“ не можеше да прави чудеса. Това нямаше да е кулминация на кариерата му – след като Майлс с леко сърце беше уверил шефа на ИмпСи, че няма проблем да спаси Ворберг. Прималя му от странната смесица от облекчение и ужас. „О, Господи, как ще го обясня на Илян?“

Лекарката разгледа скенерните му снимки.

– Не се проявяват очевидни аномалии. Единственият начин да разбера нещо е да те наблюдавам по време на пристъп.

– По дяволите, нали ме подложи на всякакви тестове, включително на електрошок, за да го предизвикаш в лабораторията? Мислех, че таблетките, които ми даде, са ме излекували.

– Обикновените противоепилептични средства ли? Редовно ли ги взимаш? – Тя го изгледа подозрително.

– Да. – Майлс сподави лаишките си възражения. – Няма ли какво друго да опиташ?

– Не. И тъкмо затова ти дадох да носиш монитора. – Тя се озърна наоколо, но не забеляза устройството. – Къде е?

– В моята каюта.

Лекарката ядосано стисна устни.

– Нека се досетя. Не си го носил, нали?

– Не влизаше под бойния ми скафандър.

Тя изскърца със зъби.

– Не можа ли да оставиш някое от оръжията си?

– Невъоръжен нямаше да съм от никаква полза за взвода си. Със същия успех можех да остана на „Перегрин“.

– Определено е трябвало.

„Или да се върна на Бараяр.“ Но освобождаването на Ворберг бе най-важната част от операцията и Майлс беше единственият офицер от „Дендари“, който знаеше имперските разпознавателни кодове.

– Аз... – Нямаше смисъл да се оправдава. – Абсолютно права си. Няма да се повтори, докато... докато не решим този проблем. Какво ще правим сега?

Тя разпери ръце.

– Направих ти всички тестове, които са ми известни. Очевидно противоепилептичните таблетки не са отговорът. Това е някакво

специфично крионично увреждане на клетъчно или субклетъчно равнище. Трябва да те прегледа най-добрият крионевролог, когото успееш да откриеш.

Майлс въздъхна и облече черната си тениска и сивата си униформена куртка.

– Свършихме ли засега? Трябва да участвам в разпита на пленниците.

– Да. – Лекарката събърчи лице. – Но не ходи въоръжен.

– Слушам – покорно отвърна той и избяга навън.

ГЛАВА 2

Майлс седеше на комуникационния пулт в каютата си на борда на флагманския кораб „Перегрин“ и пишеше хилядния си секретен доклад до шефа на бараярската Имперска служба за сигурност Саймън Илян. Е, не беше хилядният, това бе абсурд. Не можеше да изпълнява повече от три-четири операции годишно, а той командваше „Дендари“ от по-малко от десетилетие. Няма и четиридесет задачи. Ала вече не помнеше действителния им брой и това не бе резултат от криоамнезията.

„Не се разсейвай, момче.“ Обобщеното изложение трябваше съвсем накратко да покрива фактологичните приложения, качени от файловете на флота на „Дендари“. Разузнавателните аналитици на Илян обичаха да разполагат с много сурови данни. Така си намираха работа в малките си кабинети в подземията на щабквартирата на ИмпСи във Ворбар Султана. И се забавляваха, понякога се боеше Майлс.

„Перегрин“, „Ариел“ и останалите от бойната група на „адмирал Нейсмит“ орбитираща около планетата Здрачът на Зоав. Корабната му счетоводителка уреждаше сметките със застрахователната компания, която най-после беше получила кораба и екипажа си, искаше награда за пленените кораби на похитителите и подаваше официално искане до посолството на станция Вега. Майлс въведе счетоводния баланс в доклада като „Приложение А“.

Пленниците бяха свалени на планетата и правителствата на Вега и Зоав можеха да си ги поделят – за предпочитане по същия начин като бедния Ворберг. Похитителите бяха отвратителна шайка. Майлс почти съжеляваше, че катерът се е предал. Приложение Б съдържащо записи от разпитите на пленниците. Властите на Вега и Зоав щяха да получат редактирани копия. Почти всички конкретни въпроси и отговори, свързани с Бараяр, бяха изтрети. Голяма част от признанията на престъпниците не представляваха особен интерес за ИмпСи, макар че същото не можеше да се каже за веганците.

От гледна точка на Илян, най-важен бе фактът, че няма доказателства бараярският куриер да е бил отвлечен по нечия заповед. Освен ако – Майлс не забрави да го отбележи в обобщението – тази информация не е била известна само на загиналите бандити. Тъй като сред тях бяха и така нареченият им капитан, и двама от най-старшите офицери, имаше достатъчно възможности в тази насока. Аналитичите на Илян

получаваха шанс да си заслужат заплатите. Но това трябваше да се проследи от другия край, чрез представителите на дома Харгрейвс, които се бяха опитвали да уредят продажбата или откупа за товарния кораб от страна на похитителите. Майлс искрено се надяваше ИмпСи да съредоточи интереса си върху полупрестъпния Велик дом на Джаксън Хол. Макар че агентите на дома Харгрейвс неволно бяха помогнали в организирането на операцията на „Дендари“.

Докладът на счетоводителката щеше да се понарави на Илян. „Дендари“ не само бяха успели да не надхвърлят бюджета си – за пръв път, – но и бяха получили удивителна печалба. ИмпСи безплатно получаваха обратно куриера си. „Страхотни сме, нали?“

И кога лейтенантът от ИмпСи лорд Майлс Воркосиган най-после щеше да получи дългоочакваното си повишение в капитан? Странно, бараярският му чин все още му се струваше по-действителен от този в „Дендари“. Наистина, той първо се беше обявил за адмирал и после го бе заслужил, вместо обратното, както беше нормално, но вече никой не можеше да твърди, че не е такъв. От галактическа гледна точка, адмирал Нейсмит бе съвсем реален. Бараярската му самоличност просто представляваше още едно негово измерение. Или приложение?

„Нищо не може да се сравнява с дома. Не казвам, че няма нищо по-добро. Казвам само, че нищо не може да се сравнява с него.“

Това го върна към Приложение В, видеозаписите от бойните скафандри на „Дендари“ при проникването във вражеския кораб и освобождането на заложника, действията на зеления взвод на сержант Таура, която беше спасила екипажа на товарния кораб, собствения му син взвод и цялата... верига от събития. Майлс мъчително изглежда момента на пристъпа си. Камерата на скафандър №60 бе уловила в близък план лейтенант Ворберг, който изкрещя и изпадна в безсъзнание, докато отсечените му крака отхвърчаха в противоположната посока.

Моментът не беше подходящ да досажда на Илян с искане за повишение.

Предния ден бяха прехвърлили възстановяващия се Ворберг в сградата на Бараярския съвет на Здравча на Зоав, за да бъде откаран у дома по нормалните канали. Майлс тайно се радваше, че секретността не му бе позволила да отиде в лазарета, за да му се извини. Преди изстрела с плазмения пистолет лейтенантът не бе видял лицето му, скрито под шлема на скафандъра, а после, разбира се... Лекарката на „Дендари“ беше казала, че Ворберг имал съвсем мъгляв и объркан спомен за спасяването си.

Искаше му се да може да изтрие от доклада си целия запис на сивия взвод. Непрактично, уви. Отсъствието на най-интересната част щеше да привлече вниманието на Илян като сигнален огън на планински връх.

Разбира се, ако изтриеше цялото приложение, записите на всички взводове, липсата нямаше да направи впечатление...

Майлс се замисли с какво би могъл да замени Приложение В. В миналото беше писал предостатъчно кратки или мъгляви доклади – поради бързане или умора. „В резултат на повреда десният плазмен пистолет на скафандър №032 превключи на режим «Огън». Последваха няколко минути на смут и за съжаление, субектът беше улучен от плазмения лъч...“ Онзи, който четеше доклада, нямаше да хвърли вината върху него, ако приемеше, че повредата е била в скафандъра.

Не. Не можеше да излъже Илян. Дори в страдателен залог.

„Това няма да е лъжа. Просто съкращаване на доклада.“

Нямаше начин. Със сигурност щеше да пропусне някоя дребна подробност в другите файлове и аналитиците на Илян щяха да забележат.

Не че в другите части имаше много моменти, свързани с този кратък инцидент. Нямаше да е толкова трудно да прегледа целия доклад.

„Лоша идея.“

И все пак... щеше да е интересна проверка. Някой ден можеше да се озове на мястото на четящите, не дай си Боже. С образователна цел щеше да е полезно да види до каква степен може да ги манипулира. От любопитство, той записа целия доклад, копира го и започна да коригира копието. Какви незначителни промени бяха необходими за изтриването на такъв позор за един оперативен агент?

Отне му само двадесетина минути.

Майлс прегледа резултата. Майсторска работа. Чак му се пригади. „За това могат да ме уволнят.“

„Е, само ако ме хванат.“ Целият му живот сякаш се основаваше на този принцип – бягство от наемни убийци, лекари, правилника на Службата, ограниченията на ворския му ранг... бягство от самата смърт. „Мога да изпреваря дори теб, Илян.“

Той се замисли за независимите наблюдатели на Илян в „Дендари““. Единият се намирал в основните сили на флота, вторият бе свързочен офицер на „Ариел“. Нито един не беше на борда на „Перегрин“, нито във взводовете, нито един не можеше да оспори твърденията му.

„Не е зле да обърна малко повече внимание на това.“ Майлс

засекрети коригирания вариант и го записа при оригинала. После се протегна, за да облекчи болката в гърба си. Такива бяха последствията от канцеларската работа.

На вратата се позвъни.

– Да?

– Баз и Елена – разнесе се по интеркома женски глас.

Той изчисти комуникационния си пулт, облече униформената си куртка и натисна бутона за отключване на вратата.

– Влезте. – После се завъртя на стола си и се поусмихна.

Баз беше комодор Баз Джесек, главен инженер на флота и първи заместник на Майлс. Елена бе капитан Елена Ботари-Джесек, съпруга на Баз и в момента командир на „Перегрин“. Двата бяха сред малцината бараярци в „Дендари“ и знаеха всичко за двете самоличности на Майлс като адмирал Нейсмит, бетански наемник, и лейтенант лорд Майлс Воркосиган, таен оперативен агент на бараярската ИмПСи. Дълггнестият оплешивяващ Баз беше с него още от самото начало, дезертър, когото Майлс бе прибрал и (според собственото му мнение) превъзпитал. Елена... беше съвсем друг въпрос.

Тя бе дъщеря на бараярския му телохранилел, отгледана в имението на граф Воркосиган и приемна сестра на Майлс. Лишена от право да служи в бараярските въоръжени сили заради пола си, Елена копнееше да постъпи в армията. Майлс беше намерил начин да изпълни желанието ѝ. Сега тя бе истински войник, стройна и висока като мъжа си в стегнатата си сива униформа. Прихваната над ушите ѝ, тъмната и коса обрамчваше светлото ѝ скулесто лице и будните ѝ тъмни очи.

Животът им можеше да тръгне в съвсем друга посока, ако някога беше отговорила с „Да“ на пламенното, смутено предложение на Майлс да стане негова жена. Тогава и двамата бяха на осемнадесет. Къде ли щяха да са сега? Да водят разкошен живот на ворски аристократи в столицата? Дали щяха да са щастливи? Или щяха да си омръзнат и да съжаляват за пропуснатите възможности? Не, дори нямаше да знаят какво са пропуснали. Може би щяха да имат деца... Майлс се отърси от тези мисли. Непродуктивно.

И все пак някъде, дълбоко потискано в сърцето му, нещо все още чакаше. Елена изглеждаше щастлива със съпруга си. Но наемническият живот – както той знаеше от собствен опит – криеше много рискове. Някой вражески изстрел можеше да я превърне в скърбяща вдовица, очакваща утеха... само че Елена участваше в повече битки от Баз. Като коварен план, изплуващ нощем от тъмните кътчета на ума му, тези мисли

имаха един съществен недостатък. Е, не можеше да го избегне. Обаче можеше да отвори уста и да каже нещо адски глупаво.

– Привет, приятели. Разполагайте се. С какво мога да ви бъда полезен? – весело попита Майлс.

Елена се усмихна в отговор и двамата седнаха от другата страна на комуникационния пулт. В поведението им имаше нещо необичайно официално. Баз даде знак на Елена да започне.

– Добре ли се чувстваш вече, Майлс? – попита тя.

– А, да. Нищо ми няма.

– Чудесно. – Тя дълбоко си пое дъх. – Милорд... – Фактът, че се обръща към него с бараярската му титла, бе още един сигурен признак, че предстои нещо необикновено. – ...ние искаме да подадем оставка. – Смутената ѝ усмивка стана още по-широка, сякаш току-що беше казала нещо изключително приятно.

Майлс едва не падна от стола.

– Какво? Защо?

Елена погледна Баз и той взе думата.

– Получих предложение за инженерска работа в един орбитален док на Ескобар. Заплатата е достатъчна и за двама ни.

– Аз... аз... не знаех, че не сте доволни от възнагражденията си. Ако става дума за пари, можем да уредим нещо.

– Не става дума за пари – отвърна Баз.

Тъкмо от това се боеше. Не, щеше да е прекалено лесно...

– Искаме да подадем оставка и да създадем истинско семейство – довърши Елена.

Какво толкова имаше в това просто, рационално обяснение, че напомняше на Майлс за момента, в който иглената граната пръсна гърдите му по паважа?

– Хм...

– Като офицери от „Дсандарии“ – продължи тя, – можем просто да отправим съответното предварително предупреждение и да напуснем, разбира се. Но като ваши васали, трябва да ви помолим да ни освободите от задълженията ни като Извънредна милост.

– Хм... не съм... не съм сигурен, че флотът е готов едновременно да изгуби днамата си старши офицери. Особено Баз. Когато отсъствам, а това се случва през половината време, аз разчитам на него не само за техническата част, но и да държи нещата под контрол. Да се грижи частните договори да не накърняват бараярските интереси. Да знае... всички тайни. Не виждам как бих могъл да го заменя.

– Първият ми заместник е готов за повишение – увери го Баз. – Чисто технически, той е по-добър от мен. И по-млад, както знаеш.

– И всеки знае, че от години подготвяш Ели Куин за командир – продължи Елена. – Крайно време е да я повишиш. Мисля, че миналата година тя доказва способностите си.

– Тя не е... бараярка. Илян може да се заяде за това – все още се колебаеше Майлс. – За толкова важен пост.

– Досега не е имал нищо против. Вече я познава достатъчно добре. Повечето агенти на ИмпСи също не са бараярци.

– Сигурни ли сте, че искате официално да напуснете? Искам да кажа, наистина ли се налага? Не е ли достатъчно да си вземете безсрочен отпуск?

Елена поклати глава.

– Родителството... променя хората. Не знам дали ще искам да се върна.

– Мислех, че армията те привлича. Че копнееш за това с цялото си сърце, повече от всичко. Като мен. – „Имаш ли представа, че всичко това е заради теб, само заради теб?“

– Така беше. Но вече... не. Зная, че за теб „достатъчно“ не значи нищо. Съмнявам се, че и най-невероятните успехи някога ще ти стигнат. „Защото душата ми е толкова пуста...“

– Но... през цялото ми детство, през цялата ми младост Бараяр ми е набивал в главата, че да си войник е най-важното на света. И че никога няма да съм важна, защото никога не мога да стана такава. Е, аз доказах, че Бараяр греша. Бях войник, при това адски добър.

– Вярно е...

– И сега се питам в какво друго е сгрешил Бараяр. Например кое е най-важното на света и кой е истински важен. Когато миналата година ти беше в криостазата, прекарах много време с майка ти.

– О! – По време на пътуване до родния свят, на който някога се бе заклела никога да не стъпи, да...

– Много разговаряхме. Винаги съм смятала, че ѝ се възхищавам, защото на младини е участвала в Ескобарската война на страната на колонията Бета преди да емигрира и да се омъжи за баща ти. Но веднъж тя ми разказа каква е била някога. Астрокартограф и учен, капитан на кораб и военнопленничка, съпруга, майка и политичка... списъкът продължава до безкрай. Нямало начин да предполага, каза ми майка ти, каква щяла да стане после. И аз си помислих... искам да съм такава. Да съм като нея. Не само едно нещо. Искам да открия още какво мога да бъда.

Майлс крадешком погледна Баз, който се усмихваше, горд от жена си. Това решение несъмнено се дължеше на нейната воля. Той бе неин покорен роб. Всичко, каквото казваше тя, се отнасяше и за него. Пфу!

– Не смяташ ли... че после може да поискаш да се върнеш?

– След десетина-двайсет години ли? – попита Елена. – Мислиш ли, че наемниците от Дендарии все още ще съществуват? Не. Смятам, че никога няма да поискам да се върна. Ще поискам да продължа нататък. Вече съм убедена.

– Но ще имаш нужда от някаква работа. От нещо, в което да прилагаш способностите си.

– Мислех да стана капитан на търговски кораб. Така ще използвам всичките си умения, освен да убивам хора. До гуша ми дойде от смърт.

– Сигурен съм... че ще си блестяща, с каквото и да се занимаваш. – За миг Майлс обмисли възможността да откаже да ги освободи. „Не, не можеш да си идеш, трябва да останеш при мен...“ – Технически погледнато, вие разбирате, че мога да ви освободя само от „Дендарии“. Не мога да ви освободя от васалната ви клетва, както император Грегор не може да ме освободи от вюрската ми титла. Не че не можем... просто да забравяме за съществуването си за дълги периоди.

Елена му отправи мила усмивка, която му напомни за майка му, сякаш тя виждаше цялата вюрска система като халюцинация. Като законна фантазия, която може да се променя по желание.

Не беше честно хората да се променят, докато самият той е мъртъв. Да се променят, без да го показват, без дори да искат разрешение. Щеше да завие от мъка, само че... „Ти я изгуби още преди много години. Тази промяна е започнала още тогава. Просто си патологично неспособен да се признаваш за победен.“ Това бе полезно качество за един военен командир. Понякога.

Но докато се питаше защо го приема толкова тежко, Майлс премина през съответния вюрски протокол и те коленичиха пред него, за да поставят ръце между неговите. Той протегна дланите си напред и вперил поглед във фините пръсти на Елена – като птица, освободена от клетка. „Не знаех, че съм те хвърлил в затвор, моя първа любов. Съжалявам...“

– Е, желая ви много щастие – каза Майлс, когато Елена се изправи и хвана Баз за ръка. Дори успя да им намигне. – Кръстете първото на мое име, а?

Тя се усмихна.

– Не съм сигурна, че на нея ще ѝ хареса. Майлсана? Майлсия?

– Майлсия звучи като име на болест – призна той. – В такъв случай,

недейте. Не искам да ме намрази.

– Кога можем да заминем? – попита Елена. – В момента нямаме договор. И без това флотът ще остане известно време тук.

– Всичко в машинното отделение е наред, снабдяването и персоналът също – прибави Баз. – За пръв път след операция да не се налага ремонт.

Да ги забави? „Не. Да свършим бързо.“

– Съвсем скоро, предполагам. Ще трябва да уведомя капитан Куин, разбира се.

– Комодор Куин – кимна Елена. – Ще ѝ хареса как звучи. – Тя го прегърна на прощаване. Докато вратата зад тях се затваряше, Майлс остана неподвижен, като се мъчеше да улови последните следи от нейното ухание.

* * *

Куин имаше работа на повърхността на Здрача на Зоав. Майлс ѝ остави заповед след завръщането си на „Перегрин“ незабавно да се яви при него. Докато чакаше, той отвори списъка с персонала на „Дендари“ и проучи предложените от Баз заместници. Всички напълно отговаряха на изискванията. Повиши този, прехвърли онзи, за да запуши дупката... Това не го шокираше, уверяваше се Майлс. В края на краищата, склонността му да преувеличава значението на отделни хора си имаше граници. Може би бе изгубил равновесие, като човек, свикнал да се опира на декоративно бастунче, което ненадейно са му отнели. Или на бастун с шпага, като онзи на стария комодор Куделка. Ако не беше медицинският му проблем, щеше да се съгласи, че Баз и Елена са избрали подходящ момент от гледна точка на флота.

Куин най-после се появи, спретната и свежа в сивата си униформа. Носеше куфарче, заключено с шифър. Тъй като бяха сами, тя го поздрави с неуставна целувка, на която той заинтригувано отвърна.

– Бараярското посолство ти праща това, мили. Може би е подарък от чичо Саймън.

– Да се надяваме. – Майлс го отключи. – Ха! Наистина. Кредитен чек. Втори аванс за току-що приключената операция. В щабквартирата не може да са научили, че вече сме свършили – сигурно е искал да се погрижи парите ни да не свършат по средата. Радвам се, че толкова сериозно приема спасяването на хората си. Някой ден и аз може да имам нужда от такова внимание.

– Миналата година той ти обърна достатъчно внимание – каза

Куин. – Трябва да отдадеш дължимото на ИмпСи, поне че се грижат за своите. Много старо бараярско качество за организация, която се опитва да е толкова съвременна.

– А това какво е, а? – Той извади втория пакет от куфарчето. Шифровани инструкции, лично.

Куин тактично се отдалечи и Майлс пусна записа на комуникационния си пулт, макар че каквато си бе любопитна по природа тя не успя да се сдържи и попита:

– Е? Заповеди от дома? Поздравления? Жалби?

– Ами... хм. – Той озадачено се отпусна назад. – Кратко и неинформативно. Защо са си направили труда да го шифроват? Нарезда ми се да се явя на Бараяр, лично, в щаба на ИмпСи, незабавно. През Тау Кит минава правителствен куриерски кораб, който ще ме изчака – колкото може по-бързо трябва да потегля. Дори с търговски кораб, ако се налага. Не са ли научили нещо от малкото приключение на Ворберг? Дори не пише „Приключи операцията и...“, а само „Ела“. Очевидно трябва да захвърля всичко. Щом е толкова спешно, трябва да е нова задача, но в такъв случай защо искат да изгубя седмици в път до Бараяр, след като после ще трябва да се върна обратно при флота? – Внезапно гърдите му се свиха от вледеняващ страх. „Освен ако не е нещо лично. Баща ми... майка ми... не.“ Ако нещо се беше случило с граф Воркосиган, който в момента служеше на Империята като вицецрал и губернатор на Сергияр, галактическите информационни мрежи щяха да съобщят дори на Здрача на Зоав.

– Какво ще стане, ако пак припаднеш по време на пътуването?

– Нищо особено – сви рамене той.

– Откъде знаеш?

– Ами...

Тя остро го изгледа.

– Не знаех, че отхвърлянето на истината може толкова рязко да понижи коефициента на интелигентност. По дяволите, трябва да направиш нещо за тези пристъпи. Не може просто да... забравиш за съществуването им, макар че очевидно се опитваш да направиш точно това.

– Не, наистина се опитвах да направя нещо. Мислех, че лекарката на „Дендари“ ще успее да се справи с проблема. Отчаяно исках да се върна във флота, при лекар, на когото мога да вярвам. Е, мога да й вярвам, да, но тя казва, че не можела да ми помогне. Сега трябва да измисля нещо друго.

– Доверил си се на нея. Защо не на мен?

Майлс успя да свие рамене. Явно недостатъчният отговор го накара умолително да прибави:

– Тя изпълнява заповеди. Беше ме страх, че може да се опиташ да направиш нещо за мое добро, независимо дали аз го искам.

След кратък размисъл Куин продължи малко по-нетърпеливо:

– Ами собственият ти народ? Имперската военна болница във Ворбар Султана вече се доближава до галактическите медицински стандарти.

Той не отговори веднага.

– Трябваше да го направя миналата зима – накрая каза Майлс. – Сега... се налага да намеря друг изход.

– Значи просто си излъгал началниците си. И са те хванали.

„Все още не са ме хванали.“

– Знаеш, че имам много за губене. – Той се изправи, заобиколи бюрото и я хвана за ръката преди да е започнала да си гризе ноктите. Прегърнаха се и Майлс я притегли надолу, за да я целуне. Усещаше страха, потискан в нея също толкова, колкото и в него, усещаше го в ускореното ѝ дишане и мрачните ѝ очи.

– О, Майлс! Кажим им – кажим им, че тогава мозъкът ти още не се е бил размразил. Че не си бил отговорен за преценките си. Предай се на милостта на Илян, бързо, преди да е станало още по-лошо.

Той поклати глава.

– До миналата седмица това можеше да успее, но след случая с Ворберг? Мисля, че няма как да стане по-лошо. Самият аз не бих се отнесъл снизходително към свой подчинен, който ме е подвел така. Освен ако Илян... още отначало не е бил запознат с проблема.

– Велики и малки богове, нали не вярваш, че можеш да продължаваш да го криеш?

– Докладът за операцията спокойно може да мине и без този момент.

Куин ужасено се отскубна от ръцете му.

– Мозъкът ти наистина е пострадал от замразяването.

– Илян много грижливо си е създал репутация на всезнаещ, но това е преувеличение – ядосано изсумтя Майлс. – Не позволявай на ония значки с окоето на Хор – той имитира емблемата на ИмпСи, като долепи палци и показалци в триъгълник и погледна през тези импровизирани очила – да влияят на мисленето ти. Виждал съм секретните файлове, знам как се прецакват нещата зад кулисите. Страхотният чип в мозъка на Илян не го прави гений, а само забележително противен.

– Има прекалено много свидетели.

– Всички операции на „Дендари“ са секретни. Войниците няма да се раздрънкат.

– Освен помежду си. Вече знаят всички на кораба. Даже мен ме разпитваха.

– Хм... и ти какво им каза?

Куин ядосано сви рамене.

– Намекнах, че се е повредил скафандърът.

– А, добре. И все пак... всички те са тук, а Илян е чак на Бараяр. На огромно разстояние. Какво може да научи, освен онова, което аз му разкажа?

– Разстоянието не е чак толкова огромно. – Оголените й зъби нямаха нищо общо с усмивка.

– Хайде, помисли логично. Знам, че можеш. Ако в ИмпСи бяха научили, това щеше да е още преди месеци. Очевидно изобщо не подозират.

Тя видимо се напрегна.

– В това няма нищо логично! Да не си си изгубил ума? Заклевам се в боговете, ставаш също толкова невъзможен, колкото и брат ти Марк!

– Как пък се сети за Марк? – Това бе лош признак, предупреждение за опасна бездна в разговора. И трите най-свирепи спора, които беше водил с Ели, се отнасяха за Марк. Мили Боже! По време на тази операция беше избягвал в повечето случаи обичайната им интимност, защото се страхуваше тя да не стане свидетел на нов пристъп. Нямахше да може да го обясни като адски страхотен нов вид оргазъм. Дали Ели не отдаваше студенината му на постоянните им кавги за брат му? – Марк няма нищо общо с това.

– Марк има много общо с това! Ако не беше тръгнал след него, изобщо нямаше да те убият. И нямаше да останеш с някакво проклето крионично късо съединение в главата. Може би си мислиш, че той е най-великото откритие след Неклиновия двигател, но аз мразя този дебел дребен гадняр!

– Е, на мен пък този дебел дребен гадняр ми харесва! Все някой трябва да го харесва. Просто си адски ревнива. Не се дръж като кучка!

Двамата се гледаха, стиснали юмруци и задъхани. Ако се стигнеше до бой, той щеше да изгуби, във всяко едно отношение. Затова смени темата.

– Баз и Елена напускат, научи ли? Повишавам те в комодор и мой заместник на мястото на Баз. Пиърсън ще поеме поста главен инженер.

Освен това ще изпълняваш длъжността капитан на „Перегрин“, докато се срещнеш с другата половина от флота. Тогава ще назначиш нов командир на „Перегрин“. Избери някой, на когото можеш да имаш дове... с когото ще можеш да работиш. Свободна си!

Не беше възнамерявал да ѝ съобщи по този начин за отдавна желаното ѝ повишение. Искаше да ѝ го поднесе като награда, да я зарадва и да възнагради изключителните ѝ усилия. А не да ѝ го тросне в главата като тенджера по време на разгорещен семеен скандал, когато думите вече не могат да изразят чувствата ти.

Тя отвори уста, затвори я, после пак я отвори.

– А къде си мислиш, че отиваш ти, по дяволите, без мен да те пазя? – изсъска Куин. – Знам, че Илян ти е дал категорична заповед никога да не пътуваш сам.

– В този сектор телохранителят е формалност и разхищение на хора. – Той си пое дъх. – Ще взема... сержант Таура. Това би трябвало да задоволи и най-параноичния шеф на ИмпСи. А и тя определено си заслужава почивката.

– О! Ти! – Куин рядко изпускаше нервите си. Тя се завъртя на токове и се насочи към вратата, където се обърна и му отдаде чест, с което го принуди да ѝ отвърне. Уви, нямаше начин да затръшне автоматичната врата, но тя се затвори сякаш със змийско съскане.

Майлс се отпусна на стола си и се загледа в комуникационния пулт. Колебаваше се. После отвори файла със съкратения доклад за операцията и го качи на шифрован диск. И изтри дългия вариант. Край.

Постави диска в заключващо се с шифър куфарче и се изправи, за да събере багажа си за пътуването.

ГЛАВА 3

Единствените две съседни каюти, останали на борда на първия скоков кораб, заминаващ за Тау Кит, бяха луксозни апартаменти. Майлс се усмихна и мислено си отбеляза да документира необходимостта от секретност за пред счетоводителите на Илян, за предпочитане докато посочва каква огромна печалба им е донесла току-що приключената операция. Той спокойно подреди оскъдния си багаж и изчака сержант Таура да завърши претърсването на каютите. Осветлението и обстановката вдъхваха ведрина, леглата бяха широки и меки, баните бяха отделни и дори не трябваше да излизат за храна – невероятната цена включваше неограничен рум-сървиз. Когато корабът излезеше в космоса, в продължение на седем дни щяха да обитават свои собствени вселени.

Останалата част от пътуването до дома нямаше да е толкова привлекателна. На трансферната станция на Тау Кит щеше да смени униформата и самоличността си и да се качи на борда на правителствен бараярски кораб като лейтенант лорд Майлс Воркосиган, куриер на ИмпСи, скромна млад офицер със същия ранг и задачи като на злощастния лейтенант Ворберг. Той извади зелената си имперска униформа и я закачи в гардероба при униформените си ботуши. Куриерите винаги бяха отлично прикритие за честите му пътувания – така никога не се налагаше да обяснява нищо. От друга страна, всички на борда на другия кораб щяха да са мъже, при това военни, и уви, бараярци. Нямаше нужда от телохранител. Сержант Таура можеше да се върне при „Дендари“ и Майлс щеше да остане сам с другите поданици на Империята.

Имаше достатъчно богат опит и очакваше реакцията им към очевидната му физическа негодност за военна служба. Открито нямаше да му кажат нищо – щеше да им е ясно, че дължи тази приятна куриерска работа на баща си, вицекарал адмирал граф Вор-и-така-нататък. Тъкмо такава реакция и искаше, за да поддържа прикритието си, и лейтенант Воркосиган Тъпия с нищо нямаше да ги накара да променят мнението си. Е, може би в екипажа щеше да има хора, с които вече е пътувал и които са свикнали с него.

Той заключи гардероба. Поне през следващата седмица можеше да си почине от лейтенант Воркосиган и всичките му проблеми. Имаше непосредствени грижи. Стомахът му трепереше в очакване.

Сержант Таура най-после се върна и надникна през отворената

междинна врата между каютите.

– Всичко е наред – докладва тя. – Не открих подслушващи устройства. Всъщност, откакто се качихме на борда, не са се появявали нови пътници и не е качван нов товар. Току-що напуснахме орбита.

Майлс се усмихна. Сержант Таура беше един от най-необикновените и най-добрите бойци на „Дендари““. И нищо чудно, тя бе генетично създадена за тази цел.

Таура бе жив прототип на генетичен проект със съмнителна етика, замислен и изпълнен, къде другаде, на Джаксън Хол. Бяха искали свръхвойник и бяха събрали научен колектив, за да го създаде. Колектив, състоящ се изцяло от биоинженери и нито един опитен военен. Бяха се стремили към нещо зрелищно, за да впечатлят клиента. И определено го бяха постигнали.

Когато Майлс я видя за пръв път, шестнадесетгодишната Таура беше достигнала пълния си ръст от два метра и четиридесет. Пръстите на ръцете ѝ краката ѝ завършваха с тежки нокти и кучешките ѝ зъби стърчаха от издадените ѝ напред устни. Тялото ѝ сякаш излъчваше топлината на яростен метаболизъм, който ѝ осигуряваше необичайна сила и бързина. Това и златистокафявите ѝ очи ѝ придаваше вълчи вид. Когато напълно се съсредоточеше върху работата си, свирепият ѝ поглед можеше да накара здрави мъже да хвърлят оръжието си и да се проснат на земята – психологически военен ефект, който Майлс лично бе наблюдавал в един изключително приятен момент.

По свой собствен начин Таура бе една от най-красивите жени, които беше виждал. Просто трябваше да я погледнеш както трябва. И за разлика от вече сливащите се в паметта му операции на „Дендари““, Майлс можеше да изброи всеки от малкото случаи, в които се бяха любили, още от първата им среща преди шест-седем години. Всъщност преди да започне историята с Куин. Таура му бе първата, както и той на нея, и тази тайна връзка никога не отслабваше.

О, бяха се опитвали да се държат прилично. Уставът на „Дендари““ срещу междудлъжностното сближаване – това беше в полза на всички, за да се предпазят войниците от експлоатиране и офицерите да не изпуснат юздите на дисциплината. И младият строг адмирал Нейсмит бе решен да стане пример за подражание на хората си, решителност, която му се беше изплъзнала... някъде. Навярно след поредния път, когато едва не го бяха убили.

Е, щом не можеше да е добър, поне трябваше да е дискретен.

– Отлично, сержант. – Той ѝ подаде ръка. – Вече можеш да си

починеш – през следващите седем дни, а?

Лицето ѝ грейна, устните ѝ се разтеглиха в усмивка, която изцяло разкри кучешките ѝ зъби.

– Наистина ли? – с острия си, звънлив глас попита тя.

– Наистина.

Таура се приближи до него. Палубата леко заскърца под мускулестата ѝ грамада. Тя се наведе и залепи на устните му многообещаваща целувка. Кучешките зъби може и да караха адреналина му да кипи, но иначе беше просто прекрасно... Таура се наслаждаваше на живота, живееше във вечно „сега“, при това основателно... Майлс се насили да откъсне мислите си от това бъдеще, а и от което и да е друго, и провря ръка зад тила ѝ, за да отпусне оплетената ѝ на плитка махагонова коса.

– Ще отида да се освежа – след известно време се усмихна тя и се откъсна от прегръдката му.

– Използвай всички удобства на банята – искрено я посъветва Майлс. – След банята в резиденцията на нашия посланик на станция Дайн не съм виждал по-хубава.

Той се оттегли в собствената си баня, съблече униформата си и се зае с приятния ритуал на депилирането, измиването и парфюмирането. Таура заслужаваше най-доброто. Освен това заслужаваше дълга почивка. Рядко ѝ се случваше да захвърли маската на строг сержант и да разкрие свенливо скритата си отдолу женска същност. Рядко можеше да довери на някого уязвимостта си. „Приказната принцеса – помисли си Майлс. – Изглежда, всички имаме тайни самоличност.“

Той се уви в предварително затоплена пухкава хавлия и се отпусна на леглото си. Дали Таура бе очаквала този момент и в такъв случай каква оскъдна дреха щеше да извади от войнишката си раница? Тя настояваше да опитва с него тези ужким секси трикове и като че ли не съзнаваше, че и без това прилича на богиня. Надяваше се, че е успяла да изгуби онова ужасяващо розово нещо с червените пера. Предния път трябваше да приложи цялата си тактичност, за да ѝ подхвърли, че навярно цветът и моделът не подчертават най-хубавото в нея, без нито веднъж да загатне за вкуса или вида ѝ. Таура може и да беше способна да го пречупи с една ръка, ала той можеше да я убие с една дума. Никога.

Когато я видя, на лицето му разцъфтя усмивка. Тя носеше нещо кремаво, гладко и лъскаво копринено, метри плат, толкова фин, че човек без усилие можеше да го провре през пръстен.

– О, великолепно! – с неподправен ентузиазъм възкликна Майлс.

– Наистина ли смяташ така? – Таура се завъртя и коприната полетя

около тялото ѝ, разнасяйки мускусен аромат, който сякаш проникна направо от ноздрите в гръбначния му мозък. Ноктите на краката ѝ не тракаха по пода – предвидливо ги беше отрязала преди да ги лакира със златен лак. Иначе този път щеше да му е ужасно трудно да обясни защо се налага да го шият.

Таура легна до него. Тук ний-после можеха да утолят жаждата си за човешка или почти човешка близост, без да ги прекъсват, без клюки... Той потръпна при мисълта, че някой може да ги наблюдава, че някой може да им се смее или да пуска язвителни забележки. Дали не бе нервен, защото нарушаваше собствените си правила? Не очакваше друг човек да разбере тази връзка.

А дали самият той я разбираше? Преди може би щеше да измърмори нещо за тръпката, за страстта си към алпинизма, за върховните сексуални фантазии на един нисък мъж. По-късно навярно нещо за победата на живота над смъртта. Или пък беше нещо по-просто?

Може би любов.

* * *

Той се събуди и се загледа в нея. Фактът, че неговото размърдане не я събуди мигновено, както бе генетично програмирана, беше признак за доверието ѝ.

Той наблюдаваше играта на светлината и сенките по стройното ѝ тяло, полускрито под измачканата завивка. Прокара ръка по заобленостите ѝ на няколко сантиметра над златистата ѝ кожа и усети излъчващата се от нея трескава топлина. Лекото повдигане на гърдите ѝ караше сенките да танцуват. Както винаги, дишаше прекалено дълбоко, прекалено бързо. Искаше му се да го забави. Сякаш бяха преброени не дните ѝ, а вдишванията и издишванията ѝ, и когато ги изчерпаше...

Таура бе последната оцеляла от всички прототипи. Те имаха генетично програмиран кратък живот, отчасти навярно като предпазна мярка, отчасти за да им внушат войнишка смелост – на базата на някаква мъглява теория, че краткият живот по-лесно се жертва в битка. Майлс смяташе, че нейните създатели не са разбирали нито смелостта, нито живота. Свръхвойниците бяха умрели бързо, без да прекарат години в артритна старост. Сякаш бяха обречени да изгорят в пламъци, а не да потънат в срам. Той се загледа в няколкото сребристи нишки в махагоновата ѝ коса. Предната година не ги бе имало.

„Тя е едва на двацет и две, за Бога!“

Корабната лекарка на „Дендари“ внимателно я беше прегледала и

й бе дала лекарства, за да забави яростния ѝ метаболизъм. Сега Таура ядеше само колкото двама мъже, не колкото четирима. Година след година бяха удължавали живота ѝ, сякаш теглеха гореща златна тел. И все пак някога тя щеше да се скъса.

Още колко ѝ оставаше? Година? Две? Дали когато Майлс се върнеше при „Дендари“ , Таура щеше да е там, за да го посрещне с „Привет, адмирал Нейсмит“ пред другите и със „Здрасти, миличък“, щом остане-ха насаме?...

„Добре че обича адмирал Нейсмит. Лорд Воркосиган не би могъл да го понесе.“

Малко виновно се замисли за официалната любовница на адмирал Нейсмит, Куин. Никой не трябваше да обяснява или да се извинява, че е влюбен в такава красавица. Тя очевидно бе достойна за него.

Не че изневеряваше на Ели Куин. Строго погледнато, Таура беше дошла преди нея. И двамата с Ели не си бяха обещавали нищо. Макар да я бе питал много пъти. Ала и тя беше влюбена в адмирал Нейсмит. Не в лорд Воркосиган. Мисълта да се превърне в лейди Воркосиган, завинаги прикована на планета, която наричаше „мръсна провинция“, бе достатъчна, за да накара израслата в космоса Куин да избяга с писъци в противоположната посока или поне неловко да се извини.

Любовният живот на адмирал Нейсмит малко приличаше на юношеска мечта: неограничен и понякога удивителен секс без отговорности. Защо това вече не му харесваше толкова?

Обичаше Куин, обичаше енергичността и интелигентността ѝ, взаимната им привързаност към военния живот. Тя бе един от най-добрите му приятели. Но всъщност не предлагаше нищо.

Двамата нямаха бъдеще, също както той и Таура.

Почти с облекчение щеше да избяга от адмирал Нейсмит и да се върне към лорд Воркосиган. Лорд Воркосиган нямаше полов живот.

Кога се бе случило това... този пропуск в живота му? „Всъщност много, много отдавна.“ Странно. До този момент не беше обръщал внимание.

Клепачите на Таура се отвориха и тя сънено му се усмихна.

– Гладна ли си? – попита Майлс. Предварително знаеше отговора.

– Аха.

Прекараха доста време в проучване на дългото меню, предлагано от корабния камбуз, после пратиха поръчката си. Докато чакаха, Таура повдигна възглавниците, седна на леглото и замислено се загледа в него със златистите си очи.

- Спомняш ли си първия път, когато ме нахрани?
- Да. В тъмниците на Риовал. С онзи отвратителен сух порцион.
- Беше по-добре от суровите плъхове, уверявам те.
- Сега мога да ти дам нещо по-приятно.

Когато се спасяваха хора, с тях повече не биваше да се случи нищо лошо. Нали такава беше сделката? „И после всички живеем щастливо, нали?“ Но когато всеки момент го заплашваше нов пристъп, наистина ли бе толкова сигурен, че Таура първа ще си иде? Може би в крайна сметка това щеше да е адмирал Нейсмит...

– Това беше една от първите ми спасителни операции. И една от най-добрите.

– Любов от пръв поглед ли беше?

– Мм... честно казано, не. По-скоро ужас от пръв поглед. Влюбването стана след около час.

– С мен беше същото. Започнах да се влюбвам в теб едва когато се върна за мен.

– Нали знаеш, че... тона не започна точно като спасителна операция. – Всъщност го бяха наели да сложи край на експеримента.

– Но ти я превърна в такава. Винаги си щастлив, когато спасяваш някого, независимо колко опасно може да стане.

– Моята работа не ми носи само финансови възнаграждения. Не отричам, че изпитвам емоционална потребност да измъквам някого от блатото. Особено когато никой друг не вярва, че е възможно. Обожавам да се самоизтъквам и публиката винаги е ужасно мила. – „Е, може би без Ворберг.“

– Понякога се чудя дали не си като онзи бараярец, за когото ми разказа. Онзи, който раздавал на всички печен дроб за Зимния празник, защото самият той много го обичал. И винаги се ядосвал, че на него никой не му носел.

– Аз нямам нужда да ме спасяват. Обикновено. – Миналогодишният му престой на Джаксън Хол бе едно от малкото изключения. Само че споменът му за това време представляваше тримесечно бяло петно.

– Мм, всъщност нямам предвид точно спасяване. Спасяването е резултат. Свобода. Ти подаряваш свобода винаги, когато можеш. Може би защото самият ти се стремиш към нея.

„И не мога да я постигна?“

– Не. Обичам притока на адреналин.

Вечерята им пристигна – на две колички, Майлс отпрати стюарда и двамата се заеха да подредят блюдата. Каютата бе ужасно просторна,

масата дори не беше сгъваема, а завинтена за палубата. Майлс преглътна първата си хапка и се загледа в Таура. В такъв момент винаги се чувстваше странно щастлив. Когато се хранеше, тя сама по себе си представляваше внушителна гледка.

– Да не пропуснеш тези пържени сиренца с лютив сос – услужливо посочи той. – В тях има много калории, сигурен съм.

– Благодаря. – Последва мълчание, нарушавано само от мляскане.

– Доволна ли си? – попита Майлс.

Таура преглътна нещо вкусно с формата на звезда.

– О, да.

Той се усмихна. Тя имаше дарба за щастие. Винаги живееше в настоящето. Дали мисълта за ранната ѝ смърт някога се стоварваше върху раменете ѝ като лешояд?... „Да, разбира се. Но хайде да не си разваляме настроението.“

– Стана ли ти неприятно, когато миналата година откри, че съм лорд Воркосиган? Че адмирал Нейсмит не е истински?

Таура сви рамене.

– Стори ми се нормално. Винаги съм смятала, че трябва да си някакъв принц.

– Нищо подобно! – засмя се той. „Бог да ме спаси от Империята, амин.“ Или може би лъжеше сега, а не тогава? Може би адмирал Нейсмит бе истинският, а лорд Воркосиган – маска? Бетанският акцент на Нейсмит толкова гладко прилягаше на езика му. Гърлените бараярски гласни на Воркосиган изискваха все по-големи усилия. Толкова лесно се вмъкваше в кожата на Нейсмит и толкова... мъчително в тази на Воркосиган.

– Всъщност – поде нишката на предишния разговор той, – тъкмо свобода не искам. Не искам да се мотая безцелно или... да остана без работа. – „Особено последното.“ – Не искам свободно време... освен моменти като този, разбира се – припряно прибави Майлс. Тя окуражително кимна. – Искам... да съм такъв, какъвто ми е писано. Да съм или да стана самия себе си. – Оттук и измислянето на адмирал Нейсмит, за да запази в личността си всичко онова, за което нямаше място на Бараяр.

Стотици пъти бе мислил по този въпрос. Понякога му се щеше окончателно да се откаже от Воркосиган и да стане просто Нейсмит. Да се отърси от финансовите и патриотични окови на ИмПСи, да стане отстъпник, да изкарва прехраната си със свободните наемници от Дендари. Ала това пътуване щеше да е еднопосочно. Ворски лорд не можеше

да има собствени въоръжени сили, това беше държавна измяна. Ако тръгнеше по този път, никога нямаше да може да се завърне у дома.

И най-вече, не можеше да причини това на баща си. „Баща-ми-графът“, име, изричано на един дъх. Не и докато старецът бе жив и хранеше всички стари бараярски надежди за сина си. Не беше сигурен как ще реагира и майка му, бетанка до мозъка на костите си дори след всички тези години на Бараяр. Тя нямаше да има принципни възражения, но не одобряваше военния начин на живот. И не само че не го одобряваше, но и ясно му даде да разбере, че според нея интелигентните хора могат да постигнат нещо по-добро в живота си. А когато умреше баща му... Майлс щеше да стане граф Воркосиган, да има област и глас в Съвета на графове, наред с безкрайни задължения... „Дано живееш дълго, татко.“

Но и адмирал Нейсмит не беше всичко.

– Като стана дума за спасителни операции – върна го в настоящето прелестният баритон на Таура, – как е нещастният ти клонинг Марк? Открил ли е вече съдбата си?

Таура поне не наричаше единствения му брат „дебел дребен гадняр“. Той признателно ѝ се усмихна.

– Добре е, струва ми се. Напуснал Бараяр с родителите ми, когато са заминали за Сергияр, останал малко с тях и после продължил за колонията Бета. Там го наглежда баба ми. Записал се в университета в Кварц, същия град, в който живее тя. Учи счетоводство. Изглежда, му харесва. Струва ми се малко непонятно. Предполагам, че близнаците би трябвало да имат еднакви вкусове.

– Може би с възрастта нещата ще се променят.

– Мисля, че Марк никога повече няма да стане военен.

– Не, но навярно ти ще се интересуваш от счетоводство.

Майлс подозрително я погледна – а, добре. Тя се шегуваше. Виждаше го по бръчиците в ъгълчетата на очите ѝ.

Той отпи от виното си. Споменаването на Марк го върна към Джаксън Хол, към неговото криосъживяване и към всичките му тайни проблеми, които в момента се свеждаха до изключително неприятен страничен ефект. Спомни си и за доктор Дърона, неговата криоложка. Дали двете сестри Дърона бяха успели да избягат и да основат нова клиника на Ескобар, далеч от омразната си родна планета? Марк трябваше да знае, той продължаваше да им превежда пари. И в такъв случай дали бяха готови да приемат един стар пациент? С извънредна дискретност?

Можеше да си вземе продължителна отпускат под предлог, че ще

посети родителите си на Сергийр. Ескобар бе на две крачки от Сергийр. Щом пристигнеше там, можеше да отиде при Роуан Дърона... Дори може би щеше да успее да представи пътуването си пред Илян като тайна любовна връзка. Или поне пред графа. Макар и неохотно, даже на агентите на ИмпСи се позволяваше да имат личен живот, въпреки че щеше да се изненада, ако научеше такова нещо за Илян. Кратката му любовна история с Роуан беше грешка. Бе се случило, докато все още страдеше от криоамнезия, но се бяха разделили, поне според него, като приятели. Навярно можеше да я убеди да го лекува без ИмпСи да научи?

Започваше да съжاليا, че не е взел със себе си и двата варианта на доклада си. Можеше да отложи окончателното си решение за по-късно, когато имаше повече време да го обмисли. Ала вече нямаше връщане и се нуждаеше от по-добър план. Не биваше да се доверява на късмета си.

Ескобар, това беше. Веднага щом имаше възможност.

Майлс, се отпусна назад и се загледа в триумфалния блясък на чиниите, чашите и купите по масата, повече напомнящи на бойно поле след... е, след като оттам е минала Таура. Той се обърна към леглото.

– Е, милейди, какво ще кажете да подремнем? Или нещо друго?

Тя проследи погледа му.

– Нещо друго. После ще подремнем.

– Както заповядате. – Майлс се поклони и се изправи, да да и подаде ръка. – Нощта е ваша.

ГЛАВА 4

Както изискваше стандартната оперативна процедура за завръщащи се куриери, Майлс бе посрещнат на космодрума край Ворбар Султана от шофьор, който го откара направо в щаба на ИмПСи. Когато видя сградата му се прииска да се бяха движили по-бавно или да бяха обиколили центъра поне няколко пъти. Като че ли седмиците, прекарани в обмисляне на дилемата на борда на правителствения кораб, не му бяха достатъчни. Нямахше нужда от повече мислене, а от действие.

Шофьорът мина през контролния пост и спря пред огромното сиво здание, мрачно и навяващо лоши предчувствия. Това впечатление не се дължеше изцяло на психическото състояние на Майлс – щабквартирата на ИмПСи беше една от най-грозните сгради във Ворбар Султана. Туристите от провинцията, които всъщност би трябвало да я избягват, специално идваха да я разлеждат, главно заради славата на архитекта, който според легендата полудял след неочакваното детрониране на своя покровител император Юри.

Майлс освободи шофьора с махване на ръка и застана под хладното есенно слънце пред вратата. Струваше му се, че грижливо разработеният му план изобщо няма да успее.

„И даже да успее, през остатъка от живота си все ще се озъртам през рамо в очакване да ме хванат.“ Не. Нямахше да го направи. Щеше да предаде редактирания вариант, да, не си бе оставил друг избор, но после (и преди Илян да има възможност да прочете трижди проклетия доклад) щеше да каже на шефа истината. Можеше да се оправдае с това, че медицинският му проблем е прекалено сериозен, за да го документира.

Ако продължеше да стои на студа и да се преструва, че разглежда стилизираните гранитни чудовища, изрязани в нисък релеф над входа, щеше да привлече вниманието на охраната. Майлс съблече шинела си, внимателно го преметна през ръка, притисна куфарчето към зелената си куртка и влезе.

Служителят на пропуска без коментари го подложи на обичайната проверка. Майлс остави шинела си – ушит по поръчка за нестандартния му ръст – в гардероба. После, както се полагаше на офицер с неговия ранг, го пуснаха без придружител до иначе труднодостъпния кабинет на Илян. За да стигне на неговия етаж, трябваше да се качи с два различни

асансьора и да слезе с трети.

Мина през последния скенер в коридора и завари вратата на външния офис отворена. Секретарят на Илян седеше на бюрото си и разговаряше с генерал Лукас Хароче, началник на вътрешния отдел, една от най-неприятните и неблагодарни служби. В този ресор бяха държавната измяна и антиправителствените групи на Бараяр. Неговият колега генерал Алегро се занимаваше със същото на непокорния Комар.

В редките случаи, в които не докладваше лично на Илян, Майлс обикновено се явяваше при началника на галактическият отдел. Но щабът на ГО се намираще на Комар, а този път го бяха повикали директно на Бараяр, без да се отбива на планетата, която охраняваше единствения бараярски скоков пункт. Трябваше да е нещо спешно. Може би достатъчно спешно, за да отклони вниманието на Илян от медицинския проблем на Майлс.

– Здравейте, капитане, здравейте, генерал Хароче. – Като формално младши офицер, Майлс им отдаде чест, на което те небрежно отвърнаха. Той не познаваше добре секретаря на Илян, който заемаше този важен пост от около две години.

Капитанът протегна ръка към куфарчето.

– Докладът ви, добре. Подпишете, моля.

– Аз... исках да го предам лично на шефа. – Майлс кимна към затворената вътрешна врата.

– Днес не може. Няма го.

– Няма ли го? Очаквах... трябва устно да прибавя някои неща.

– Ще му ги предам веднага щом се върне.

– Скоро ли ще се върне? Мога да го почакам.

– Няма да е днес. Извън града е.

„Мамка му!“

– Ами... – Майлс неохотно остави куфарчето на бюрото и четири пъти притисна дланта си към скенера на комуникационния пулт, за да документира предаването на доклада.

– Хм... оставил ли е някаква заповед за мен? Трябва да е знаел кога ще пристигна.

– Да, лейтенант. Свободен сте, докато ви повика.

– Мислех, че е нещо спешно.

– Какво да ви кажа? – сви рамене секретарят. – Понякога ИмПСи си спомня, че е военна организация. Бързай и чакай.

Очевидно нямаше да научи от него нищо друго. Но щом разполагаше с достатъчно време... хитрият му план да замине за Ескобар отново

изплуваше на повърхността.

– Значи съм свободен, така ли? Имам ли време да посетя родителите си на Сергияр?

– Боя се, че нямате. Трябва да сте готов да се явите тук с едночасово предупреждение. Най-добре не напускайте града. – Забелязал стъписаното изражение на Майлс, той прибави: – Съжалявам, лейтенант Воркосиган.

„Но не толкова, колкото съжалявам аз.“ Нямаше боен план, който да не се промени след първия сблъсък с врага.

– Ами... предайте на Илян, че бих искал колкото е възможно по-скоро да се видя с него.

– Разбира се. – Секретарят си записа.

– Как са родителите ви, лейтенант Воркосиган? – добродушно попита генерал Хароче. Побеляващ петдесетина-годишен мъж, той носеше малко смачкана зелена униформа. Майлс харесваше дълбокия му, богат глас с едва доловим провинциален акцент от западните области, който прекараните в столицата години не бяха изгладили. Работата на Хароче му бе донесла страхотна репутация във вътрешните кръгове в Службата, но извън нея не го познаваше никой. Беше постъпил в ИмпСи около година преди Майлс, но след едно десетилетие във вътрешния отдел всеки щеше да побелее и да получи язва.

– Вие сигурно имате по-нова информация за тях, господин генерал.

Хароче разпери ръце и сви рамене.

– Не, всъщност не. Илян извади Сергияр от моя ресор и създаде специален сергиярски отдел.

– Там със сигурност няма достатъчно работа за самостоятелен отдел – отбеляза Майлс. – Колонията е на по-малко от трийсет години. Населението още не е достигнало милион, нали?

– Почти – отвърна секретарят.

Хароче мрачно се усмихна.

– Аз смятах, че е преждевременно, но вицекарал граф Воркосиган поиска... така се случи. – Той избели очи и хвърли на Майлс многозначителен поглед.

„Не ми излизай с тия глупости, Хароче. Знаеш каква е истинската ми работа. И че я върша адски добре.“

– Звучи ми като поредната синекурна бюрократчина. Заселниците са прекалено заети, за да вдигат бунтове. Навярно трябва да се кандидатирам за мястото.

– Боя се, че вече е заето. От полковник Олшански.

– О? Чувал съм, че е стабилен човек. Сергияр определено има стратегическо място в трансферния възел, но мислех, че с това се занимава галактическият отдел. Илян се застрахова за бъдещето, предполагам. – Майлс въздъхна. – Е, сега спокойно мога да се прибера вкъщи. Ще ме откриете в замъка Воркосиган.

Секретарят зловещо се усмихна.

– О, ще ви открием, където и да сте.

Това беше една от шегите на ИмПСи. Майлс учтиво се засмя и си тръгна.

* * *

Слезе от асансьора в последното фоайе едновременно с капитан в зелена униформа, тъмнококс мъж на средна възраст с напрегнати тъмнокафяви очи и месест римски нос: познато, но напълно неочаквано лице.

– Дъв Галени! – възкликна Майлс. – Какво правиш тук?

– О, здравей, Майлс – усмихна се Галени, доколкото доволната му гримаса можеше да се нарече усмивка. Беше малко по-възрастен и по-пълнен от последната им среща, но изглеждаше спокоен и самоуверен. – Работя, разбира се. Поисках да ме прехвърлят тук.

– За последен път те видях в контраразузнаването на Комар. Повишили ли са те? Да не би ненадейно да си изпитал копнеж към канцеларската работа? Или си дошъл да се погрееш на малко радиоактивния блясък на центровете на имперската власт?

– От всичко това по малко, плюс... – Галени се озърна, сякаш за да се увери, че са сами. Какво можеше да е толкова тайно, че да шепне тук, в самото сърце на лабиринта? – Заради една жена.

– Мили Боже, това ми прилича на някоя от историите на братовчед ми Иван. Ти, жена и още какво?

– Не ми се подигравай. Нима все още нямаш връзка с онази страшна Куин?

Майлс си спомни за последния си спор с Ели и овладя потръпването си.

– Повече или по-малко. – При първа възможност трябваше да се върне и да уреди въпроса с нея. Тя бе омекнала достатъчно, за да отиде да го види на люка на совалката на „Пегриг“, но сбогуването им беше официално и съдържано.

– Виждаш ли? – тактично каза Галени. – Тя е комарка. От рода Тоскана. След като получила докторска степен по бизнес-теория на Комар, започнала работа в семейния транспортен концерн. Сега е на Ворбар

Султана като постоянен лобист и представлява всички комарски транспортни компании, нещо като свръзка между тях и Империята. Блестяща жена.

От устата на Галени, самият той защитил докторат по история преди да стане един от първите комарци, приети на имперска военна служба, това беше огромна похвала.

– Е... значи ходиш с нея? Или смяташ да я назначиш в своя отдел?

Майлс можеше да се закълне, че Галени почти се е изчервил.

– Това е сериозно, Воркосиган.

– И е амбициозна. Щом е от ония Тоскана.

– И аз някога бях от „ония“ Галени. Когато това име се споменаваше с такава интонация.

– Мислиш да възстановиш семейното богатство, така ли?

– Ммм... времената се промениха. И миналото никога няма да се върне. Струва ми се, че е настъпил моментът да проявя малко амбиция. Наближавам четирийсетте, нали знаеш.

– И очевидно си съвсем грохнал – ухили се Майлс. – Е, моите поздравления. Или би трябвало да пожелаея късмет?

– Май че ще предпочета късмета. Поздравленията засега са преждевременни. Но скоро и на тях ще дойде ред, надявам се. Ами ти?

„В момента любовният живот е прекалено сложен. Или поне... животът на адмирал Нейсмит.“

– А, питаш за работата. Ами... хм, точно сега съм свободен. Тъкмо се връщам от кратка галактическа обиколка.

Галени разбиращо повдигна вежди – сигурно добре си спомняше собствената си среща с наемниците на Дендари и „адмирал Нейсмит“: оттогава бяха минали само няколко години.

– Накъде си се запътил сега?

Майлс посочи асансьора за надолу.

– Към вкъщи. Имам няколко дни отпуска.

– Тогава може би ще се видим в града. – Галени се вмъкна в асансьора и весело отдаде чест на Майлс.

– Надявам се. Пази се. – Той се качи в своя асансьор и слезе на първия етаж.

Когато стигна на пропуската, Майлс спря и се замисли. Винаги, когато се прибираще от доклад в ИмПСи, или викаше кола от гаража на графа, шофирана от гвардеец или прислужник, или по-често го очакваха, без да ги е предупредил. Но гвардейците, прислугата и колите бяха прехвърлени заедно с графа и графинята във вицецралския дворец на

Сергияр (макар майка му да му бе писала, че „дворец“ било твърде подвеждащо определение). Дали не трябваше да поиска автомобил от гаража на ИмпСи? Или да повика такси? Въпреки че всяко такси, което дойдеше тук, първо щеше да бъде претърсено от охраната. От космодрума Майлс беше пратил оскъдния си багаж направо в имението.

Времето бе сиво и студено, ала не валеше. И той беше прекарал прекалено много време на борда на ужасно тесен (макар и бърз) скоков кораб. Майлс взе шинела си и излезе навън. В края на краищата имаше заповед да се движи с телохранител само по време на галактическите си пътувания.

* * *

Когато зави зад последния ъгъл и излезе на улицата, на която се намираше замъкът Воркосиган, тъкмо започваше да ръми. Четири километра... е, навярно не беше счупил рекорд, но поне не се задъхваше.

Разходката бе минала... нормално. Улиците в столицата бяха пълни с коли и пешеходци, които не обръщаха внимание на дребния мъж във военна униформа. Никой не се заглеждаше в него, не правеше груби жестове, даже стария символ против мутация. Дали се дължеше на факта, че се бе избавил от куцането и гърбицата си? Или се бяха променили самите бараярци?

Някога на тази улица се бяха издигали три старомодни постройки. Поради съображения за сигурност, Империята бе купила едната по време на регентството на баща му и сега в нея се помещаваха някакви чиновнически офиси. Другата в отсрещния край, по-занемарена и влажна, беше съборена и на нейно място имаше малък парк. Преди век и половина големите къщи сигурно величествено се бяха извисявали над конските каруци и ездачите. Сега бяха засенчени от по-високите модерни сгради наоколо.

Замъкът Воркосиган се намираше в средата, отделен от улицата с морава и градина около полукръглата отбивка. Имението бе оградено с каменна стена, увенчана с черни шипове от ковано желязо. Двете четириетажни крила от грамадни сиви каменни блокове, допълнени с някои архитектурни странности, определено имаха древен вид. Трябваша им само зъбери и крепостен ров. „И малко прилепи и гарвани за красота.“ Произхождащите от Земята прилепи рядко се срещаха на Бараяр, тъй като нямаше достатъчно земни насекоми, с които да се хранят, а местните създания, погрешно наричани „бръмбари“, обикновено бяха отровни. Истинската защита на целия комплекс се осигуряваше от силово

поле точно зад стената, което елиминираше романтичната възможност за прилепи. Часовите бяха в бетонното помещение на портала. В зенита на регентството тук денонощно се бяха редували три взвода от ИмпСи. Сега имаше само един самотен пазач, млад ефрейтор от ИмпСи, които чу стъпките на Майлс и подаде глава от отворената врата, после излезе и му отдаде чест. Новак. Майлс не го познаваше.

– Добър ден, лейтенант Воркосиган – каза младежът. – Очаквах ви. Преди два часа докараха багажа ви. Вече го сканирах.

– Благодаря, ефрейтор. – Майлс мрачно отвърна на поздрава. – Напоследък да се е случило нещо интересно?

– Не, господин лейтенант. Поне откакто заминаха графът и графинята. Имахме проблем само една нощ, когато през скенерните лъчи някак си беше минала котка. Не знаех, че котките могат да вдигат такъв шум. Явно си е мислила, че ще я убият и изядат.

Майлс забеляза празната опаковка от сандвич на пода до отсрещната стена и паничка с мляко. Мониторите във втората стаячка хвърляха студена светлина през тесния отвор на вратата.

– Е? Убихте ли я?

– А, не, господин лейтенант. За щастие.

– Добре. – Той взе раницата си след като едва не се сблъска с ефрейтора, който със закъснение се опита да му я подаде. От сенките под стола на пазача го гледаха две уплашени жълто-зелени очи. Младежът имаше интересна колекция от дълги черни котешки косми по униформата и дълбоки, полузараснали драскотини по ръцете. Забавленията с домашни любимци по време на дежурство бяха строго забранени от устава. Но девет часа на ден в този тесен бункер... момчето трябваше да се е побъркало от скука.

– Ключалките са пренастроени за вашите длани, господин лейтенант – услужливо прибави ефрейторът. – Проверих всичко. Два пъти. Да ви помогна ли с раницата? Знаете ли колко време ще останете?

– Нямам представа. Ще ти съобщя. – Хлапето явно копнееше да поговори с някого, ала Майлс бе уморен. Може би по-късно. Той излезе навън, после се обърна. – Как я кръсти?

– Господин лейтенант?

– Котката.

На лицето на младежа се изписа паника. Изглежда, най-после си беше спомнил онази част от устава, която се отнасяше за домашните любимци.

– Хм... Зап, господин лейтенант.

Поне бе честен.

– Добре, всичко е наред, ефрейтор. – Майлс му отдаде чест като аналитик от щаба на ИмпСи, нещо като махване с два пръста в областта на слепоочието – аналитиците от Службата не се отнасяха с голямо уважение към всеки с коефициент на интелигентност, по-малък от техния. Пазачът отвърна с надлежно козируване.

„Откога ИмпСи ни пращат деца за охрана?“ Мрачните мъже, които бяха патрулирали в имението в дните на регенството, щяха да екзекутират нещастната котка на място и да проверят останките ѝ за сканиращи устройства и бомби. Хлапето трябваше да е... „поне на двайсет и една, щом е в ИмпСи и е ефрейтор“. Майлс овладя лекото си безпокойство и излезе под вече усилващия се дъжд.

Притисна дланта си към скенера от дясната страна на вратата и двете крила се отвориха. Почувства се странно да го направи сам – преди тук винаги бе стоял гвардеец в кафяво-сребрилата униформа на Дома. „Кога са автоматизирали тази врата?“

В огромния вестибюл с черно-бял под беше студено и тъмно. Майлс едва не каза „Светлина!“, но се отказа. Никога не бе оставал сам в замъка Воркосиган.

– Някой ден, синко, всичко това ще е твое – прошепна в сумрака той. Кънтящото ехо на думите му тихо отекина от стените. Майлс сподави потръпването си, обърна се надясно и бавно започна да обикаля сградата.

Климът в следващата стая приглуши самотното тропане на ботушите му. Всички мебели – липсваха около половината – бяха покрити с прозрачни бели калфи. Къщата му се струваше едновременно по-голяма и по-малка, отколкото си я спомняше, озадачаващ парадокс.

Майлс надникна в гаража, заемащ цялото мазе на източното крило. Неговият гравитоскутер бе паркиран в единия ъгъл. В другия видя бронирана кола, лъскава и луксозна, но стара. Той си помисли за бойния си скафандър. „Навярно не бива да се опитвам да шофирам и пилотирам, докато не излекувам проклетия дефект в главата си.“ Със скутера рискуваше да загине, ако получише пристъп, с наземната кола можеше да убие всички на пътя. Миналата зима, преди да се убеди, че оздравява, както му бяха обещали, винаги го бе возил някой друг.

Майлс се качи по едно от задните стълбища в огромната кухня на първия етаж. Като малък, тук винаги откриваше вкусни неща и интересни, заети хора, като готвачки, гвардейци, слуги и от време на време дори изгладнелия регент, дошъл да потърси нещо за хапване. Бяха останали

някои прибори, но в килерите, хладилните камери и хладилниците нямаше нищо.

Той включи най-малкия хладилник. Ако се наложеше да остане продължително време, трябваше да се снабди с храна. Или да си вземе прислужник. Един щеше да му е достатъчен. И все пак не искаше непознат да влиза тук... навярно някой от неотдавна пенсионираните служители на баща му. Но можеше и да не се задържи много. Можеше да си купи готова храна – само не военни порции, благодаря. В избата беше оставено да отлежава внушително количество алкохол. Майлс взе няколко бутилки червено, останало от времето на дядо му.

Без да си нрави труда да включва асансьора, той се качи по витото стълбище в спалнята си на третия етаж, която гледаше към задната градина. Сега вече наистина имаше нужда от осветление, тъй като нощта криеше повече опасности от меланхолията. Стаята беше същата, каквато я бе оставил... само преди четири месеца? Прекалено подредена – тук никой не беше живял задълго. Е, предната зима лорд Воркосиган бе останал доста време, но тогава не беше в състояние да остави трайни следи.

„Мога да поръчам храна. И да вечерям заедно с ефрейтора.“ Ала всъщност не бе толкова гладен.

„Мога да правя каквото поискам. Абсолютно всичко.“

Освен единственото нещо, което наистина желаше – да замине още тази вечер за Ескобар с възможно най-бързия скоков кораб. Или за някоя станция със също толкова модерна медицина. Той изсумтя и се зае да разопакова багажа си.

После седна на леглото и си наля вино в чашата от банята. До последната операция с „Дендари“ беше избягвал алкохол и опиати, но това, изглежда, нямаше никаква връзка с редките пристъпи. Ако останеше сам тук до срещата си с Илян и ако припадъкът се повтореше, поне нямаше да го види никой.

„Ще пийна, после ще си поръчам нещо за вечеря.“ На другия ден трябваше да измисли нов план за атака на... на проклетия саботьор, който се криеше в невроните му.

Виното се плъзна в гърлото му, ароматно и затоплящо. Откри, че му трябва повече алкохол, за да се отпусне – проблем, с който лесно можеше да се справи. Това навярно бе поредният страничен ефект от криосъживяването, ала той се боеше, че просто се дължи на възрастта му. Заспа, когато бутилката беше вече почти празна.

* * *

По обяд на следващия ден проблемът с храната започна да се изостря въпреки няколко болкоуспокоителни за закуска. Липсата на кафе и чай направо го отчайваше. „Аз съм агент на ИмпСи. Мога да се справя с положението.“ Някой трябваше да е пазарувал през всички тези години... не, сега си спомняше, че провизиите се доставяха ежедневно с гравитобус. Главният готвач имаше задълженията на ротен старшина и осигуряваше храната на графа, графинята, двадесетина слуги, двадесет гвардейци и техните семейства. Гладната охрана от ИмпСи също не се свенеше да откъква по нещо от кухнята, а и често имаше официални вечери, балове или приеми със стотици гости.

Комуникационният пулт в малкия кабинет на готвача скоро му осигури нужните данни. Имението беше имало редовен снабдител. Сметката вече бе закрыта, но Майлс винаги можеше отново да я открие. Списъкът на предлаганите стоки беше удивителен, цените им – още повече. Колко марки бяха плащали за яйца? Аха! В една щайга имаше дванадесет дузини, а не дванадесет яйца. Майлс се опита да си представи какво би могъл да направи със сто четиридесет и четири яйца. Може би когато бе на тринадесет години... Някои възможности просто идваха прекалено късно в живота.

Той превключи на видеодиректорията. Най-близкият магазин се намираше на около шест преки от къщата. Друг квартал: можеше ли да си позволи да шофира? „Дотам ще отида пеш. И ще се върна с такси.“

Магазинът се оказа странна дупка в стената, но предлагаше кафе, чай, мляко, разумен брой яйца, кутия овесени ядки и цял куп полуфабрикати. Майлс си взе по два от петте вида и импулсивно купи шест пакета скъпа котешка храна. Щеше да я даде на пазача. Или да се опита да примамва Зап при себе си? След инцидента с лазерните лъчи животното навярно нямаше да припари до главната сграда.

Той взе покупките си и ги занесе на касата, където продавачката го измери от главата до петите и странно му се усмихна. Майлс вътрешно се приготви за някоя ехидна забележка от рода на „А, мутант?“. Трябваше да облече униформата си – никой не смееше да се присмива на околото на Хор, намигащо от яката му. Вместо това жената рече:

– А, ерген?

Обратното пътуване и следобедната закуска отнеха един час. До мръкване оставаха още пет часа. И после още до лягане. Достатъчно време, за да издири всички крионеврологични клиники и специалисти

на Бараяр и да ги подреди в две графи според медицинската им репутация и вероятността да запазят посещението му в тайна от ИмпСи. Проблемът беше второто изискване. Наистина не искаше някой неопитен лекар да се рови в главата му, ала щеше да е много трудно да убеди най-добрите да приемат пациент, без да документират лечението. Ескобар? Бараяр? Или трябваше да почака до следващата си галактическа операция, колкото може по-надалеч от щаба?

Той нервно обикаляше из къщата и всяко нещо му навяваше спомени. Това бе спалнята на Елена. Тази стаичка беше на Ботари, нейния баща. Тук Иван се бе промъкнал през перилата, беше паднал и си бе разцепил главата – без външни отражения върху интелигентността му. Бяха се надявали, че падането ще го направи по-умен...

За вечеря Майлс реши да се придържа към стандартите. Облече зелената си униформа, свали калъфите на мебелите в официалната трапезария, наля си вино в кристална чаша и седна на дългата няколко метра маса. За малко да си вземе и чиния, но си помисли, че може да спести миенето като изяде един от полуфабрикатите от кутията. Дори пусна тиха музика. Иначе вечерята отне около пет минути. Когато свърши, той надлежно постави калъфите върху полираното дърво и столовете.

„Ако «Дендари» бяха тук, щяхме да вдигнем страхотен купон.“

Ели Куин. Или Таура. Или Роуан Дърона. Или дори Елена, Баз и всички останали. Бел Торн, който все още му липсваше. Който и да е. Зави му се свят, когато си представи „Дендари“ тук, но пък те несъмнено щяха да съживят замъка.

* * *

До следващата вечер толкова се отчая, че се обади на братовчед си Иван.

Лейтенант лорд Иван Ворпатрил все още носеше зелена униформа, същата като на Майлс, освен символа на ВС, вместо този на ИмпСи на яката пред червените лейтенантски правоъгълници. Поне той не се беше променил. Денем седеше на старото си бюро в щаба на Имперската служба, а вечер водеше приятния живот на ворски офицер в столицата.

Когато видя Майлс, красивото му приветливо лице грейна в искрена усмивка.

– Хей, братовчед! Не знаех, че си се върнал.

– Пристигнах преди два дни – призна Майлс. – Опитвах малко странните усещания от самотния живот.

– Мили Боже, останал си съвсем сам в тоя мавзолей?

– Освен пазача и Зап, които са доста затворени. Зап е котка.

– Би трябвало да си доволен, след като съвсем наскоро се завърна от мъртвите – отвърна Иван. Майлс докосна гърдите си.

– Всъщност не. Преди никога не съм забелязвал как скърца нощем старата къща. Прекарах следобеда... – не можеше да каже на Иван, че е прекарал деня в обмисляне на план за тайно лечение, без братовчед му да го попита защо – ...в ровене из архива. Беше ми интересно колко души са умрели през вековете в имението. Освен дядо ми, разбира се. Оказаха се много повече, отколкото предполагах. – Наистина интересен въпрос – трябваше да провери в архива.

– Пфу!

– Е... какво става тук? Някакъв шанс да се отбиеш насам?

– Цял ден съм на работа, разбира се... всъщност няма нищо особено. В момента сме в странния период между рождения ден на императора и Зимния празник.

– Как мина рожденият ден тази година? Адски ми липсваше. По това време все още бях на път. Никой не се напи, за да отпразнува случая.

– Да, знам. Трябваше аз да предам торбата със злато от твоята област. Ами, обичайната навалица. Грегор се оттегли рано и всичко свърши много преди сутринта. – Иван присви устни, сякаш внезапно му бе хрумнала страховтна идея. Майлс се приготви да я чуе.

– Знаеш ли какво, след два дни Грегор дава официална вечеря. Ще дойдат двама-трима нови галактически посланици и двама второстепенни съветници, които представиха акредитивните си писма миналия месец. Грегор реши да ги събере наведнъж. Както обикновено, мама играе ролята на домакиня.

Лейди Алис Ворпатрил беше широко известна като главен обществен арбитър на Ворбар Султана, не на последно място заради редовните си задължения в императорската резиденция като официална партньорка на император Грегор, който нямаше нито съпруга, нито майка, нито сестра.

– После ще има танци. Мама ме помоли да заведа неколцина младежи, за да загреем балната зала. Имай предвид, че под „младежи“ тя разбира хора под четирийсет.

– Тя иска да си заведеш момиче – разтълкува предложението ѝ Майлс. – За предпочитане годеница.

Иван се ухили.

– Да, но кой знае защо, повечето ми познати няма да ми заемат своите.

– Трябва ли и аз да си взема партньорка за танците? Вече не познавам почти никого тук.

– Доведи някое от момичетата на Куделка. Като мен. Естествено, това е все едно да отидеш с родната си сестра, но те са адски внушителни, най-вече с масата си.

– С Делия ли ще бъдеш? – замислено попита Майлс.

– Да. Но ако искаш, ще ти я отстъпя и ще взема Мартя. Само че ако ще си с Делия, ще трябва да обещаеш да не я караш да е с високи токове. Тя мрази да носи високи токове.

– Но тя е толкова... внушителна с тях.

– И без тях.

– Прав си. Е... да, добре. – Майлс за миг си представи как получава пристъп в императорската бална зала пред половината ворски столичен каймак. Но имаше ли алтернатива? Да остане сам вкъщи още една нощ и да мечтае за бягството си на Ескобар след поредната операция, да измисли деветнайсет по-непрактични начина да се справи с наблюдението на ИмпСи или как да открадне котката на пазача за компания? А Иван можеше да реши проблема му с транспорта.

– Нямам кола – каза Майлс.

– Къде е скутерът ти?

– Ами... на ремонт.

– Искаш ли да те взема?

Това означаваше да шофира Иван за ужас на всички благоразумни пътници. Можеше да накара Делия Куделка да заеме мястото му. Внезапно му хрумна нова идея и Майлс се поизправи на стола.

– Майка ти наистина ли иска повече хора?

– Да.

– Капитан Дъв Галени е в града. Видях го в щабквартирата на ИмпСи. В аналитичния отдел е, макар че той го приема като награда.

– А, да, знам! Щях да се сетя да ти кажа. Преди няколко седмици дойде при нас с генерал Алегро за някакви консултации с шефовете. Все се канех да организирам нещо в чест на прехвърлянето му във Ворбар Султана, но не ми оставаше време. Вашите момчета от ИмпСи не си подают носа от оная ваша паранончна централа.

– Така или иначе, той се опитва да направи впечатление на едно комарско момиче – продължи Майлс. – Не момиче, жена, предполагам, някаква високопоставена клечка в търговско представителство. Доколкото разбрах, тя блести повече с ума, отколкото с красотата си, което не ме изненадва, защото познавам Галени. И има интересни комарски връзки.

Колко точки според теб ще получи той, ако я заведе на официална императорска вечеря?

– Много – решително отвърна Иван.

– Двамата с теб сме му длъжници.

– Така е. И забелязах, че вече далеч не е толкова саркастичен, колкото някога. Може да е поомекнал. Естествено, покани го.

– Ще му се обадя и после пак ще ти позвъня. – Доволен от идеята си, Майлс прекъсна връзката.

ГЛАВА 5

Майлс слезе от колата на капитан Галени, която спря пред източната колонада на императорската резиденция, и се обърна да подаде ръка на Делия Куделка, която всъщност изобщо не се нуждаеше от помощ. Тя измъкна навън дългите си атлетични крака и енергично се изправи. Полите на роклята ѝ, в нейния любим сив цвят, разкриха бални пантофки, удобни и с равна подметка. Делия беше най-високата от четирите дъщери на комодор Куделка – темето на Майлс стигаше на десет сантиметра под рамото ѝ. Той ѝ се усмихна. Тя отвърна с малко крива усмивка.

– Не знам защо ви позволих да ме доведете тук – прошепна в ухото му Делия.

– Защото обичаш да танцуваш – уверено каза Майлс. – Запази ми първите два танца и ти обещавам, че за остатъка от вечерта ще ти намеря красив и висок галактически дипломат.

– Не е това – отрече тя и плъзна очи по ниското му тяло.

– Ще компенсирам недостатъчния си ръст с бързина.

– Тъкмо това е проблемът. – Тя енергично кимна. Галени предаде скромната си кола на прислужника, който я откара на паркинга, и пое ръката на собствената си дама. Човек трябваше да го познава, за да чете изражението на мрачното му лице. Майлс долови във вида му малко гордост, малко самодоволство и малко срам, сякаш е дошъл на бала прекалено официално облечен. Тъй като Галени, макар и болезнено спретнат, избръснат и излъскан, носеше същата зелена униформа като Майлс, това трябваше да се дължи на спътничката му.

„Наистина си заслужава да е самодоволен – помисли си Майлс. – Почакай да я види Иван.“

Ако притежавате повече ум, отколкото красота, Лайза Тоскана трябваше да е гениална. И все пак му убягваше точната причина за изключителното ѝ физическо присъствие. Лицето ѝ бе приятно, но не поразително като, да речем, на Ели Куин; очите ѝ бяха необикновени, синьо-зелени, макар че не знаеше дали цветът е постигнат козметично, или генетично. Беше ниска дори за комарка, две педи по-ниска от Галени, чийто ръст бе почти като на Делия. Но най-отличителната черта на Лайза беше кожата ѝ, млечнобяла и сякаш сияйна – „сочна“, помисли си Майлс, това бе точната дума за такава богата плът.

Богатството не винаги върви ръка за ръка с добрия вкус, но когато това се случи, резултатите може да са внушителни. Тя носеше тъмночервени широки комарски панталони и бюстие, подчертани с отворено право сако в кремаво и синьо-зелено. Семпли бижута. Косата ѝ беше прекалено тъмна, за да се нарече руса, прекалено сребриста, за да се нарече кестенява, и ситно накъдрена в откровено комарски стил. Усмивката ѝ изглеждаше радостна и възбудена, но в никакъв случай смаяна. „Ако спечели благоразположението на леля Алис – реши Майлс, – няма да има проблеми.“ Той ускори крачка, за да настигне Делия.

След като императорската охрана ги претърси, майордомът ги покани вътре. Следващият човек, когото видяха, се оказа самата лейди Алис Ворпатрил. Тази вечер бе избрала тъмносиня кадифена рокля със златна бродерия, навярно в чест на родовите цветове на отдавна покойния си съпруг. През цялото детство на Майлс тя беше носила вдовишко гълъбовосиво, но накрая се бе отказала, навярно по същото време, по което беше простила на лорд Ворпатрил, че е допуснал да го убият по такъв отвратителен начин през Войната на Вордариан.

– Здравейте, Майлс, скъпи, Делия – поздрави ги лейди Алис.

Майлс се поклонил и представи капитан Галени и доктор Тоскана. Тя одобрително кимна – Майлс бе облекчен, че Иван наистина е уредил да прибавят имената им към списъка с гостите.

– Грегор приема всички в Стъклената зала, както обикновено. Ще ви настанят на неговата маса до ескобарската посланичка и нейния съпруг – реших, че този път трябва да пръснем галактяните сред местните.

– Благодаря, лельо Алис. – Майлс погледна над рамото ѝ към слаба, позната фигура в зелена офицерска униформа, застанала в сенките на вратата вляво от стълбището. Мъжът тихо разговаряше с един от охраната. – Хм, Делия, би ли завела Дъв и Лайза в Стъклената зала? Аз ще дойда след малко.

– Естествено, Майлс.

Делия се усмихна на Лайза, с опитно движение събра полите си и поведе комарците нагоре по широкото стълбище.

– Каква прекрасна млада жена – загледана след тях, отбеляза лейди Алис.

– А, имаш предвид доктор Тоскана? – рискува Майлс. – Разбрах, че няма проблем да я доведем.

– О, разбира се. Тя е основна наследница на ония Тоскана, нали знаеш. Много е мила за комарка.

„Никой не е свършен.“ Лейди Алис се грижеше да бъдат канени

подходящите хора, но Майлс бе забелязал и човека, който се грижеше тези хора да са и сигурни. Шефът на Имперската служба за сигурност Саймън Илян най-после приключи разговора си с офицера от охраната, който отдаде чест и излезе през вратата. Илян не се усмихна, нито повика Майлс, но той се провря покрай лейди Алис и въпреки това се запъти към него.

– Господине. – Майлс небрежно козирува. Илян беше шестдесетинагодишен, с посивяваща кестенява коса, измамно благо лице и постоянен навик да се слива с тълпата. Очевидно тази вечер бе тук служебно, за което свидетелстваха и смъртоносните оръжия на хълбоците му и слушалката в дясното му ухо. Това означаваше или че тук става нещо повече, отколкото предполагаше информацията на Майлс, или че никъде другаде не става нищо, което да го задържи в щабквартирата, и че е оставил нещата в ръцете на своя любезен и стабилен заместник Хароче. – Секретарят ви предаде ли ви моята молба?

– Да, лейтенант.

– Той ми каза, че не сте в града.

– Нямахме ме. Върнах се.

– Видяхте ли... последния ми доклад?

– Да.

По дяволите. Думите „Не съм пропуснал нищо съществено“ като че ли заседнаха в гърлото на Майлс.

– Трябва да поговоря с вас.

Лицето на винаги сдържания Илян изглеждаше по-безизразно отвсякога.

– Това не е нито времето, нито мястото.

– Ясно, господине. Кога?

– Чакам още информация.

Ясно. Ако не беше „бързай и чакай“, щеше да е „чакай и бързай“. Ала скоро трябваше да се случи нещо, иначе Илян нямаше да държи Майлс на разположение във Ворбар Султана.

– Много добре.

Илян кимна. Но когато Майлс понечи да се отдалечи, го повика:

– Лейтенант...

Майлс се обърна.

– С кола ли дойдохте тук?

– Да. Шофира капитан Галени.

– Аха. – Илян, изглежда, откри нещо интересно над главата на Майлс. – Умен човек е Галени.

– И аз смятам така. – Майлс се отказа от опитите си да изкопчи нещо от шефа на ИмпСи и побърза да настигне приятелите си.

Те го чакаха в широкия коридор пред Стъклената зала. Галени разговаряше с Делия, която очевидно не бързаше да влезе при Иван и сестра си. Лайза се оглеждаше наоколо, явно очарована от антиките и пъстрите килими. Майлс се приближи до нея и се наведе над богатата инкрустация на дървена маса, представяща сцена с тичащи коне.

– Всичко е толкова бараярско – сподели с него Лайза.

– Това отговаря ли на очакванията ви?

– Възможно да. На какъв възраст е според вас тази маса? И какво си е мислил майсторът, който я е направил? Смятате ли, че е можел да си представи как си го представяме ние? – Чувствителните й пръсти се плзнаха по полираната повърхност, лъсната с ароматичен восък. Тя се усмихна.

– Отпреди двестатина години е. Но не, предполагам, че не си ни е представял – отвърна Майлс.

– Хм. – Усмивката й стана замислена. – Някои от нашите куполи са на над четири века. И все пак Бараяр ми се струва по-древен, даже когато не е. Във вас просто има нещо архаично.

Той се замисли за природата на родния й свят. След още четиристотин години тераформирането на Комар можеше да започне да го прави обитаем за хора без кислородни маски. Засега комарците живееха в куполни селища, също толкова зависими от техниката си, за да оцелеят в задушаващия студ, колкото и бетанците на своята ужасяващо гореща пустинна планета. Комар никога не бе преживявал Период на изолация, никога не се беше откъсвал от галактиката. Издържаша се от единствения си жизненоважен природен ресурс – шест важни скокови пункта, разположени в близост един до друг. Скоковете бяха превърнали района на Комар в космически кръстопът и за съжаление, в стратегическа мишена. Бараяр имаше само един скоков маршрут, който го свързваше с галактическия възел – и той минаваше през Комар. Ако човек не пазеше собствената си врата, онези, които я контролираха, щяха да го притежават.

Майлс насочи мислите си към по-лични, по-човешки проблеми. Очевидно Галени трябваше да изведе дамата си сред бараярската природа. Всички тези километри на некомарска пустош определено щяха да й доставят удоволствие. На разходка, да речем, или ако наистина си падаше по архаичното...

– Трябва да накарате Дъв да ви заведе на езда – предложи той.

– Божичко. И той ли може да язди? – Поразителните ѝ тюркоазени очи се разшириха.

– Хм... – Сериозен въпрос. Е, ако не можеше, Майлс щеше да го научи. – Естествено.

– Вроденият архаизъм изглежда толкова... – тя поверително сниши глас, – толкова романтичен. Но не го казвайте на Дъв. Той е абсолютен педант по отношение на историческата точност. Първата му работа е да издуха целия приказен прах.

Майлс се усмихна.

– Не съм изненадан. Но мислех, че самата вие сте практична бизнесдама.

Усмивката ѝ стана по-сериозна.

– Аз съм комарка. Трябва да бъда. Без добавената стойност от нашата търговия, труд, транспорт, банки и рециклиране, Комар отново ще се върне към някогашната си жалка икономика. Голяма част от населението ще измре.

Майлс заинтригувано повдигна вежди. Струваше му се, че тя преувеличава. Ала май беше искрена.

– Е, не бива да задържаме парада. Ще влизаме ли?

Двамата с Галени застанаха от двете страни на дамите си и Майлс поведе всички през двукрилата врата. Стъклената зала представляваше продълговато помещение с високи прозорци на едната стена и с високи старинни огледала на другата, откъдето идваше и името ѝ.

Тази вечер Грегор играеше ролята на домакин, а не на император. Той стоеше до вратата в компанията на неколцина домъкнати за случая министри и посрещаше гостите. Бараярският император бе висок слаб тридесет и пет годишен мъж с черна коса и тъмни очи. Носеше цивилни дрехи в най-консервативен официален бараярски стил с лампази в цветовете на Ворбара. Когато можеше да си го позволи, той беше необикновено затворен човек. Ала сега, разбира се, Грегор действаше в социален режим – задължение, което не обичаше, но с което се справяше блестящо, както с всичките си останали задължения.

– Това той ли е? – прошепна Лайза на Майлс, докато чакаха групата пред тях да приключи с любезностите и да продължи нататък. – Мислех, че ще е с оная фантастична военна униформа, в която го показват по видеото.

– А, парадната червено-синя униформа ли? Той я носи само на летния парад, рождения си ден и Зимния празник. Дядо му, император Ецар, е бил истински генерал преди да стане император и е носил

униформата си като втора кожа, но Грегор не се смята за военен, въпреки че официално е главнокомандващ имперските въоръжени сили. Затова винаги щом етикетът позволява, предпочита ворбарската си униформа или нещо такова. Всички сме му ужасно признателни, защото това позволява и на нас да не носим проклетите парадни униформи. Яката те задушава, сабията те спъва и пискюлите на ботушите се закачат навсякъде. – Не че яката на зелената униформа бе много по-ниска, а и пискюлите на ботушите бяха същите, но дългата сабя беше истинско мъчение за неговия ръст.

– Разбирам – отвърна Лайза. Очите ѝ весело проблеснаха.

– Аха. Сега сме ние. – Майлс поведе групата си напред. Делия познаваше Грегор, откакто се помнеше, затова след кратката размяна на реплики и приветствени усмивки се отдръпна назад и направи място на новодошлите.

– Да, капитан Галени, чувал съм за вас – сериозно каза императорът, когато Майлс му представи комареца. Галени сякаш не бе сигурен как да приеме тази обезпокоителна информация и Грегор бързо прибави: – Хубави неща.

После се обърна към Лайза и за миг остана поразен, но бързо възвърна самообладание, леко се поклонил над ръката ѝ и измърмори нещо любезно за Комар, който щял да е част от бъдещето на Империята.

Когато свършиха с формалностите, Делия отиде да потърси Иван и сестра си сред блестящо облечените гости. Залата далеч не бе толкова претъпкана, колкото на рождения ден на императора или Зимния празник. Лайза хвърли поглед през рамо към Грегор.

– Господи. Стори ми се, че почти се извинява за това, че сте ни завладели.

– Хм, всъщност не – отвърна Майлс. – След като сетаганданците ни нападнали през вашите пунктове, не сме имали друг избор. Той просто изрази съчувствие заради личните ви неудобства трийсет и пет години след войната. Многопланетните империи се управляват трудно. Макар че сетаганданците са запазили своята в продължение на векове. Не че ги смятам за образец на политическа система.

– Той не прилича много на суровия император, за какъвто го представят официалните ви информационни мрежи, нали?

– По-скоро мрачен, отколкото суров – ето как изглежда на екрана. За щастие, навярно.

На пътя им се изпречи мършав възрастен мъж с бастун. Свърхофициалната му парадна червено-синя униформа с две саби, поклащащи се

на костеливите му хълбоци, свободно висеше на тялото му, а цветовете ѝ бяха малко избледнели. Майлс припряно отстъпи назад, за да му направи място.

– Кой е този стар генерал? – заинтригувано попита Лайза.

– Една от най-прочутите антики на Ворбар Султана – отвърна Майлс. – Генерал Ворпарадийс е последният жив имперски ревизор, назначен лично от император Ецар.

– Има прекалено военен вид за счетоводител – скептично отбеляза тя.

– Това е имперски ревизор – поясни Майлс. – Хм... всяко общество трябва да си зададе въпроса „Кой ще пази пазителите?“ Бараярският отговор е имперският ревизор. Нещо средно между, хм, бетански извънреден прокурор, главен инспектор и второстепенно божество. Работата му не е задължително свързана със счетоводството, макар че произходът на титлата е точно такъв. Първите графове са събирали данъците на Вордар Тау. Невежите ми предци боравели с толкова много пари, че започнали да покрадват. Ревизорите контролирали графовете от името на императора. Неочакваната поява на имперски ревизор, обикновено придружаван от многобройна имперска кавалерия, често предизвиквала необичайни самоубийства. По онова време бил убиван не един ревизор, но първите императори наказвали такива престъпления със зрелищни масови екзекуции и ревизорите станали почти недосегаем. Говори се, че можели да яздят в провинцията с чували злато на седлата си почти без охрана и бандитите тайно разчиствали пътя им, просто за да са сигурни, че ревизорите по-бързо ще стигнат до своите области без досадни забавяния. Самият аз мисля, че това е легенда.

Лайза се засмя.

– Обаче е страхотна история.

– Трябва да са деветима – вметна Галени. – Традиционен брой с няколко възможни варианта за произход от Старата Земя. Това е любима тема за студентски исторически доклади. Но ми се струва, че в момента има само седмина живи имперски ревизори.

– Това пожизнена длъжност ли е? – попита тя.

– Понякога – отвърна Майлс. – Други се назначават само за конкретни случаи. Когато беше регент, баща ми назначаваше само временни ревизори, макар че когато стана пълнолетен, Грегор потвърди няколко от назначенията. По всички въпроси, свързани с техните разследвания, те говорят с Гласа на императора. Пак нещо типично бараярско. Веднъж говорих с Гласа на графа, моя баща. Разследвах убийство в моята

област. Беше странно преживяване.

– Звучи адски интересно от социологическа гледна точка – рече Лайза. – Мислиш ли, че бихме могли да поговорим с генерал Ворпарадийс за едно време?

– Не, не! – ужасено възкликна Майлс. – Интересна е институцията. Самият Ворпарадийс е най-склерозираният старец във Ворбар Султана. Приказва само за това, че стандартите от времето на Едар били отишли по дяволите – „и обикновено подчертано гледа към мен“ – и разнообразява монолога си с подробни обяснения за стомашните си проблеми.

– Да – съгласи се Делия Куделка. – Постоянно те прекъсва, за да ти каже, че младежите били невъзпитани. Под „младежи“ разбира всички под шейсетгодишна възраст.

– Седемдесет – поправи я Майлс. – Той все още нарича баща ми „по-малкото момче на Пьотър“.

– Всички ревизори ли са толкова стари?

– Е, не чак толкова. Но обикновено избират пенсионирани адмирали и генерали.

Те се отдалечиха от досадния генерал и настигнаха Иван и Мартя Куделка, само за да бъдат отново разделени от майордома, който ги настани на тяхната маса в пищната Малка трапезария. Вечерята вървеше добре. Майлс се насилваше да води разговор с ескобарската посланичка и търпеливо да отговаря на обичайните въпроси за прочутия си баща. Лайза, която седеше срещу него, беседваше с възрастен господин от ескобарската група. Грегор и капитан Галени размениха няколко любезни реплики за бараярско-комарските отношения, подходящи за нежните уши на галактическите гости.

Лайза се напрегна, когато Галени нарочно спомена нещо за комарските транспортни компании и директно се обърна към императора.

– Да, сир. Всъщност Комарският синдикат на превозвачите, който представлявам, е много загрижен за въпроса, в момента обсъждан от Министерския съвет. Подадохме молба за данъчни облекчения върху печалби, пряко инвестирани в капитални подобрения.

Майлс вътрешно изръкопляска на дързостта ѝ да лобира пред самия император. „Да, давай така! Защо не?“

– Да – поусмихна се Грегор. – Министър Ракоци ми спомена за това. Боя се, че това предложение ще има сериозна опозиция в Съвета на графовете, чийто по-консервативни членове смятат, че огромните ни военни разходи за отбраната на комарските скокови пунктове трябва, хм, пропорционално да се поделят между онези на предните линии.

– Но капиталното развитие ще осигури много по-голяма база за данъчно облагане. Да я източвате прекалено рано е все едно... все едно да изядете зърното си за посев.

Императорът повдигна вежди.

– Извънредно точна метафора, доктор Тоскана. Ще я предам на министър Ракоци. Това може да се хареса на някои от нашите провинциални графове повече от сложните дискусии на скокова технология, за която той се опитва да ги образува.

Лайза се усмихна. Грегор отвърна на усмивката ѝ. Галени изглеждат откровено самодоволен. След като постигна своето, Лайза има благодарумието да насочи разговора към по-леки въпроси или поне към ескобарската политика по отношение на скоковата технология, потенциално далеч по-безопасна от бараярско-комарските данъчни отношения.

След това в балната зала на долния етаж засвири Оркестърът на Имперската служба, определено най-миролюбивите и талантиливи войници на Бараяр. Стариият полковник, който дирижираше, от години работеше в императорската резиденция. Грегор официално откри танците с лейди Алис, а после, както изискваше етикетът, с поредици от дами по реда на общественото им положение, започвайки с ескобарската посланичка. Майлс изтанцува своите дни танца с високата руса и красива Делия. Направил съответното впечатление на околните, той се отдалечи и застана до стената. Капитан Галени също танкуваше – ако не добре, то поне полагаше усилия. След двадесетте си години в Службата той мислеше за политическа кариера и методично събирал всички възможни необходими умения.

Един от гвардейците на Грегор се приближи до Лайза и скоро тя танкуваше огледален танц срещу Грегор. Майлс се зачуди дали тя няма да се възползва от възможността, за да постигне нещо повече за търговските връзки. Комарският синдикат на превозвачите трябваше да ѝ даде извънредно възнаграждение за тази вечер. Мрачният Грегор високо се засмя на нещо, което Лайза му каза.

Тя се върна при Галени, който временно подпирал стената с Майлс. Очите ѝ блестяха.

– Той е по-интелигентен, отколкото предполагам – задъхано рече Лайза. – Слуша... много внимателно. Като че ли разбира всичко. Или се преструва?

– Не се преструва – увери я Майлс. – Попива всичко. Но Грегор трябва да внимава какво говори, тъй като думата му буквално е закон. Като човек е срамежлив, но не му е позволено да го проявява външно.

– Не му било позволено ли? Звучи адски странно.

Лайза още три пъти имаше възможност да изпита съдържаността на императора на дансинга преди приемът благоприятно и консервативно да свърши в единадесет часа. Майлс се чудеше дали Грегор не го е излъгал за срамежливостта си, защото и той успя да накара Лайза да се засмее.

Успя да хване императора насаме почти в самия край на вечерта. За съжаление, първите думи на Грегор бяха:

– Чух, че си успял да ни върнеш нашия куриер почти цял. Малко под обичайните ти стандарти, нали?

– О. Значи Ворберг се е завърнал.

– Така ми съобщиха. Как точно се случи?

– Хм... много неприятен инцидент с автоматичен плазмен пистолет. Ще ти разкажа всичко, но... не тук.

– Нямам търпение.

Това включваше Грегор в растящия списък с хора, които Майлс трябваше да избягва. По дяволите.

– Къде намерихте тази изключителна млада комарка? – загледан в далечината, попита императорът.

– Доктор Тоскана ли? Страхотна е, нали? Възхищавам се на смелостта ѝ не по-малко, отколкото на деколтето ѝ. За какво си говорихте?

– Предимно за Комар... Имаш ли, хм, адреса ѝ в Синдиката на превозвачите? Е, няма значение, Саймън ще го открие. Наред с подробен доклад, независимо дали искам, несъмнено.

Майлс се поклони.

– ИмПСи обича да ви служи, сир.

– Дръж се прилично – измърмори Грегор и Майлс се усмихна.

* * *

Майлс покани двамата комарци на по чаша в замъка Воркосиган, без да се замисли за усложненията с припасите си. Галени любезно понечи да отклони предложението, като спомена, че на другия ден бил на работа, но Лайза го прекъсна:

– О, да, моля. С удоволствие ще разгледам къщата, лорд Воркосиган. От нея лъха на древност.

Галени незабавно преглътна възраженията ги.

Всички стаи на първия стаж изглеждаха прекалено големи, мрачни и зловещи за трима души, затова Майлс ги отведе в по-човешкия малък салон. Наложил се припряно да вдигне калъфите от мебелите, за да има

къде да седнат. Той настрои осветлението на разумно романтичен привечерен сумрак, после отново изтича долу в търсене на три чаши и подходящо вино. Върна се доста задъхан.

Междувременно Галени не се бе възползвал от откритата му се възможност. Майлс трябваше да разчисти само малкия диван и да ги принуди да седнат един до друг, а не на удобните фотьойли. Сериозният, спазващ правилата капитан, изглежда, не съзнаваше тайния копнеж на своята дама към малко романтични глупости. Майлс си спомни за Таура, принудена от ръста, работата и ранга си да носи постоянна маска, прекалено опасна, за да се подиграват с нея. Лайза не беше прекалено едра, но навярно бе прекалено умна, прекалено съвестна по отношение на обществените си задължения. Тя никога нямаше директно да му предложи. Галени я караше да се усмихва, ала не и да се смее. Липсата на каквото и да е усещане за игра помежду им разтревожи Майлс. Той бе убеден, че човек трябва да има чувство за хумор, за да прави секс и да запази разсъдъка си.

Но в момента не се чувстваше в състояние да дава съвети на комареца за любовния му живот. По дяволите. Галени беше голямо момче, можеше сам да открие собственото си проклетие.

Не бе трудно да насочи Лайза към разговор за работата ѝ, макар че така нещата ставаха малко едностранни. Майлс и Галени естествено не можеха да говорят за строго секретните си професии. Очевидно това щеше да е темата на вечерта: комарско-бараярските отношения и историята. След завладяването на Комар родът Тоскана беше оказал значително съдействие на Империята, на което се дължеше и днешното му положение.

– Но не може да се каже, че са колаборационисти – категорично заяви Майлс. – Мисля, че това определение трябва да се използва само за онези, които са ни помагали преди бараярското нашествие. Фактът, че са отказали да се присъединят към съпротивата, не означава, че не са патриоти. Тъкмо обратното. – Бараярското нашествие не беше било изгодно и за двете страни, но онези, които бяха приели новата власт, просто бяха успели да ограничат загубите си и да продължат напред. Сега, едно поколение по-късно, успехът на предвождалата от Тоскана възродила се олигархия доказваше, че са били прави.

И за разлика от Галени, чийто баща Сер Гален беше прекарал живота си в безплодни опити за отмъщение, позицията на Тоскана не бе оставила на Лайза срамни връзки. Сер Гален беше тема, която не желаеха да подемат нито Майлс, нито Галени. Майлс се чудеше дали Дъв ѝ е

разказал за покойния си побъркан баща.

Беше призори и тримата вече бяха изпили втора бутилка от най-доброто вино, когато Майлс най-последно позволи на прозяващата се двойка да си тръгне. Той замислено проследи с поглед колата на Галени, изпратена с козируване от самотния нощен пазач. Също като него, Дъв бе прекарал последните десет години в преследване на всепоглъщаща кариера и напрежението навярно донякъде го беше лишило от романтичност. Майлс се надяваше, че когато настъпи моментът, Галени няма да направи предложение на Лайза като делова оферта, но много се боеше, че ще стане точно така. Галени нямаше достатъчно инерция. Канцеларската работа напълно го устройваше.

„Тя няма да те чака много дълго, Галени. Някой с повече кураж ще я грабне и ще я отведе надалеч от теб.“ Като набеден Баба, традиционен бараярски сватовник, Майлс не смяташе, че тази вечер е допринесла особено много за целите на Дъв. Сексуално разочарован и за двамата си приятели, той се прибра. Автоматичната ключалка на вратата изщрака.

ГЛАВА 6

Личният комуникационен пулт в спалнята сигнализира едва на третата вечер. Майлс, който през целия ден беше седял до него, едва не падна от стола си. Нарочно го остави да иззвъни повторно, докато се опитваше да успокои разтуптяното си сърце и да си поеме дъх. „Така. Успокой се и си събери мислите, момче. Не позволявай на секретаря на Илян да те види в това състояние.“

Но за негово огромно разочарование лицето, което се появи над видеоплочата, бе на братовчед му Иван. Очевидно току-що беше приключил работа в щабквартирата на Имперската служба, защото все още носеше зелената си униформа... със сини, а не червени правоъгълници на яката под бронзовите символи на въоръжените сили. „Капитан?“

– Здравсти, братовчед – весело го поздрави Иван. – Как мина денят ти?

– Бавно. – Майлс се насили учтиво да се усмихне с надеждата да скрие отвратителното си настроение.

Усмивката на Иван се разшири и той приглади косата си с длан.

– Да забелязваш нещо?

„Отлично знаеш, че веднага съм забелязал.“

– Да не си си намерил нов фризьор? – престорено колебливо попита Майлс.

– Ха! – Братовчед му посочи с показалец петлиците си.

– Знаеш, че е подсъдно да се преструваш на офицер, Иване. Наистина, все още не са те хванали... – „Повишили са го преди мен?...“

– Ха – самодоволно повтори Иван. – От днес вече е официално. Новата ми заплата влезе в сила от тази сутрин. Знаех предварително, разбира се, но го пазах в тайна. Реших, че всички заслужавате да ви изненадам.

– Как така са те повишили преди мен? С коя си спал, по дяволите? – изтръгна се от устните на Майлс преди да се усети. Не искаше да прозвучи чак толкова грубо.

Иван се подсмихна и сви рамене.

– Върша си работата. При това, без да нарушавам всички правила. А и ти си отсъствал по болест адски много време. Като го пресметнеш, аз сигурно съм с години по-напред от теб.

Кръв и кости. Всеки ден от онзи нежелан отпуск бе платен с кръв,

кости и безкрайни мъки, доброволно отдадени в служба на императора. „И след всичко това да повишат Иван... преди мен?“ Задави го нещо като гняв.

На лицето на Иван се изписа униние. Да, разбира се, той очакваше да му честитят, очакваше Майлс да сподели гордостта и радостта му. Майлс се опита да овладее изражението, думите, мислите си.

– Поздравления, братовчед. След като вече взимаш толкова голяма заплата, с какво ще се оправдаеш пред майка ти, за да не те ожени за някоя разцъфнала ворска пъпка?

– Първо трябва да ме хванат – отново се ухили Иван. – Аз бягам бързо.

– Ммм. По-добре не чакай прекалено дълго. Татя Ворвента се отказа и неотдавна се омъжи, нали? Макар че все още остава Виолета Ворсоисон, струва ми се.

– Е, всъщност не, тя се омъжи миналото лято – призна Иван.

– А Хелга Ворсмит?

– Взе я един от нейните приятели индустриалци от Да. Даже не беше вор. За сметка на това – адски богат. Това беше преди три години. Господи, Майлс, ти изобщо не си в крачка. Няма проблем. Винаги мога да се ожена за някоя по-млада.

– С това темпо накрая ще започнеш да сваляш ембриони. – „Това се отнася за всички ни.“ – Е, повишението ще ти се отрази добре. Знаем, че здраво си работил за него, макар да се преструваш, че не си даваш много зор. Преди да се усетя ще станеш шеф на оперативния отдел, базирам се.

Иван въздъхна.

– Не и ако не отстъпят и най-после не ме прехвърлят на корабите. Напоследък са ужасно стиснати в това отношение.

– Боя се, че им се свида и половин марка за учебни курсове. Всички се оплакват от това.

– Ти обаче имаш повече служба на кораби от всичките ми познати с ранг до комодор – завистливо прибави братовчед му.

– Да, но всичко е строго секретно. Ти си сред малцината, които знаят.

– Въпросът е, че не си позволил скъперничеството им да ти попречи. Или уставът.

– Никога не позволявам на нищо да ми пречи. Така можеш да получиш каквото искаш. Никой няма да ти го поднесе на тепсия. – Е... поне никой нямаше да го поднесе на тепсия на Майлс. Иван през целия си

живот бе получавал всичко наготово. – Щом не можеш да победиш, промени играта.

Братовчед му повдигна вежди.

– Ако няма игра, победата няма ли да се обезсмисли?

Майлс се поколеба.

– Трябва да... помисля.

– Не се презорвай, генийче такава.

Той се насили да се усмихне. Иван изглеждаше така, като че ли целият разговор е оставил лош вкус в устата му. Също като него. Трябваше да ограничи загубите. По-късно щеше да настигне Иван. Винаги го настигаше.

– Струва ми се, че вече е най-добре да свършваме.

– Да. Имаш адски много работа. – Иван сбърчи лице и прекъсна връзката още преди Майлс да е протегнал ръка към бутона за изключване.

Майлс остана пред комуникационния пулт цяла минута. После отметна глава и отправи към тавана на спалнята всички галактически ругатни, които знаеше. Почувства се малко по-добре, сякаш с мръсните думи беше успял да изхвърли от душата си нещо отровно. Не завиждаше на Иван за повишението, не. Просто... просто...

Дали победата наистина бе единствената му цел? Или все още искаше другите да видят, че побеждава? И кои бяха тези „други“? Ако беше жаден за слава, освен за богатство, човек не биваше да работи в ИмПСи. И все пак Илян знаеше, знаеха родителите му, Грегор, всичките му близки, които имаха значение за него, знаеха за адмирал Нейсмит, знаеха какво е истинското му лице. Елена, Куин, всички „Дендари“ . Знаеше дори Иван. „За кого се мъча, по дяволите, ако не за тях?“

Е... например за дядо си, генерал граф Пьотър Воркосиган, мъртъв вече от тринадесет години. Погледът му попадна върху дявовия му ритуален кинжал в неговата пищна кания, заемащ почетно място, или поне незатрупан с боклуци, върху лавицата на отсрещната стена. В началото на кариерата си го мъкнеше навсякъде със себе си. За да докаже... какво? На кого? „Нищо на никого – вече.“

Той се изправи, отиде до лавицата, взе оръжието, извади финото острие от ножницата и се загледа в танца на светлината по качествената стомана. Кинжалът все още беше великолепно антика, но бе изгубил... някогашната си магия. Или поне беше вдигнато проклятието. Сега бе просто нож. Майлс го прибра в канията, разтвори пръсти и го остави да падне на предишното си място.

Струваше му се, че е изгубил равновесието си. Когато се прибираше вкъщи, винаги се чувстваше така, но този път усещането се изостряше. Странното отсъствие на графа и графинята беше като репетиция за тяхната смърт. Сега можеше да види какво е постоянно да е граф Майлс Воркосиган. Не беше убеден, че му харесва.

„Имам нужда от... Нейсмит.“ Този празен ворски живот му действаше зле. Ала Нейсмит бе скъпо хоби. Трябваше основателна причина, за да накара ИмпСи да плаща на Нейсмит, буквално житейска мисия. „Какво си направил, за да оправдаеш съществуването си днес?“ Адмирал Нейсмит трябваше ежедневно да дава отговор на този въпрос, иначе рискуваше да изчезне. Счетоводителите на ИмпСи бяха също толкова опасни за личността му, колкото и вражеският огън. „Е... почти.“ Длан-та му проследи белезите по гърдите му.

На новото му сърце му имаше нещо. Изпомпваше кръв, да, всичките му камери и клапи бяха в ред... нали беше създадено от собствените му тъкани... ала му се струваше като сърце на непознат... „Самотен си, ужасно си самотен в тази пуста къща.“

Операция. Нуждаеше се от нова операция. Тогава всичко щеше да се оправи. Не че искаше да навреди на някого, но копнееше за отвличане, блокада, малка колониална война... или още по-добре, спасителна мисия. Освобождаване на пленници, да.

„Вече си правил всичко това. Защо не си щастлив?“

Апетитът за адреналин очевидно идваше с яденето. Нейсмит бе като наркотик, копнеж, който изискваше все по-силни и токсични дози, за да получи същото удоволствие.

Беше опитвал няколко опасни спорта, за да експериментира, да утоли този глад. Не се оказа много добър, а освен всичко останало не разполагаше с достатъчно време, за да натрупа опит. А и... липсваше му онова крайно опъване на нервите. Не бе чак толкова интересно да рискува само собствения си живот. И купите му се струваха претенциозни боклуци, след като беше играл и печелил живота на десет хиляди души само в един-единствен рунд.

„Искам скапаната операция. Обади ми се, Илян!“

* * *

Когато комуникационният пулт най-после иззвъня, Майлс бе задрямал. Не беше спал почти цяла нощ, измъчван от тревоги и безполезни размисли. Според собствените му изчисления, през главата му бяха минали около триста варианта на предстоящия му разговор с Илян. Бе

сигурен само в едно: триста и първият щеше да е съвсем различен.

Над видеоплочата се появи лицето на секретаря на Илян.

– Сега ли? – попита Майлс още преди капитанът да е отворил уста. И прокара пръсти през косата си и по малко вцепененото си лице.

Секретарят запремигва, прокашля се и започна със собствените си предварително заучени изречения.

– Добър ден, лейтенант Воркосиган. Шефът иска да се явите в кабинета му след един час.

– Мога да дойда веднага.

– След един час – повтори секретарят. – Щабът ще ви прати кола.

– А, благодаря. – Беше излишно да иска повече информация по комуникационния пулт – неговият модел бе по-сигурен от обикновените, но не чак толкова.

Капитанът прекъсна връзката. Е, така щеше да има време да вземе един студен душ и да се облече както трябва.

След душа Майлс извади чиста униформа от гардероба и се зае да прехвърли на яката сребърните очи и очуканите червени лейтенантски петлици, които носеше от осем години. Петлиците бяха копия, но емблемите с окоето на Хор бяха уникати, изградени на молекулярни пластове от сребро. Отзад бяха гравирани името и серийният му номер и тежко на онзи, който ги изгубеше. Очите на ИмпСи много трудно се фалшифицираха и носеха на притежателя си много привилегии. Когато се облече, Майлс беше готов дори за аудиенция при императора. Ала Илян можеше да влияе на съдбата му повече от Грегор.

Е, когато не може да направи нещо наистина полезно, човек често насочва енергията си към нещо излишно, но възможно. Например към това да се приведе в блестящ вид. И все пак се наложи да чака десет минути, докато колата на ИмпСи спре пред входа.

Този път вратата на вътрешния офис беше отворена и секретарят му даде знак да влезе.

Илян вдигна поглед от огромното си бюро и кимна в отговор на малко небрежния поздрав на Майлс. После натисна един от бутоните на комуникационния си пулт и вратата се затвори и заключи. Последното бе необичайно и Майлс се обнадежди. Може би го очакваше нещо адски голямо, нещо наистина предизвикателно.

Очакваше го и стол, добре. Когато беше особено ядосан, Илян караше подчинените си да стоят прави. Не че някога повишаваше глас – обикновено изразяваше чувствата си с унищожително добре подбрани думи, стил, на който Майлс се възхищаваше и на които се опитваше да

подражава. Ала днес лицето на шефа на ИмпСи излъчваше някакво странно напрежение. Бе много по-мрачен от нормалното. Майлс седна и отсечено кимна: „Готов съм. Да започваме.“ Илян обаче се отпусна назад и се загледа в него над широката черна повърхност на бюрото.

– Казал си на секретаря ми, че искаш да прибавиш нещо към доклада си, така ли?

„Мамка му. Сега или никога.“ Но признанието за медицинския му проблем със сигурност щеше да отложи предстоящата операция. „Тогава никога. По-късно сам ще се справя с това. Колкото може по-скоро.“

– Нищо особено. Какво става?

Илян въздъхна и за миг замислено забарабани с пръсти по черното стъкло.

– Получих обезпокоителен доклад от Джаксън Хол.

Майлс си пое дъх. „Веднъж вече умрях там.“

– Адмирал Нейсмит е нежелан в тези райони, но съм готов за реванш. Какво са направили този път тия копелета?

– Това не е нова операция, нито нов доклад. Свързано е с последната ти... не бих могъл да я нарека „операция“, тъй като не е била по моя заповед. С последното ти приключение там. – Илян го погледна.

– О? – предпазливо рече Майлс.

– Най-после се появи пълният доклад на твоята криоложка. Малко се забави заради объркването около бързото заминаване на „Дърона Груп“ от Джаксън Хол. Документацията им беше пръсната на Ескобар и Къща Фел. Излишно е да споменавам, че от Къща Фел не бяха много услужливи. Още повече време отне обработването на доклада в аналитичната секция. И накрая трябваше да го прочете някой, който разбира от тези неща. Всъщност минаха няколко месеца.

Майлс се вледени, сякаш от спомена за ледената си смърт. Внезапно си представи психическото състояние на човек, скочил или блъснат от покрива на много висока сграда – в орази субективна вечност докато стигне до земята. „Току-що допуснахме ужасна грешка. О, да.“

– Разбира се – продължи Илян, – не ме безпокоят толкова самите пристъпи, колкото фактът, че си ги скрил от лекарите на ИмпСи. Че си ги излъгал, а чрез тях и мен.

Майлс мъчително преглътна и потърси в парализирания си ум начин да защити иезащитимото. Онова, което не можеше да се защити, можеше само да се отрече. Той си представи как весело изчуруликва: „Какви пристъпи?“ Не.

– Доктор Дърона... каза, че щели да минат от само себе си. –

„Наистина го каза, по дяволите, наистина.“ – Или... че може да минат – поправи се Майлс. – По онова време смятах, че съм се възстановил.

Илян сбърчи лице, взе от бюрото шифрован диск и го стисна между палеца и показалеца си.

– Това е последният независим доклад от „Дендари“ . Включително доклада на твоята корабна лекарка. Онзи, който е пазила в каютата си, не в лазарета. Не е било лесно да ги вземат. Очаквах ги. Получиха се снощи.

„Той има трети наблюдател. Можех да се досетя. Трябваше да се досетя.“

– Искаш ли да поиграем на въпроси и отговори? – сухо попита Илян.

– Не – промълви Майлс. Макар че не бе искал да шепне. – Край на игрите.

– Добре. – Илян леко се залюля на стола си и хвърли диска на бюрото. Лицето му приличаше на самата смърт. Майлс се зачуди как изглежда самият той. С разширени очи като на животно, попаднало под фарове на автомобил, летящ към него със сто километра в час, навярно.

– С това – посочи към диска Илян – ти си предал подчинените си, които са зависели от теб. Както и своите началници, които са ти вярвали. И предателството ти е било съзнателно. Имат ли какво да кажеш в своя защита?

„Ако тактическата ситуация е лоша, промени позицията си. Ако не можеш да победиш, промени правилата.“ Вътрешното му напрежение го накара да стане. Той закричи пред бюрото на Илян и повиши глас.

– Служих ви с тялото и кръвта си цели девет години. Питайте когото искате дали съм ви служил добре. Над трийсет операции и само две донякъде могат да се определят като провали. Излагал съм живота си на опасност десетки пъти. Буквално. Това нищо ли не означава за вас?

– Означава много, – Илян въздъхна. – Тъкмо затова ти предлагам пенсиониране по болест, ако доброволно подадеш оставка.

– Да подам оставка? Да напусна? Това ли е вашата представа за услуга? ИмпСи е скривала и по-големи скандали – знам, че можете нещо повече, ако пожелаете!

– Това е най-добрият начин. Не за теб, а за името ти. Премислил съм го от всички страни. Мисля вече от няколко седмици.

„Ето защо ме повика тук. Няма никаква операция. И изобщо не е имало. Само това. Нямам никакъв шанс.“

– След като трийсет години служих на баща ти – продължи Илян, –

не мога да постъпя по друг начин.

Майлс се вцепени.

– Баща ми ли... е поискал да ме уволните? Той знае ли?

– Все още не. Оставям на теб да го уведомиш. Не искам да го направя аз.

Рядка проява на страхливост от страна на Илян и страшно наказание.

– Влиянието на баща ми – горчиво рече Майлс. – Каква услуга!

– Повярвай ми, ако не беше службата ти, на която ти така основателно се позоваваш, даже баща ти нямаше да успее да ме накара да се смиля над теб. Кариерата ти ще приключи тихо, без публичен скандал.

– Да – въздъхна Майлс. – Адски удобно. Така ми затваряте устата и не ми давате възможност да обжалвам решението.

– Искрено те съветвам да не докарваш нещата до военен съд. Никога няма да получиш по-благосклонна присъда от моята. Уверявам те, няма на какво да разчиташ. – Илян подчертано почука по диска. – Само заради този доклад ще имаш късмет, ако се измъкнеш с дисциплинарно уволнение.

– Обсъждали ли сте въпроса с Грегор? – попита Майлс. Императорска милост, последната му надежда, която се беше заклел никога да не иска...

– Да. Изключително обстойно. Цяла сутрин разговаряхме само за това.

– О!

Илян посочи комуникационния си пулт.

– Приготвил съм документите ти. Трябва да ги подпишеш още сега. Отпечатък от дланта ти, сканиране на ретината и край. Униформите ти... не са от военните складове, така че няма нужда да ги предаваш и според традицията можеш да запазиш военните си отличия, но се опасявам, че трябва да те помоля да върнеш сребърните очи.

Майлс едва се сдържа да не скъса задушавачата го яка.

– Не и очите! Това... не е вярно, мога да обясня, мога... – Очертаванията на предметите в стаята, комуникационния пулт, столовете, лицето на Илян внезапно му се сториха много по-отчетливи, сякаш придобиха по-голяма реалност. Ореол от зелени пламъци избухна като пъстроцветни фойерверки и го обгърна... – Не!...

* * *

Дойде в съзнание, легнал по гръб на килима. Пребледнялото лице

на Илян се бе навело над него, напрегнато и разтревожено. В устата му имаше нещо – той завъртя глава и изплю светлинната писалка от бюрото. Яката му бе разкопчана, но сребърните очи все още бяха на местата си.

– Е – накрая промълви той, – предполагам, че съм направил страхотно представление. Колко време бях в безсъзнание?

– Около – Илян си погледна часовника – четири минути.

– Колкото обикновено.

– Лежи неподвижно. Ще повикам лекар.

– Нямам нужда от лекар, по дяволите! – Майлс се опита да се изправи. Единият му крак се подви и той отново се просна на пода. По лицето му имаше нещо лепкаво – явно си беше ударил устата, която се подуваше, и носа, който кървеше. Илян му подаде кърпичка и Майлс я притисна към ноздрите ги. След около минута позволи на по-възрастния мъж да му помогне да седне на стола.

Илян се подпря на ръба на бюрото и се вгледа в него. Измери го от глава до пети, както винаги.

– Знаел си – каза той. – И си излъгал. Излъга мен. Писмено. С този проклет фалшифициран доклад ти прецака... всичко. По-скоро нямаше да повярвам на паметния си чип, отколкото на теб. Защо, Майлс? Уплаши ли се? – Мъката явно се долавяше в гласа му.

„Да. Страхувах се. Не исках да изгубя Нейсмит. Не исках да изгубя... всичко.“

– Вече няма значение. – Той плъзна треперещи пръсти към яката си и откъсна сребърните очи от зеления плат. – Ето. Вие печелите.

Шефът на ИмпСи ги взе.

– Бог да ме пази от такива победи – тихо отвърна той.

– Добре, дайте ми скенерите. Да свършваме с това. Писна ми от ИмпСи, писна ми от вашите глупости. Край. Добре. – Треперенето не спираше и се разпространяваше на вълни от стомаха му. Ужасяваше го мисълта, че може да се разплаче.

Илян седна на стола си.

– Почини си няколко минути. Колкото време ти трябва. После иди в банята и си напличай лицето. Няма да отключа вратата, докато не си готов да си тръгнеш.

„Странно снизхождение, Илян. Ти ме убиваш толкова мило.“ Но Майлс кимна и с олюляване се запъти към малката тоалетна. Илян го последва до вратата, после явно реши, че този път няма да има проблеми, и го остави сам. Лицето в огледалото наистина не изглеждаше

добре, окървавено и измъчено. Много приличаше на онова лице, което беше видял в деня на смъртта на сержант Беатрис, само че сто години по-възрастно. „Илян няма да опозори едно велико име. Нито пък аз.“ Той внимателно се изми, макар че не успя да изчисти кървавите петна от яката и кремавата риза под нея.

После се върна, тихо седна на стола си, постави дланта си върху скенера, сканира ретината си и записа кратките официални думи, с които си подаде оставката.

– Добре. Сега ме пуснете да си ида – промълви Майлс.

– Още трепериш.

– Ще ми мине. Пуснете ме, моля ви.

– Ще повикам кола. И ще те придружа. Не бива да оставаш сам.

„О, да, ще остана.“

– Добре.

– Искаш ли да отидеш направо в болницата? Налага се, Като пенсиониран ветеран, имаш право на лечение в Имперската военна болница. Мислех... мислех, че това ще е важно за теб.

– Не. Искам да се прибера вкъщи. Ще се справя с проблема... по-късно. Не е спешно. Може да мине месец преди да се повтори.

– Трябва да отидеш в болницата.

– Позволи ми да ти напомня, Саймън, че вече не можеш да ми заповдваш – изръмжа Майлс.

Илян помирително протегна ръка, върна се зад бюрото си и отключи вратата. После прокара длан по лицето си, сякаш за да изтрие от изражението си всякакви чувства. И влагата около очите си. На Майлс му се стори, че почти усеща студа от изпаряването и. Когато шефът на Им-пСи се върна, лицето му бе абсолютно безизразно.

„Господи, боли ме сърцето!“ Болеше го и главата. И стомахът. И всичко останало. Той се изправи и тръгна към вратата като отблъсна колебливо протегнатата за помощ ръка на Илян.

Във външния офис стояха трима души. Секретарят, генерал Хароче и капитан Галени. Дъв погледна Майлс и когато забеляза, че сребърните му знаци са откъснати, очите му смаяно се разшириха.

„Какво си мислиш, Дъв? Че се е бил с Илян? Че разяреният шеф на Им-пСи е откъснал сребърните очи от куртката му? – Косвените доказателства могат да са извънредно убедителни.“

Хароче изненадано сви устни.

– Какво става, по дяволите?...

– Извинете ни. – Илян си пробви път навън, без да поглежда към

НИКОГО.

ГЛАВА 7

Когато се прибра, Майлс се просна на първия стол, без дори да вдигне калъфа му. Изтече цял час преди да спре да трепери.

Не сгъстващият се мрак, а напрежението в мехура му най-после го накара да се изправи. „Телата ни са наши господари, ние сме техни пленници. Освободете пленниците.“ – Когато стана и се раздвижи, единственото му желание бе отново да застане неподвижно. – „Трябва да се напия. Такава е традицията за подобни случаи, нали?“ Майлс извади от избата бутилка бренди – виното му се струваше недостатъчно отровно. После се свря в най-малката стая, която успя да открие, тясно помещение на четвъртия етаж, което можеше да мине за килер, ако нямаше прозорец. С голям мек фотьойл. Не му бяха останали сили да отвори бутилката.

По време на следващото си отиване в тоалетната, някъде след полунощ, Майлс взе кинжала на дядо си и го остави до неотворената бутилка на масичката до лявата си ръка. Ножът го изкушаваше също толкова малко, колкото и алкохолът, но можеше да си поиграе с него, за да се поразсее. Той остави светлината да затанцува по острието, притисна го до китките си, после до гърлото си, прокара върха му по белезите от криосъживяването. „Определено гърлото, ако изобщо...“ Всичко или нищо. Нямахме място за игри.

Ала Майлс вече бе умирал веднъж и това не му беше помогнало. Смъртта не криеше нито загадки, нито надежди. А и имаше вероятност онези, които предишния път бяха жертвали толкова много, за да го съживят, отново да опитат. И да успеят. Или още по-страшно, да успеят донякъде. Бе виждал такива частични криосъживявания, животински умове, чезнещи в някога човешки тела. Не. Не искаше да умре. Поне не на място, където щяха да открият тялото му. Просто в момента не можеше да понесе факта, че е жив.

Убежището между две органични състояния, сънят, отказваше да се смили над него. Но ако останеше тук достатъчно време, все някога щеше да заспи.

„Стани. Стани и бягай, колкото по-бързо можеш.“ Обратно при „Дендари“ преди ИмПСи или някой друг да го е спрял. Това беше единственият шанс, шансът на Нейсмит. Последният шанс на Нейсмит. „Бягай. Бягай. Бягай!“

Майлс откри, че ако не пие вода, не се налага да става толкова често. Все още не му се спеше, ала призори мислите му започнаха да се точат. Бавно. Една мисъл на час. И това бе нещо.

Светлината отново проникна в стаята през прозореца. Слънчев квадрат запълзя по изтъркания килим, бавно като мислите му, отляво надясно, после изчезна.

С настъпването на утрото шумът на града навън се усили. Но малката килия на личния му мрак остана изолирана от света като криокамера.

Далечни гласове викаха името му. „Иван. Пфу! Не искам да го виждам.“ Той не отговори. Ако не кажеше и не направеше нищо, може би нямаше да го открият. Може би щяха да си идат. Майлс впери сухите си очи в една пукнатина на стената, в която се вираше от часове.

Ала планът му не успя. В коридора пред стаичката отекнаха стъпки. После викът на Иван сякаш разцепи тъпанчетата му:

– Тук е, Дъв! Намерих го!

Още стъпки, бързи, тежки крачки. Лицето на Иван се появи в подозрението му и скри стената. Братовчед му събърчи нос.

– Майлс? Къде си?

Гласът на Галени:

– Боже мой!

– Не се плаши. Просто се е напил. – Той вдигна запечатаната бутилка. – Е... може и да не е. – Иван докосна голия кинжал. – Хм.

– Илян беше прав – промълви Галени.

– Не... непременно – отвърна Иван. – След като си виждал това около двайсет и пет пъти, преставаш да се тревожиш. Просто си е... такъв. Ако искаше да се самоубие, щеше да го направи преди години.

– И преди ли си го виждал в такова състояние?

– Ами... не точно в такова... – Напрегнатото лице на Иван отново скри стената. Той махна с ръка пред очите на Майлс.

– Не премигва – нервно отбеляза Галени. – Може би... не бива да го докосваме. Не смяташ ли, че трябва да повикаме лекар?

– Психиатър ли имаш предвид? Категорично не. Адски кофти идея. Ако момчетата от психиатрията го докопат, никога няма да го пуснат. Не. Това е семеен въпрос. – Иван решително се изправи. – Знаем какво да направим. Ела.

– Можем ли да го оставим сам?

– Естествено. Щом не е помръднал в продължение на ден и половина, няма да отиде далеч. – Иван замълча за миг. – Обаче вземи ножа. За

всеки случай.

Двамата излязоха от стаята. Бавните мисли на Майлс обработиха информацията, по една на четвърт час.

„Няма ги.

Добре.

Може би няма да се върнат.“

Но после, уви, те отново се появиха.

– Аз ще го хвана за раменете – каза Иван, – ти го дръж за краката. Не, по-добре първо му събуй ботушите.

Галени го събу.

– Поне не се е вкочанил.

„Не, съвсем отпуснат съм.“ Вкочаняването щеше да изисква усилия. Ботушите изтрополиха на пода. Иван си съблече куртката, нави нагоре ръкавите на ризата си, пхна ръце под мишниците му и го повдигна. Галени го хвана за краката.

– По-лек е, отколкото си мислех – отбеляза той.

– Да, но трябва да видиш Марк – отвърна Иван.

Двамата го свалиха по тясното стълбище на третия етаж. Може би щяха да го оставят на леглото в спалнята му. Това щеше да му спести малко неприятности. Може би там щеше да успее да заспи. Може би, ако имаше късмет, щеше да се събуди през следващия век, когато от името и света му нямаше да е останало нищо друго освен изопачени легенди.

Но те продължиха покрай вратата на стаята му и го внесоха в старата баня. Вътре имаше древна желязна вана, толкова голяма, че като малък бе плувал в нея.

„Искат да ме удавят. Още по-добре. Ще им позволя.“

– Едно, две, три, на три – каза Иван.

– Просто три – отвърна Галени.

– Добре.

Те го прехвърлиха през ръба и Майлс за пръв път зърна какво го очаква отдолу. Тялото му се опита да се сгърчи, но отдавна неизползваните му схванати мускули му изневериха и пресъхналото му гърло спря яростния му вик.

Стотина литра вода. В които плаваха петдесетина килограма ледени кубчета.

Той потъна в смразяващия студ. Дългите ръце на Иван го потопиха до дъното.

Майлс изплува на повърхността и извика:

– Студе... – но братовчед му пак го натисна надолу. При следващото поемане на дъх:

– Иване, проклет...

На третото изплуване успя да нададе нечленоразделен вой.

– Аха! – весело възкликна Иван. – Значи съм бил прав, че това ще те освести! – После се обърна към Галени, който се беше отдалечил от хвърчащите във всички посоки пръски. – Откакто служи като метеоофицер в лагер „Вечен лед“, повече от всичко мрази студа.

Майлс се изскубна от ръцете на Иван и като плюеше ледената вода, се покатери прел ръба и падна до ваната. Тук-там по подгизналата му куртка имаше ледени кубчета. Той сви юмрук и замахна към ухиленото лице на братовчед си.

Улучи го в брадичката. Болката му достави удоволствие. За пръв път в живота си успяваше да го удари.

– Хей! – извика Иван и отскочи назад. – Внимавай! Така можеш да си счупиш ръката.

– Вече не – задъхано отвърна Майлс, спря да се мята и се разтрепери.

Братовчед му разтърка брадичката си и повдигна вежди.

– По-добре ли си?

Майлс му отговори с порой от ругатни и го замери с няколко ледени кубчета.

– Радвам се да го чуя – добродушно каза Иван. – Сега ще ти кажа какво ще направиш и ти ще ме послушаш. Първо, ще отидеш в стаята си и ще съблечеш тая мокра униформа. После ще депилираш отвратителната си брада и ще вземеш горещ душ. След това ще се облечеш. И накрая ще те заведем на вечеря.

– Не искам да излизам – кисело измърмори Майлс.

– Да съм искал съгласието ти? Ти чу ли такова нещо, Лъв?

Галени, който наблюдаваше сцената като хипнотизиран, поклати глава.

– Така – продължи Иван. – Нямах избор. Пригответил съм във фризера още петдесет кила лед и знаеш, че няма да се поколебая да го използвам.

Майлс виждаше искрения ентузиазъм, изписал се на лицето на братовчед му.

– Това ти доставя удоволствие – изсумтя той накрая.

– Адски си прав – отвърна Иван. – Хайде, върви да се облечеш.

* * *

Докато пътуваха към ресторанта, Иван не престана да го разпитва. После по негова заповед Майлс трябваше да се насили да сложи в уста, сдъвче и преглътне няколко хапки. Когато започна да яде, той откри, че е много гладен, и братовчед му остана доволен.

– А сега – когато довърши десерта си, каза Иван – какво става с теб, по дяволите?

Майлс погледна двамата капитани и по-специално сребърните очи на Галени.

– Първо вие. Илян ли ви прати?

– Той ме помоли да те наглеждам – отвърна Дъв, – тъй като бил останал с впечатлението, че сме приятели. След като пазачът ми каза, че изобщо не си излизал, и след като не отговори на съобщенията, които ти пратих по комуникационния пулт, реших, че е най-добре лично да проверя. Само че... не ми беше удобно да влизам сам, затова повиках Иван. Като член на семейството, той има право да е там. С пълномощията, които получих от Илян, пазачът отключи вратата и ни пусна вътре, така че не се наложи да разбием някой прозорец. – Галени се поколеба. – Освен това не ми се щеше съвсем сам да смъквам тялото ти от някоя греда.

– Нали ти казвах – обади се Иван. – Това не е в неговия стил. Ако някога реши да се самоубие, базирам се, че ще го направи със страхотни експлозии. И ще вземе със себе си много невинни, навярно.

Майлс го изгледа гневно.

– Не... не бях толкова сигурен – рече Галени. – Да го беше видял на излизане от кабинета на Илян. Изглеждаше точно като един мой войник, когото извадих от катастрофирал гравитоскутер.

– Ще ви обясня – въздъхна Майлс, – но не тук. На някое по-тихо място. Прекалено е свързано с работа. – Той извърна очи от петлиците на Дъв. – С предишната ми работа.

– Добре – съгласи се Галени.

Върнаха се в замъка и отидоха в кухнята. Майлс смътно се надяваше, че Иван ще му помогне да се напие, ала братовчед му запари чай и го накара да изпие две чаши преди да яхне един стол и да каже:

– Добре. Започвай. Знаеш, че трябва.

– Да. Знам. – Той затвори очи за миг и се зачуди откъде да подхване. От самото начало, навярно. В главата му се въртяха толкова добре репетираните оправдания и опровержения. Най-късото разстояние между две точки беше правата линия. – След миналогодишното ми

криосъживяване... се появи проблем. Започнах да получавам припадъци. Конвулсии, продължаващи между две и пет минути. Изглежда, се предизвикват от силен стрес. Криоложката ми каза, че подобно на амнезията, можели да минат от само себе си. Случваха се рядко и като че ли започвах да се оправям. Затова... не споменах нищо на лекарите в ИмпСи.

– Мамка му! – промърмори Иван. – Виждам накъде води това. Каза ли изобщо на някого?

– Марк знаеше.

– Казал си на Марк, а на мен – не?

– Можех да се доверя на Марк... той щеше да направи каквото го помоля. Ти щеше да постъпиш така, както смяташ за редно. – Почти същото бе казал на Куин, нали? Господи!

Устните на Иван потръпнаха, но той не отрече.

– Ясно ви е защо се страхувах, че това може да е еднопосочен билет за пенсионирането ми по болест. В най-лошия случай. И канцеларска работа – в най-добрия. Край на наемниците от Дендариин, край на оперативната работа. Но си помислих, че ако аз или по-скоро корабната ми лекарка тихо реши проблема, Илян няма защо да знае. Тя ми даде някакво лекарство. Струваше ми се, че има ефект. – „Не. Никакви оправдания, по дяволите!“

– И Илян е научил и те е уволнил, нали? Не е ли малко крайно след всичко, което си направил за него?

– Има още нещо.

– О, така ли?

– Последната ми операция... трябваше да освободим един отвлечен куриер на ИмпСи от ръцете на някакви пирати близо до Здрача на Зоав. Носех боен скафандър. И... получих пристъп точно по средата на операцията. Включиха се плазмените ми пистолети. Едва не съсякох нещастния куриер през кръста, но той извади късмет. Откъснах му само краката.

Иван зяпна, после затвори уста.

– Хм... разбирам.

– Не, има още. Това беше престъпна глупост от моя страна. Но онава, което направих после, беше фатално. Фалшифицирах доклада си. Написах, че нещастният случай с Ворберг се е дължал на повреда в скафандъра.

Галени ахна.

– Илян каза... че си подал оставка. Но не спомена по чие искане и

защо, а аз не посмях да го попитам. Не можех да повярвам. Реших, че може би започвате някакъв нов номер, някакво вътрешно следствие или нещо подобно. Обаче дори ти не би могъл да подправиш изражението си.

Иван все още се съмняваше.

– Излъгал си Илян?

– Да. И после документирах лъжата си. Каквото и да правиш, трябва да го правиш добре, нали? Не съм подал оставка, Иване. Уволниха ме. Чисто и просто.

– Той наистина ли ти откъсна сребърните очи? – Очите на Иван се разшириха.

– Кой ти го каза?

– Поне така изглеждаше – изсумтя Галени. – И Хароче си помисли същото.

„Още по-лошо. Той се разплака, Иване.“ Майлс никога през живота си не бе виждал Илян да плаче.

– Не. Аз ги откъснах. Сам. – Той се поколеба. – Получих последния си припадък в кабинета му. Точно пред него Струва ми се, споменах, че пристъпите се предизвикват от стрес.

На лицето на братовчед му се изписа съчувствено изражение.

Галени въздъхна.

– Хароче също не можеше да повярва. Според него всички в щаба на ИмпСи знаели, че Илян адски те цени.

„Нейсмит беше най-добрият, о, да.“

– След операцията на Дагула IV няма начин да не ме цени. – Но от спасителната мисия на Дагула бяха изтекли почти четири години.

– А Хароче не си хвърля думите напразно. Чувал съм, че се е издигнал от най-ниското стъпало. Той каза, че те подготвяли за наследник на Илян.

Майлс сепнато повдигна вежди.

– Невъзможно. Ръководството на цялата Служба изисква съвсем други качества. Аз съм оперативен агент. Най-малкото, имам отрицателно отношение към всякакви устави. Не съм... не бях готов за работата на Илян.

– Така каза Хароче. Изглежда, са имали намерение да те повишат и да те направят негов заместник. Пет години във вътрешния отдел и щеше да си готов да заемеш мястото на Илян.

– Глупости! Не и във вътрешния. Виж, ако трябваше да ръководя нещо, по-логично решение щеше да е галактическият отдел на Комар.

Поне там имам известен опит.

– Като са искали да те пратят при Хароче, те са се надявали да запълнят точно тези празноти в опита ти. Веднъж Илян ми каза, че като агент във вътрешния отдел, генералът лично се справил с четири сериозни заговора срещу императора. Освен случая „Равнец“, който му осигури повишението. Може би Илян се е надявал Хароче да ти предаде опита си.

– Нямам нужда... – започна Майлс, после затвори уста.

– Какъв е този случай „Равнец“, и ако е толкова важен, защо не съм чувал за него? – попита Иван.

– Класически пример за контртерористична операция – отвърна Галени. – Илян кара всичките си нови аналитици да го изучават.

– За това се знае само в ИмпСи – поясни Майлс. – Тъй като историята завърши успешно, не се разчу нищо. Такъв е характерът на нашата работа. Успехите се запазват в тайна и не получаващ никаква благодарност, а провалите са скандални и ти носят само обвинения. – „Взemi моята кариера например...“

– Една хиперизолационистка фракция – продължи Дъв – се беше обединила с граф Вортрифрани. Готвеха се да разбият стар скоков товарен кораб, казваше се „Равнец“, в императорската резиденция. Корабът беше достатъчен, за да унищожи напълно двореца, даже без експлозивите, с които щяха да го натъпчат. Тъкмо експлозивите обаче бяха грешката им, защото те привлякоха вниманието на групата на Хароче. Вортрифрани се дистанцира от терористите, но след това изгуби поддръжниците си и оттогава не е... хм... посрамвал Империята.

Иван запремигва.

– Апартаментът на майка ми не е много далеч от резиденцията...

– Да, човек се пита колко души във Ворбар Султана са щели да загинат, ако онези бяха улучили целта си.

– Хиляди – промълви Майлс.

– При първа възможност трябва да благодаря на Хароче – каза Иван.

– По онова време не бях на Бараяр – въздъхна Майлс. – Както обикновено. – Той сподави ирационалния си пристъп на завист. – Никой не ми е споменавал за това евентуално повишение. Кога... е трябвало да ми сервират тая подла изненадка?

– Явно до края на годината.

– Мислех, че съм направил „Дендари“ прекалено ценни за ИмпСи, за да ме прехвърлят на друга работа.

– Е, май си се попрестарал.

– Шеф на ИмпСи на трийсет и пет. Слава Богу, че поне това си спестих. Е, на Хароче нямаше да му е много приятно да обучава някакво си ворско пале, само за да го повишат вместо него. Би трябвало да е много облекчен.

– Всъщност, изглежда, наистина е така – малко извинително отвърна Галени.

– Ха! – мрачно възкликна Майлс. – Между другото, Дъв, струва ми се, е очевидно, че това, което ви разказах, е поверителна информация. Официалната версия в щаба на ИмпСи и навън е, че съм пенсиониран по болест.

– Така каза Илян, когато го попита Хароче. Но не спомена нищо друго.

Иван се извини и излезе от кухнята. Майлс замислено се загледа в чаената си чаша. Сега вече навярно щеше да успее да заспи. Всъщност това бе единственото му желание. Братовчед му обаче се върна и остави до масата голяма раница.

– Това пък какво е? – подозрително попита Майлс.

– Багажът ми – отвърна Иван. – За два дни.

– Няма начин да се нанесеш тук!

– Да не би да няма достатъчно място? Тук има повече стаи, отколкото в хотел.

Майлс разбра, че няма да спечели спора.

– Това е страхотна идея за нова кариера. Хотел „Воркосиган“.

– Евтини ли ще са стаите? – повдигна вежди Иван.

– Не, по дяволите. Ще им взимам по цяло състояние. Той замълча за миг. – И кога възнамеряваш да се изнесеш?

– Не и докато не доведеш тук други хора. Докато оправиш проблема с главата си най-малкото ще имаш нужда от шофьор. Между другото, видях скутера ти в гаража. Бил на ремонт, как ли не! И някой трябва да готви и да се грижи да ядеш. И да чисти след теб.

– Аз не разхвърлям чак толкова...

– И да чисти след всички други – безмилостно продължи братовчед му. – Тази къща се нуждае от поддръжка, Майлс.

– Като всеки друг музей? Не знам.

– Ако това означава, че не знаеш дали искаш други хора, сам се сещаш, че нямаш избор. Ако означава, че не знаеш откъде да ги намериш... искаш ли майка ми да се заеме с това?

– Хм... мисля, че предпочитам сам да ги избера. Тя ще го направи

прекалено прилично и точно, ако използвам стария израз на сержант Ботари.

– Добре. Избери ги сам, иначе ще се обърна към нея. Как ти звучи тази заплаха?

– Страшно.

– Тогава действай.

– Не смяташ ли, че мога да мина и само с един човек? Да шофира, да готви...

– И да те гони, и да те кара да си пиеш гадното лекарство ли? За тази цел ти трябва Баба, който да ти намери жена. Защо не започнеш с шофьор и готвачка и после да продължиш?

Майлс уморено събърчи лице.

– Виж – каза Иван. – Ти си скапан ворски лорд във Ворбар Султана. Този град е наш. Живей си живота! Поне веднъж се забавлявай!

– Да не си си изгубил ума?!

– Ти не си гостенин в замъка Воркосиган, Майлс. Ти си единствен наследник или поне беше, докато не се появи Марк, а той има свое лично богатство. Поне разшири обсега на възможностите си! Досега си работил само при Илян. Напоследък все едно че изобщо не си живял.

„Това е самата истина. Живееше Нейсмит.“ Но Нейсмит вече беше мъртъв – в крайна сметка убит от онази иглена граната на Джаксън Хол, макар че бе трябвало да измине цяла година, докато го осъзнае.

Майлс беше чел за мутанти – сиамски близнаци. Понякога единият умираше пръв и оставяше другия свързан с труп в продължение на часове или дни. Лорд Воркосиган и адмирал Нейсмит, сиамските близнаци. „Повече не искам да мисля за това. Изобщо не искам да мисля за това.“

– Хайде... да си лягаме, Иване. Късно е, нали?

– Достатъчно късно – отвърна братовчед му.

ГЛАВА 8

Майлс спа почти до обяд на другия ден. За негово удивление, когато слезе в кухнята, завари Иван да пие кафе. Съдовете от закуската му бяха отрупани в мивката.

– Няма ли да ходиш на работа? – попита Майлс, докато си наливаше утайката от кафеарката.

– Взех си няколко дни неплатена отпускат – информира го братовчед му.

– Колко?

– Колкото ми трябва.

Колкото му трябваха, с други думи, докато се увереше, че Майлс се държи добре. Той се замисли. Значи... ако наемеше тази нежелана прислуга, Иван щеше да се прибере в уютното си апартаментче – в което случайно не му се пречкаха слуги, освен дискретната фирма, грижеща се за почистването. После Майлс можеше да уволни персонала... или по-точно да ги освободи със съответните отлични препоръки и прилично възнаграждение. Да. Така щеше да стане.

– Съобщи ли вече на родителите си? – попита Иван.

– Не. Не още.

– Трябва да им кажеш. Преди да научат някоя изопачена версия от друг източник.

– Да, трябва. Не е... лесно. – Той погледна братовчед си. – Мислиш ли, че би могъл да го направиш ти?...

– Категорично не! – ужасено извика Иван. Но след кратко мълчание се смили. – Е... щом наистина не можеш. Но предпочитам да не го правя.

– Ще... ще помисля.

Майлс допи утайката в чашата си, качи се на горния етаж и си облече широка бродирана риза в провинциален стил и тъмни панталони, които откри в дъното на гардероба си. За последен път ги беше носил преди три години. Поне не му бяха тесни. После извади всичките си бараярски униформи и ботуши и ги занесе в една от празните стаи за гости в дъното на коридора, за да не ги вижда всеки път щом отвори гардероба. След дълго колебание струпа при тях и униформите си от „Дендари““. Малкото останали дрехи изглеждаха самотни и изоставени.

После седна пред комуникационния пулт в спалнята си. Съобщение

до родителите му, о, Господи! Трябваше да прати писмо и на Ели Куин. Дали някога щеше да има възможност да се сдобри с нея? Лице в лице? Сега до нея щеше да стигне само електронният му призрак, изричащ зле подобрени думи. А и всички комуникации на „Дендари“ се следяха от цензорите на Импси.

„Сега не мога да го направя. По-късно. Скоро. Обещавам.“

Отново насочи мислите си към не толкова мъчителния проблем с прислугата. Какви средства щяха да са му нужни? Лейтенантската му пенсия едва щеше да покрие заплатата и издръжката на един постоянен прислужник, дори ако включеше безплатна стая, поне ако бе от онези надменни персони, каквито обикновено наемаше столичната аристокрация – щеше да се конкурира с шестдесет други областни графове на трудовата борса, безброй по-дребни благородници и новата промишлена неворска буржоазия.

Майлс въведе паролата. Когато се свърза с офиса в Хасадар, над видеоплочата се появи приятното усмихнато лице на Ципис, главния управител на рода Воркосиган.

– Добро утро, лорд Воркосиган! Не знаех, че сте се завърнали. С какво мога да ви бъда полезен?

Очевидно все още не беше научил за пенсионирането му. Майлс се чувстваше прекалено уморен, за да обяснява дори редактираната за публична консумация версия на събитията, затова каза:

– Да. Пристигнах преди няколко седмици. Изглежда... че ще остана по-дълго, отколкото очаквах. Какви средства мога да изтегля? Баща ми оставил ли ти е някакви нареждания?

– Всичко.

– Моля? Не разбирам.

– Имате достъп до всички сметки. Графът и графинята искаха да се подсигурят. За всеки случай. Вие сте наследник на баща си, нали знаете.

– Да, но... – Не бе смятал, че Сергияр е толкова дива планета. – Хм... какво мога да направя?

– По-лесно е да се каже какво не можете. Не можете да продавате завещаните ви имоти, а именно резиденцията в Хасадар и замъка Воркосиган. Можете да купувате каквото желаете, разбира се, или да продавате всичко, което дядо ви е оставил само на ваше име.

– Значи... мога да си позволя да наема постоянен шофьор?

– О, божичко, да, можете да си позволите да наемете пълна прислуга за замъка. За това има отделна сметка.

– Тези средства не са ли необходими за вицецралския дворец на

Сергияр?

– Графиня Воркосиган изтегли известна сума от личните си пари, явно за някакъв ремонт, но баща ви поддържа там само своите двайсет гвардейци. Всички други разходи се покриват от императорския бюджет.

– Ясно.

Ципис широко се усмихна.

– Да не възнамерявате да отворите замъка, милорд? Това е прекрасно. Беше толкова красива гледка на миналия Зимен празник, когато бях на вечерята.

– Не... засега.

– О – разочаровано измърмори управителят. После със закъснение разбра за какво става дума. – Милорд... пари ли ви трябват?

– Хм... да. За шофьор, може би и готвачка, за да плащам сметките... за нормален живот, нали знаеш. – Заплатата му в ИмпСи, която се трупаше по време на продължителните му отсъствия, винаги му беше стигала. Той се зачуди колко да поиска от Ципис.

– Но, разбира се. Как ги искате? Като ежеседмичен депозит във вашата сметка в Службата навярно?

– Не... искам нова сметка. Отделна. На името на... лорд Воркосиган.

– Отлична идея. Баща ви винаги държеше отделно личните си и имперските средства. Това е добър навик. Не че и най-глупавият имперски ревизор щеше да посмее да му направи ревизия, разбира се. – Ципис затрака на комуникационния си пулт и погледна настрани към друг екран. – Като начало ще прехвърля цялата неизползвана сума за имението на новата ви сметка. И после ще пращам обичайната седмична издръжка.

– Чудесно.

– Вижте, ако ви трябват повече, веднага ми се обадете.

– Естествено.

– До час ще ви пратя чековата книжка по куриер.

– Благодаря. – Майлс понечи да прекъсне връзката, после попита: – Колко пари са това?

– Пет хиляди марки.

– А, добре.

– И осем хиляди за начало – прибави Ципис.

Майлс бързо изчисли наум.

– Значи къщата е гълтала по пет хиляди марки седмично, така ли?

– О, много повече, когато там бяха гвардейците. И не забравяйте личната сметка на графинята. И отделно за сериозни ремонти.

– Хм... разбирам.

– В случай че проявявате интерес, бихме могли заедно много по-подробно да прегледаме финансовото ви състояние. С малко по-агресивен, смея да прибавя, не толкова консервативен подход може да се направи много.

– Ако... ми остане свободно време. Благодаря ти, Ципис. – Майлс прекъсна връзката.

Мили Боже. Можеше да купи... почти всичко, което поиска. Опита се да измисли какво иска.

„Дендари!“

„Да. Знаем. Но за него тяхната цена не се измерваше в пари. Нещо друго?“

Някога, във все по-далечната си младост, бе мечтал за гравитоскутер, по-бърз и по-червен от онзи на Иван. Машината в гаража събираше прах вече няколко години. Разбира се, сега и дума не можеше да става да лети.

„Най-големите ми надежди никога не са били свързани с нещо, което може да се купи. А с това какъв исках да стана.“

Адмирал. Истински адмирал, бараярски, на тридесет и пет годишна възраст, с една година по-млад от баща си, който бе най-младият адмирал в следизолационната история... Въпреки ръста си и всичките си недъзи. Но дори ако беше роден с нормално тяло, неговата епоха не изобилстваше на войни, които да ускорят издигането му. Секретните операции на ИмпСи бяха най-добрата възможност. Как можеш да станеш велик, ако историята не ти осигурява Велики събития?

Той се върна към списъка с петимата пенсионирани гвардейци на баща му, които живееха в района на Ворбар Султана. Макар и възрастен, един гвардеец, навярно със съпруга, която може да готви, щеше да е идеално решение па проблема му. Нямахше да се наложи да им обяснява нищо. Майлс започна да набира номера. Може би щеше да извади късмет още от първия път.

Единият бил прекалено стар, за да шофира. Съпругите на другите четирима казаха „не“ или по-точно „Не!“

Не се намираше в разгара на битка и нямаше оправдание да се позове на някои стари клетви за вярност. Той изсумтя, отказа се и отиде в кухнята да събере остатъците от снощната вечеря в постоянните си опити да убеди котката Зап да не грабва храната с острите си нокти и да се

крие под някой стол, а да яде възпитано и после да седи в скута му и признателно да мърка като всяка прилична ворска котка. Зап му напомняше за брат му Марк – а накрая двамата се бяха сприятелили. А и нямахше да е зле да съобщи на пазача за куриера на Ципис.

* * *

На портала завари още един човек – висок рус младеж, който приличаше на ефрейтор Кости, макар и с по-меки черти. Младежът носеше голяма лакирана кутия.

– Добро утро, или по-точно добър ден, милорд – поздрави го пазачът и му отдаде чест почти толкова небрежно, колкото аналитик от Им-пСи, със закъснение забелязал, че Майлс не е в униформа. – Хм... позволете да ви представя по-малкия си брат Мартин.

„Ти не си достатъчно голям, за да имаш по-малък брат.“

– Здравей – протегна ръка Майлс. Русокосото момче без колебание стисна ръката му, макар че очите му се бяха разширили.

– Хм... здравейте, господин лейтенант... лорд Воркосиган.

Изглежда, никой не бе информирал и Кости. Ефрейторът може би беше прекалено ниско в йерархията. Майлс извърна поглед от сребърните очи на яката му. Е, все някога трябваше да му каже.

– Вече не съм лейтенант. Съвсем наскоро се уволних от Службата. Пенсионираха ме по болест.

– О, съжалявам, милорд. – Пазачът изглеждаше съвсем искрен. Но не му зададе неудобни въпроси. Никой, който го бе виждал, нямаше да оспори версията с пенсионирането по болест.

Зап се измъкна изпод стола и тихо изсъска срещу Майлс, макар вече да го познаваше.

– Този космат звяр не започва да се държи по-приятелски, а? Само тлъстее.

– Не съм изненадан – отвърна ефрейтор Кости. – Всеки път, щом застъпи нов дежурен, тя се опитва да го убеди, че умира от глад.

Майлс подаде на котката парченце от остатъците, които носеше, и Зап благоволеше да го грабне по обичайния си начин, после се оттегли, за да излапа плячката си. Майлс пхна в устата си одрания си палец.

– Явно е обучена за котка пазач. Само да можем да я научим да различава приятелите от враговете.

– Никой не иска да ме вземе на работа само за два месеца – каза Мартин на брат си – очевидно продължава ше предишния им разговор.

Майлс повдигна вежди.

– Работа ли търсиш, Мартин?

– Чакам да навърша осемнайсет и да кандидатствам за Службата – уверено отвърна младежът. – Остават ми още два месеца. Но мама каза, че ако не си намеря нещо дотогава, щяла да потърси тя. А ме е страх, че ще е нещо, свързано с чистене.

„Само почакай да видиш първия си сержант, малкия. Ще научиш много неща за чистенето.“

– Някога чистих канали на остров Кирил – спомни си Майлс. – Бях адски добър.

– Вие ли, милорд? – учуди се Мартин.

Майлс се усмихна.

– Беше вълнуващо. Открих един труп.

– О! – възкликна момчето. – Някаква операция на Импси, нали?

– Не... по онова време.

– Първият му сержант ще го оправи – каза ефрейторът на Майлс.

„Той се отнася с мен като с почетен ветеран. Наистина не знае.“

– О, да. – Дватама злобно се ухилиха на бъдещия новобранец. – Напоследък в Службата стават все по-придирчиви. Надявам се, че не си пренебрегвал училището.

– Не, милорд.

Ако беше вярно, със сигурност щяха да го приемат. Физиката му го правеше годен за почетен гвардеец. Брат му очевидно притежаваше достатъчно разум, за да стане истински.

– Е, желая ти късмет. – „Повече, отколкото имах аз.“ Не, не биваше да се оплаква от късмета си, нали бе останал жив? – Хм, Мартин... можеш ли да шофираш?

– Разбира се, милорд.

– Гравитоскутер?

Кратко колебание.

– Нямам голям опит.

– Случайно временно ми трябва шофьор.

– Наистина ли, милорд? Смятате ли, че... аз... бих могъл?...

– Навярно.

Ефрейторът изненадано сбърчи чело.

– Сред задълженията ми е и да пазя живота му, Мартин. Нали няма да ме посрамиш?

Мартин сви устни, но не захпа примамката. Вниманието му бе насочено към Майлс.

– Кога мога да започна?

– По всяко време. Още днес, ако искаш. – Да, трябваше поне да отиде до магазина и да купи още един стек с полуфабрикати. – Отначало сигурно няма да имаш много работа, но няма да знам предварително кога ще ми трябваш, затова искам да живееш тук. През свободното си време ще можеш да учиш за приемните изпити в Службата. – И разбира се, щеше да го наблюдава в случай на нов пристъп. Дали по-податливият Мартин щеше да е достатъчен, за да измести Иван? По-късно щеше да му обясни тази малка подробност.

Не. Колкото по-рано, толкова по-добре. Всеки момент можеше да получи нов припадък. Нямаше да е честно хлапето без предупреждение да го види как се гърчи на пода. Ели Куин щеше да се съгласи с него.

– Самият аз не мога да шофирам. От време на време получавам пристъпи. Страничен ефект от остра форма на смърт, която претърпях миналата година, благодарение на... една точно насочена иглена граната. Криосъживяването беше почти успешно.

– Никога не съм смятал, че куриерската работа е лека, каквато се опитват да я изкарат някои – съчувствено каза ефрейторът.

Мартин изглеждаше почти също толкова впечатлен, колкото и от разказа за чистенето на канали.

– Били сте мъртъв, така ли, милорд?

– Така твърдят.

– Как беше?

– Не знам – лаконично отвърна Майлс. – Пропуснах този момент. – Той се смили над момчето. – Обаче не е лесно пак да съм жив.

– Леле! – Мартин подаде лакираната кутия на брат си.

Зап отново изпъзля изпод стола и направи кълбо назад върху огледално излъсканите ботуши на ефрейтора, като мъркаше бясно, размахваше нокти във въздуха и не изпускаше кутията от очи.

– Спокойно, Зап, ще задействаш алармата – весело каза Кости, сложи кутията на малката маса и отвори капака. После някак разсеяно разкъса пакета с готовата си храна и изсипа съдържанието на пода. Котката го подуши и продължи да дращи ботуша му като гледаше с копнеж към кутията.

Вътрешността на капака се превръщаше в табла с малки отделения. Кости постави отгоре две термосовни кани, купа и чаши. Последваха сандвичи от два вида хляб с различен на цвят пълнеж, нарязани във формата на кръгове, звезди и квадрати, нарязан плод на клечка, масленки и кръгли понички, поръсени с пудра захар. От едната кана ефрейторът наля в купата кремсупа, от другата някаква благоуханна гореща напитка.

За Зап имаше накълцано месо, очевидно същото като пълнежа на сандвичите. Котката се нахвърли върху него с възторжено мъркане.

Устата на Майлс се напълни със слюнки.

– Какво е всичко това, ефрейтор?

– Обядът ми – отвърна Кости. – Майка ми го праща всеки ден. – Той хвана ръката на брат си, който се опита да му отмъкне един от сандвичите. – Хей, ти можеш да се нахраниш вкъщи. Това е за мен. – Ефрейторът колебливо погледна към Майлс.

– Значи майка ти ти праща обяд всеки ден, така ли?

– Обикновено. Сестрите ми са омъжени...

„Разбира се.“

– ... и вкъщи остана само Мартин. Струва ми се, че започва малко да й омръзва.

– Ефрейтор Кости. Мартин. – Майлс дълбоко вдъхна апетитното ухание. – Смятате ли, че майка ви ще се съгласи да постъпи на работа?

* * *

– Положението изглежда по-розово – докато обядваха на следващия ден, каза Иван. Мама Кости им беше оставила артистичното си творение и се бе оттеглила от Жълтия салон, навярно за да донесе следващата партида. Няколко минути по-късно той прибави с пълна уста: – Колко й плащаш?

Майлс му каза.

– Удвои сумата – решително го посъветва братовчед му. – Иначе ще я изгубиш след първия си прием. Някой ще ти я отмъкне. Или ще я отвлече.

– Не и след като синът ѝ е пазач при мен. Освен това нямам намерение да давам приеми.

– Жалко. Искаш ли аз да организирам нещо?

– Не. – След няколко секунди Майлс омокна, навярно в резултат от великолепия прасковен сладкиш, който се топеше в устата му. – Поне не сега. – Той бавно се усмихна. – Но в отдела на великите исторически личности... можеш да съобщиш на всички, че лорд Воркосиган яде същата храна като пазача и шофьора си.

Договорът с фирмата, която чистеше жилището на Иван, окончателно удовлетвори изискванията на братовчед му. Но след назначаването на Мама Кости Иван като че ли не рързаше да си тръгне. Майлс си помисли, че би трябвало да си намери лоша готвачка.

Ако останеше сам, щеше да има възможност спокойно да обмисли

положението. Сега не можеше да се заключи в спалнята си и да не отговаря – братовчед му щеше да разрие вратата и тогава рискуваше ново къпане в ледена вода.

Иван поне можеше да започне да ходи на работа през деня, помисли си Майлс. И се опита да му го намекне на вечеря.

– Повечето хора – цитира той – са просто машини за превръщане на храната в лайна.

Братовчед му повдигна вежди.

– Кой го е казал? Дядо ти ли?

– Леонардо да Винчи – отвърна Майлс. Ала бе принуден да прибави: – Но дядо често ми го цитираше.

– Така си и помислих – каза Иван. – Звучи точно в стила на стария генерал. Навремето е бил истинско чудовище, нали? – Той отхапа от печеното, от което капеше винен сос.

Дните се сляха в еднообразна седмица преди Майлс да открие на комуникационния си пулт съобщение от външния свят. Той го отвори и над видеоплочата се появи финото лице на лейди Алис Ворпатрил.

– Здравей, Майлс – започна тя. – С голямо съжаление научих за пенсионирането ти. След всичките ти усилия това трябва да е било огромно разочарование за теб.

Трябваше да е благодарен на Иван, който очевидно не й беше разказал всичко, иначе съболезнованията й щяха да придобият съвсем друг израз. Лейди Алис обаче весело махна с ръка и продължи:

– По молба на Грегор утре следобед ще играя ролята на домакиня на късен обяд в южната градина на резиденцията. Той ме помоли да те поканя. Иска да дойдеш един час по-рано на лична среща. Ако бях на твоето място, щях да приема поканата по-скоро като нареждане. Или поне така прочетох между редовете, макар че Грегор говореше много меко. Понякога е такъв, нали знаеш. Отговори веднага щом получиш това съобщение, моля те.

Майлс се наведе и опря чело на студения ръб на пулта. Отдавна знаеше, че този момент все някога ще настъпи. Грегор му даваше възможност да се извини официално. Рано или късно трябваше да изяснят отношенията си. Макар и само като бъдещ граф на своята област, Майлс още дълго щеше да остане във Ворбар Султана. Искаше му се да може да поднесе извиненията си по древния начин с ритуално самоубийство. Така щеше да е по-лесно и далеч по-безболезнено.

„Защо просто още тогава не ме оставиха да умра?“

Той въздъхна и набра номера на лейди Алис.

ГЛАВА 9

Бронираната кола на граф Воркосиган спря под източната колонада на императорската резиденция. Мартин нервно погледна през рамо към портала и към скупчените около него жестикулиращи стражи.

– Сигурен ли сте, че всичко е наред, милорд?

– Не се тревожи отвърна седналият до него в шофьорската кабина Майлс. – Ще го оправят още преди да дойде време да ме вземеш, базирам се.

Момчето потърси бутона за вдигане на покрива сред лъскавите уреди на контролния пулт. Майлс му го посочи.

– Благодаря – измърмори Мартин.

Майлс слезе и каза:

– Мартин... знаеш ли какво? Докато съм зает тук, защо не обиколиш града, за да се поупражняваш? – Той прибра в джоба си комуникатора на колата. – Ще те повикам, когато ми трябваш. Ако имаш някакъв проблем, обади ми се... не. – Подозираше, че съвсем скоро ще се моли нещо да прекъсне разговора му с Грегор, но щеше да измами императора, ако предварително се погрижеше за това. – Обади се на този номер. – Майлс се наведе и набра цифрите на пулта. – Ще се свържеш с един много компетентен господин на име Ципис, симпатичен човек, той ще ти каже какво да правиш.

– Да, милорд.

– Внимавай с инерцията. Мощността на този звяр е подвеждаща. Горивните клетки тежат почти колкото самата броня. Иди някъде, където има много свободно пространство, и се упражнявай, за да не те изненада пак.

– Хм... благодаря, милорд. – Покривът отново се спусна. През затъмненото полуогледално стъкло Майлс видя, че Мартин съсредоточено прехапва устни. Колата се издигна и продължи напред. Сребрилата задна броня не бе повредена, изненадано забеляза той. Ако се беше сетил, можеше да прати момчето да се упражнява цялата предишна седмица и Мартин нямаше да се блъсне в портала. Е, сега щеше да навакса пропуснатото.

Облеченият в ливрея прислужник посрещна Майлс на входа и го придружи до западното крило – към личния кабинет на Грегор. Това бе най-новата част от резиденцията, възстановена след като беше изгоряла

до основи по време на Войната на Вордариан. Императорският кабинет на първия етаж бе една от малкото наистина лични стаи на Грегор. Беше скромно обзаведен, всички картини бяха на млади художници, които все още бяха живи. Нямаше нито една антика.

Императорът стоеше до висок прозорец с тежки завеси и гледаше към градината. Днес носеше униформата на Дома Ворбара. Майлс, който вече имаше алергия към униформи, бе облечен в малко демодирани ежедневни дрехи, които беше открил в гардероба си.

– Лорд Воркосиган – съобщи прислужникът и се оттегли с поклон. Грегор кимна и даде знак на Майлс да седне. После се настани срещу него, наведе се напред и сложи длани на коленете си.

– За мен е също толкова трудно, колкото, сигурен съм, и за теб – започна той. Майлс сухо се усмихна.

– Не... съвсем, предполагам.

Императорът сбърчи лице и махна с ръка, сякаш за да отблъсне примамката.

– Иска ми се да не го беше правил.

– И на мен.

– Стореното – сторено. Каквото и да ни се иска.

– Ммм. Не знам какво щях да избира, ако можех да се върна в миналото. Може би да спася сержант Ботари, вместо да поправа тази си грешка. Не знам... Навярно нямаше да се получи по-добре. Но тази грешка беше невинна, макар и по-опасна. Напоследък правя по-внимателно обмислени глупости – сковано каза Майлс.

– А ти предстояха такива велики неща.

– Какво, канцеларска работа във вътрешния отдел ли? Позволи ми да не се съглася. – Това навярно бе най-голямата ирония: той беше жертвал всичко, включително честността си, за да спаси самоличност, която така или иначе щяха да му отнемат. Ако бе знаел, щеше... какво? „Какво, а?“

Грегор сви устни.

– През целия ми живот с моите дела са се занимавали старци. Ти си първият от моето поколение, на когото смятах, че мога да поверя истинска власт и отговорност във висшите ешелони на правителството.

„А аз се прецаках, да, знаем, Грегор.“

– Трябва да им отдадеш дължимото. Те не са били старци, когато са започнали да ти служат. Илян е станал шеф на ИмПСи на трийсет. А е искал да ме накара да чакам до трийсет и пет, лицемерът му с лицемер.

Императорът клатеше глава. „Ако каже: «Майлс, Майлс, какво ще

правим с теб?»), си тръгвам.“

– Е, какво възнамеряваме да правим сега? – попита Грегор.

„Почти също толкова зле.“ Но остана на мястото си.

– Не знам. Трябва ми... малко време, за да помисля сериозно. Отпуска по болест и време за пътуване не са едно и също.

– Хм... моля те да не се опитваш да се свържеш с „Дендари“ . Разбирам, че не можем да ти попречим, ако си решил да избягаш с тях. Но този път не мога да те спася от обвинение в държавна измяна.

Майлс успя да не преглътне виновно и кимна. Винаги бе знаел, че това ще е еднопосочно пътуване.

– И „Дендари“ нямат нужда от командир, който страда от припадъци. Докато не се излекувам, ако изобщо мога да се излекувам, това изкушение просто отпада. – За щастие, навярно. Той се поколеба и извънредно внимателно подбра думите си. – Какъв ще е сега статутът на флота на „Дендари“?

– Това ще зависи от новия му командир. Куин ще се съгласи ли да заеме този пост?

Така. Значи Грегор нямаше намерение едностранно да унищожи всичките му досегашни усилия. Майлс мислено въздъхна от облекчение.

– Ще е глупачка, ако отхвърли такова предложение. А тя не е глупачка. Не виждам причини под нейно командване флотът да не продължи да е същият ценен ресурс на ИмпСи.

– Съгласен съм да почакам и да видя какво ще се получи. Дали тя ще може да продължи успехите.

„Бог да ти е на помощ, Куин.“ Но „Дендари“ можеха да останат лична гвардия на императора дори без Майлс, да, това беше най-важното. Нямаше да ги изоставят.

– Куин беше моя помощничка близо цяло десетилетие. Тя е трийсет и пет годишна, в разцвета на силите си. Изобретателна, решителна и с удивителна целеустременост в извънредни обстоятелства Ако не е готова за повишение... значи аз не съм бил онзи командир, за каквото се смятах.

Императорът кимна.

– Много добре. – После въздъхна и почти видимо промени темата. Лицето му поомекна. – Ще ми направите ли честта да обядваме заедно, милорд Воркосиган?

– Оценявам жеста, Грегор. Но налага ли се да остана?

– Искам да се запознаеш с един човек. По-точно искам да го прещениш.

„Нима все още цени моето мнение?“

– Напоследък преценката ми е нещо, с което мога да се хваля само у дома.

– Ммм... като стана дума за това... съобщи ли вече на родителите си?

– Не – отвърна Майлс и предпазливо попита: – А ти?

– Не...

За миг настъпи мрачно мълчание.

– Това е твоя работа – накрая твърдо каза императорът.

– Не отричам.

– Отнеси се сериозно към лечението си, Майлс. Приеми го като императорска заповед.

– Слушам, сир.

– Добре. – Грегор се изправи. Майлс се насили да го последва.

Бяха по средата на пътя до вратата, когато Майлс успя да промълви:

– Грегор?

– Да?

– Съжалявам.

Грегор се поколеба, после отвърна с кратко кимване.

* * *

В единия край на Южната градина, сред дървета и цъфтящи храсти, бе наредена маса за четирима под муселинов навес. Времето беше приятно, есенното слънце грееше, духаше съвсем слаб ветрец. Шумът на града бе приглушен и далечен, сякаш градината излизаше от някакъв сън. Малко обезпокоен, Майлс седна отляво на Грегор. „Нима наистина иска да ме почете така? Или ми се подиграва?“ Императорът отпрати прислужника, който се приближи да им предложи напитки. Явно очакваха някого.

Просветлението пристигна заедно с лейди Алис Ворпатрил, много модерно облечена за ворска жена: със синьо болеро и пола, поръбена със сребро, което сякаш подчертаваше – нарочно? – сребристите нишки в косата ѝ. Тя придружаваше доктор Лайза Тоскана, която носеше стилни комарски панталони и сако. Прислужниците се разтичаха да настанят дамите, после отново дискретно се оттеглиха.

– Добър ден, доктор Тоскана – каза Майлс. – Пак се срещаме. За втори път ли идвате в резиденцията?

– За четвърти – усмихна се тя. – Миналата седмица Грегор много

любезно ме покани на обяд с министър Ракоци и неколцина от неговия екип и имах възможност да представя възгледите на моя синдикат. После имаше официален прием в чест на пенсионираните областни офицери, също толкова приятен.

„Грегор?“ Майлс погледна Алис Ворпатрил, която седеше от лявата му страна. Тя дори не мигна.

Прислугата поднесе обяда и разговорът започна с някои баналности – нищо чудно – за комарските проблеми. Майлс обаче рязко се завъртя наляво, когато Грегор и Лайза заговориха за семействата и детството си. И двамата се оказаха единствени деца, факт, който според тях, изглежда, заслужаваше по-обстоятелствен сравнителен анализ. Майлс имаше чувството, че присъства на втората серия, или по-точно четвъртата, от дълъг сериал. Собствената му роля се ограничаваше до утвърдително мърморене за случаи, които едва си спомняше. Обикновено бърбива, Алис почти не отваряше уста.

Грегор полагаше всички усилия да предразположи Лайза, но тя се държеше твърдо и упорито настояваше да получава равностойна информация за всеки факт от своето минало. Майлс никога през живота си не бе чувал императора да говори толкова много.

Когато поднесоха сметановата торта плюс пет вида кафе и чай, Грегор срамежливо каза:

– Организирах малка изненада за вас, Лайза. – Той даде знак и един от прислужниците веднага изчезна зад декоративните храсти. Споменахте, че никога не сте виждали на живо кон. Конят е такъв символ на войн, че реших да ви предложа да поездите.

В този момент прислужникът се появи отново. Водеше прекрасна бяла кобилка с големи очи, нежни копита и дълга сребърна грива и опашка, в която бяха вплетени алени панделки.

– О, божичко! – Дъхът на Лайза секна. – Може ли да я погала? Но аз не зная да яздя!

– Знам. – Грегор я придружи и тя се засмя, когато докосна лъскавата шия на животното. Спокойните очи на кобилата останаха притворени. – Аз лично ще ви водя. Тя е много внимателна. – Всъщност животното изглеждаше почти сънливо – императорът очевидно не искаше да рискува с неприятни инциденти.

Майлс се наведе към лейди Алис и прошепна:

– Откъде е намерил този кон?

– От много далеч – отвърна тя. – Вчера го докараха в конюшната. Грегор цели четири дни планира този обяд.

– Аз ще подхвана крака ви – продължаваше императорът, докато конярят държеше богато украсените поводи. – Ето, дайте да ви покажа как. Свийте крака си и стъпете върху ръцете ми...

След три опита и много смях Лайза най-после яхна коня и се настани на подплатеното с кадифе седло. Изглеждаше възхитена, малко засрамена и в същото време горда от себе си. Грегор взе поводите от коняря, отпрати го и поведе кобилата по градинските алеи, като говореше и жестикулираше.

Удивен, Майлс изпи голяма глътка горещ чай.

– Е, лельо Алис... ролята на Баба ли играеш?

– Така изглежда – сухо отвърна тя, като следеше с поглед малката кавалкада.

– Кога се случи това?

– Не съм съвсем сигурна. Докато се огледам... и готово. Оттогава все се опитвам да вляза в крачка.

– Но, Алис... Комарка за императрица? – Защото Грегор най-вероятно имаше предвид тъкмо това. Алис никога нямаше да се съгласи да посредничи. – Консервативните ворски лордове няма ли да се размърдят? Да не споменавам за оцелелите комарски радикални революционери.

– Моля те, не използвай на масата този войнишки език, Майлс. Но в отговор на въпроса ти... да, навярно. На центристката коалиция обаче ще ѝ хареса. Или ще бъде убедена да го приеме.

– Ти ли ще ги убедиш? Или ще ги убедят техните съпруги, чрез теб? Ти одобряваш ли такъв брак?

Тя замислено присви очи.

– Като цяло... да, струва ми се, че го одобрявам. Тъй като майка ти не прави нищо в това отношение, аз контролирам търсенето на съпруга за Грегор вече от десет години. Адски досадна задача. Искам да кажа, той просто си седи и ме зяпа с онова негово ужасно умолително изражение. Струва ми се, че по едно или друго време съм му водила всяка висока и стройна ворска красавица от планетата... и нищо, кълна ти се. Грегор е още по-досаден от Иван, а Иван изпусна толкова много възможности... Някой безименен умник или по-точно малоумен дори е пуснал слуха, че трябвало да опитам с момчета, но аз отбелязах, че това няма да реши проблема с наследника, което всъщност е основната цел на упражнението.

– Не и без адски много безпрецедентни генетични операции – съгласи се Майлс. – Не, не момчета, не и Грегор. Но не и ворско момиче.

Разбрах го още преди години – да ме беше попитала. Грегор е по-близък роднина на лудия император Юри от мен. Хм... той знае повече за баща си, непрежалимия престолонаследник Серж, отколкото биха искали родителите ми. Грегор страда от основателни генетични страхове от... е, параноя. Ужасява се от вътрешните ворски бракове. Никога не би си позволил да се влюби във ворска жена.

Алис повдигна тъмните си вежди.

– Накрая и аз се досетих за това. Кое то ме изправи пред сериозна дилема, както можеш да си представиш.

– Е... какво вижда той в доктор Тоскана, как смяташ? Освен интелигентност, красота, чувство за хумор, умение за общуване, богатство и неворски гени, искам да кажа?

– Мисля, че е много по-просто, макар да се съмнявам, че той го съзнава – изсумтя Алис. – Не искам да имитирам някоя от бетанските психоанализи на майка ти, но... убиха майката на Грегор, когато той беше на пет години. – Червените й устни мъчително се свиха. Лейди Алис бе познавала принцеса Карийн. – Погледни фигурата на доктор Тоскана. Тя излъчва... майчинство. Никъде не стърчат кости. А аз през цялото време му търсех високи и стройни красавици, когато е трябвало да му вода ниски и пълнички. Иде ми да се разрева. – Вместо това тя решително отхапа парче от тортата си.

Майлс неутрално се прокашля. Грегор и Лайза завиха зад ъгъла и продължиха по алея с подкастрирани тисове. Високият слаб император крачеше до стремето, оживено жестикулираше, усмихваше се и приказваше. Лайза се навеждаше към него с блеснали очи и леко разтворени устни и го слушаше с... цялото си сърце, боеше се Майлс.

– Е, Майлс – вече по-спокойно продължи лейди Алис, – разкажи ми за тоя твой капитан Галени. Не ми е ясно къде е неговото място в цялата история.

– Той не е мой капитан – отвърна Майлс. – Той е капитан на Грегор.

– Но според Иван е твой приятел.

– Иван е работил с него много по-дълго от мен.

– Престани да избягваш въпроса. Имам чувството, че това е важно или поне че може да е важно. Длъжна съм да предпазвам Грегор от домашни проблеми, също както Саймън го предпазва от външни. И както някога твоят баща, а сега министър Ракоци, струва ми се – от политически. Според доклада на ИмПСи доктор Тоскана и Галени не са любовници.

– Ами... не. И аз така смятам. Той обаче я ухажваше. Затова ги поканих на приема в резиденцията. За да му помогна. – Храната започваше да тежи в стомаха му.

– Но не са официално сгодени, нали?

– Не.

– Разговаряли ли са за брак?

– Не знам. Не съм чак толкова близък с Галени. Просто... сме работили заедно, съвсем случайно, по време на оная каша с Марк на Земята и после участвахме в едно разследване на Комар. Мисля, че Галени е мислил за брак, да. Но той е много затворен човек, при това основателно. Било му е трудно да се сближи с Лайза.

Лейди Алис почука с дългия си лакиран нокът по дантелената покривка. Около нейната чиния нямаше нито една трошичка.

– Трябва да зная, Майлс. Има ли вероятност капитан Галени да създаде някакви проблеми?

– Не знам. Предполагам, че ще се чувства наранен. Съжалявам. – Това щеше да разбие сърцето на Галени. „Господи, Дъв... какво мислех, а какво стана! Съжалявам, съжалявам, този път е мой ред да съжалявам.“

– Е, в края на краищата изборът е на Лайза – каза Алис.

– Нима нещастният Галени може да се конкурира с императора?

Тя съчувствено го погледна.

– Ако Лайза обича Галени... няма да има конкуренция. Ако не го обича... няма проблем. Нали?

– Струва ми се, че ме боли главата.

Лейди Алис леко сви устни в знак на съгласие, но веднага се усмихна, защото видя Грегор да се приближава. Той помогна на Лайза да скочи на земята и междувременно почти успя да я прегърне. После подаде юздите на коняря.

Алис си погледна часовника.

– Ужасно съжалявам, че развалям този прелестен следобед, Грегор, но след двамадесет минути имаш среща с граф Вортала и министър Ван.

– О! – Поруменяла. Лайза скочи от стола, на който току-що бе седнала. – Аз ви задържам.

– Не и когато лейди Алис е тук, за да ми напомня за работата – усмихнато отвърна императорът, но покорно се изправи и се наведе над ръката на Лайза. Дали щеше... Да. Щеше да я целуне. Дори я обърна и допря устни до дланта ѝ. Майлс скръсти ръце и си прехапа езика. Лайза сви пръсти като жена, уловила пеперуда, и се усмихна. Грегор

триумфално отвърни на усмивката ѝ. Алис се прокашля. Майлс стисна зъби още по-силно. Грегор и Лайза размениха продължителен и забележително идиотски поглед. Накрая Алис я хвана под ръка и я отведе, като ѝ говореше нещо за разходка из долните салони на резиденцията.

Императорът се отпусна на стола си, праметна крак през страничната облегалка и го залюля.

– Е, какво мислиш за нея?

– За доктор Тоскана ли?

– Не ти искам мнението за лейди Алис.

Майлс погледна усмихнатия Грегор. Не... този човек не искаше критика.

– Прелестна е. Нали?

– Много интелигентна.

– Блестяща. Ще ми се да беше присъствал на срещата с Ракоци. Нейното изложение беше образец за яснота.

Несъмнено, след като всички експерти на синдиката го бяха подготвяли цяла нощ... и все пак на Майлс също му се беше случвало да ръководи инструктаж и знаеше какво е. Ала Грегор не го питаше за неговото мнение, просто искаше потвърждение на своето. „Винаги съм казвал истината.“

– И истинска патриотка – ентузиазирано продължи императорът.

– Да, сир.

– С красиви очи.

– Да, сир – въздъхна Майлс. – Много, хм, синьо-зелени. – „Защо ми говори тези неща?“ Защото граф и графиня Воркосиган не бяха тук, навярно. Мили Боже, как ли щяха да реагират те?

– Остроумна...

– Да, сир. Много.

– Майлс?

– Да, сир?

– Стига.

– Хм. – Майлс отново опита номера с прехапването на език.

Ботушът на Грегор спря да се люлее и лицето му стана по-сериозно.

– Ужасно ме е страх – тихо каза той.

– Да не те отблъсне ли? Не съм такъв специалист по жените, за какъвто се представя Иван, но... всички предварителни признаци ми изглеждат обнадеждаващи.

– Не. Страх ме е от... онова, което може да се случи по-късно. Това

може да доведе до смъртта ми. И до смъртта на моите близки.

Сянката на принцеса Карийн, а не ветрецът, вледени въздуха.

– Всеки ден... умират обикновени хора. Поради различни причини.

Смъртта не е императорски монопол.

Грегор го погледна.

– Не е – тихо повтори той и решително кимна, сякаш Майлс току-що бе казал нещо полезно. „Какво?“ Майлс се опита да промени темата.

– За какво се отнася срещата ти с Вортала и Ван?

– А, както обикновено. Тяхната Комисия за разпределяне на императорските земи иска услуги за приятели. Аз искам техните приятели да представят доказателства за компетентни планове за използване.

– Аха. – Всичко това засягаше южния континент и не представляваше пряк интерес за областта на Воркосиган. Майлс се зачуди дали не трябва да съобщи на заместника на баща си, че моментът е подходящ да поиска от Грегор нещо за областта. В сегашното си състояние на замечтана видиотеност, обгърнат от сексуална мъгла, влюбеният император спокойно можеше да се съгласи. Не... за Империята бе по-добре да запази това временно безумие в държавна тайна. Бракът бързо щеше да излекува Грегор.

Комарска императрица. Господи! Какъв кошмар за ИмпСи. Илян наистина щеше да получи удар, както заплашваше от години.

– Предупреди ли Илян?

– Мисля да пратя лейди Алис да му съобщи, ако нещата се развият добре. Съвсем скоро.

– Тя е най-добрият съюзник и посредник, на когото можеш да разчиташ. Но навярно си обмислил политическите последствия от този... брак? – За пръв път някой гласно изговаряше тази дума.

– От една седмица не мисля за нищо друго. Знаеш ли, може и да е за добро, Майлс. Символ на единството на Империята и така нататък.

По-скоро комарската съпротива щеше да го превърне в символ на поробването на Комар. Майлс си представи какви възможности за политическа сатира крие всичко това и потръпна.

– Не възлагай прекомерни надежди на това.

Грегор поклати глава.

– В най-лошия случай... няма да има значение. Най-после открих нещо за себе си. Само за мен, не за Империята, дори не за императора. Само за мен.

– Тогава го дръж здраво с две ръце. И не позволявай на никой да ти го отнеме.

– Благодаря – въздъхна Грегор.

Майлс се поклони и си тръгна. Чудеше се дали новият му шофьор е успял да се самоубие и дали колата на графа все още се движи с покрива нагоре. Но най-вече се чудеше как ще избягва Дъв Галени през следващите няколко седмици.

ГЛАВА 10

Трябваша му няколко дни, за да се изтръгне от лапите на Иван и да избяга сам в южната част на областта на Воркосиган. Е, почти сам. Накрая тържествено му даде дума, че няма да прави нито активни, нито пасивни опити за самоубийство. Братовчед му неохотно прие обещанието, но предпазливостта на Мартин показваше, че Иван е решил да му спомене нещо за другите проблеми освен припадъците и че навярно му е дал няколко номера, на които да се обади в случай на нужда. „Сега хлапето ме мисли за луд. Или във всеки случай, че са ме уволнили, защото съм луд, а не че съм луд, защото са ме уволнили. Много ти благодаря, Иване.“ Ала може би няколко дни в покоя на имението Воркосиган щяха да успокоят както ума на Майлс, така и на Мартин.

Когато първите сини оттенъци на планините Дендари обогриха хоризонта пред тях, ненадейно изплувайки от трептящия въздух като мираж, той разбра, че са пресекли северната граница на родната му област.

– Сега завий на изток – каза Майлс. – Мисля да обиколя областта. Ще минем точно на север от Хасадар. Идвал ли си друг път по тези земи?

– Не, милорд. – Мартин покорно насочи гравитоскутера към утринното слънце. Поляризацията на покрива компенсира силната светлина. Както бе подозирал Майлс, момчето се оказваше по-лош пилот, отколкото шофьор. Но си стемите за сигурност на тази машина я правеха много маневрена, нещо средно между гравитошейна и самолет. Почти не можеше да се разбие. Освен ако пилотът не получише петминутен припадък, разбира се.

Понякога най-добрият начин да обиколиш квадрат е да минеш покрай три от страните му... Не че областта на Воркосиган имаше форма на квадрат, по-точно приличаше на неправилен паралелепипед с дължина около триста и петдесет километра от северните низини до южните планински щюходи и около петстотин километра от изток на запад по най-високите хребети на планината. Само около една пета от земите на север бяха плодородни равнини и от тях, разбира се, се използваша едва около половината. Град Хасадар се появи от дясната им страна – Майлс упъти Мартин така, че да заобиколят по-оживените райони и да избегнат усложненията с навигационния контрол на градските компютри.

– Хасадар ми харесва – отбеляза роденият и израснал във Ворбар Султана Мартин, загледан в разрастващия се град.

– Той е също толкова модерен, колкото и всяко друго селище на Бараяр – отвърна Майлс. – Дори по-модерен от Ворбар Султана. Почти целият е построен след Сетаганданското нашествие, когато дядо ми го избрал за нова областна столица.

– Да, но освен него в областта няма почти нищо друго – рече момчето.

– Ами... ако под „нищо“ имаш предвид градове, не. Районът е изолиран от крайбрежната търговия. Винаги е бил селскостопански, доколкото позволяват планините.

– Ако се съди по многото планинци, които идват във Ворбар Султана да си търсят работа, в планините няма възможност за препитание. Даже има вицове за тях. Как се казва дендарийско момиче, което може да надбяга братята си? Девственица. – Мартин се подсмихна.

Майлс – не. Изведнъж в кабината на скутера повя хлад. Младежът го погледна стреснато, сви се и каза:

– Простете, милорд.

– Чувал съм го. Чувал съм ги всичките. – Всъщност някога ги бяха измисляли гвардейците на баща му, местни хора от областта, но сега той го приемаше някак различно. Някои от войниците също бяха планинци и не им липсваше чувство за хумор. – Вярно е, че планинците от Дендариин имат много по-малко предци от вас във Ворбар Султана, но това е защото не са преклонили глави и не са се предали на сетаганданците. – Малко преувеличение: сетаганданците бяха окупирали само низините, където се бяха превърнали в лесни мишени за планинците, предвождани от ужасно младия генерал граф Пьотър Воркосиган. Вместо да се оттеглят петдесет километра обаче, нашествениците се бяха опитали да преследват местните в коварните планини. Областта на Воркосиган бе изостанала в развитието си, защото беше сред най-опустошените от войната на Бараяр.

Е... това оправдание можеше да важи за преди две, дори преди едно поколение. Ала сега?

„Империята ни откъсва от нашата област и ни използва, без да върне онова, което е взела. И после се шегува с нашето обедняване.“ Странно... Никога не беше мислил за ревностната служба на семейството си като за скрит данък, тегнеш върху областта.

Майлс изчака десет минути повече, отколкото възнамеряваше първоначално, после каза:

– Сега завий на юг. Но се издигни с още хиляда метра.

– Да, милорд. – Скутерът се наклони надясно. Малко по-късно автоматичният маяк на земята ги засече и прати стандартния сигнал по комуникационния пулт. Разнесе се записан глас:

– Предупреждение. Навлизате в опасно радиоактивна зона...

Мартин пребледня.

– Милорд? Да продължавам ли в същата посока?

– Да. На тази височина няма опасност. От години не съм летял над пустошта. Винаги ми е било интересно да следя как се развиват нещата там долу.

Обработваемата земя бе отстъпила на гори още преди много километри. Сега дърветата започнаха да стават все по-редки, цветовете им – по-странни и по-сиви, в някои райони растителността беше оскъдна, в други необикновено гъста.

– Почти всичко това е мое, нали знаеш – загледан на долу, каза Майлс. – Искам да кажа, лично мое. Не защото баща ми е областен граф. Завеща ми го дядо ми. Не на баща ми като по-голямата част от другите ни владения. Винаги съм се чудил какво е искал да ми каже с това.

Изродена земя за изроден наследник, намек за недъзите му? Или примирено признание, че животът на граф Арал ще изтече дълго преди пустошта да се възстанови? – Никога не съм стъпвал долу. Имам намерение да се облека в противорадиационен костюм и да посетя тези земи, може би след като създам деца. Казват, че имало много странни растения и животни.

– Няма ли хора? – попита Мартин с видимо безпокойство. После, без да му нареждат, се издигна с още неколкостотин метра.

– Само скитници и бандити, които и без това не очакват да живеят достатъчно дълго, за да се разболеят от рак или да имат деца. От време на време областната гвардия ги гони. На отделни места районът изглежда измамно възстановен. Всъщност радиационното равнище се е понижило наполовина. Когато остареея, земята тъкмо ще започне да става използвана.

– След десетина години ли, милорд?

Майлс се усмихна.

– Хм, имах предвид след петдесет години, Мартин...

– О!

След няколко минути Майлс посочи наляво и каза:

– Ей там. Онова петно са останките от Воркосиган Вашной, старата

областна столица. Ха! Сега става сиво-зелено. В детството ми беше съвсем черно. Чудя се дали още излъчва сияние през нощта.

– Можем да дойдем и да проверим – след кратка пауза предложи Мартин.

– Не... не. – Майлс се отпусна назад и отправи очи към издигащата се на юг планина. – Това ми стига.

– Мога да увелича малко скоростта – каза младежът, когато пейзажът започна да се обагря в по-нормални зелени, кафяви и златисти цветове. – Да видим на какво е способна тази машина.

– Аз знам на какво е способна – отвърна Майлс. – И днес не се налага да бързам.

Мартин не за пръв път правеше такива намеци – очевидно намираше вкуса на новия си работодател към пътуването за прекалено скучен. На Майлс му се искаше да седне на шурвала и да му покаже какво значи полет, например през Дендарийската клисура. Тройното спускане през бурните въздушни течения и минаването под големия водопад можеше да накара някой неопитен пътник да повърне.

Уви, дори и без припадъците, той не смяташе, че е физически и психически – или морално? – годен за такова нещо, не и както някога го бяха правили с Иван, когато бяха малко по-млади от Мартин. Беше цяло чудо, че не са се разбили някъде. Навремето бяха убедени, че това се дължи на ворското им умение, но сега по-скоро му се струваше, че само Господ ги е спасил.

Играта започна Иван. Двамата се редуваха на шурвала, като преди това изключваха няколко от системите за сигурност – номер, за който Майлс предпочиташе Мартин да не научава. Майлс спечели няколко точки преднина просто защото не бе ял нищо преди полета, но накрая Иван се досети и го накара да закусят заедно.

Майлс спечели последния рунд, като го предизвика на ношен полет. Иван успя да мине пред клисурата, макар че накрая беше преbledнял и изпотен.

Когато дойде неговият ред, Майлс изключи фаровете на скутера. Трябваше да отдаде дължимото на братовчед си, че не се предаде и не натисна бутона за катапултиране, докато не разбра, че Майлс пилотира със затворени очи.

Той, разбира се, не си направи труда да спомене, че през предните три дни се е упражнявал повече от шестдесет пъти, като постепенно е поляризирил покрива до пълно затъмняване.

Това бе последният рунд на играта. Иван никога повече не го

предизвика.

– На какво се усмихвате, милорд? – попита Мартин.

– А... на нищо. Сега завий надясно и мини по средата на онези дървета. Любопитен съм да видя какво става с моята гора.

След пет десетилетия залесяване дърветата вече бяха почти готови за селективна сеч. Може би още десетина години? Под есенното слънце се извисяваха дъбове, кленове, брястове и брези. Тук-там по стръмните планински склонове тъмнееха генетично приспособени към зимния студ абаносови дървета, нов вид – или по-точно нов на Бараяр, – внесен едва преди тридесет години. Майлс се зачуди какво ще направят от тях: мебели, къщи? Надяваше се да ги използват за нещо красиво. Да речем, за музикални инструменти или скулптури. После забеляза издигация се от съседния хребет дим и се намръщи.

– Насочи се натам – посочи Майлс.

Но когато се приближиха, откри, че това е неговата тераформираща група: гореше отровните местни шубраци преди да обработи почвата с органични останки от земен произход и да посади млади фиданки.

Мартин описа кръг над тях и шестимата мъже с кислородни маски весело им помахаха. Майлс се зачуди какво ли е да вършиш тази работа всеки ден – да тераформиращ Бараяр по древния начин, метър по метър. Ала така поне човек можеше да погледне назад и да види какво е постигнал през живота си.

Отдалечиха се от горската плантация и продължиха на запад над червено-кафявите хребети, на места осеяни със земни цветове, бележещи човешки селища или дива растителност. Покритата със сняг сива планина се извиси от лявата им страна. Почувствал странна умора, Майлс за миг затвори очи. После Мартин го сепна и той видя далечния блясък на дългото езеро при имението Воркосиган, което се виеше сред хълмовете в продължение на четиридесет километра.

Прелетяха над селото и разрушения замък. Майлс накара Мартин да обиколи повторно района преди да се спуснат и да кацнат в имението. Край езерния бряг имаше поне сто нови вили, принадлежащи на хора от Хасадар и Ворбар Султана. Както и няколко яхти, загрозяващи или украсяващи – в зависимост от гледната точка – синята повърхност на езерото. Селото също растеше и обслужваше летовниците и няколкото стари ворски имения в областта.

Първоначално лятната къща на Воркосиган бе построена за казарма – продълговата двуетажна каменна сграда, сега превърната в красива резиденция с прекрасен изглед към езерото.

– В къщата ли, милорд? – попита Мартин, докато сваляше багажа.

– Не... първо искам да видя конюшнията.

Майлс го поведе по пътеката към стопанските постройки и зелени-те пасища в първата малка долина до езерото. Момичето от селото, което се грижеше за малкото останали коне, излезе да ги посрещне и Мартин, очевидно подготвен за няколко дни селска скука в компанията на своя ексцентричен господар, видимо се оживи. Майлс ги остави да се запознаят и се запъти към пасището.

Неговият кон, който дядо му бе нарекъл Дебелия глупак, се отзова на вика му и Майлс го възнагради с ментови бонбони и погали широкия му кадифен нос. Дебелия глупак вече беше на двадесет и три и червената му козина бе прошарена със сиво. Дали можеше да си позволи да пояди с тези припадъци? Ако Мартин беше с него, можеше да рискува няколко обиколки на пасищата. Нямахше вероятност да счупи синтетичните си кости, дори да паднеше, а Глупака нямаше да го прегази.

Плуването, другото голямо удоволствие в имението Воркосиган, бе изключено. Е, в началото на есента водата в езерото и без това беше ледена.

* * *

Майлс не случайно искаше да посрещне тридесетия си рожден ден край езерото. Това бе най-подходящото място, далеч от столицата, където най-вероятно щяха да му досаждат приятели и роднини или най-малко Иван. Макар братовчед му да знаеше, че след два месеца ще дойде и неговият ред. Така или иначе, Майлс всъщност просто щеше да остарее само с един ден. Нали?

Въпросният ден бе мъглив и влажен от падналите преди това дъждове, но синьото небе показваше, че времето ще се оправи. И очевидно нямаше да го оставят на мира – първото поздравление беше от лейди Алис. Иван също нямаше да закъснее. Ако не се скриеше някъде, рискуваше да остане до вечерта пред комуникационния пулт.

Майлс си взе кифличка от кухнята и излезе на пътеката, която водеше към гробището. Някога място на вечен покой за гвардейците от казармата, след разрушаването на Воркосиган Вашной родът Воркосиган го бе взел за себе си. Той поседя малко до гроба на сержант Ботари, като гризеше кифлата и гледаше изгряващото слънце, разсейващо утринната мъгла над имението Воркосиган.

После отиде при гроба на стария генерал Пьотър. Някога го беше тъпкал и бе крещял на подигравателно безмълвния камък, беше шепнал

и умолявал. Но изглежда, нямаше, какво повече да си кажат със стареца. Защо?

„Не говоря на онзи гроб, на който трябва, това е проблемът“ – внезапно реши той, обърна се и решително се върна в къщата, за да събуди Мартин, който иначе спокойно можеше да спи до обяд. Майлс знаеше къде да отиде – там, където проклетият комуникационен пулт нямаше да го безпокои.

* * *

– Къде отиваме, милорд? – попита момчето, докато седеше в гравитоскутера.

– В едно малко планинско селище, наречено Силви Вейл. – Майлс въведе инструкциите в навигационната програма. На екрана се появи цветна триизмерна карта. – Искам да кацнеш на точно определено място. Гробище. Между дърветата има достатъчно пространство, за да спуснеш скутера. Или поне имаше последния път, когато бях там. Много е красиво, точно до един поток. Слънчевите лъчи се процеждат между клоните... може би трябваше да си вземем нещо за хапване. Намира се на четири дни път пеш оттук или два и половина с кон. И на по-малко от час със скутер.

Мартин кимна, запали двигателя, издигна машината над хребета и потегли на югоизток.

– Сигурен съм, че мога да ви закарам за още по-малко време – предложи той.

Майлс се поколеба. След като вече бяха във въздуха, в душата му се прокрадваше страх. „А ти си мислеше, че най-трудното е да се извиши на императора.“

– Да. Исках да ти покажа няколко неща за планинските течения и скутерите. Сега завий на югозапад към онези върхове.

– Да, милорд – упражни новопридобития си стил на ворски прислужник Мартин, но провали ефекта, като незабавно прибави: – По дяволите, предпочитам го пред урока по езда. – Двамата с Глупака не се разбираха така, както Майлс беше очаквал.

Последва един час в и около Дендарийската клисура. Дори градското момче Мартин остана впечатлен от величествената природа, с удоволствие забеляза Майлс. Но накрая, след като изчерпа всичките си известни маневри, отново трябваше да продължи на изток.

– Та какво ще правим в този Силви Вейл? – попита Мартин. – Приятели? Гледки?

– Не точно. Когато бях горе-долу на възрастта на брат ти – всъщност тъкмо бях завършил Имперската академия, – графът, моят баща, ме направи свой Глас в процес, който трябваше да се разгледа от графския съд. И ме прати в Силви Вейл да разследвам едно убийство. Убийство на бебе, бебе мутант, точно в стария традиционен стил.

Мартин сбърчи лице и презрително подметна:

– Планинци!

– Ммм. Оказа се по-сложно, отколкото очаквах, дори след като задържах виновника. Момиченцето се казваше Райна Ксурик. Бяха го убихли едва на четири дни, защото се родило със заешка уста. Ако беше живо, сега щеше да е почти на десет години. Бих искал да си поговоря с нея.

Мартин повдигна вежди.

– Хм... често ли приказвате с мъртъвци, милорд?

– Понякога.

Момчето колебливо се усмихна.

– Те отговарят ли ви?

– Понякога. Ти никога ли не приказваш с мъртъвци?

– Не познавам такива. Освен вас, милорд.

– Аз не съм истински мъртвец. – „Не бързай, Мартин. С времето ще се запознаеш с достатъчно.“

* * *

– Милорд? – наруши мислите му гласът на Мартин. – Какво да правя? Не мога да кацна в долината, тук има само вода.

– Какво? – Майлс се надигна, отвори очи и удивено погледна навън.

– Прилича на езеро.

Наистина. Там, където преди се бяха вливали два спускащи се по склона потока, сега имаше малка хидроелектростанция. Майлс се наведе към картата, за да се увери.

– Тази карта е само отпреди две години. Тук определено няма никакъв язовир. Но... да, това е мястото.

– Все още ли искате да кацнем?

– Да, хм... опитай да се приземиш на източния бряг, колкото може по-близо до гробището.

Това не бе лесна задача, ала Мартин най-после успя да се спусне между дърветата. Майлс слезе и се изправи на стръмния бряг, загледан в чистите кафяви води. От дъното стърчаха бели пънове. Момчето го

последва и застана до него.

– Дали гробището е там, или жителите на Силви Вейл си преместили гробовете? И в такъв случай къде са ги преместили? – промълви Майлс.

Мартин сви рамене. Спокойната огледална повърхност на водата също не отговори на Майлс.

ГЛАВА 11

Когато се издигнаха над дърветата, Майлс видя разчистеното от дърветата пространство на около километър от язовира. Кацнаха в двора пред къща, построена от сребристо дърво. С познатата си дълга веранда, от която се откриваше изглед към долината, къщичката като че ли не се беше променила, макар че надолу по склона имаше няколко нови стопански постройки.

Отвътре излезе мъж, ала не плешивият еднорък говорител Карал, а напълно непознат – висок, с късо подстригана черна брада.

Майлс слезе от скутера и за миг неуверено погледна мъжа, като повтаряше наум предварително подготвените си обяснения и тайно се радваше, че Мартин е с него. Навярно трябваше да дойде с опитен телохранител.

Но лицето на непознатия внезапно грейна.

– Лорд Воркосиган! – извика той и широко усмихнат се втурна по стъпалата към Майлс. – Много се радвам да ви видя! – Усмивката му се стопи. – Не се е случило нещо лошо, надявам се?

Е, значи все някой го помнеше от онова разследване преди десет години.

– Не, просто се отбих – отвърна Майлс, когато мъжът се приближи и ентусиазирано стисна и двете му ръце. – Нищо официално.

Чернобрадият отстъпи и се вгледа в лицето му.

– Не ме ли познахте?

– Хм...

– Аз съм Зед Карал.

– Зед? – Зед Карал, средният син на говорителя Карал, дванадесетгодишен при последната им среща... Майлс бързо пресметна наум. Сега трябваше да е на двадесет и две, там някъде. Да. – Предния път, когато те видях, беше по-нисък от мен.

– Ами, мама беше добра готвачка...

– Наистина. Спомням си. – Майлс се поколеба. – Защо „беше“? Родителите ти... хм...

– А, добре са. Просто не са тук. Големият ми брат се ожени за едно момиче от Селиград и отиде да работи там. Мама и татко ще прекарат зимата при тях, щото тук горе зимите стават доста тежки за тях. Мама им помага с децата.

– Карал... не е ли говорител на Силви Вейл?

– Не, имаме нов говорител, от около две години вече. Един младок, кипящ от прогресивни идеи. Известно време живя в Хасадар, та затуй. Струва ми се, че го познавате. Казва се Лем Ксурик. – Зед се усмихна още по-широко.

– О! – рече Майлс. И най-после също се усмихна. – Наистина. Хм... ще ми се да го видя.

– Веднага ще ви заведа, ако ме качите. Сигурно днес е в клиниката. Вие не я знаете, сега я строят. Само един момент. – Зед се втурна в къщата и за миг заприлича на някогашното бързоного дванадесетгодишно момче. На Майлс му се прииска да си удари главата в покрива на скутера, за да сложи в ред хаотично препускащите си мисли.

Зед се върна, скочи на задната седалка и даде указания на Мартин. Кацнаха след около два километра пред най-голямата сграда в Силви Вейл, която Майлс беше виждал. Към нея вече водеха електрически кабели. Петима-шестима души, които работеха навън, спряха и погледнаха към тях.

Зед слезе от скутера и размаха ръце.

– Лем, хей, Лем! Никога няма да познаеш кой е дошъл! – Майлс го последва към строежа.

– Милорд! – Лем Ксурик веднага го позна, но пък видът на Майлс бе, хм, специфичен. Лем все още беше жилестият планинец приблизително на негова възраст, когото помнеше, макар и очевидно по-щастлив от онзи ден преди десет години, когато несправедливо го бяха обвинили в убийство. И определено изглеждаше по-самоуверен от последната им среща в Хасадар преди шест години.

– Говорителю Ксурик. Поздравления. Виждам, че не си стоял със скръстени ръце.

– О, още нищо не знаете, милорд! Елате да видите. Строим собствена клиника – тя ще обслужва целия район. Бързам да свършим преди да паднат първите снегове. Трябва да е напълно готова за Зимния празник. Тогава ще пристигне докторът, истински доктор, не оня фелдшер, дето минава веднъж седмично. Лекарят е едно от момчетата, на които госпожа майка ви даде стипендия за следване в новото училище в Хасадар. Ще служи тук четири години в замяна на следването си. Ще получи дипломата си на Зимния празник. Строим му и къща, малко по-нагоре оттук, с адски красив изглед...

Лем му представи хората си и го разведе из строежа, който, ако все още не бе клиника, беше мечтата за клиниката, буйно пламтяща във

въображението му – Майлс различаваше призрачните ѝ очертания.

– На идване видях язовира – каза той, когато Лем най-после замълча, за да си поеме дъх.

– Ние го построихме – гордо отвърна планинецът. – Трудна работа, с малкото електрически инструменти, които имахме. Но ни трябваше електростанция, разбира се. Все чакахме да ни дадат сателитния реактор, дето ни го бяха обещали от областта, ама бяхме почти в края на списъка. Тогава отидох в Достовар и видях тяхната електростанция, те я имаха от години. Доста е примитивна, но работи. Взех няколко момчета оттам да ни помогнат с язовира, да изберат най-подходящото място и така нататък, и повиках инженер от Хасадар за електрическите системи. В замяна му позволяваме през лятото да почива в една от къщите край язовира. Все още изплащаме генераторите, но само толкова.

– Значи там е било най-подходящото място, така ли?

– А, да. Сега вече можем да се развиваме. Без електрическа енергия за клиниката изобщо нямаше да спечелим областната лотария за доктор.

– Нищо не може да те спре, а?

– Е, милорд, знаете от кого съм се учил.

От Хара, жена му, разбира се. Майката на Райна. Майлс кимна.

– Като стана дума за Хара, къде е тя? – Бе дошъл тук просто да попълчи при мъртвите, но сега много му се искаше да поговори с Хара.

– Преподава в училището. Пристроих нова стая... вече имаме две учителки. Хара обучи едно момиче да се занимава с малките.

– Хм, може ли да го видя?

– Хара жив ще ме одере, ако ви пусна да си заминете преди да ви е видяла! Елате, ще ви заведе.

Предал Майлс в сигурни ръце, Зед му махна за сбогом и се запъти обратно към дома си. Лем остави нареждания на строителите и зае мястото на Зед като техен гид на задната седалка на скутера.

Следващата им спирка беше по-стара и по-традиционна сграда: продълговата, с две врати и камини от необработен камък. Над верандата имаше голям надпис с ръкописни букви: училище „Райна Ксурик“. Лем въведе Майлс прел лявата врата. Мартин неуверено остана навън. Двадесети на деца седяха пред ръчно изработени дървени бюра с комуникационни пултове и слушаха изправената пред тях енергично жестикулираща жена.

Хара Ксурик все още бе висока и слаба, както си я спомняше Майлс. Правата ѝ сламеноруса коса беше вдигната на кок на тила ѝ в планински стил и тя носеше семпла планинска рокля, чиста и добре

ушита. Подобно на повечето си ученици, бе боса. Изпъкналите ѝ сиви очи бяха прелестни и топли. Когато видя Майлс и Лем, Хара незабавно прекъсна урока.

– Лорд Воркосиган! Е, изобщо не очаквах да ви видя! – Тя се приближи към тях, но не се задоволи с ръкуване и го прегърна. Поне не го повдигна над земята. Майлс скри изненадата си и бързо възвърна самообладанието си.

– Здравей, Хара. Изглеждаш прекрасно.

– Не съм ви виждала от Хасадар.

– Да, аз... отдавна трябваше да дойда. Но имах работа.

– Трябва да ви кажа, че когато дойдохте на завършването ми в учителския колеж, наистина ме трогнахте.

– Просто късмет, че тогава бях на Бараяр. Самият аз нямам заслуга за това.

– Въпрос на гледна точка. Елате... – Тя го поведе към предната част на стаята. – Деца, вижте кой ни е дошъл на гости! Това е нашият лорд Воркосиган!

Те го зяпнаха по-скоро заинтригувано, отколкото подозрително или с отвращение, после погледнаха за сравнение към снимката на стената. Над прожекционния екран бяха закачени три портрета, два от които задължителни: император Грегор във великолепната си парадна униформа и техният областен граф, бащата на Майлс, облечен в най-тържествената кафяво-сребриста униформа на рода Воркосиган. Присъствието на третия портрет бе малко необичайно – на обществени места не се поставяха образи на наследниците на графовете, ала от стената се усмихваше лицето на самия Майлс. Беше сниман като по-млад, в зелената си униформа от ИмпСи със светлосини петлици. Трябваше да е от завършването му на Академията, защото все още не носеше сребърни очи. Откъде я бе взела Хара, по дяволите?

Тя гордо го показва на учениците си, развълнувана като шестгодишно момиченце пред буркан с бръмбари. Майлс не беше очаквал да види никого в Силви Вейл, още по-малко да говори пред публика, и се чувстваше ужасно неподходящо облечен в старата си туника в провинциален стил и износени черни панталони, останали от стара служебна униформа. Но успя да каже няколко похвални думи, които, изглежда, задоволиха всички. Хара го отведе в другата стая и повтори същото представление, с което ужасно смути младата учителка.

Когато отново излязоха на верандата, Майлс хвана Хара за ръка и я спря за момент.

– Хара... не съм дошъл тук на изненадваща инспекция, за Бога! Дойдох просто да... е, честно казано, просто исках да направя ритуално жертвоприношение на гроба на Райна. – Мангалът и ароматичното дърво бяха в багажника на гравитоскутера.

– Много мило от ваша страна, милорд – отвърна тя.

– Изглежда, че сега ще ми трябва лодка, за да го направя – продължи Майлс, – и не искам да рискувам да я запала. Или пък сте преместили гробището?

– Да, хората преместиха някои гробове. Избрахме много приятно място на хребета с изглед към старото гробище. Не преместихме гроба на майка ми, разбира се. Оставих я там долу. Нека дори гробът ѝ бъде погребан, няма жертвоприношения за нея. – Тя сбърчи лице и Майлс разбиращо кимна. – Гробът на Райна... е, предполагам, че е заради влагата до потока. Ковчегът ѝ беше съвсем прост, а и тя беше толкова мъничка... не успяхме да я открием. Върнала се е в пръстта, сигурно. Това не ме натъжава. Дори, когато се замислих, ми се стори най-добре. Това училище е нейният паметник. Всеки ден идвам тук, за да уча децата, и това е нещо като жертвоприношение, само че още по-хубаво. Защото така създавам, вместо да унищожавам. – Хара кимна, решително и спокойно.

– Разбирам.

Тя внимателно го погледна.

– Добре ли сте, милорд? Изглеждате много уморен. И съвсем блед. Да не сте били болен?

Майлс предполагаше, че трите месеца смърт могат да се нарекат „болест“.

– Ами, да. Нещо подобно. Но се възстановявам.

– А, ясно. И къде отивате сега?

– Никъде... Взех си нещо като почивка.

– Искате ли да ви представя децата, нашите деца. Майката или сестрата на Лем се грижат за тях, докато съм в училището. Какво ще кажете да обядваме вкъщи?

Майлс бе възнамерявал да се прибере в имението Воркосиган за обяд.

– Децата ли?

– Вече имаме две. Момчето е на четири, а момиченцето – на една.

Тук все още никой не използваше утробни репликатори – тя ги беше родила по стария начин като Райна. Майлс не можеше да отклони поканата.

– За мен ще е чест.

– Лем, прави компания на лорд Воркосиган. – Хара изчезна вътре и мъжът ѝ послушно показва на Майлс архитектурните особености на училището. Две минути по-късно децата с радостни викове изхвърчаха от сградата и се пръснаха във всички посоки.

– Не исках да ви смущавам – каза Майлс. Ала за нищо на света нямаше да предаде техните щастливи усмивки.

Без да предупреждават, отидоха при сестрата на Лем, която спокойно посрещна предизвикателството. Обядът, които им поднесе, беше лек, слава Богу. Майлс се запозна и изрази възхищението си от децата и племенниците на Ксурик. Те го завлякоха на разходка в гората и му показаха любимия си вир.

* * *

Минаваше полунощ, когато организираният в негова чест празник най-после свърши. Майлс слезе на езерния бряг. Ала не сам, а с Лем и Хара. Луните се бяха издигнали високо – лъчите им танцуваха по водната повърхност и превръщаха надигащата се в клисурите мъгла в сребрист прах. Лем носеше стомна с кленова медовина.

Тук, в мрака, Майлс осъзна, че не е дошъл да говори с мъртвите. Беше безполезно да се изповядва пред тях, те не можеха да му дадат опрощение. „Но аз ще се доверя на теб, Хара, както някога ти ми се довери.“

– Трябва да ти кажа нещо – рече той.

– Знаех, че нещо не е наред – отвърна Хара. – Надявам се, че не умираме или нещо подобно.

– Не.

– Беше ме страх, че може да е нещо такова. Повечето мутанти не живеят дълго, дори някой да не им пререже гърлото.

– При Воркосиган е обратното. На мен са ми рязали гърлото, но за живот, не за смърт. Това е дълга история и подробностите са секретни, но всичко свърши миналата година в една криокамера. Когато ме разтопиха, получих медицински проблем. После извърших една глупост. И след това втора – излъгах за първата. И ме хванаха. И ме уволниха. Тринайсетгодишни усилия, с един замах хвърлени на вятъра. Подай ми стомната. – Той отпи от сладката течност и я върна на Лем, който я подаде на Хара. – Никога не съм смятал, че на трийсет години ще стана цивилен.

Лунната светлина се вълнуваше по езерната повърхност.

– Това означава ли, че ще прекарвате повече време в областта? – след дълго мълчание попита Хара.

– Възможно е.

– Добре.

– Ти си безмилостна, Хара – изпъшка Майлс. Щурците пееха в гората тиха лунна соната.

– Родната ми майка уби дъщеря ми – надигна се гласът на Хара в мрака, сладък и силен като кленова медовина. И затова я осъдиха пред целия Силви Вейл. Смятате ли, че не зная какво е да те опозорят?

– Защо мислиш, че ти разказвам всичко това?

Тя изчака Лем отново да им подаде стомната.

– Продължете напред. Просто продължете напред. Това е всичко, няма начин да стане по-лесно. Просто продължете напред.

– Какво откриваш от отсрещната страна? Когато продължиш напред?

Хара сви рамене.

– Живот. Какво друго?

– Това обещание ли е?

Тя вдигна от земята едно обло камъче, повъртя го в ръка и го хвърли във водата. Лунните отражения затанцуваха по повърхността.

– Това е неизбежност. Няма лесен път. Няма избор. Просто продължаваш напред.

* * *

Излетяха по обяд на другия ден. Очите на Мартин бяха зачервени и подпухнали, лицето му имаше бледозеленикав оттенък, все едно токущо е прелетял през Дендарийската клисура. Той пилотираше много бавно и внимателно, което отлично устройваше Майлс. Момчето не бе много приказливо, но успя да попита:

– Открихте ли каквото търсехте, милорд?

– В тази планина светлината е по-ясна, отколкото където и да било другаде на Бараяр, но... не. Онова, което търсех... вече го няма. – Той се завъртя на седалката и погледна през рамо към отдалечаващите се хълмове. „Тези хора се нуждаят от хиляди неща. Но не и от герой. Поне не от герой като адмирал Нейсмит. А от герои като Лем и Хара.“

Мартин примижа. Навярно точно в момента не оценяваше силната светлина.

– Какво означава „средна възраст“, Мартин? – след малко попита Майлс.

– Хм... – Момчето сви рамене. – Трийсет, предполагам.

– И аз винаги съм смятал така. – Макар веднъж да бе чул графинята да казва, че средната възраст била с десет години повече от възрастта, на която си сега.

– В Академията имах един преподавател – продължи той, когато теренът под тях започна да се снишава – който ни водеше курса по тактическо инженерство. Той казваше, че никога не си правел труда да променя тестовете, за да предотврати преписване, защото макар въпросите да били същите, отговорите постоянно се променяли. Мислех, че се шегува.

– А? – разсеяно попита Мартин.

– Няма значение – въздъхна Майлс. – Просто продължавай напред.

ГЛАВА 12

След като стигнаха в имението и след скромния обяд Майлс се заключи в стаята с комуникационния пулт и се приготви за очаквания порой от съобщения, препратени от Ворбар Султана. Поздравленията за рождения му ден напълно отразяваха характера на изпращача си: сериозни от Грегор и предпазливо иронични от Иван.

Теснолъчевият запис на Марк, пратен от колонията Бета, беше... в стила на Марк. Неговата ирония представляваше несръчна, по-грубова-та имитация на Ивановата. Когато се замисли, Майлс осъзна, че на брат му навярно за пръв път му се налага да съчинява поздравление за рожден ден. „Продължавай да се опитваш, Марк, постепенно ще станеш истинско човешко същество.“

Самодоволството му обаче се стопи, когато си помисли, че трябва да прати отговор. Марк очевидно не бе научил новината за уволнението му. Как да му го съобщи, по дяволите, така че брат му да не го приеме като обвинение към себе си? Засега просто щеше да отложи решението на този проблем.

Майлс остави поздравлението от родителите си за накрая. Двата седяха далеч от записващото устройство, за да попаднат в обектива заедно. Граф Арал Воркосиган беше набит белокош седемдесетинагодишен мъж, облечен в кафяво-сребрилата униформа на Дома Воркогиган изглежда, съобщението бе записано през работното му време. Графинята носеше следобедно сако и зелена пола във ворски стил. Червената ѝ, вече прошарена със сиви нишки коса беше прихваната над високото и чело с гребени. Тя бе висока колкото съпруга си и сивите ѝ очи весело проблеснаха.

„Те не знаят. Никои не им е казал.“

– Здравей, мили – започна майка му. – Поздравявам те, че ставаш на трийсет и все още си жив.

– Да – прибави графът. – Наистина много пъти сме се чудили дали ще успееш. Е, чувстваме се малко уморени, но след сериозно обмисляне на алтернативата все пак сме щастливи. Може и да съм далеч от теб, но всяка сутрин се поглеждам в огледалото и си те спомням по всички тези бели коси на главата ми.

– Не е вярно, Майлс – усмихнато възрази графинята. – Той вече по-беляваше, когато се запознахме, тогава беше около четиридесетте. Виж,

аз наистина побелях после.

– Липсваш ни – продължи баща му. – Настоявам преди следващата си операция да се отбиеш на Сергияр. Тук стават много неща, важни за бъдещето на Империята. Знаем, че ще ти е интересно да ги научиш.

– Ще почерня живота на Саймън, ако не те прати при нас – прибави графинята. – Можеш да му го предадеш от мое име. Алис ми каза, че си на Бараяр за няколко седмици. Защо не ни се обади? От забавления с Иван не ти остават десет минути, за да поговориш с престарелите си родители ли?

Изглежда, лейди Алис също не им бе съобщила дори смекчената версия на лошата новина, а тя обикновено информираше графинята за всички клюки във Ворбар Султана и в двора на Грегор.

– Като стана дума за Алис – продължи майка му, – тя ми каза, че Грегор се запознал с Едно момиче – с главна буква, разбира се. Знаеш ли нещо за това? Познаваш ли я? Трябва ли да сме доволни, или имаме основания за тревога?

– Комарка за императрица – каза граф Воркосиган, някога наричан от политическите си врагове (повечето от които беше надживял) „Касапина на Комар“. – Това определено ще донесе политически усложнения. Но ако след всички тези години Грегор изпълни дълга си и някак си ни даде престолонаследник, аз ще положа всички усилия да го подкрепя. И всички от моето поколение, които сме сред потенциалните наследници, ще въздъхнем с огромно облекчение. Увери Грегор, че може да разчита на моята подкрепа. – Лицето на графа изразяваше странен копнеж. – Тя мило момиче ли изглежда? Грегор заслужава поне малко лично щастие, за да компенсира всички глупости, които понася заради нас.

– Алис твърди, че е мила – рече графинята, – и аз вярвам на нейната преценка. Макар че не зная дали младата дама съзнава в какво се забърква. Моля те, увери доктор Тоскана, че може да разчита на моята подкрепа, Майлс, каквото и решение да вземе.

– Ако Грегор ѝ предложи, тя със сигурност ще приеме – каза графът.

– Само ако е толкова влюбена, че е изгубила всякакъв инстинкт за самосъхранение – отвърна графинята. – Повярай ми, трябва да си си изгубил ума, за да се омъжиш за бараярски вор. – Родителите му размениха странни усмивки.

– Хм, да видим – продължи графът. – Какво сме правили ние на трийсет години? Спомняш ли си, Корделия?

– Съвсем смътно. Аз бях в Бетанския астрономически проект и

провалих първата си възможност да ме повишат в капитан. На следващата година обаче се възползвах от шанса, иначе никога нямаше да се срещна с Арал и ти нямаше да съществуващ, Майлс, така че сега за нищо на света не бих променила миналото.

– Аз станах капитан на двайсет и осем – самодоволно си спомни графът. Графинята му направи гримаса. – Службата на корабите ми харесваше. Свалиха ме на Бараяр четири-пет години по-късно, когато Ецар и умниците в щаба започнаха да планират анексирането на Комар. – Лицето му отново стана сериозно. – Пожелай успех на Грегор от мое име. Надявам се да успее там... където аз не успях съвсем. Слава Богу, че сега командва новото поколение. – Двамата с графинята се спогледаха и той довърши: – Доскоро, момче. Обаждай се, по дяволите.

– И се пази, моля те – прибави майка му. – И се обаждай, по дяволите. – Силуетите им избледняха и изчезнаха от екрана.

Майлс въздъхна. „Не мога повече да отлагам, наистина.“

* * *

Ала успя да го отложи с още един ден като на следващата сутрин накара Мартин да го откара до Ворбар Султана. Мама Кости му поднесе обяд в Жълтия салон – тя очевидно полагаше всички усилия да го прави както трябва, навярно изучаваше новите ръководства или искаше съвети от другите морски прислужници в района. Той послушно изяде храната, въпреки че му се искаше да вземе чиниите и да се премести при Мартин и майка му в кухнята. Някои страни от ролята на морски лорд му се струваха невероятно идиотски.

После отиде в стаята си и най-накрая се зае със задачата да съчини писмо до родителите си. Тъкмо изтриваше третият опит – първият се окажа прекалено мрачен, вторият прекалено лекомислен, а третият прекалено изобилстващ на грозни сарказми – когато някой го потърси. Това го зарадва, макар че над видеоплочата се появи братовчед му. Иван бе униформен, явно беше в обедна почивка.

– А, върнал си се. Чудесно – започна той. Това „чудесно“ прозвуча съвсем искрено. – Вярвам, че след кратката почивка сред хълмовете се чувстваш по-добре, нали?

– Донякъде – предпазливо отвърна Майлс. Как Иван толкова скоро бе научил, че е в града?

– Чудесно – повтори братовчед му. – Виж сега, чудех се дали си придвижил въпроса с лечението си? Ходи ли на лекар?

– Не още.

– Поне уговори ли се да те приемат?

– Не.

– Хм. Майка постоянно ме пита. Изглежда, Грегор се е поинтересувал. Казах ѝ, че според мен не си направил нищо, но обещах да проверя. Защо се бавиш?

– Ами... – Майлс сви рамене. – Няма защо да бързам. Не ме извърлиха от ИмпСи заради припадъците, а защото фалшифицирах доклада си. Даже докторите да могат да ме излекуват за един ден, това няма да промени нищо. А и те не могат, иначе корабната ми лекарка вече щеше да го направи. – „Илян няма да ме приеме пак. Не може. Това е принципен въпрос, по дяволите, а Илян е един от най-принципните хора на света.“

– Чудех се... дали е защото не искаш да идеш във Военната болница – каза Иван. – Ако не искаш да си имаш работа с военните лекари, напълно те разбирам. Мисля, че е глупаво, но те разбирам. Затова намерих три цивилни клиники, които се занимават с криосъживяване, и изглежда, имат добра репутация. Едната е във Ворбар Султана, другата е в Уейеновия в областта Вордариан, а третата е на Комар, ако смяташ, че близостта до галактическата медицина е преимущество, което ще компенсира враждебното отношение към твоето име. Искаш ли да се свържа с някоя от тях?

Майлс знаеше имената и на трите.

– Не. Благодаря.

Иван озадачено сви устни.

– Знаеш ли... мислех, че това ще е първото нещо, което ще направиш след като ледената баня те извади от мъглата. Че ще скочиш и ще избягаш, както винаги. Никога не съм те виждал да се изправиш пред стена, която, ако не можеш да прескочиш, поне да се опиташ да заобиколиш, подкопаеш или взривиш. Или просто да си блъскаш главата в нея, докато не я събориш.

– Къде да избягам, Иване?

Братовчед му се намръщи.

– При „Дендари““, разбира се.

– Знаеш, че не мога да го направя. Без официалния си пост в ИмпСи аз ставам ворски лорд, наследник на граф, за Бога, който командва лична армия. Държавен изменник! Веднъж вече сме го преживявали. Ако бях избягал, никога повече нямаше да мога да се завърна. Дадох дума на Грегор, че няма да го направя.

– Нима? Ако не се върнеш, какво общо има думата ти на

Воркосиган?

Майлс замълча. Така. Значи в крайна сметка смисълът на присъствието на Иван не се бе изчерпвал само в това да го държи под око. А и да го пази да не избяга.

– Щях да се обзаложа, че ще се чупиш – продължи братовчед му, стига да имаше някой с достатъчно голям достъп до секретна информация, с когото да се басирам. Освен Галени, разбира се, обаче той не си пада по хазарта. Затова си правя оглушки, въпреки че Грегор и майка непрекъснато настояват да те накарам да се лекуваш. Защо да си правя труда? Между другото, с удоволствие ще изгубя този бас. Та кога ще се уговориш да те приемат?

– Скоро.

– Прекалено мъгляв отговор. Искам да ми кажеш нещо конкретно, например: „Днес“. Или може би: „Утре сутринта“.

Иван нямаше да го остави на мира, докато не получиш задоволителен отговор.

– До... края на седмицата – измърмори Майлс.

– Добре – кимна братовчед му. – Ще ти се обадя пак, за да проверя. Чао – засега. – И прекъсна връзката.

Майлс остана втрещен в тъмния видеоекран. Иван имаше право. Откакто го бяха уволнили, не беше направил нищо, за да реши здравословния си проблем.

Той разтърка лицето и очите си и се зае да съчини последователно обяснение за новото си цивилно положение, което да прати на родителите си. Получи се много сковано и плоско, още по-лошо от поздравлението на Марк, но не искаше да отлага повече. Майлс го записа и го прати. Но не по теснолъчевия канал, а с обикновена поща – само го обозначи като „Лично“.

Куин също му бе пратила поздравление, съвсем кратко, за да не дава възможност на цензорите от ИмПСи да се забавляват прекалено много.

Майлс с огромна неохота й прати редактиран вариант на съобщението до родителите си. Тя заслужаваше нещо повече, но това беше за предпочитане пред мълчанието. „Съжалявам, Ели.“

* * *

На следващия ден Иван се самопокани на вечеря. Майлс се страхуваше, че ще трябва да изтърпи още увещания да отиде на лекар, но братовчед му донесе цветя на Мама Кости и вися в кухнята, докато тя

готвеше, и я забавляваше. Тъкмо започваха десерта – по молба на Иван отново прасковен сладкиш, – когато някой се обади по комуникационния пулт.

– Търси ви някакъв сухар от ИмпСи, лорд Воркосиган – събщи Мартин.

„Илян? Защо ще ме търси Илян?“ Но когато, следван от любопитния Иван, Майлс включи най-близкия комуникационен пулт на етажата, онзи в старата дневна на дядо му, над видеоплочата се появи Галени.

– Мазен сводник такъв – с убийствено безизразен глас каза Дъв.

– Здравсти, Дъв, какво има? – невинно попита Майлс. Лицето на Галени не бе нито зачервено, нито бледо, а синкавосиво от гняв. „Трябваше да остана в имението Воркосиган поне още една седмица.“

– Ти си знаел. Ти си го уредил! Ти ми подля вода!

– Хм... – Майлс мъчително преглътна. – За какво говориш?

Галени дори не си направи труда да го удостои с отговор, а просто продължи яростно да го гледа, оголил зъби в изражение, което нямаше нищо общо с усмивка.

– За Грегор и Лайза ли? – рискува Майлс. Отново зловещо мълчание, нарушавано само от дишането на Галени.

– Дъв... Не знаех, че ще се получи така. Кой би предположил след всички тези години? Опитвах се да ти направя услуга, по дяволите!

– Единственото хубаво нещо, което се е случвало през живота ми. И ми го отнеха. Откраднаха ми го. Вор наистина означава „крадец“. И вие, проклетите бараярски крадци, винаги си помагате, нали? Ти, твоят скапан император и цялата ви отвратителна банда!

– Хм – обади се Иван, – този комуникационен пулт може ли да се подслушва, Майлс? Извинявай, Дъв, но ако ще се изразяваш така, честно казано, няма ли да е по-добре да го направиш лично? Искам да кажа, надявам се, че не се обаждаш по канала си от ИмпСи. Те имат уши навсякъде.

– ИмпСи може да си натика ушите в гъза. – Обикновено ворският акцент на Галени сега бе не само специфично комарски, но и улично комарски.

Майлс даде знак на братовчед си да мълчи. Знаеше какво се бе случило с двамата нещастни сетаганданци предния път, когато бе видял Галени толкова разстроен, и личната среща му се струваше неподходяща идея. Ефрейтор Кости беше тук, за да го пази, разбира се, но дали щеше да се справи с един от собствените си началници? Изпаднал в убийствен транс? Бе прекалено да иска това от бедния войник.

– Дъв, наистина съжалявам. Не исках да се получи така. Не съм го планирал. Всички се изненадахме, даже лейди Алис. Питай Иван.

Братовчед му сви рамене и разпери ръце.

– Вярно е.

Майлс предпазливо се прокашля.

– Хм... откъде научи?

– Тя ми се обади.

– Кога?

– Преди пет минути.

„Тя просто го е изритала. Страхотно.“

– И двамата ми се обадиха – простена Галени. – Тя каза, че съм бил най-добрият ѝ приятел тук и че искала да съм първият комарец, който научава новината.

„Значи Грегор наистина го е направил.“

– И, хм... ти какво отговори?

– Поздравих ги, разбира се. Какво друго можех да кажа? Двамата просто си седяха и ми се хилеха. – Майлс облекчено въздъхна. Добре. Галени не беше изгубил самообладание. Просто му се обаждаше, за да си го изкара на някого. В известен смисъл това бе проява на огромно доверие. „Супер. Благодаря ти, Дъв.“

Иван разтри тила си.

– Значи сваляш тази жена цели пет месеца, а тя те смята за свой най-добър приятел, така ли? Дъв, какво си правил през цялото това време, по дяволите?

– Тя е Тоскана – отвърна Галени. – Според нейното семейство аз съм само един разорен колаборационист. Трябваше да я убедя, че имам бъдеще, достойно за нея... после се появи той и просто... просто ми я откъсна.

Майлс, който лично беше видял как Грегор едва ли не ходи на ръце, за да се хареса на Лайза, само промърмори:

– Хм.

– Пет месеца е адски много време – критично продължи Иван. – Господи, Дъв, защо не ми поиска съвет?

– Тя е комарка. Какво може да знае за комарките един проклет баярски военен шут? Интелигентна, образована, възпитана...

– Почти трийсетгодишна... – замислено рече Майлс.

– Бях планирал всичко – каза Галени. – Точно на шестия месец щях да ѝ направя предложение.

Иван потръпна.

Дъв, изглежда, започваше да се успокоява или поне първоначалната му яростно мъчителна реакция преминаваше в отчаяние. Навярно беше изразходвал енергията си с бурни обвинения и този път щеше да мине без агресивни действия.

– Майлс... – поне вече не поставяше пред името му поредица от ругатни, – ти си почти доведен брат на Грегор. „Без «почти».“

– И какво?

– Смяташ ли... можеш ли да го убедиш да се откаже? – Галени окончателно се отчая.

„Не.“

– Аз съм длъжник на Грегор... от едно време. И лично, и политически. Тази работа с наследника е жизненоважна за бъдещата ми безопасност, а Грегор като че ли нямаше никакво намерение да я свърши. Досега. Не мога да постъпя другояче, освен да го подкрепя. А и без това... – Той си спомни думите на леля Алис. – И без това изборът е на Лайза, нито твой, нито мой, нито на Грегор. Аз не съм виновен, че си забравил да й кажеш за шестмесечния си план. Съжалявам.

– Мамка му! – Галени прекъсна връзката.

– Е – наруши последвалата тишина Иван, – поне свършихме с това.

– И ти ли го избягваше?

– Да.

– Страхливец.

– А кой се крие цели две седмици в планината?

– Това беше стратегическо отстъпление.

– Добре. Струва ми се, че десертът ни ще изсъхне, ако не побързаме.

– Не съм гладен. Освен това... ако Грегор и Лайза са избрали тази вечер, за да се обадят на избрани лични приятели преди официалното съобщение... спокойно мога да остана тук още няколко минути.

– Ясно. – Иван кимна и се настани на съседния стол. Три минути по-късно комуникационният пулт иззвъня. Майлс го включи.

Грегор носеше тъмно цивилно облекло. Както обикновено, Лайза бе прелестна в комарските си дрехи. И двамата се усмихваха и очите им грееха от взаимна любов.

– Здравей, Майлс – започна императорът, а Лайза прибави:

– Здравейте, лорд Воркосиган.

Майлс се прокашля.

– Здравсти, приятели. Какво е станало?

– Исках да си сред първите, които ще научат – каза Грегор. –

Помолих Лайза да се омъжи за мен. И тя прие. – Императорът изглеждаше малко смутен, сякаш съгласието ѝ го бе изненадало. Усмивката на Лайза беше също толкова смутена.

– Честито – отвърна Майлс.

Иван се наведе над рамото му към обектива и се присъедини към поздравленията.

– О, добре, че си там – рече Грегор. – Ти беше следващият от списъка. – Да не би да се обаждаше на всички извънредно облекчени наследници според официалния им ранг? Е... точно в бараярски стил.

– Аз ли научавам пръв? – попита Майлс.

– Не съм призна императорът. – Първа беше лейди Алис, разбираща се. Тя знаеше почти от самото начало.

– Вчера пратих съобщение на родителите си – рече Лайза. – И казах на капитан Галени. Дължах му го. И на двама ви.

– Хм, той какво каза?

– Съгласи се, че навярно ще е добре за междупланетното разбирателство – отвърна Грегор. – Като се има предвид миналото му, струва ми се, че това е обещаващо.

„С други думи, изстрелял си му го от упор и той ти е казал «Да, сир». Бедният Дъв. Нищо чудно, че ми се обади. Иначе е щял да експлодира.“

– Галени... е сложна личност.

– Да, известно ми е, че го познаваш... Пратих съобщение на родителите ти, което би трябвало да пристигне тази вечер. Очаквам утре да ми се обадят.

– О – спомни си Майлс, – Лайза ви е изпреварила, струва ми се. Баща ми ме помоли да ви уверя, че ви подкрепя. Майка ми ме помоли да ви предам същото, доктор Тоскана.

– Нямам търпение да се запозная с легендарната Корделия Ворко-сиган – с очевидна искреност отвърна Лайза. – Мисля, че бих могла да науча много от нея.

– И аз така смятам – призна Майлс. – Те ще се приберат за случая, нали?

– Не се сещам за друг, който да стои във венчалния ми кръг, освен вас тримата – каза Грегор. – Надявам се, че ще ми станеш секундант?

Точно като на дуел.

– Естествено. Хм... за кога планирате този цирк?

Лицето на императора малко помръкна.

– Лейди Алис, изглежда, има някои много определени идеи в това

отношение. Исках незабавно да направим годежа, но тя настоява дори да не го обявяваме до завръщането ѝ от Комар. Пращам я като свой Глас при родителите на Лайза, всички тия формалности, нали знаеш. Така че годежът трябвало да е след два месеца. А сватбата – почти след цяла година! Споразумяхме се на компромис и годежът ще е един месец след завръщането ѝ и все още спорим за сватбата. Тя казва, че ако не им дадем време да приготвят тоалетите си, ворските дами никога нямало да ми простят. Не виждам защо са им цели два месеца, за да се облекат.

– Ммм. Ако бях на твое място, щях да ѝ се доверя. Тя е в състояние да се справи с консервативната стара ворска фракция, без те дори да се усетят. Което решава половината от проблема ви. Боя се, че не мога да кажа нищо за радикалната комарска половина.

– Алис смята, че трябва да направим две сватби – едната тук, другата на Комар. Двойно изпитание. – Грегор се обърна към Лайза и стисна ръката ѝ. – Но си струва.

– Ще издържите – увери ги Майлс. – Всички ще ви помагаме, нали, Иване?

– Майка ми вече ме вербува за помощник – мрачно призна братовчед му.

– Хм... казахте ли на Илян? – попита Майлс.

– Пратих лейди Алис да му съобщи – отвърна Грегор. – Той ми се обади, за да ме увери в личната си и професионална подкрепа – този израз за подкрепата го чувам отвсякъде. Чак толкова слаб ли изглеждам? Не знам дали се е зарадвал, или се е ужасил, но пък Илян винаги е непроницаем.

– Не винаги. Предполагам, че лично се е зарадвал и професионално се е ужасил.

– Той предложи да направя всичко възможно, за да ускоря завръщането на госпожа майка ти преди годежа. За да помогнела на Лайза. Чудех се дали ще се присъединиш към молбата ни, Майлс. Тя не обича да оставя баща ти сам.

– Ще опитам.

Грегор се усмихна.

– Поздравления и на теб, Майлс. Преди на баща ти му е трябвала цяла армия, за да го направи, а ти промени бараярската история само с една покана за вечеря.

Майлс безпомощно сви рамене. „Господи, всички мен ли ще обвиняват за това? И за всичко, което последва?“

– Хайде да се опитаме поне този път да избегнем правенето на

история, а?

– С удоволствие – съгласи се Грегор, бодро отдаде чест и прекъсна връзката.

Майлс опря чело на масата и изпъшка:

– Вината не е моя!

– Разбира се, че е твоя – възрази Иван. – На кого му хрумна тази идея? При това в мое присъствие.

– Не, ти ме накара да присъствам на проклетата официална вечеря.

– Аз поканих само теб. Ти покани Галени. Пък и всичко започна от майка ми.

– А, значи тя е виновна. Чудесно. Сега вече съм спокоен.

Иван сви рамене.

– Е, не трябва ли да изпием по чаша за щастливата двойка? В избата ти има бутилки, покрити с повече прах от стар вор.

Майлс се замисли.

– Да, да слезем да потърсим нещо.

Долу, след като категорично отхвърли предложението на Майлс да се спрат на кленова медовина, Иван попита:

– Смяташ ли, че Галени ще се опита да направи нещо, за което после ще съжалява? Или за което ние ще съжаляваме?

Майлс дълго се колеба преди да отговори:

– Не.

ГЛАВА 13

Иван не изпълни заплахата си да се погрижи за лечението на Майлс, защото трябваше да помогне на Лайза да се приготви за заминаването си за Комар. Тя се отби в замъка Воркосиган, за да остави няколко килограма исторически справки за предишни императорски сватби, и нареди на Майлс да ги проучи. Когато се върнеше, леля му несъмнено щеше да има дълъг списък със задачи за всички. А след Иван в списъка се нареждаше Майлс.

Той стъписано прелисти старите книги. Колко от тези овехтели церемонии щяха да измъкнат от музея? От последната императорска сватба бяха минали четиридесет години – венчавката на принц Серж и злощастната принцеса Карийн. Това бе грандиозен цирк, а Серж беше бил само престолонаследник, не император. И все пак Майлс предполагаше, че спазването на ворските традиции поддържа класовата им идентичност. Навярно една грижливо подготвена и проведена церемония щеше да изиграе ролята на социален имуносупресант, който да не допусне отхвърлянето на трансплантираната комарска тъкан от ворското тяло. Алис, изглежда, определено смяташе така, а тя трябваше да разбира от тези неща – родът Ворпатрил бе един от най-старите.

Майлс мрачно се замисли за бъдещите си задължения. Функцията на императорски секундант имаше политическо и социално значение, но въпреки това той се чувстваше също толкова полезен, колкото гипсова градинска статуя, държаща лампа. Е... до този момент дългът го беше натоварвал и с много по-странни задачи. Може би предпочиташе да чисти замръзващите канали край лагер „Вечен лед“? Или да бяга на Джаксън Хол от главорезите на някой побъркан местен барон?

„Не отговаряй на този въпрос, момче.“

Лейди Алис беше оставила за своя временна заместничка като бавачка на императора Дру Куделка, съпругата на комодора и майка на Делия. Майлс го откри, когато мадам Куделка му се обади, за да го покани на поредния пикник на Грегор. Той пристигна малко по-рано през източната колонада и се натъкна на тълпа мъже в парадни червено-сини униформи, току-що излизаци от някаква свръхофициална сутрешна церемония. Майлс се отдръпна настрана и остави офицерите да минат, като се опитваше да скрие завистта си.

Един от мъжете бавно се спусна по стълбището, като се опираше на

парапета. Майлс незабавно го позна и потисна желанието си да се скрие зад най-близкия подкастрен храст. Лейтенант Ворберг. Ворберг никога не бе виждал лицето на адмирал Нейсмит. Днес очевидно Грегор раздаваше различни имперски награди. Самият той имаше цял куп такива в чекмеджето си – по някое време Илян престана да му ги връчва, навярно от страх, че заплахата на Майлс някой път да си ги сложи наведнъж не е просто шега. Но това очевидно беше първата сериозна награда на Ворберг, защото я носеше с очевидно самодоволство.

Майлс не успя да се съдържи.

– А, Ворберг, нали? – попита той, когато лейтенантът минаваше покрай него.

Ворберг неуверено запремигва, после лицето му се проясни.

– Воркосиган? Виждал съм ви в щаба на галактическия отдел на Комар, струва ми се. – Той сърдечно стисна ръката му.

– За какво получихте този талисман против лош късмет? – кимна Майлс към гърдите му. – Или не бива да питам?

– Не е чак толкова секретно. Бях на обичайна куриерска мисия край Здрача на Зоав. Шайка проклети пирати плениха кораба, с който пътувах.

– Само не някой от нашите куриерски кораби! Щях да чуя за това. Щеше да се вдигне страхотен шум.

– Ще ми се да беше така. Тогава ИмпСи може би щеше да прати на помощ достатъчно сили. Не, беше просто товарен кораб, регистриран на Зоав. Та с безграничната си мъдрост и несъмнено по съвета на някой стиснат счетоводител, който ми е запазил място на онзи проклет кораб, ИмпСи изнамери някакви евтини наемници. Беше страхотен провал. – Той поверително сниши глас. – Ако някога изпаднете в беда, избягвайте бандата клоуни, които се наричат „Флот на свободните наемници от Дендари“ . Те са убийствени.

– Нали идеята е точно такава?

– Не и за вас.

– Аха. – Някой сигурно бе казал на Ворберг, че е бил улучен от своите. Лекарката, навярно: тя беше неизлечимо честна.

– Но аз съм чувал за „Дендари“ . Искам да кажа, очевидно сред тях има бараярски отстъпници, иначе нямаше да използват името на най-известната географска особеност на моята област. Освен ако сред тях не е имало някой любител на военната история, който е бил впечатлен от партизанските операции на дядо ми.

– Един от старшите им офицери е изгонен бараярсц, да. Срегнах се

с него. Говори се, че командирът им бил бетанец. Мислех, че „Дендари“ са добри.

– Не особено.

– Но вие сте тук, нали? – ядосано попита Майлс, после се овладя. – Е... значи вече се връщате на работа, така ли?

– Няколко седмици ще трябва да остана в щаба. Не виждам защо краката ми да не дооздравеят по време на пътуване, но явно докторите смятат, че ако се наложи, трябва да мога да тичам с всички сили.

– Така е – мрачно призна Майлс. – Ако самият аз бях действал малко по-бързо... – Той замълча.

Ворберг, изглежда, чак сега забеляза цивилното му облекло.

– И вие ли сте в отпуска по болест?

– Пенсиониран съм по болест – лаконично отвърна Майлс.

– О! – Лейтенантът се притесни. – Но... аз мислех, че шефовете планират нещо специално за вас. – Ворберг може и да не бе наясно какъв е Майлс, но знаеше точно какъв е баща му.

– Не. Благодарение на една иглена граната.

– Това ми се струва още по-неприятно от плазмен пистолет. Съжалявам. Какво възнамерявате да правите?

– Всъщност не знам.

– Ще се върнете ли в своята област?

– Не... Имам, хм, обществени задължения, които известно време ще ме задържат във Ворбар Султана. – Все още официално не беше съобщено за годежа на Грегор. По някое време новината несъмнено щеше да се разчуе, но определено не и от Майлс. Когато започнеха сватбените приготовления, ИмпСи щеше да стане адски оживено място. Ако все още работеше там, тъкмо сега беше моментът да замине на някаква продължителна и много далечна галактическа операция. Но не можеше да го обясни на Ворберг. – Домът Воркосиган все пак е... мой роден дом.

– Навярно пак ще се видим. Желая ви успех.

– И на вас. – Майлс небрежно отдаде чест и отмина. Лейтенантът, разбира се, не отвърна на цивилен, а само любезно кимна.

Майордомът на Грегор го придружи на поредното градинско парти, този път без кон и не толкова интимно. Присъстваха близкият приятел на императора граф Хенри Ворволк и неговата графиня. Целта на събирането очевидно бе да представят бъдещата булка на следващия кръг от императорски познати, по-далечни от Алис, Майлс и Иван. Грегор малко закъсня, след като явно беше преоблякъл парадната си униформа.

Мястото на Алис заемаше Дру Куделка, майката на Делия. Преди

да се омъжи за Куделка, Дру бе служила като лична телохранителка на Грегор и беше ръководила охраната на майката на Майлс. Ясно се виждаше, че императорът се безпокои дали Дру и Лайза ще се спогодят.

Нямаше защо да се тревожи. С изключителен опит в столичното общество, мадам Куделка се разбираше с всички.

Както обикновено, Лайза също се справяше чудесно. Тя притежаваше инстинкта на посланик, беше наблюдателна и никога не повтаряше една и съща грешка. Навярно щеше да оцелее дори ако я оставеха сама в бедняшките квартали на някой бараярски град или в далечната провинция, ала бе ясно, че може да се справи с бараярските галактически отношения.

Въпреки целта на упражнението, Грегор успя да отведе за малко гонимата си. Майлс седна на една от пейките заедно с Делия Куделка.

– Как е баща ти? – попита той. – Би трябвало да отида да го видя.

– Да, той се чудеше защо го избягваш. После научи за пенсионирането ти. Каза ми да ти предам, че ужасно съжалява. Знаеше ли вече, че ще се случи, когато ходихме на официалната вечеря?

– Отчаяно се надявах, че някак ще ми се размине.

– Как е твоят капитан Галени?

– Въпреки мнението на всички, Дъв не е моя лична собственост.

Тя нетърпеливо сви устни.

– Знаеш какво имам предвид. Как понася годежа на Лайза с Грегор? Бях убедена, че е влюбен в нея.

– Всъщност не много добре – призна Майлс, – но ще го преживее. Просто я е ухаждал прекалено бавно, поне така мисля. И Лайза сигурно е решила, че не го интересува... Между другото, как са отношенията ви с Иван? Не знам дали трябва да ти се извиня, че онази вечер ти го откъгнах.

– А, Иван ли?

Майлс се усмихна.

– С негърпение ли очакваш сватбата?

– Ами, мама е ужасно развълнувана, най-малкото заради Грегор. Вече е приготвила всичките ни дрехи и се чуди дали сестра ми Карийн може да се върне от Бета, за да присъства. Питам се дали не смята сватбите за заразни. Мама и татко постоянно ни подхвърлят намеци, че им се искало някой ден пак да си останат сами въщи.

– Ами ти?

– Е, ще има танци. – Лицето ѝ грейна. – И може би интересни мъже.

– Иван не е ли интересен мъж?

– Казах „мъже“, не момчета.

– Той е почти на трийсет. Ти на колко си, на двайсет и четири?

– Не става въпрос за годините. Момчетата просто искат да спят с момичетата. Мъжете искат да се оженят и да си подредят живота.

– Абсолютно сигурен съм, че и мъжете искат да спят с момичета – малко извинително отвърна Майлс.

– Е, да, но това желание не е чак толкова всепоглъщащо. Останали са им малко мозъчни клетки и за други функции.

– Само не ми казвай, че и с жените не е същото.

– Ние навярно сме по-взискателни.

– Статистиката не подкрепя този аргумент. Почти всички се женят. Жените не може да са чак толкова взискателни.

Делия се замисли.

– Само в нашата култура е така. Карийн казва, че на Бета било различно.

– На Бета всичко е различно.

– Значи може би просто е заразно.

„Тогавя защо не се заразя и аз?“

– Изненадан съм, че още не са отвлекли някоя от вас.

– Мисля, че е защото сме четири. Мъжете се приближават до нас и внезапно се объркват към коя точно да се насочат.

– Разбирам. – Заедно русокосите сестри Куделка бяха извънредно обезкуражаващо явление. – Значи се опитваш да се избавиш от сестрите си, така ли?

– Естествено – въздъхна Делия.

Покрай тях минаха граф и графиня Ворволк и спряха да поговорят. Накрая Майлс и Делия се върнаха при мадам Куделка и партито завърши. Той се прибра в замъка и усърдно се зае с домашната работа, която му беше оставила лейди Алис.

* * *

След вечеря, когато Майлс се бе оттеглил в Жълтия салон, преглеждаше месечния отчет на Ципис, водеше си бележки и все още упорито пренебрегваше купчината подвързани с кожа прашни томове в ъгъла, се появи Мартин.

– Дошъл е един човек – с известно удивление съобщи той. Като новоизпечен иконом, длъжност, която изпълняваше освен задачите си на шофьор и понякога мияч на чинии, младежът беше получил инструкции за съответните начини на въвеждане на гостите и превеждането им през

лабиринта на къщата. Навярно бе време да получи и кратък обзор върху съответните принципи.

Майлс остави четящото си устройство.

– Хм... пусна ли го вътре? Не е някой пътуващ търговец, надявам се.

В салона влезе Дъв Галени. Беше униформен. Не изглеждаше въоръжен. Всъщност изглеждаше просто уморен. И малко измъчен, ала без онази едва забележима нервност, която вещаеше неприятности.

– А, влизай – каза Майлс. – Заповядай, седни.

Галени сковано се отпусна на един от столовете.

– Искаш ли... нещо за пиене?

– Не, благодаря.

– Хм... тогава това е всичко, Мартин. Благодаря ти. – След няколко секунди момчето разбра намека и се оттегли.

Майлс нямаше представа накъде води това, така че просто повдигна вежди.

Галени неловко се прокашля.

– Струва ми се, че ти дължа извинение. Не бях на себе си.

Майлс се отпусна. Навярно всичко щеше да мине добре.

– Да. Но е разбираемо. И няма смисъл повече да говорим за това.

Дъв кимна.

– Надявам се, че онази вечер не си се обаждал и на други.

– Не. Но не съм дошъл за това. Появи се нещо много по-сериозно.

„Сега пък какво? Омръзна ми от усложнени любовни връзки...“

– Какво?

– Този път е професионална дилема, не лична.

„Аз вече не съм в ИмпСи“ – предпазливо не отбеляза Майлс. И зачака.

Галени се намръщи още повече.

– Каж ми... някога хващал ли си Саймън Илян в грешка?

– Ами например, че ме уволни – кисело рече Майлс. Галени махна с ръка.

– Не. Искам да кажа истинска грешка.

Майлс се поколеба.

– Той не е свръхчовек. Случвало се е да бърка, макар и не много често. Той постоянно сравнява теориите си с новата информация.

– Не сложни грешки. Прости.

– Всъщност не. – Майлс се замисли. – А ти?

– Никога досега. Обаче не съм работил много с него, нали

разбираш. Виждаме се само на седмичната оперативка с моя отдел. Но през последните три дни се случиха четири... странни инцидента.

– Инциденти ли? Какви по-точно?

– Първият... той ме помоли за едно извлечение, което подготвих. Довърших го и му го пратих. Два часа по-късно Илян ме повика и го поиска пак. Смутих се, после секретарят му потвърди, че съм го пратил, и каза, че вече му го бил предал. Илян намери шифрования диск на бюрото си и се извини. След което забравих за случая.

– Може би просто го е пропуснал – предположи Майлс. Галени сви рамене.

– Вторият инцидент беше съвсем незначителен, просто една докладна от неговия офис с грешна дата. Обадох се на секретаря му и той я поправи.

– Хм.

Дъв си пое дъх.

– Третият случай пак беше докладна с грешна дата, адресирана до моя предшественик, който от пет месеца не е във Ворбар Султана. Илян искаше последния доклад за един комарско-бараярски търговски флот, завърнал се в орбита преди половин година. Когато се обадох, за да проверя точно какво го интересува, той отрече да е искал такава информация. Върнах му докладната и Илян просто прекъсна връзката. Това се случи тази сутрин.

– Стават три.

– Следобед имахме оперативка. Знаеш обичайния стил на изложение на Илян. С дълги паузи, но с изключително ясни обяснения. Този път... паузите бяха повече. И мисълта му непрекъснато прескачаше, повечето пъти направо обърквашо. И ни освободи рано, още преди да сме свършили.

– Хм... каква беше днешната тема?

Галени не отговори.

– Разбирам, че не можеш да ми кажеш, но ако се е отнасяло за сватбата на Грегор, може би Илян в движение е съкращавал информацията – заради теб.

– Ако не ми вярва, изобщо не е трябвало да ме вика – изсумтя Дъв. После неохотно прибави: – Логично предположение. Но не е съвсем... иска ми се да беше там.

Майлс преглътна забележката.

– Какво предлагаш?

– Не знам. ИмПСи хвърли много пари и време, за да ме обучи за

аналитик. Аз търся промени в системите. И сега откривам такава промяна. Но съм нов тук, при това комарец до мозъка на костите си. Ти познаваш Илян, откакто се помниш. Преди случвало ли се е такава нещо?

– Не – призна Майлс. – Но всички тези грешки ми се струват съвсем нормални и човешки.

– Ако се бяха случили през по-големи интервали от време, едва ли щях да им обърна внимание. Не искам да научавам подробности, но дали в момента Илян не е под някакво особено голямо напрежение в личния си живот, за което не знае никой в службата?

„Като теб ли, Дъв?“

– Според мен Илян няма никакъв личен живот. Никога не се е женил... петнайсет години живя в един малък апартамент на шест преки от щаба, докато не събориха сградата. Преди две години уж временно се пренесе в един от апартаментите за важни свидетели на първия етаж на ИмпСи и още е там. Не знам какъв е бил на млади години, но очевидно напоследък в живота му няма жени. Нито мъже. Нито овце. Макар че, струва ми се, последната вероятност е най-логична. Овцете няма да проговорят, даже под опият. Шегувам се – прибави Майлс, след като Галени не се усмихна. – Животът на Илян е като часовник. Обича музика... никога не танцува... не обръща внимание на парфюми и цветя и изобщо на никакви миризми. Това е сетивна информация, която не се пренасочва през чипа му.

– Да. Чудех се за чипа. Мислиш ли, че може да е психоза, нещо като страничен ефект от чипа?

– Едва ли. Не знам много за техническите му характеристики, но от инсталирането му са минали десетилетия и нямаше нищо нередно. – Майлс се поколеба. – По-скоро... стрес? Лек мозъчен удар? Той е над шейсетгодишен... по дяволите, може би просто е уморен. От трийсет години е шеф на ИмпСи. Знам, че се е готвил да се пенсионира след пет години. – Реши да не обяснява откъде има тази информация.

– Не мога да си представя ИмпСи без Илян.

– Не съм сигурен, че тази работа наистина му харесва. Просто я върши адски добре. Натрупал е толкова опит, че почти нищо не може да го изненада. Или да го уплаши.

– Той е установил много личен стил на работа – отбеляза Галени. – Всъщност типично ворски. Повечето небараярски организации се опитват да определят задачите си така, че хората да са взаимозаменяеми елементи. Това гарантира организационната приемственост.

– И не допуска находчивост. Стилът на Илян не е много показан,

признавам, но е гъвкав и невероятно надежден.

Дъв повдигна вежди.

– Невероятно ли?

– Обикновено – поправи се Майлс. И за пръв път се запита дали Илян е толкова сив човек по природа. Винаги бе смятал, че това по-скоро е реакция към секретността на професията му.

Галени го погледна в очите.

– Казах ти какво съм забелязал. Имаш ли някакви предложения?

Майлс въздъхна.

– Наблюдавай. Чакай. Това, с което разполагаш досега, дори не е теория. Само шепа вода, която изтича през пръстите ти.

– Но мисля, че на тази вода й има нещо.

– Това е интуиция. Което между другото не е обида. Научил съм се дълбоко да уважавам интуицията. Но не бива да я бъркаш с доказателствата. Не знам какво да ти кажа. Ако Илян наистина има проблеми с паметта, шефовете на отделите трябва да... – Какво? Да вдигнат бунт? Да действат през главата на Илян? Единствените двама души на планетата, които стояха по-високо в йерархията, бяха премиер-министърът Ракоци и император Грегор. – Ако предположенията ти са правилни, все някога ще забележат и други хора. И е най-добре да го каже всеки друг в Имп-Си, освен теб. И освен мен.

– Ами ако всеки си мисли така?

– Хм... – Майлс разтри челото си. – Радвам се, че се обръщаш към мен.

– Само защото отдавна познаваш Илян. Иначе... Не съм сигурен, че изобщо трябва да говоря за това. Не и извън ИмпСи.

– Нито в ИмпСи. Ами Хароче? Той работи под прякото ръководство на Илян от почти толкова време, колкото и аз.

– Навярно тъкмо затова не исках да отида при него.

– Пак ще поговорим, става ли? Ако забележиш още нещо.

– Възможно е да няма основание за тревога – не особено убедено каза Галени.

– Да. Хм... искаш ли все пак да пийнеш нещо?

– Да – въздъхна Дъв.

* * *

След два дни, докато Майлс проучваше ограничения списък на цивилните си дрехи, отбелязваше празнотите в него и се чудеше дали ще е по-просто, ако наеме прислужник и го натовари с тази задача,

комуникационният пулт в спалнята му извънтя. Отначало той не му обърна внимание, после стана от пода и отговори.

Над видеоплочата се появи суровото лице на Илян и Майлс автоматично се изпъна.

– Да?

– Къде си? – рязко попита Илян. Майлс го зяпна.

– Вкъщи. Нали ми се обаждаш тук.

– Знам – ядосано отвърна Илян. – Защо не дойде тук в девет нула нула, както ти беше наредено?

– Моля? Кой ми е наредил?

– Аз. Да си тук точно в девет нула нула и да си носиш бележника. Ще ти хареса. Този път е спасителна операция. Мислех, че даже ще подраниш.

Майлс позна стила на Илян, да. Съдържанието мъгляво му напомняше за нещо.

– За какво става дума?

– За нещо, което са подготвили моите сетагандански аналитици. Може да се окаже много резултатен и евтин тактически трик. Има един господин, полковник Тремонт, който според тях е най-подходящ да подсили отслабващата марилакка съпротива. Но в момента той се намира в сетагандански пленнически лагер на Дагула IV. Това преживяване трябва да е достатъчен мотив за него, ако успеем да го освободим. Анонимно, разбира се. Възнамерявам да ти предоставя значителна свобода по отношение на метода, но искам следните резултати: нов лидер на Марилак и никаква връзка с Бараяр.

Майлс не само познаваше тази операция, но и можеше да се закълне, че Илян бе използвал абсолютно същите думи, за да му я опише. На едно строго секретно съвещание в шаба на ИмПСи, много отдавна...

– Саймън! Дагулската операция беше преди години. Марилакците изтласкаха последните сетаганданци от планетата си миналата година. Ти ме уволни преди месец. Вечер не работя за теб.

– Да не си си изгубил ума? – попита Илян и внезапно замълча. Дватамата се спогледаха.

Лицето на Илян се промени. Вцепени се.

– Извинявай – промълви той и прекъсна връзката.

Майлс дълго остана пред потъмнелия видеоекран. Сърцето му никога досега не бе туптяло толкова силно. Съобщението на Галени го беше обезпокоило. А сега бе ужасен.

ГЛАВА 14

Майлс остана неподвижен цели десет минути. Галени имаше право. По дяволите, Галени нямаше представа каква е същността на проблема. Илян не само забравяше, но и си спомняше...

„Щом Илян не знае коя година сме, има начин да си върнеш предишната работа...“

Не беше много смешно.

Какво да направи? Майлс определено бе единственият на Бараяр, който не можеше да си позволи да критикува Илян. Със сигурност щяха да го изтълкуват като негодувание от уволняването му или още по-лошо, като опит за отмъщение.

Ала не можеше да остане със скръстени ръце. Хората се подчиняваха на заповедите на Илян. И му вярваха. Щеше да отнеме много време, за да се оспори трупаното в продължение на тридесет години доверие. Колко щети можеше да нанесе дотогава Илян? И то точно в този момент? Ами ако си спомнеш някой от по-кървавите моменти на комарското въстание?

И кога беше започнало всичко това? Изглеждаше внезапно, но навярно едва сега видимо се проявяваше. Някой трябваше да провери всяко съобщение, излязло от офиса на Илян през последните... колко? Седмици? Месеци? „Някой. Но не аз.“

И дали проблемът се криеше в чипа, или в нервните клетки на самия Илян? Това бе медицински и биоинженерен въпрос и можеше да му отговори само специалист. „Не аз, отново.“

Накрая прибягна до същия изход, ако изобщо можеше да се нарече „изход“, до какъвто беше стигнал Галени. „Предай информацията на някой друг и се надявай, че той ще направи нещо.“ Колко време щеше да мине, докато престанеха да си прехвърлят топката и предприемеха реални действия? „Решението не зависи от мен. Макар че адски ми се иска да беше така.“

Той неохотно набра няколко цифри на комуникационния пулт.

– Тук е лорд Воркосиган. Свържете ме с вътрешния отдел, моля.

Генерал Хароче отсъстваше.

– Предайте му да ми се обади веднага щом успеете да го откриете – каза Майлс на секретаря. – Спешно е.

Докато чакаше, той се върна при купчината дрехи. Не знаеше кои

да изхвърли. Хароче не се обаждаше. Трябваше още два пъти да позвъни в офиса му преди да го открие.

Генералът нетърпеливо му се намръщи.

– Да? Какво има, лорд Воркосиган?

Майлс дълбоко си пое дъх.

– Преди известно време ми се обади Саймън Илян. Мисля, че трябва да видите записа на разговора.

– Моля?

– Идете в офиса на Илян и накарайте секретаря му да ви пусне записа на разговора. Всъщност трябва да го видите и двамата. Знам, че е записан, това е стандартна оперативна процедура.

– Защо?

Наистина. Защо Хароче трябваше да вярва на някакъв цивилен, когото неговият уважаван началник Илян не само бе уволнил, но и лично беше придружил до изхода на шаба?

– Важно е, господин генерал, и е много спешно. Предпочитам сам да прецените.

– Държете се тайнствено, лорд Воркосиган – неодобрително свъси вежди Хароче.

– Съжалявам – безизразно отвърна Майлс. – Когато видите записа, ще разберете.

Хароче повдигна вежди.

– О? В такъв случай навярно ще го направя.

– Благодаря ви. – Майлс прекъсна връзката. Нямахше смисъл да го моли после да му се обади.

Така. Бе постъпил както трябва, с оглед на обстоятелствата.

Чувстваше се отвратително.

А сега: трябваше ли да се обади на Грегор? Няма да е честно императорът да остане в неведение, но, Господи...

Хароче сам щеше да му съобщи. Веднага щом поставеше Илян под медицинско наблюдение, генералът щеше да поеме длъжността временен шеф на ИмпСи и първата му задача щеше да бъде да уведоми Грегор за този неприятен обрат на събитията. До вечерта всичко щеше да е свършило.

Може би щеше да се окаже, че причината за объркването на Илян е нещо просто, може би той щеше да отсъства от работа само няколко дни. Например късо съединение в чипа му. „В този чип няма нищо просто.“ Но ИмпСи щеше да се погрижи за своите.

Майлс въздъхна. Опита се да чете, но не можеше да се

съсредоточи. Не бе възможно Илян да прикрива следите си, нали? Ами ако Хароче отидеше да види записи и откриеше, че такъв няма? Но ако съзнаваше проблема си, Илян сам щеше да се подложи на лечение.

Денят се проточи безкрайно. Вечерта Майлс не издържа и потърси Грегор и Хароче, но не успя да открие нито един от тях. Навярно и двамата се занимаваха с кризисната ситуация. Остави им съобщения да му се обадят, но те не му отговориха.

* * *

Беше ужасно да е встрани от събитията. До следващата вечер Майлс бе готов лично да отиде и да почука на вратата на ИмпСи, за да поиска секретна информация, на която нямаше никакво право. Дойде обаче Галени. Очевидно идваше направо от работа, защото все още носеше униформа и изглеждаше по-мрачен от обикновено.

– Нещо за пиене? – попита Майлс, след като видя изражението му. Този път Мартин го беше въвел в Жълтия салон според всички правила на етикета. – Вечеря?

– Нещо за пиене. – Галени се тръшна на най-близкия фотьойл. – Ще си помисля за вечерята. Още не съм гладен. – Той изчака Мартин да излезе и каза: – Всичко свърши.

– Разказвай. Кога се случи?

– Днес следобед. На оперативката на всички отдели.

– Днес ли? Искаш да кажеш, че генерал Хароче не е пратил Илян в медицинския отдел на ИмпСи още вчера?

– Какво?

Майлс му предаде разговора си с Илян.

– Незабавно уведомих Хароче. Моля те, не ми казвай, че не ме е послушал.

– Не знам – отвърна Галени. – Мога да говоря само за онова, което съм виждал лично. – Като опитен аналитик и историк, Дъв имаше ясна представа за разликата между лични впечатления, слухове и предположения.

– Илян вече е под медицинско наблюдение, нали? – разтревожено попита Майлс.

– О, Господи, да – въздъхна Галени. – Оперативката започна почти нормално. Началниците на отдели представиха седмичните си доклади. Илян изглеждаше нервен, по-неспокоен от обикновено, играеше си с разни предмети на масата... счупи на две един инфодиск, после измърмори някакво извинение. Стана да изреди обичайния си списък със

задачи и... Като че ли последните двайсет дни се сливаха в главата му. Всяко изречение беше граматически вярно и абсолютно непоследователно. И той, изглежда, изобщо не го съзнаваше, докато не забеляза, че го зяпаме с отворени уста. После се изправи Хароче – кълна се, че това е най-смелото нещо, което съм виждал. „Господине каза той, – мисля, че незабавно трябва да се подложите на медицински преглед.“ Илян изсумтя, че не бил болен, и нареди на Хароче да седне... само че на лицето му постоянно се редуваха гняв и объркване. И трепереше. Къде се мотае оня твой тийнейджър с пиенето?

– Сигурно пак се е изгубил в другото крило. Ще дойде. Продължавай, моля те.

– Ох. – Галени заразтрива тила си. – Илян се опъваше и Хароче повика лекар. Илян възрази, че не можел да напусне наред криза, но кризата, която имаше предвид, изглежда, беше сетаганданското нашествие на Вервейн преди десет години. Хароче, който вече беше пребледнял като платно, го хвана за ръка и се опита да го изведе – което беше грешка, защото Илян започна да буйства. Хароче извика: „Мамка му, бързо доведете лекар!“ Обаче Илян се бие адски мръсно. Никога не съм виждал такова нещо.

– Аз също – смаяно каза Майлс.

– Когато дойде лекарят, още двама души се нуждаеха от медицинска помощ. Упоиха Илян и го откараха в щабната клиника. И това беше краят на оперативката. А аз се оплаквах, че били скучни!

– О, Господи! – Събитията не можеха да се развият по зле, даже някой да бе целял да предизвика колкото може повече хаос. И пред толкова свидетели!

– Излишно е да споменавам, че днес Хароче остана до късно на работа – продължи Галени. – Цялата сграда е в смут. Генералът ни нареди да не казваме на никого, разбира се.

– Освен на мен ли?

– Кой знае защо, забрави да отбележи това – сухо от върна Дъв. – Така че не си го чул от мен. Не знаеш нищо, и точка.

– Ясно. Разбирам. Предполагам, че вече е докладвал на Грегор.

– Да се надяваме.

– По дяволите, Хароче трябваше да постави Илян под медицинско наблюдение още снощи!

– Изглеждаше адски уплашен. Всички се уплашихме. Да арестуващ шефа на Имперската служба за сигурност в самия щаб на ИмпСи... не е лесна задача.

– Не. Не... Нямам право да критикувам човека, който е на бойната линия. Трябвало му е достатъчно време, за да се увери. Не можеш да си позволиш да допуснеш грешка с такова нещо, ако мислиш за кариерата си. – Арестуването на Илян пред толкова много свидетели му се струваше излишна жестокост. „Илян поне ме уволни насаме.“ Но от друга страна, всичко бе абсолютно ясно, нямаше място за съмнения, слухове и инсинуации. Нито за спорове.

– Моментът е изключително неподходящ – продължи Майлс. – Макар че за биокибернетичен срив едва ли има подходящ момент. Чудя се... дали не се дължи на напрежението от предстоящата сватба? Струва ми се невероятно. Илян се е справял с много по-тежки кризи.

– Едно напрежение не трябва да е много сериозно, за да е последно – отбеляза Галени. – Дали вече не е имал този проблем, когато те уволни? Искам да кажа... може ли да се твърди, че преценката му вече не е била безпристрастна?

Майлс мъчително преглътна. Не знаеше дали да е благодарен на Дъв за това, че казва нещо, което той не смееше дори да си помисли.

– Иска ми се да е така. Но не е. Преценката му беше абсолютно правилна. Точно според неговите принципи.

– Тогава кога е започнало? Важно е.

– Да. И аз се чудя. Всички останали също ще се питат, сигурен съм. Ще трябва да почакаме да ни кажат лекарите от ИмпСи. И като стана дума, няма ли някаква информация каква е причината за този проблем?

– Не съм чул нищо. Но предполагам, че ще трябва да повикат специалисти.

Мартин най-после се появи с чашите им и Галени реши да остане за вечеря, което видимо обезпокои младежа. Тъй като Мама Кости ги нагости богато, Майлс си помисли, че Мартин е трябвало да се откаже от порцията си в полза на гостенина и да се задоволи със сандвичи. Все пак, тъй като знаеше какво разбира тя под „бърза закуска“, Майлс не изпитваше угризения.

* * *

Тази сутрин готическите фигури над страничния вход на щабквартирата на ИмпСи изглеждаха така, сякаш всеки момент ще се пръснат от вътрешното напрежение на зловещите си тайни. И израженията на хората, покрай които минаваше, напомнях на лицата на гранитните фигури. Дежурният ефрейтор на пропуска го погледна, премигна и попита:

– Какво обичате, господине?

– Аз съм лорд Воркосиган. Искам да се видя със Саймън Илян.

Дежурният провери на комуникационния си пулт.

– Нямаме уговорена среща, милорд.

– Просто се отбих да го посетя. – И дежурният, и всички останали трябваше да знаят, че Илян отсъства, поне защото със сигурност ги бяха уведомили, че в момента техен шеф е Хароче. – В клиниката. Дайте ми пропуск, моля.

– Не мога да го направя, милорд.

– Можете, разбира се. Това ви е работата. Кой е дежурният офицер днес?

– Майор Жарле, милорд.

– Добре. Той ме познава. Обадете му се и поискайте разрешение.

След две минути на комуникационния пулт се появи лицето на Жарле.

– Да?

Ефрейторът му предаде искането на Майлс.

– Струва ми се, че не е възможно, милорд – колебливо каза офицерът. Майлс въздъхна.

– Обадете се на шефа си... не, по дяволите, ще минат най-малко трийсет минути, докато се изкачим по цялата командна верига. Хайде да съкратим процедурата, а? Не ми е приятно да го безпокоя точно сега, когато несъмнено има ужасно много работа, по просто се обадете на генерал Хароче.

Жарле очевидно също нямаше желание да досажда на началника си, но не можеше да отпрати просто така един ворски лорд. Само след десет минути се свързаха с Хароче много бързо при тези обстоятелства.

– Добро утро, господин генерал – каза той. – Дойдох да видя Саймън.

– Невъзможно – изсумтя Хароче.

– Невъзможно е само ако е мъртъв – остро отвърна Майлс. – Струва ми се, искате да кажете, че вие не желаете да го позволите. Защо?

Хароче се поколеба.

– Ефрейтор, спуснете звукоизолиращия конус и отстъпете за момент мястото си на лорд Воркосиган, моля.

Мъжът се подчини и над комуникационния пулт и стола падна коична сянка.

– Откъде научихте? – подозрително попита генералът. Майлс повдигна вежди и незабавно превключи на скорост.

– Безпокоях се. След като не ми се обадохте и не отговорихте на

съобщенията ми, позвъних на Грегор.

– О! – въздъхна Хароче. Подозрителността му отстъпи мястото си на обикновено раздражение.

„За малко“ – помисли си Майлс. Ако Хароче все още не бе съобщил на императора, можеше да си навлече сериозни неприятности, а навярно и на Галени.

– Искам да видя Илян.

– Илян може би дори няма да ви познае – след дълго мълчание отвърна генералът. – Бъдва секретна информация с невероятна скорост и се наложи да поставя охрана с изключителен достъп до секретни материали.

– И какво от това? Аз имам изключителен достъп до секретни материали. – По дяволите, самият той беше секретен материал.

– Категорично не. Достъпът ви сигурно е бил анулиран, когато ви... пенсионираха.

– Можете да проверите. – Господи! Сега Хароче имаше достъп до всички файлове на Илян и можеше да открие истината за уволнението му. Надяваше се, че генералът няма време за такива проверки.

Хароче го изгледа с присвити очи, набра нещо на комуникационния си пулт, а после изненадано каза:

– Достъпът ви все още не е анулиран.

– Видяхте ли?

– Илян сигурно просто да е забравил. Може би още тогава е започнал да... Е, тогава аз ще го анулирам.

„Не можете!“ Майлс сподави гневния си изблик. Можеше, разбира се. Той погледна Хароче. Какво да прави? Да изхвърчи от ИмПСи с вика: „Сега ще те издам на батко!“ Не. Грегор бе коз, който можеше да изиграе само веднъж, и то при крайна необходимост. Той въздъхна и овладя гнева си.

– Господин генерал, благоразумието е едно, но параноята, която не може да различи приятеля от врага, е съвсем друго нещо.

– Лорд Воркосиган – също толкова напрегнато отвърна Хароче, все още не знаем какъв е проблемът. Тази сутрин нямам време да забавлявам любопитни цивилни, независимо дали са приятели, или не. Моля, не досаждайте повече на хората ми. Какво ще споделя с вас императорът си е негова работа. Аз съм длъжен да докладвам единствено на него. Приятен ден. – Той прекъсна връзката и звукоизолиращият конус около Майлс изчезна. Дежурният ефрейтор го гледеше сериозно.

„Не мина добре.“

* * *

Първото нещо, което направи след като се прибра, бе да се заключи в спалнята и да се обади на Грегор. Трябваша му четиридесет и пет минути, за да се свърже. Даже да му беше отнело четиридесет и пет часа, пак нямаше да се откаже.

– Грегор – без предисловия започна Майлс, когато над видеоплочата се появи лицето на императора, – какво става с Илян, по дяволите?

– Откъде научи? – несъзнателно повтори въпроса на Хароче Грегор. Изглеждаше разтревожен.

Майлс му предаде разговора си с Илян и му каза, че е съобщил на генерала още преди два дни. Отново без да споменава името на Галени.

– Какво се случи после? Очевидно нещо се е случило.

Императорът накратко му изложи събитията от предишния ден, като пропусна повечето мъчителни подробности.

– Хароче го е пратил в клиниката на ИмпСи, съвсем логично при тези обстоятелства.

– Да, сутринта се опитах да видя Илян. Хароче не ме пусна при него.

– Там ще могат да докарат нужната техника и да повикат специалисти. Лично упълномощих Хароче да използва каквито суми е нужно.

– Чакай малко, Грегор. Хароче не ме пусна вътре. Не ми позволи да видя Илян.

Императорът ядосано махна с ръка.

– Майлс, остави човека да се освести. В момента е адски ангажиран, поема всичките задължения на Илян и прехвърля собствения си отдел на заместника си – остави го да си поеме дъх няколко дни, без да му висиш на главата, моля те. Когато овладее положението, Хароче ще се поотпусне, убеден съм. Трябва да признаеш, че Саймън пръв щеше да одобри тези предпазни мерки.

– Вярно е. Саймън би предпочел да е в ръцете на хора, които мислят за сигурността. Но ми се струва, че ще е по-добре, ако е в ръцете на хора, които мислят за Саймън Илян. – Все още не бе забравил кошмарния си пристъп на посткриогенна амнезия. Това беше един от най-ужасните периоди в живота му: да изгуби всичките си спомени, самия себе си... дали Илян не преживяваше нещо подобно? Или нещо още по-страшно? Майлс се бе изгубил сред непознати. Илян, изглежда, се беше изгубил сред приятели.

Той въздъхна.

– Добре, ще оставя бедния Хароче на мира. Бог знае, че не му завиждам. Обаче искам да ме държиш в течение за състоянието на Илян.

Грегор го погледна съчувствено.

– Илян беше твой наставник, нали?

– При това доста язвителен и взискателен наставник. Но преди това... той е служил на баща ми трийсет години, през целия ми живот. До осемнайсетгодишен го наричах „чичо Саймън“ – докато ме приеха в Академията. Той вече нямаше живи роднини и работата му, а започвам да си мисля, и онзи проклет чип в главата му го лишиха от всякаква възможност да си създаде ново семейство.

– Не знаех, че го приемаш за нещо като втори баща, Майлс.

Той сви рамене.

– По-скоро за чичо. Това е... семеен въпрос. И аз съм вор.

– Радвам се, че го признаваш – измърмори Грегор. – Понякога се чудя дали го съзнаваш.

Майлс се изчерви.

– Илян беше васал на баща ми... а в момента аз съм единственият Воркосиган на планетата. Чувствам го като... не, не само го чувствам, това наистина е мой дълг.

– Вие от рода Воркосиган винаги сте били лоялни.

– Това ни е навик.

Грегор въздъхна.

– Ще те държа в течение, разбира се.

– Веднъж дневно? Хароче ще те информира веднъж дневно, знам го, всяка сутрин.

– Да, Илян и кафето ми винаги пристигаха заедно. Понякога, когато идваше лично, той сам ми го носеше. Винаги съм го приемал като любезен намек: „Седни и ме слушай внимателно“.

Майлс се усмихна.

– Точно в стила на Илян. Веднъж дневно, разбрахме ли се?

– Е, добре. Виж, трябва да свършвам.

– Благодаря, Грегор.

Императорът прекъсна връзката.

Майлс се замисли. Трябваше да даде на събитията и хората време да се върнат в обичайните релси. Какво бе казал на Галени за интуицията и доказателствата? „Аз не бях най-добрият агент на Илян, защото спазвах правилата.“ Ала още беше адски рано да каже: „Тук има нещо нередно“ или дори да си го мисли прекалено настойчиво.

ИмпСи щеше да се погрижи за своите, винаги го правеше. И той

нямаше отново да се направи на глупак пред всички. Щеше да почака.

ГЛАВА 15

Седмицата се точеше мъчително. Ежедневните кратки информации на Грегор отначало изглеждаха нормално, но постепенно стана ясно, че няма никакъв напредък.

– Винаги си бил нетърпелив, Майлс – отбеляза императорът. – Нищо не ти се струва достатъчно бързо.

– До абсолютно никакви заключения ли не са стигнали още?

– Лекарите изключват възможността да е получил удар.

– Те изключиха възможността да е получил удар още първия ден. А после? Ами чипът?

– Очевидно има известни данни за повреда на чипа.

– И това беше ясно още от самото начало. Каква повреда? Кога? Как? Защо? Защо се мотаят толкова?

– Все още изключват други неврологични проблеми. И психологически. Явно не е лесно.

– Не вярвам на версията за психоза – навъсено измърмори Майлс. – Чипът прекалено дълго е функционирал, без да даде странични ефекти.

– Ами... изглежда, че тъкмо това е въпросът. Никой друг не е бил толкова дълго с подобен неврален чип. Няма база за сравнение. Той е първият. Не се знае какво е въздействието на трийсет и пет години памет върху личността. Може би ще открием.

– Все пак смятам, че откриването трябва да стане по-бързо.

– Правят каквото могат, Майлс. Просто трябва да чакаш като всички нас.

– Да, да...

Грегор прекъсна връзката. Майлс впери невиждащи очи в празното пространство над видеоплочата. Проблемът с обобщената информация беше, че винаги е ужасно мъглява. Истината се криеше в подробностите, в суровите данни, там бяха всички малки податки, които подхранваха интуитивното дяволче, докато то не станеше силно и понякога не се превърнеше в истинска теория или дори в доказателство.

* * *

На следващата сутрин лейди Алис Ворпатрил се завърна от официалното си пътуване до Комар и още същия следобед се обади на Майлс. Той се приготви за връхлитането на нови социални задължения –

някакъв потискан вътрешен глас надаваше вик: „Пази се!“ и той безуспешно търсеше къде да се скрие.

Но вместо това първите й думи бяха:

– Майлс, откога знаеш за тези ужасни глупости със Саймън?

– Хм... от няколко седмици.

– И нито един от трима ви ли, идиоти такива, не се сети, че някой трябва да ме информира?

Идиоти... Иван, Майлс и... Грегор? Тя наистина беше вбесена.

– Не можеше да направиш нищо. Тъкмо беше заминала за Комар. А и вече имаше изключително важна задача. Е, признавам, че поне аз не се сетих.

– Глупаци – Изсумтя лейди Алис. Кафявите й очи хвърляха искри.

– Между другото, как вървят нещата? На Комар.

– Не чак толкова добре. Родителите на Лайза са доста загрижени.

Направих каквото можах, за да успокоя страховете им, като се има предвид, че според мен те до голяма степен са съвсем основателни. По-молих майка ти да се отбие по пътя за насам и пак да поговори с тях.

– Кога се прибира майка ми?

– Скоро, надявам се.

– Хм... сигурна ли си, че тя е най-подходяща за тази работа? Понякога е ужасно пряма в мнението си за Бараяр. И не винаги е тактична.

– Вярно, но е абсолютно честна. И има способността да представя даже най-странните неща като съвършено нормални, поне докато ти говори. Хората винаги се съгласяват с нея и после цял месец се чудят как се е случило. Във всеки случай аз изпълних всичките си задължения на Баба.

– В такъв случай... сватбата на Грегор ускорява ли се, или се отлага?

– А, ускорява се, разбира се. Но има разлика между набързо претупаната и отлично подготвената работа. Трябва да разчитаме на добрата воля на всички. – Тя се намръщи. – Като стана дума за добра воля, казаха ми, че Саймън бил в клиниката на ИмПСи, и аз естествено веднага отидох да го видя. Онзи идиотски генерал, как му беше името, отказа да ме пусне!

– Хароче ли? – попита Майлс.

– Да, той. Не е вор и му личи. Не можеш ли да направиш нещо, Майлс?

– Аз!? Нямам никаква власт.

– Но си работил с тези, тези... хора дълги години. Предполагам, че

ги разбираш.

„Аз съм от ИмпСи“ – веднъж бе казал той на Ели Куин. Гордеше се, че е от тази могъща организация, сякаш се беше сраснал с нея в нещо като киборг. Е, вече го бяха ампутирали от ИмпСи и Службата, изглежда, се справяше без него със съвършено безразличие.

– Вече не работя там. А дори да работех, пак щях да съм обикновен лейтенант. Лейтенантите не заповядват на генерали, даже да са вор. Хароче не пуска при Илян и мен. Мисля, че трябва да поговориш с Грегор.

– Току-що приказвахме. Отговорите му бяха влудяващо мъгляви.

– Може би не е искал да те разстройва. Доколкото разбрах, Илян е в много обезпокоително психическо състояние – не познава никого и така нататък.

– Че как ще познае някого, щом не пускат близките му при него?

– Логичен въпрос. Виж, нямам намерение да защитавам Хароче. Самият аз съм адски ядосан.

– Явно не си достатъчно ядосан – изсумтя лейди Алис. – Хароче имаше дързостта да ми каже – на мен! – че това не било гледка за дама. Попитах го какво е правил той по времето на Войната на Вордариан. – Гласът ѝ се провлачи в тихо съскане. Майлс не бе сигурен, но му се стори, че долавя войнишка ругатня. – Разбирам, Грегор смята, че ще му се наложи още дълго да работи с Хароче. Той не го каза с толкова много думи естествено, обаче Хароче явно го е убедил, че все още не се е стабилизирал на новия си пост достатъчно, за да търпи намеса от страна на такива опасни неупълномощени личности като мен. Саймън никога не е изпитвал такива опасения. Ще ми се Корделия вече да беше тук. Тя винаги по добре от мен се е справяла с такива мъжкарски лигавщини.

– В известен смисъл – спомнил си за съдбата на Вордариан в ръцете на майка му, отвърна Майлс. Но лейди Алис имаше право: Илян винаги се беше отнасял към нея като към ценен, макар и различен член на поддържащия императорски екип. Новият, строго професионален порядък на генерала навярно я бе шокирал. – Хароче напълно е в състояние да убеди Грегор. Той изцяло контролира информацията, която достига до него. – Не че това беше нещо ново. Ала Майлс никога не се бе безпокоил, когато Илян определяше кой какво да научи.

Алис повдигна тъмните си вежди, но не отговори. На фона на замислено намръщеното ѝ чело мълчанието стана... неловко.

За да поправи впечатлението, предизвикано от непредпазливите му думи, той весело каза:

– Можеш да обявиш стачка. Никаква сватба, докато Грегор не

извие ръцете на Хароче.

– Ако скоро не се направи нещо разумно, спокойно бих могла да послушам съвета ти.

– Пошегувах се.

– Аз – не. – Тя отсечено кимна и прекъсна връзката.

* * *

Малко след разсъмване на следващата сутрин Мартин предпазливо събуди Майлс.

– Хм... милорд? Имате посетител.

– По това време? – Майлс се прозя. – Кой е?

– Лейтенант Ворберг. Пак някой от вашите сухари от ИмПСи, предполагам.

– Ворберг ли? – премигна Майлс. – Тук? Сега? Защо?

– Питайте него.

– Добре, Мартин. Хм... нали не си го оставил да виси сам на стълбището?

– Не, поканих го в голямата стая в източното крило.

– Втората гостна. Чудесно. Кажете му, че идвам веднага. Направи му кафе. Занеси го на табла с две чаши и с всичко останало, както си му е редът. Ако в кухнята има от ония сладки на майка ти, сложи ги в кошничка или в нещо друго и също ги занеси в гостната, нали? Добре.

Майлс навлече първите риза и панталони, които му попаднаха под ръка, и изтича бос по витото стълбище, после зави наляво и мина през още три стаи, докато стигне до Втората гостна. Мартин беше свалил калъфа на един от столовете и го бе оставил на пода. Между пролуките на тежките завеси се процеждаха слънчеви лъчи. В ъгъла, в който седеше Ворберг обаче, почти не проникваше светлина. Лейтенантът носеше зелена униформа, но лицето му изглеждаше посивяло от наболата брада. Той уморено се намръщи.

– Добро утро, Ворберг – с предпазлива любезност поздрави Майлс.
– Какво ви води толкова рано тук?

– За мен е късно – отвърна лейтенантът. – Току-що свърши нощното ми дежурство.

– Значи са ви намерили работа, а?

– Да. Командвам нощната охрана на клиниката.

Майлс седна на един от покритите с калъфи столове, внезапно разсънен и без кафе. Ворберг охраняваше Илян? Но разбира се, като куриер, той вече имаше необходимия достъп до секретни материали. Тъй

като в момента беше свободен, спокойно можеха да го използват за физически лека, макар и психически натоварваща работа. И бе... външен човек в щаба. Нямахме близки приятели, с които да споделя случайно научени тайни.

– О? Какво става? – небрежно попита Майлс.

– Проявявате много лоши маниери, Воркосиган – напрегнато, почти ядосано каза Ворберг. – Особено при тези обстоятелства. Илян години наред ви е бил като баща. Предадох съобщението поне четири пъти. Защо не дойдохте?

Майлс се вцепени.

– Простете ми, но изглежда, съм пропуснал нещо. Какво... бихте ли ми казали точно какво става? Откога охранявате клиниката?

– От първата нощ, в която го докараха. Беше адски грозно. Когато не е упоен, той не престава да бърби. Когато е упоен, пак бърби, но нищо не му се разбира. Лекарите почти непрекъснато го държат вързан. Като че ли мислено се скита в миналото, но от време на време, изглежда, се връща в настоящето. И тогава пита за вас. Отначало реших, че иска да види баща ви, но определено става въпрос за вас. „Майлс – казва той. – Доведи ми този идиот тук.“ И: „Още ли не си го открил, Ворберг? Не можеш да сбъркаш този свръхактивен дребен лайнар“. Извинявам се, това са точните ми думи – прибави лейтенантът.

– Познавам стила му – каза Майлс и се прокашля. – Съжалявам. За пръв път чувам за това.

– Невъзможно! Вече за четвърти или пети път съобщавам в доклада си.

Грегор не би пропуснал да му го предаде. Явно изобщо не подозираше. Някой от командирите на Ворберг бе задържал информацията. „Ще открием кой. О, да, ще открием.“

– На какво лечение или изследвания го подлагат?

– Не знам. По време на моята смяна не става почти нищо.

Двамата замълчаха, докато Мартин им поднасяше кафе и кифлички върху тавата за печене вместо върху табла. „Отбележи си го за Краткия курс за икономи. Шести урок: «намиране на прибори за сервиране.»“ Майлс си взе кифличка и бодро се усмихна. Ворберг посрещна странно обслужване с изненадано премигване, но с благодарност отпи от кафето. После отново се намръщи, този път по-замислено.

– Нощем чувам от него много странни неща. Преди действието на успокоителните да отслабне и той отново да започне да буйства.

– Да. Представям си. Знаете ли защо Илян иска да ме види?

– Не точно. Дори когато е с най-ясно съзнание, думите му звучат страшно объркано. Но започвам да изпитвам адски неприятното чувство, че проблемът наполовина е в мен. Тъй като не знам предисторията, не мога да разбера почти нищо. Обаче разбрах, че не сте никакъв куриер.

– Не. Секретни операции. – По страничната облегалка на стола му пълзеше слънчев лъч и обагряше в червено кафето в тънката чаша.

– Строго секретни операции – без да откъсва очи от него, каза Ворберг.

– Извънредно секретни.

– Не съм съвсем наясно защо ви е уволнил...

– О! – Майлс мрачно се усмихна. – Някой ден наистина трябва да ви разкажа. Не ви излъгах за онази иглена граната. Това просто не е всичко.

– Понякога той, изглежда, не знае, че ви е уволнил. Но понякога си спомня. И дори тогава пак пита за вас.

– Докладвахте ли лично на генерал Хароче?

– Да. Два пъти.

– Той какво каза?

– „Благодаря, лейтенант Ворберг.“

– Разбирам.

– Аз обаче – не.

– Хм... всъщност и аз не разбирам всичко. Но мисля, че мога да открия. Хм... мисля, че е най-добре този разговор да остане в тайна.

Ворберг присви очи.

– Така ли?

– Ако някой ви пита, приказвали сме само онзи път, на стълбището.

– И точно каква е ролята ви в наемниците от Дендариин, Воркосиган?

– В момента никаква.

– Вие от секретните операции винаги сте били най-противните гадняри, така че дори не зная дали да ви вярвам. Но ако сте откровен с мен... радвам се, че не сте изоставили васал на баща си. Малцина от нас все още ги е грижа за... за... не знам как да се изразя.

– За честта на вор – предложи Майлс.

– Да – каза лейтенантът. – Точно така.

– Адски сте прав, Ворберг.

* * *

След един час Майлс влезе през страничния портал на щабквартирата на ИмпСи. От изток се трупаха облаци и във въздуха се носеше мирис на дъжд. Тази сутрин сградата изглеждаше особено грозна.

Първата грижа на Хароче беше била да обгради Илян с офицери, които имаха изключителен достъп до секретни материали. Нито дума за лекари с изключителен достъп до секретни материали, санитарии или, Боже опази, най-добрите възможни специалисти. Той се отнасяше към Илян по-скоро като към затворник, отколкото като към пациент. Затворник на собствената си организация – дали Илян усещаше тази ирония?

Дали генералът бе параноичен и глупав по рождение, или временно беше изпаднал в паника от новите си отговорности? Ако бе глупав, нямаше да се издигне толкова високо, но новата ситуация го беше изненадала. Той бе започнал кариерата си като военен полицаи. Като заместник-началник и по-късно началник на вътрешния отдел, генералът беше работил главно с военни. Илян бе лицето на ИмпСи и имаше достъп до императора и ворските лордове, знаеше всички неписани и понякога непризнати правила на ворската система. Неговото отношение към Алис Ворпатрил например беше изключително фино и му осигуряваше информация за по-затворената част на ворското общество в столицата. При първата си среща с нея Хароче дълбоко бе обидил потенциален съюзник, сякаш фактът, че името ѝ не фигурира в списъка на служителите в организацията, означаваше, че тя не притежава никаква власт.

Ала що се отнасяше до параноята, Майлс трябваше да признае: Илян знаеше най-строго пазените бараярски тайни от последните три десетилетия и беше цяло чудо, че мозъкът му отдавна не се е разтопил. Не можеше да го пуснат да обикаля по улиците. Предпазливостта на Хароче всъщност бе препоръчителна, но трябваше да е съчетана с повече... какво? Уважение? Любезност? Скръб?

Майлс си пое дъх и решително влезе в сградата. Мартин, който имаше необичайния късмет да открие достатъчно свободно място за паркиране, неуверено го следваше, явно изпълнен със страхопочитание от зловещата сграда. Майлс се изправи пред пропуската и се намръщи на дежурния – същия от предната седмица.

– Добро утро. Тук съм, за да видя Саймън Илян.

– Хм... – Ефрейторът затрака на комуникационния си пулт. – Все още не сте в моя списък, лорд Воркосиган.

– Не, но съм тук. И нямам намерение да си тръгна, докато не получа някои резултати. Обади се на началника си.

Дежурният се поколеба, но накрая реши да остави някой с по-висок

чин да се занимава с един ворски лорд, дори толкова нисък и странен като Майлс. Стигнаха до равнището на бившия секретар на Илян, а сега и на Хароче, но Майлс избута ефрейтора от стола му и се свърза със самия Хароче.

– Добро утро, господин генерал. Тук съм, за да видя Илян.

– Пак ли? Мислех, че вече уредихме този въпрос. Илян не е в състояние да разговаря с никого.

– Не смятам така. Искам да го видя.

– Не разрешавам. – Хароче посегна да изключи пулта. Майлс овладя гнева си и се опита да измисли по-меки думи. Беше готов да говори цял ден. Не, не меки думи – генералът обичаше откровеността.

– Хароче! Отговорете ми! Писна ми вече! Какво става, по дяволите, че са настръхнали чак космите на задника ви? Опитвам се да помогна, по дяволите.

За миг генералът се намръщи още повече, но после лицето му отново стана безизразно.

– Воркосиган, вече нямате работа тук. Напуснете, моля.

– Няма.

– Тогава ще наредя да ви изхвърлят.

– Тогава пак ще се върна.

Хароче стисна устни.

– Струва ми се, че не мога да наредя да ви разстрелят, като имам предвид кой е баща ви. Освен това е известно, че имате... психически проблеми. Но ако продължавате да ми досаждате, може да се наложи да ви арестувам.

– По какво обвинение?

– Незаконно проникване в забранена зона е достатъчно, за да получите една година затвор. Бих могъл да измисля и друго. Например оказване на съпротива при арест. Но няма да се поколебая да наредя да ви зашеметят.

„Няма да посмее.“

– Колко пъти?

– Колко пъти смятате, че ще се наложи?

– Вие не можете да броите до повече от десет, даже да си събуете ботушите, Хароче – изскърца със зъби Майлс. Това бе изключително тежка обида на тази измъчена от мутации планета. И Мартин, и дежурният ефрейтор уплашено наблюдаваха скандала.

Лицето на Хароче почервения.

– Как се осмелявате!... Илян е постъпил прекалено меко, като ви е

уволнил – аз щях да ви дам на военен съд. Веднага се махайте.

– Не и докато не видя Илян.

Генералът прекъсна връзката.

След минута се появиха двама въоръжени стражи и се насочиха към Майлс, който настояваше ефрейторът отново да се опита да се свърже със секретаря на Хароче. „По дяволите, дали ще посмее... дали?...“

Двамата го хванаха за ръцете и го поведоха към вратата. Без да обръщат внимание, че краката му висят над земята. Мартин ги последва като превъзбудено кутре, неуверено дали да лае, или да хапе. През вратата. През външния портал. Оставиха го на тротоара извън стената – все пак на крака.

– Генерал Хароче нареди – каза старшият офицер – да зашеметите този човек, ако отново влезе в сградата.

– Слушам – отдаде чест пазачът и неспокойно погледна Майлс, който се задъхваше от гняв и унижение. Стражите се обърнаха и си тръгнаха.

Потресен, Майлс пресече улицата, седна на една пейка и се загледа в сградата, която за втори път го бе победила.

– Милорд? – тревожно го повика Мартин.

Майлс се прокашля.

– Всичко е наред.

– Нали няма да се върнете там?

– Не. Не пряко. Първо отиваме вкъщи. Вкъщи, Мартин.

* * *

Майлс взе душ, за да измие утринния дъжд и градския прах, ала главно за да се избави от неприятната миризма на срама. Това му напомни един от обичаите на майчиния му народ – кръщаването. После с хавлия на кръста той прерови няколко гардероба и чекмеджета.

От няколко години не бе носил униформата на Воркосиган, даже на императорските рождени дни и баловете за Зимния празник. Той я остави на леглото, празна като захвърлена змийска кожа, и внимателно разгледа шевовете и сребърната бродерия на яката, раменете и ръкавите за следи от износване, но някой педантичен прислужник я беше прибрал в калъф и тя бе в отлично състояние. Тъмнокафявите ботуши също бяха лъснати до блясък.

Според древния обичай графовете и техните наследници, оттеглили се от активна служба, имаха право да носят военните си отличия на собствените си униформи в чест на ворския официален и исторически

статут на – какъв бе онзи глупав израз? – „Мускули на Империята и Дясна ръка на императора“. Никой не ги беше наричал „Мозъци на Империята“, кисело си помисли Майлс. Как така никой не се бе сетил да се провъзгласи, да речем, за „Жлъчен мехур на Империята“ или „Панкреас на императора“? Май беше по-добре някои метафори да останат неизползвани.

Никога не бе носил всичките си ордени, отчасти защото четири пети от тях бяха свързани със секретни операции (какво удоволствие можеш да изпиташ от медал, за който нямаш право да разказваш?) и отчасти защото... защо? Защото бяха принадлежали на адмирал Нейсмит ли?

Той грижливо ги закачи в съответния ред на кафявата куртка. Ордените за лош късмет като онзи на Ворберг запълваха цял ред и половина. Първият му медал беше от вервейнското правителство. Последният с голямо закъснение бе получен по скокова поща от благодарния Марилак. Той обичаше секретните операции – бяха го отвеждали на толкова странни места. Имаше пет бараярски имперски звезди от различен метал в зависимост по-скоро от това колко пот е пролял Илян в щаба на ИмпСи по време на съответната операция, отколкото колко кръв е пролял Майлс на фронтвата линия.

Поколеба се, после окачи на шията си пъстрата панделка със златния сетагандански Орден за заслуги. Майлс може би беше един от малцината войници в историята, награждавани и от двете страни в една и съща война... макар че, честно казано, последното отличие бе дошло по-късно и всъщност принадлежеше на лорд Воркосиган, а не на дребничкия адмирал.

Когато закачи всички ордени, ефектът беше почти безумен.

Никога не бе съзнавал колко са много, докато отново не ги беше извадил. Не, не отново. За пръв път.

„Нека се виждат всичките.“ Мрачно усмихнат, той облече бялата копринена риза, обу кафявите панталони със сребърни лампази и лъскавите ботуши за езда, сложи си избродираните със сребро тиранти и тежката куртка. Накрая закачи на колана си дявовия си кинжал с печата на Воркосиган на ефеса. Вчеса се и отстъпи назад, за да се погледне в огледалото.

* * *

Потънал в ръчното си четящо устройство, Мартин вдигна поглед и удивено ахна.

– Докарай колата на входа – нареди Майлс.

- Къде отиваме, милорд?
- В императорската резиденция. Имам среща.

ГЛАВА 16

Грегор го прие в кабинета си в северното крило. Седеше зад комуникационния си пулт и вдигна глава едва когато майордомът съобщи за пристигането на Майлс и се оттегли. Императорът изключи холограмата и се обърна към дребния, облечен в кафява униформа мъж.

– Майлс, какво е цялото това бърза... О, Господи! – Грегор се сепна и повдигна вежди. – Никога не съм те виждал да идваш като ворски лорд.

– Налага се. Залагам... – по-рано щеше да каже „сребърните си очи“ – ... каквото искаш, че Хароче не ти съобщава всичко за Илян.

– По необходимост всичките му доклади са обобщени – отвърна императорът.

– Значи и ти си го усетил. Някога да ти е споменавал, че Илян иска да ме види?

– Не... Откъде знаеш?

– От... как да се изразя? От сигурен анонимен източник.

– Колко сигурен?

– Да речем, достатъчно.

– Доколкото знам, в момента Илян е... е, честно казано, направо не бил на себе си. Искал много непрактични неща. Например атака със скокови кораби срещу Центъра на Хеген, за да предотврати въображаемо нашествие.

– Това нашествие не е въображаемо. Поне не беше.

– Да, преди десет години. Откъде знаеш, че пак не е бълнувал?

– Тъкмо това е проблемът. Не мога да преценя, защото не ми позволяват да го видя. Никой не го е виждал. Вече си разговарял с лейди Алис, нали?

– Хм, да.

– Хароче ме спря на два пъти. Сутринта ми заяви, че ако продължа да му досаждам, щял да нареди да ме зашеметят.

– Много ли му досаждаше?

– Можеш да поискаш – ако бях на твое място, щях да го направя – запис на последния ни разговор от комуникационния пулт на Хароче. Може да ти се стори забавен. Виж, Грегор, аз имам право да видя Илян. Не като негов бивш подчинен, а като син на баща си. Ворски дълг, който няма нищо общо с военната йерархия на ИмПСи. За техен ужас,

несъмнено, обаче това си е техен проблем. Подозирам... не знам какво подозирам. Но не мога да седя със скръстени ръце.

– Смяташ ли, че има нещо тъмно?

– Не непременно – бавно каза Майлс. – Но понякога глупостта може да доведе до същия резултат като злонамереността. Ако този проблем с чипа е нещо като моята криоамнезия, Илян сигурно преживява истински ад. Да се изгубиш в собствената си глава... никога през живота си не съм бил толкова самотен. И никой не дойде при мен, докато не се появи Марк. В най-добрия случай Хароче допуска грешка поради нервност и неопитност и трябва внимателно или не чак толкова внимателно да бъде поправен. В най-лошия случай и на теб трябва да ти е минавала през ума вероятността за саботаж. Въпреки че не си разговарял много за това с мен.

Грегор се прокашля.

– Хароче ме помоли.

Майлс се поколеба.

– Най-после е прочел досието ми, нали?

– Боя се, че да. Хароче има... невероятно чувство за лоялност.

– Да, добре... аз не оспорвам лоялността му. А преценката му. Все още настоявам.

– Да видиш Илян ли? Мога да му заповядам, разбира се. Струва ми се, че вече е крайно време.

– Не, нещо повече. Искам да прегледам абсолютно всички данни, свързани със случая, медицински или не.

– Хароче няма да се зарадва.

– Хароче ще се заинати. А не мога да ти се обаждам през петнайсет минути, за да искам подкрепата ти. Искам истински пълномощия. Искам да ми придадеш имперски ревизор.

– Какво?!

– Даже ИмпСи трябва да се подчинява на имперските ревизори. Ревизорът законно може да поиска всичко и Хароче или който и да било не може да направи нищо друго, освен да си изгризе ноктите от яд. Ревизорът говори с твоя Глас. Те са длъжни да се подчинят. Не можеш да се преструваш, че това не е достатъчно важно, за да оправдае намеса на ревизор.

– Не, наистина, но... какво ще търсиш?

– Ако знаех, нямаше да се налага да го търся. Ясно ми е само, че нещо не е наред. Причините може да са банални. Или не. Не знам. Но трябва да науча.

– Кой ревизор имаш предвид?

– Хм... може ли Ворховис?

– Най-добрият.

– Знам. Мисля, че ще мога да работя с него.

– За съжаление в момента пътува за Комар.

– О, не е нещо сериозно, надявам се.

– Превантивна проверка. Пратих го заедно с лорд и лейди Воробов, за да им помага в преговорите с комарската олигархия за обявяването на моята сватба. Той е изключителен дипломат.

– Хм. – Майлс се поколеба. Когато му беше хрумнала тази идея, наистина се бе сетил за Ворховис. – Ворлейснър, Вальнтайн и Воркалонър са малко... консервативни.

– Страх те е, че ще застанат на страната на Хароче ли?

– Ами...

Очите на Грегор проблеснаха.

– Винаги остава генерал Ворпарадийс.

– О, Господи! Пощади ме.

Императорът замислено поглади брадичката си.

– Подозирам, че с това ще има проблем. Който и ревизор да ти дам, има петдесет процента вероятност утре сутрин да се върнеш тук и да поискаш друг да контролира първия. Всъщност на теб не ти трябва ревизор, трябва ти властта на ревизор, за да проведеш собствено разследване.

– Прав си. Но може би... може би в крайна сметка ще успее да направи нещо с Ворпарадийс. – Дъхът му секна, когато си го представи.

– Ревизорът не е само мой Глас – каза Грегор. – Той е и мои очи и уши, почти в буквалния смисъл на думата. Нещо като сонда, макар и определено не роботизирана, която прониква на недостъпни за мен места и ми докладва с абсолютно безпристрастие. Ти – усмихна се императорът – си най-безпристрастният човек, когото познавам.

Сърцето на Майлс сякаш спря да бие. Грегор не можете да мисли за...

– Мисля, че ще си спестим много време – продължи императорът, – ако просто назнача теб за временен имперски ревизор. С обичайните широки ограничения на Девети ревизор, разбира се – действията ти трябва да са поне далечно свързани с проблема, който си назначен да разследваш – в този случай състоянието на Илян. Не можеш да даваш заповед за екзекуция и в малко вероятния случай, че арестуваш някого... е, ще съм ти благодарен, ако разполагаш с достатъчно

доказателства за повдигане на обвинение.

– „Всяко нещо, което си струва да се направи – цитира Майлс думите на графиня Воркосиган, – си струва да се направи добре“. – Зачуди се дали очите му са започнали да блестят. Чувстваше ги като въглени.

Императорът позна кого цитира и се усмихна.

– Точно така.

– Но Хароче ще разбере, че това е измама.

– Значи ще допусне опасна грешка – тихо отвърна императорът. – И аз не бях доволен от бавенето им, но освен лично да отида там, не виждах какво мога да направя. Сега виждам. Доволен ли сте, лорд Воркосиган?

– О, Грегор! Дори не можеш да си представиш колко! Да работиш тринайсет години с военна командна верига е все едно да се опитваш да танцуваш със слон. Бавен, тромав, всеки момент готов да те настъпи и да те смачка. Имаш ли представа колко е приятно поне веднъж да можеш да танцуваш върху проклетия слон, вместо под него?

– И аз си помислих, че ще ти хареса.

– Да ми хареса ли? Това ще е по-хубаво от оргазъм.

– Не се увличай – почти усмихнато го предупреди императорът.

– Няма. – Майлс си пое дъх. – Но... мисля, че всичко ще е наред.

Благодаря ти.

Грегор повика майордома и го прати в избата на резиденцията за символичната ревизорска верига и несимволичния електронен печат, който вървеше с нея. Докато го чакаха, Майлс каза:

– Но традиция ревизорът прави първото си посещение, без да предупреди. – После замислено прибави: – Навярно им е адски забавно.

– Отдавна го подозирам – съгласи се Грегор.

– Но предпочитам да не ме зашеметят, когато вляза през портала на ИмпСи. Не смяташ ли, че трябва лично да се обадиш на Хароче и да уговориш първата ми среща?

– Искаш ли?

– Ммм... не съм сигурен.

– В такъв случай... спазвай традицията. – В гласа на Грегор прозвуча чисто изследователски интерес. – Да видим какво ще се случи.

Майлс го погледна подозрително.

– Говориш точно като майка ми. Да не би да знаеш нещо повече от мен?

– В момента знам по-малко от теб и все повече се убеждавам в това. Но... си мислех за Хароче. Наблюдавах го. Освен тази история с

Илян, за която изглежда разбираемо нервен, той като че ли спокойно поема делата на ИмпСи. Ако Илян... не се възстанови, рано или късно трябва да взема решение дали да потвърдя назначението на Хароче, или да намеря някой друг. Любопитен съм да видя как ще реагира.

– С други думи, искаш да му дадеш възможност да се прецака, така ли?

– По-добре рано, отколкото късно.

Майлс сбърчи лице.

– Да не би да искаш да дадеш и на мен възможност да се прецакам?

Грегор се подсмихна.

– Да речем просто, че... едно независимо разглеждане на проблема може да е много ефикасно. – Той замълча, после прибави: – Наистина мислих за вероятността от саботаж.

– И?

– Саботажът трябваше да е последван от някаква атака по време на хаоса непосредствено след срива на Илян.

– Или още но-добре точно преди това – отбеляза Майлс.

– Да. Но не се случи нищо необичайно освен Иляновата... Не съм сигурен как да го нарека... болест? Неразположение?

– Неразположение ми харесва повече. „Болест“ загатва за вътрешна причина. Нараняване – за външна. В момента не знам кое е по-точно.

– Във всеки случай досега не се е случило нищо необичайно освен неразположението на Илян. „Унищожаването на Илян.“

– Освен ако мотивът не е нещо друго, да речем, лично отмъщение – отбеляза Майлс.

– Случайно да си мислил за евентуални заподозрени?

Майлс изпъшка.

– Ако допуснем лични мотиви, както и политически, това може да е отмъщение за всичко, което ИмпСи е направила на когото и да било по което и да било време през последните трийсет години. Дори не е нужно да има някаква логика. Проблемът е прекалено голям. Предпочитам да започна с чипа. Той поне е само един. Обаче... Обаче... все още се опасявам да не ме зашеметят на портала. Нямах намерение да превзема Им-пСи с голи ръце. Мислех, че ще се крия зад гърба на истински ревизор, някой от ония снажни адмирали от запаса например. И все пак ми се струва, че бих искал да имам свидетел. Помощник, естествено, но всъщност свидетел. Някой, на когото да вярвам, на когото вярваш и ти, някой с достатъчно голям достъп до секретни материали, но да не е от ИмпСи.

– Имаш ли някого предвид? – попита Грегор.

* * *

– Боже мой! – възкликна Иван. – Това нещо истинско ли е? – Той прокара показалец по тежката златна верига на имперски ревизор, която висеше на шията на Майлс. Дебелите ѝ брънки свързваха големи квадратни емайлирани плочки, носещи герба на Ворбара. Тежеше около килограм. Закаченият със златен клипс за нея електронен печат също бе с герба на Грегор.

Бяха в императорския кабинет. Грегор седеше на бюрото си и люлееше единия си крак.

– Моля те, кажи ми, че това е шега – обърна се Иван към императора.

– Не е – отвърна Грегор. – Самата истина е. Искам ревизия. Или, за да се изразя по-официално, ние не сме доволни от напредъка на ИмпСи. Както знаеш, имперският ревизор може да иска каквото му скимне. И първото нещо, което поиска, беше помощник. Така че честито.

Иван се облещи.

– Искал е магаре, за да му носи багажа, и аз съм бил първото магаре, за което се е сетил. Ласкаеш ме. Благодаря, лорд ревизор братовчедо. За мен ще е огромно удоволствие.

– Иване – тихо каза Майлс. – Ще направим ревизия на случая с Илян. Не знам какъв товар ще поискам да носиш, но има голяма вероятност да е взривоопасен. Трябва ми магаре, на което да мога напълно да разчитам.

– О! – Иван остави иронията си. – Илян значи? Добре. Крайно време беше някой да го направи. Майка ще е доволна.

– Надявам се – каза Грегор.

Иван се усмихна, макар че очите му останаха сериозни.

– Майлс, трябва да отбележа, че наистина ти отива. Винаги съм смятал, че имаш нужда от нашийник.

* * *

Този път Майлс нареди на Мартин да спре пред главния вход на ИмпСи и остави първо да слязат двамата имперски гвардейци в униформите на Ворбара, които му беше дал Грегор. Когато се приближиха до охраната на портала, той им даде знак да застанат от двете му страни. Иван ги последва. Братовчед му и гвардейците първи дадоха документите си за проверка.

– Добър ден, господа – обърна се Майлс към стражите в момента, в

който свършиха с този ритуал и индикаторите на скенерите светнаха в зелено. Неуверени, войниците подозрително присвиха очи. Майлс погледна старши сержанта. – Моля ви, свържете се с генерал Хароче и му съобщете, че е пристигнал имперският ревизор. Искам лично да ме посрещне на портала. Незабавно.

– Вие не сте ли същият човек, когото тази сутрин изхвърлихме? – обезпокоено попита сержантът.

Майлс злобно се усмихна.

– Не точно. – „Оттогава претърпях някои промени.“ Той протегна празните си ръце. – Моля, отбележете, че не се опитвам да вляза на ваша територия. Нямам намерение да ви изправам пред дилемата дали да нарушите пряка заповед, или да извършите държавна измяна. Знам, че от офиса на шефа до портала може да се стигне за около четири минути. Минута след това ще започнат вашите проблеми.

Старши сержантът влезе в караулното помещение и заговори по комуникатора си, като правеше любопитни жестове, сякаш си скубеше косата. Когато отново излезе навън, Майлс си погледна часовника.

След малко на предното стълбище на ИмпСи се появиха военни униформи. Хароче бързо крачеше по хлъзгавите от дъжда плочи, следван от секретаря на Илян.

– Четири минути двайсет и девет секунди – прошепна Майлс на братовчед си. – Не е зле.

– Може ли да се скрия зад храстите и да повърна? – измърмори Иван.

– Не. Престани да мислиш като подчинен.

Майлс изчака Хароче да спре пред него и си позволи за миг да се наслади на ужасеното изражение на генерала. Ала сега не беше време за това. Пред очите му постоянно бе образът на Илян.

– Добър ден, господин генерал.

– Воркосиган. Казах ви да не се връщате тук.

– Опитайте пак – мрачно отвърна Майлс.

Хароче се втренчи във веригата и задавено рече:

– Това просто не е възможно!

– Наказанието за фалшифициране на ревизорски пълномощия е смърт – безизразно заяви Майлс.

Почти можеше да чуе скърцането на колелцата в главата на Хароче. Проточиха се няколко безкрайни секунди, после генералът каза с малко презрив глас:

– Добре дошли, милорд ревизор.

– Благодаря ви. – След като новата му длъжност беше официално призната, вече можеха да продължат. – Господарят император Грегор Ворбара иска да ревизирам мерките, предприети от ИмпСи с оглед на настоящото положение. Искам пълното ви съдействие в това разследване. Какво ще кажете да продължим в кабинета ви?

Хароче свъси вежди и в очите му като че ли проблесна ирония.

– О, да, милорд ревизор.

Майлс освободи двамата гвардейци и нареди на Мартин да ги откара в императорската резиденция.

* * *

Филтрираният въздух в кабинета на Илян бе изпълнен със спомени. Майлс бе идвал тук стотици пъти, за да получава заповеди или да докладва резултати. Беше се чувствал възбуден, понякога възторжен, друг път изтощен или измъчен. Понякога много измъчен. Тази стая беше била центърът на живота му. Всичко това вече го нямаше. Отново стоеше срещу бюрото на Илян, ала местата бяха разменени. Трябваше да внимава за старите си рефлексии.

Хароче придърпа един от столовете от стената и го покани да седне. Иван се настани от едната му страна. Генералът се намести на стола на Илян, отпусна ръце върху черното стъкло и зачака.

Майлс се наведе напред и започна да отброява на пръстите на дясната си ръка.

– Добре. Както вече сте се досетили, Грегор е много недоволен от начина, по който тази организация се занимава със състоянието на Саймън Илян. Ще ви кажа какво искам – в реда, в който го искам. Първо, искам да видя Илян. После искам да се срещна с целия ви медицински екип. Искам да донесат писмени доклади за това, което са научили досега, и да са готови да ми го изложат в обобщен вид. След това... после ще реша.

– Ще ви окажа пълно съдействие, милорд ревизор.

– След като вече преминахме към деловата част, можете да оставите формалностите.

– Но вие ме изправяте пред дилема.

„И пред опасност от инфаркт“ – злобно си помисли Майлс. Но не. Нямаше място за лична вражда.

– Така ли?

– Преждевременно е да се обвинява някой в саботаж по отношение на проблема с чипа на Илян преди да се установи причината за този

проблем. Ще е много досадно, ако причината се окаже естествена.

– Това ми е известно.

– Да... разбира се. Но не мога да не мисля за бъдещето. Всъщност това ми е работата. Така че имам един кратък списък, който пазя на тайно място, и очаквам пристигането на някои данни.

– Кратък списък?

– Илян винаги разделяше списъците си на кратки и дълги. Според приоритетността. Тази система ми харесва. Но вие сте на първо място в моя кратък списък.

– Така ли? – повтори Майлс. Внезапно предишното поведение на Хароче му се стори съвсем логично.

– А сега сте недосегаем – прибави генералът.

– Разбирам. – Точно онова унизително подозрение, от което се боеше, когато се зае със спасяването на Илян. Е... жалко.

Двамата се спогледаха над черното стъкло. Хароче продължи:

– Така че най-малко искам да ви допусна до Илян, където можете да му нанесете някакъв втори удар. Сега изглежда, че трябва да го направя. Но отправям официално възражение... милорд ревизор.

– Възражението ви е взето предвид. – Устата на Майлс пресъхна. – А какво ще кажете за мотива, възможностите и метода?

– Не е ли очевидно? – разпери ръце Хароче. – Илян ви уволни съвсем неочаквано. Съсипа кариерата ви.

– Илян ми помогна да се изградя. Той имаше право да ме унищожи. – Майлс можеше да прочете в очите му, че генералът знае всичко.

– Уволнил ви е, защото сте фалшифицирали докладите си. Документиран факт, който също бих искал да се отбележи официално, милорд ревизор. – Хароче погледна Иван, чието лице остана напълно безизразно: защитна реакция, усъвършенствана през целия му живот.

– Един доклад. Веднъж. И Грегор вече знае всичко за това. – Майлс почти усещаше, че земята се клати под краката му. Как изобщо си беше мислил, че този човек е глупав? Губеше инерция почти със същата скорост, с която я бе набрал. Но той стисна зъби и сподави изкушението да се защити, да обясни, да възрази, да се извини или по друг начин да се отклони от целта си.

– Не ви вярвам, лорд Воркосиган.

– Е, не можете да се избавите от мен. Не може да ме свали никой друг освен собствения Глас на императора, който ме назначи, или квалифицирано мнозинство и Съвета на графовете и Министерския съвет, нещо, което, струва ми се, не сте в състояние да уредите.

– Тогава навярно няма смисъл да ходя при Грегор и да искам друг ревизор за този случай.

– Можете да опитате.

– Ясно. И даже да сте виновен... започвам да се чудя дали мога да направя нещо. Императорът е единствената инстанция, към която мога да се обърна, а изглежда, че вие вече сте го обработили. Ако се опитам да ви извадя от играта, рискувам да проваля кариерата си.

– Ако бях на ваше място, нямаше да се откажа. Но ако след посещението ми при Илян бъде нанесен някакъв втори удар... уверявам ви, че ще проуча източника му с извънредно внимание.

Хароче тежко въздъхна.

– Това е преждевременно. Ще се радвам, ако лекарите дадат заключение за естествени причини. Това ще спести ужасно много неприятности.

Майлс сбърчи лице и неохотно се съгласи.

– Тук сте прав, господин генерал.

Майлс се чувстваше по-скоро облекчен, отколкото обезкуражен. Хароче определено се държеше достатъчно право. Може би в крайна сметка щеше да е в състояние да работи с този човек.

Очите на генерала се спряха върху колекцията от военни отличия на куртката му. Гласът му прозвуча неочаквано жалостиво.

– Воркосиган, кажете ми, това наистина ли е сетагандски Орден за заслуги?

– Да.

– А останалите?

– Не съм ги отмъкнал от чекмеджето на баща си, ако имате предвид това. Всичко тук е документирано в секретното ми досие. Вие сте един от малцината на планетата, които не трябва да разчитат само на думата ми за това.

– Хм. – Хароче повдигна вежди. – Е, милорд ревизор, продължавайте. Но ще ви наблюдавам.

– Добре. Внимателно ме наблюдавайте. – Майлс почука по черното стъкло и се изправи. Братовчед му го последва.

* * *

Въздухът в клиниката, която заедно със криминологичните лаборатории заемаше цял етаж от щабквартирата на ИмПСи, също носеше познати миризми. Самият Майлс беше прекарал тук прекалено много часове, от първото си идване с начален стадий на пневмония от измръзване

до последния си медицински преглед. Той потръпна.

Всички други пациенти бяха прехвърлени в Имперската военна болница. Пред една от вратите стоеше часови в зелена униформа.

Когато Майлс влезе, към него задъхано се приближи полковник от ИмПСи с медицински петлици.

– Милорд ревизор. Аз съм доктор Руибал. С какво мога да ви бъда полезен? – Лекарят бе нисък и кръглолик, с рошави, тревожно свъсени вежди.

– Разкажете ми за Илян. Не, заведете ме при Илян. После ще поговорим.

– Насам, милорд. – Руибал даде знак на часовия да се отдръпне и въведе Майлс в стая без прозорци.

Илян лежеше по гръб на леглото, полузавит с одеяло. Китките и глезените му бяха пристегнати с ремъци. Дишате тежко. Дали беше упоен? Очите му бяха отворени, изцъклени и невиждащи. Гъста брада покриваше обикновено гладко депилираното му лице. В топлата стая вонеше на пот и други, още по-неприятни органични миризми. Майлс в продължение на цяла седмица се беше опитвал да проникне тук и бе приложил някои от най-крайните методи, които беше успял да измисли. А сега му се искаше да си подвие опашката и да избяга.

– Защо е гол? – попита той полковника.

– Процедури – поясни Руибал.

Не се виждаха нито системи, нито медицински уреди.

– Какви процедури?

– Ами, в момента никакви. Но той не е лесен пациент. Едва успяваме дори само да го обличаме и събличаме.

Наистина. Окоето на пазача, който също бе влязъл, беше тъмнолилаво. А устните на Руибал бяха подутти.

– Разбирам...

Майлс приклепна до главата на Илян и неуверено каза:

– Саймън?

Илян завъртя лицето си към него. Изцъклените му очи постепенно се фокусираха. И проблеснаха. Бе го познал.

– Майлс! Майлс. Слава Богу, че си тук. – Гласът му хриптеше от вълнение. – Жената и децата на лорд Ворвейн – спаси ли ги? Комодор Ривек от Сектор четири ще се побърка от страх.

Майлс си спомни тази операция. Отпреди пет години. И облиза пресъхналите си устни.

– Да. Всичко е наред. Живи и здрави са. – За този случай го бяха

наградили със златната звезда, която в момента висеше на гърдите му.

– Добре. Добре. – Илян въздъхна и затвори очи. После отново ги отвори. – Майлс! Слава Богу, че си тук. – Опита се да протегне ръце, но ремъците го спряха. – Защо са ме вързали? Измъкни ме оттук.

– Саймън, знаеш ли кой ден сме?

– Утре е рожденият ден на императора. Или е днес? Ти си облечен официално... Трябва да отида в резиденцията.

– Не – каза Майлс. – Рожденият ден на императора беше преди повече от месец. Чипът ти се е повредил. Трябва да останеш тук, докато открият и оправят проблема.

– О! – Няколко минути по-късно Илян отново обърна глава към него и се сепна. – Майлс, какво правиш тук, по дяволите? Пратих те на Тау Кит.

– Саймън, чипът ти се е повредил.

– Кой ден сме? Къде съм?

Майлс повтори обяснението.

– Божичко! – промълви Илян. – Мръсна работа. – На лицето му се изписа стъписано изражение.

Пет минути по-късно той за пореден път погледна към Майлс.

– Майлс! Какво правиш тук, по дяволите?

„Мамка му.“ Трябваше да стане и да раздвижи схванатите си мускули. „Не знам още колко ще мога да издържа.“ Доктор Руибал го наблюдаваше внимателно.

– През цялата седмица ли е в същото състояние? – понита Майлс.

Лекарят поклати глава.

– Наблюдава се определена промяна. Неговите... не знам точно как да ги нарека... Неговите моменти на временно объркване постепенно зачестяват на все по-малки интервали. Първия ден бяха шест. Вчера – шест на час.

Сега бяха два пъти повече. Майлс се обърна към Илян. След малко шефът на ИмпСи го погледна и лицето му грейна.

– Майлс. Какво става, по дяволите?

Той търпеливо повтори всичко. Ала нямаше полза. На Илян нямаше да му омръзне. Нито щеше да си го спомня – само след пет минути.

Следващия път Саймън му се намръщи.

– Кой си ти, по дяволите?

– Майлс Воркосиган.

– Стига глупости. Майлс е на пет години.

– Чичо Саймън. Погледни ме.

Илян сериозно впери очи в него и прошепна:

– Внимавай. Дядо ти иска да те убие. Разчитай на Ботари.

– Знам – въздъхна Майлс. Три минути по-късно:

– Майлс! Какво става, по дяволите? Къде съм? – И така нататък.

– Как така винаги ви вярва? – по някое време попита стражът с насиненото око. – На нас ни вярва само в един от всеки пет случая. През останалото време се опитва да ни убие.

– Не знам – измъчено отвърна Майлс.

И отново:

– Майлс! Ворберг те е открил!

– Да... да? – Майлс се наведе към него. – Саймън, кой ден сме днес?

– Господи, не знам. Проклетият ми чип се е скапал тотално. Стопил се е на сополи в главата ми. Направо ме побърква. – Той силно стисна ръката на Майлс и напрегнато се втренчи в очите му. – Не мога да издържам повече. Ако това проклето нещо не може да се поправи... заклевам те да ми прережеш гърлото. Не позволявай да се мъча така. Самият аз не мога да го направя. Закълни ми се. Дай ми думата си на Вокосиган!

– Господи, Саймън, не мога да ти обещаю такова нещо!

– Трябва. Не можеш да ме оставиш да се мъча цяла вечност. Закълни ми се.

– Не мога – промълви Майлс. – Затова ли... прати Ворберг да ме повика?

Лицето на Илян отново се промени и отчаянието му се превърна в объркване.

– Кой е Ворберг? – После на лицето му се изписа внезапно подозрение. – Кой си ти, по дяволите?

Майлс издържа това още пет пъти и накрая излезе в коридора, облегна се на стената и наведе глава, докато премине пристъпът на гадене. Целият трепереше. Доктор Руибал се приближи до него. Иван също използва възможността да подиша чист въздух.

– Виждате с какво си имаме работа – каза лекарят.

– Това е... ужасно – изпъшка Майлс. – Наредете да го измият. И да го избърснат. И го облечете. В апартамента му на долния етаж има достатъчно цивилни дрехи. – Навярно ако Илян не приличаше толкова на животно, нямаше да се отнасят така с него.

– Милорд – отвърна полковникът, – не ми се ще хората ми да рискуват да изгубят още зъби. Но ако вие присъствате, ще опитаме. Вие сте

единственият човек, когото не се е опитал да убие.

– Да. Разбира се.

Майлс остана. Присъствието на познат човек, изглежда, подейства успокоително на Илян. Най-добре бе да вижда хора, които е познавал почти през целия си живот – така в който и ден и година да отвореше очи, щеше да вижда познато лице. Отново облечен, шефът на ИмпСи седна на стол и изяде храната, която му донесоха, очевидно за пръв път от няколко дни, без да се опита да превърне подноса в метателно оръжие.

– Готови сме за съвещанието, което поискахте, милорд ревизор – каза лекарят. Раболепният му тон очевидно не се дължеше само на новата длъжност на Майлс, защото той умолително попита: – После ще се върнете ли тук?

– О, да. Междувременно... – Майлс погледна към Иван.

– Предпочитам да напада лазерна установка гол, отколкото да остана тук сам – рече братовчед му.

– Ще го имам предвид – отвърна Майлс. – Обаче остани с него, докато се върна.

– Добре. – Иван седна на освободения стол до Илян. На излизане Майлс чу гласа на Саймън:

– Иване, идиот такъв, какво правиш тук?

ГЛАВА 17

Заседателната зала на клиниката приличаше на всяка друга стая с подобно предназначение в ИмпСи, в която Майлс бе прекарвал безкрайни часове. На черната кръгла маса имаше холопроектор с контролно табло, напомнящо на навигационен компютър на скоков кораб. В момента около нея бяха наредени пет стола, заети от трима мъже, които припряно се изправиха и застанаха мирно при влизането на Майлс. Освен него в стаята нямаше друг с чин под полковник. Това далеч не беше необичайно за Ворбар Султана – в щаба на Имперската служба в другия край на града, където работеше Иван, се шегуваха, че там полковниците сервирали кафето.

Не, той не бе нито под, нито над тях по чин, напомни си Майлс. Просто беше външен човек. И си личеше, че колкото и да са свикнали с генерали и адмиралите, те за пръв път се срещат с имперски ревизор. Последната имперска ревизия в ИмпСи беше била преди пет години – традиционно финансова и Майлс я беше преживял от другата страна на барикадата, тъй като ревизорът се бе заял с някои страни на наемническото счетоводство. Разследването беше имало опасно политическо характер, но Илян бе успял да го изолира.

Руибал му представи присъстващите. Самият той беше невролог. Следващ или навярно пръв в йерархията бе вицеадмирал доктор Авакли, биокибернетик в медицинския екип, който имплантираше невралните чипове на всички скокови пилоти в Имперската служба. За разлика от закръгления Руибал, Авакли беше висок, слаб и нервен оплешивяващ мъж. Майлс се надяваше, че последното е признак за високи интелектуални способности. Другите двама специалисти бяха асистенти на адмирала.

– Благодаря ви, господа – каза Майлс, после седна и останалите го последваха. Прав остана само Руибал.

– С какво бихте искали да започна, милорд ревизор? – попита той.

– Хм... защо не започнете отначало?

Полковникът задудна дълъг списък с неврологични изследвания, илюстрирани с холоси на данните.

– Извинете ме – след няколко минути го прекъсна Майлс. – Не се изразих точно. Можете да прескочите всички негативни резултати. Преминете направо на позитивните.

Последва кратко мълчание.

– С две думи – накрая каза Руибал, – не открих данни за органични неврологични увреждания. Равнището на физиологически и психологически стрес е опасно високо, но според мен това по-скоро е следствие, отколкото причина за биокибернетичния срив.

– Съгласен ли сте с това мнение? – попита Майлс вицеадмирала и Авакли кимна, макар и с леко присвити устни, сякаш за да намекне за вечната възможност от човешка грешка. После биокибернетикът зае мястото на Руибал пред холопроектора.

Авакли включи подробна холокарта на вътрешната структура на чипа. Майлс изпита известно облекчение. Беше се опасявал, че през тези тридесет и пет години може да са изгубили техническите спецификации, ала те очевидно разполагаха с достатъчно данни. Самият чип представляваше невероятно сложен сандвич от органични и неорганични молекулярни пластове, с размери около пет на седем и дебелина половин сантиметър, имплантиран във вертикално положение между двата дяла на мозъка. В сравнение с броя на неврологичните връзки, които излизаха от него, контролните шлемове на скоковите пилоти приличаха на детски играчки. Мрежата за извличане на информация и основаващата се на протеин инфобанка бяха не само адски сложни, но и почти некартирани, тъй като системата след имплантирането на чипа се бе развивала абсолютно непоследователно.

– Къде според вас е проблемът? В органичните или в неорганичните части? Или и в двете? – попита Майлс биокибернетика.

– В органичните – отвърна Авакли. – Почти сто процента.

Вицеадмиралът явно беше от онези учени, които никога не правеха необосновани заключения.

– За съжаление – продължи Авакли, – съдържащата се в чипа информация не може да се прехвърли на друг носител. Няма нито един инфопорт, а само хиляди невронни проводници, които обхващат цялата му повърхност.

От гледна точка на предназначението на чипа като свръхсекретна инфобанка на император Ецар, това изглеждаше съвсем логично.

– Хм... доколкото ми е известно, устройството функционира успоредно с мозъчната памет на Илян. А не я замества, нали?

– Точно така, милорд. Входящата информация се разпределя от сетивните нерви. Хората с такива чипове явно имат двойна памет за всичките си преживявания. Това очевидно е основната причина за шизофренията, която са развили впоследствие. Нещо като програмен дефект, не

толкова на чипа, колкото на човешкия мозък.

Руибал се прокашля, с което изрази теоретично или може би теологично несъгласие.

Илян сигурно бе роден шпионин. Способността да балансираш с повече от една действителност в главата си, докато получиш доказателство, без да полудееш, определено бе характерна за великите детективи.

Авакли продължи с чисто техническо изложение на три идеи за извличане на някаква информация от чипа. И трите предложения изглеждаха импровизирани и резултатите бяха несигурни. В основни линии те се изразяваха в сложна микроневрохирургия. Докато вицеадмиралът обясняваше, Руибал потръпваше.

– А какво ще стане, ако извадите чипа? – попита Майлс.

– С две думи – отвърна Авакли, – имплантантът ще бъде унищожен. Очевидно такъв е бил първоначалният за мисъл, за да се предотврати, хм, кражба.

Ясно. Майлс си представи Илян във вражески ръце, с отворен череп, оставен да умре... на някой друг бе хрумнало същото. Поколението на Ецар масово беше страдало от параноя.

– Изобщо не се е предвиждало да се вади от органичната му електрическа поддържаща матрица – продължи биокибернетикът. – Вероятността за извличане на последователна информация е изключително малка.

– Ами ако не се извади?

– Процесът на разпадане на протеиновата верига не проявява признаци на забавяне.

– Или, на ненаучен език, чипът се превръща на сополи в главата на Илян. Някой от вас, изглежда, е използвал този израз в негово присъствие.

На лицето на един от асистентите на Авакли се изписа виновно изражение.

– Какви са най-вероятните причини за проблема, господин адмирал?

Биокибернетикът свъси вежди.

– Според мен старостта предизвиква самоунищожение на чипа. А може да е някаква химична или биологична реакция. Мога да дам категорично заключение само ако разглобя чипа.

– Значи не може да става и дума да извадите устройството, да го поправите и отново да го имплантирате, така ли?

– Едва ли.

– И не можете да го поправите на място, без да знаете причината. Която, от друга страна, не може да се установи, без да извадите чипа и да го разглобите. Което ще го унищожи.

Авакли стисна устни.

– Боя се, че наистина не може да се говори за поправка. Насочих усилията си към разработване на метод за източване на информацията.

– Струва ми се, че не разбрахте първия ми въпрос – каза Майлс. – Какво ще стане с Илян, ако извадите чипа?

Авакли посочи Руибал.

– Не можем да предвидим със сигурност – призна неврологът.

– Можете ли да направите обосновано предположение? Например дали Илян незабавно ще се върне към спомените си от двайсет и седем годишна възраст?

– Не, струва ми се. Обикновеното изваждане без опит за спасяване на чипа всъщност е съвсем проста операция. Но мозъкът е сложно нещо. Не знаем до каква степен е пренасочил вътрешните си функции около имплантанта. После идва психологическият момент. Ще се наруши цялостното му равновесие.

– Все едно... да оставиш патериците и да откриеш, че краката ти са атрофирали, така ли?

– Навярно.

– Точно за какво увреждане на паметта става дума? Малко? Голямо?

Руибал безпомощно сви рамене.

– Успяхте ли да откриете галактически специалисти, които все още да се занимават с тази остаряла методика?

– Не – отвърна лекарят. – Това може да отнеме няколко месеца.

– Ако съм ви разбрал правилно – мрачно каза Майлс, – дотогава чипът може да е станал на каша и Илян или завинаги ще остане луд, или ще умре от изтощение.

– Това в общи линии обобщава възможностите, милорд – отвърна Авакли.

– Тогава защо не извадим проклетия имплантат?

– Имаме заповед, милорд – отбеляза биокибернетикът. – Да спасим чипа или поне част от съдържащата се в него информация.

– Защо?

Авакли повдигна вежди.

– Предполагам, защото информацията е важна за ИмПСи и Империята.

– Нима? – Майлс впери очи в пъстрия биокибернетичен кошмар на холосната карта над централната видеоплоча. – Чипът не е бил имплантиран, за да превърне Илян в свръхчовек. Той е бил просто играчка на император Ецар, който искал да има ходещо записващо устройство. Признавам, че за Илян е било много удобно. Придава му аура на непогрешимост, която плаши хората до смърт, но това е заблуда и той го знае. Всъщност чипът няма нищо общо с ръководството на ИмпСи. Илян е бил назначен на този пост, защото е застанал на страната на баща ми в деня, в който силите на Вордариан убили неговия предшественик. Баща ми го харесал и му се доверил. Нямало време за търсене на таланти. От всички качества, които са направили Илян най-добрия шеф на ИмпСи в историята... чипът навярно е най-тривиалното. – Гласът му се сниши почти до шепот. Авакли и Руибал се бяха навели напред, за да го чуват. Той се прокашля и продължи:

– В този чип има само четири категории информация. Стара и излязла от употреба. Текуща, която е документирана с всички възможни средства – Илян винаги е трябвало да има предвид, че всеки момент може да умре или да бъде убит. После са личните неща, които не са от полза за никой друг, освен за самия него. Може би дори не и за него. Трийсет и пет години взимане на душ, хранене, преобличане, церемонии. И не чак толкова много полови контакти, опасавам се. Купища слаби романи и холодрами, всичко е там, буквално. И някъде сред тези милиарди образи има десетина тайни, които не знае никой друг. Които дори не бива да знае никой друг.

– Какво искате да направим, милорд ревизор? – наруши последвалото мълчание Руибал.

„Нали искаше власт? Е, сега я имаш, момче.“ Майлс въздъхна.

– Искам да поговоря с още един човек. Междувременно... пригответе всичко необходимо за хирургическото изваждане на чипа. Техниката, разбира се, но главно човека. Искам най-добрия специалист, когото можете да откриете, независимо дали е от ИмпСи.

– Кога трябва да започнем, милорд? – попита Руибал.

– Бих искал да сте свършили след два часа. – Майлс почука по масата и се изправи. – Благодаря ви, господа. Свободни сте.

* * *

Майлс се обади на Грегор по обезопасен комуникационен пулт.

– Откри ли каквото искаше? – попита императорът.

– Не съм искал да откроя точно това. Но имам напредък. Сигурен

съм, че проблемът не е в мозъка на Илян, а в проклетия чип. На интервали от около пет минути той залива ума му със спомени от случайни моменти в миналото. Ефектът е... ужасен. Причината не е известна, не могат да го поправят, изваждането му ще унищожи всички данни. Ако го оставят, Илян е изгубен. Сам можеш да си направиш заключението.

Грегор кимна.

– Изваждане.

– Изглежда неизбежно. Трябваше да... е, ако вече не беше направено, поне трябваше да е подготвено и предложено. Проблемът е, че Илян не е в състояние да даде съгласие за операцията.

– Разбирам.

– Освен това не знаят какъв ще е резултатът от изваждането. Пълно възстановяване, частично възстановяване, личностни промени, промени в паметта – просто нищо не е известно. Искам да кажа, че може да не получиш обратно своя шеф на ИмпСи.

– Разбирам.

– Виж, искаш ли да спасиш нещо от чипа, за което аз не знам?

Грегор въздъхна.

– Баша ти навярно е единственият друг човек, който може да отговори на този въпрос. А през петнайсетината години, докато навърша пълнолетие, той не намери за нужно да го сподели с мен. Изглежда, че старите тайни се пазят сами.

– Сега Илян е твой васал. Съгласен ли си да извадят чипа, господарю мой?

– Ти какво ще ме посъветваш, ревизоре мой?

Майлс въздъхна.

– Да го извадят.

Императорът замислено прехапа устни.

– Тогава нека мъртвите погребат своите мъртви. Да оставим миналото на мира. Действай.

– Слушам, сир.

Майлс прекъсна връзката.

* * *

Този път го приеха в кабинета на Хароче без забавяне или възражения. Генералът, който четеше нещо на монитора си, му даде знак да седне. Майлс обърна стола с облегалката напред и го възседна.

– Е, милорд ревизор – след като изключи пулта, каза Хароче. – Надявам се, че съдействието на моите подчинени ви е задоволило.

Илян по-добре се справяше с иронията, но трябваше да отдаде дължимото на заместника му поне за опита.

– Да, благодаря.

– Признавам, че съм ви подценил. – Хароче посочи комуникационния пулт. – Виждал съм ви да се появявате тук и отново да изчезвате години наред и знаех за секретните ви операции. Но не винаги бях наясно какъв е характерът им. И нямах представа, че са толкова много. Нищо чудно, че бяхте любимец на Илян. – Отправеният му към куртката на Майлс поглед сега бе по-скоро преценяващ, отколкото скептичен.

– Прочели сте досието ми, нали?

– Прегледах обобщенията и някои от бележките на Илян. Пълното проучване на файловете ви ще отнеме най-малко седмица. В момента времето ми е изключително ценно.

– Да. Току-що разговарях с императора. – Майлс си пое дъх. – Решихме, че чипът трябва да се извади.

Хароче въздъхна.

– Надявах се, че ще успеем да го избегнем. Изглеждаше толкова сериозно. И пагубно.

– Далеч не толкова пагубно, колкото това, което става сега. Още от самото начало при Илян трябваше да стои някой близък човек. Промяната в него е поразителна. Това може би щеше да му спести опиятите. И унизителното завързване.

– Тогава все още не знаех с какво си имаме работа.

– Но не е трябвало да го оставите да се мъчи.

– Признавам... че не съм слизал в клиниката, за да го видя лично. Първият ден ми беше достатъчен. „Разбираемо, макар и страховито поведение.“

– С Иван успяхме да постигнем много дори само с присъствието си там. Сетих се за друг човек, който може да направи още повече. Смятам, че лейди Алис Ворпатрил трябва да остане при него до операцията.

Хароче се намръщи.

– Вие с лейтенант Ворпатрил сте положили клетва. Тя обаче е цивилна и поради пола си не може да положи повечето клетви.

– Което не ѝ пречи да е важна личност. Ако се наложи, ще използвам качеството си на ревизор и ще нареда да я допуснете в клиниката, но исках да ви дам възможност да поправите грешката си. Ако не друго, трябва да ви е известен поне фактът, че като Баба на Грегор и негова най-близка роднина, тя ще отговаря за всичко около сватбата на императора. Тогава вие може би все още ще изпълнявате длъжността шеф на

ИмпСи. Императрица Лайза може да промени положението, но дотогава лейди Алис е старата гвардия и ще осигури гладкото протичане на прехода. Това е ворски обичай. Вижте, във възхитителните си усилия да издигнат достойнствата над рожденото право, военните се преструват, че вор е фикция. Висшите представители на ворската класа, чиято сигурност и благополучие са ваша отговорност, докато седите зад това бюро, правят всичко възможно да се преструват, че вор е нещо реално.

Хароче повдигна вежди.

– И къде е истината?

Майлс сви рамене.

– Майка ми би го нарекла сблъсък на две противоречиви илюзии.

По каквото и да е личното ви мнение за преимуществата и недостатъците на ворската система – а самият аз имам някои идеи по този въпрос, които не бих изложил пред Съвета на графовете – това е системата, която и двамата с вас сме се заклели да пазим. Вор наистина са мускулите на Империята. Ако не ви харесва, можете да емигрирате, но ако останете тук, трябва да спазвате правилата на тази игра.

– Тогава как Илян толкова добре се е разбирал с вас? Той не е повече вор от мен.

– Всъщност мисля, че спектакълът много му харесваше. Не знам какви са били възгледите му като по-млад, но когато през последните десетина години наистина го опознах... според мен той смяташе, че има личен принос за укрепването на Империята. В известен смисъл почти сетаганданско отношение, по-скоро като на художник към неговите изразни средства, отколкото на слуга към неговия господар. Наистина, той усърдно играеше ролята на слуга на Грегор, но лично аз никога не съм виждал по-малко сервилен човек от него.

Хароче напрегнато го наблюдаваше. Пръстите му избарабаниха веднъж по черното стъкло – жест, типичен за Илян. Човекът наистина го слушаше, за Бога. И може би се учеше? Окуражаваща мисъл.

Генералът решително стисна устни и набра няколко цифри на комуникационния си пулт. Появи се секретарят на лейди Ворпатрил и след кратка размяна на поздрави и обяснения лицето на Алис намръщено погледна от видеоплочата.

– Милейди – кимна ѝ той. Последвалият жест с ръка можеше да се разтълкува или като небрежно отдаване на чест, или като отмятане на кичур от челото, нюансът беше трудно различим. – Преразгледах искането ви за достъп в клиниката на ИмпСи. Скоро Илян може би ще бъде подложен на операция. Ще съм ви лично задължен, ако се съгласите да

дойдете тук и да постоите при него. Изглежда, че познатите лица му помагат... да остане спокоен с по-малко успокоителни.

Алис вирна брадичка.

– Още вчера ви го казах!

– Да, милейди – призна Хароче. – И имахте право. Може ли да пратя кола да ви вземе? И кога?

– В този случай ще бъда готова след петнайсет минути.

Майлс се зачуди дали генералът съзнава какво означава това. Понякога за една дама от висшето ворско общество нямаше да са достатъчни и петнадесет часа да се приготви за излизане.

– Благодаря ви, милейди. Мисля, че това много ще му помогне.

– Аз ви благодаря, господин генерал. – Тя се поколеба. – Благодаря и на лорд Воркосиган. – И прекъсна връзката.

– Господи! – криво се усмихна Хароче. – Наистина е проницателна.

– Една от най-добрите в тази област.

– Чудя се как лорд Иван... хм, добре. Как се представих, милорд ревизор? „Изключително.“

– Благодарно извинение. Тя трябваше да го приеме. Няма да съжалявате.

– Колкото и да ви е трудно да го проумеете, като се има предвид вашето отношение към повечето ви командири – Хароче почука по комуникационния си пулт; точно кои файлове бе отворил? – аз наистина искам да постъпя по възможно най-добрия начин. Не е достатъчно да изпълня дълга си. По-ниските равнища на йерархията са пълни с хора, които просто си изпълняват дълга и нищо повече. Знам, че не съм изтънчен човек... никога не съм бил...

– Нито пък предшественикът на Илян, капитан Негри, както съм чувал – отбеляза Майлс.

Хароче мрачно се усмихна.

– Най-вероятно никога няма да имам маниерите на Илян. Но ще направя всичко възможно да върша също толкова добра работа.

– Благодаря, господин генерал.

* * *

Той се върна в клиниката, за да замени Иван. Завари го все още да седи до Илян, макар и на известно разстояние. Братовчед му измъчено се усмихваше и нервно потропваше с крак.

Когато видя Майлс, Иван припряно се изправи и се приближи до вратата.

– Слава Богу! Крайно време беше да се върнеш.

– Как е?

– Ти как мислиш? Разбирам защо са го упоявали, дори да не се беше опитвал да им откъсне главите. Просто за да не се налага непрекъснато да го слушат. Майлс, това е кошмар!

– Да, знам – въздъхна Майлс. – Обаче повиках помощ. Помолих майка ти да дойде и да поседи при него.

– О! – възкликна Иван. – Чудесна идея. Във всеки случай, по-добре тя, отколкото аз.

Майлс се усмихна.

– Не се ли боиш, че ще й е малко тежко?

– Тя е издръжлива.

– По-издръжлива от теб ли?

– Ще се справи – малко отчаяно обеща Иван.

– Почини си, братовчедо.

– Да. – И без да чака втора покана, Иван хукна към вратата.

– А, Иване!

Братовчед му спря и го изгледа подозрително.

– Да?

– Благодаря.

– Няма нищо.

Майлс си съблече куртката, преметна я на облегалката на стола, навъркавите на копринената си риза и седна. Отначало Илян просто не му обръщаше внимание, после озадачено го погледна и след миг лицето му се проясни. И отново се започна: „Майлс, какво правиш тук?... Саймън, изслушай ме. Чипът ти се повреди...“

И така нататък.

Все едно да говориш на човек с раздвоена самоличност. Тридесетгодишният Илян отстъпи мястото си на четиридесет и шест годишния – и двамата съвсем различни от Илян на шестдесет.

Накрая отново се появи онзи Илян, когото очакваше.

– Майлс! Ворберг ли те откри? Мамка му, това е кошмарно. Проклетият ми чип се е скапал. Стопил се е на сополи в главата ми. Обещай ми – дай ми думата си на Воркосиган! – че няма да позволиш това да продължи.

– Слушай, Саймън! Знаем всичко. Но няма да ти прережа гърлото. Вместо това ще те оперират и ще извадят чипа. Не по-късно от утре, ако зависи от мен, а наистина зависи. Не може да се поправи, затова ще го извадим.

Илян се смая.

– Да го извадите?... – Той докосна челото си с ръка. – Но как ще живея без него?

– Също като през първите двайсет и седем години от живота си преди да ти го имплантират.

В очите на Илян проблесна страх.

– Всичките ми... спомени ли ще изчезнат? Няма ли да изгубя целия си живот? О, Господи, Майлс! Май предпочитам да ми прережеш гърлото.

– За това и дума не може да става, Саймън.

Илян поклати глава. И отново се преобрази в друг Илян, в поредния цикъл на:

– Майлс! Какво правиш тук? Какво правя тук аз? – Той погледна цивилните си дрехи – или харесваше някакъв изключително досаден, вмирисан на нафталин стил, или не вярваше на собствения си вкус. – Трябваше да се явя в Съвета на графовете в пълна униформа. Трябва да им съобщя... трябва да им съобщя...

Майлс нямаше какво друго да направи, освен да повтаря старата история. Отново и отново.

А после доктор Руибал доведе лейди Алис. Вече ѝ беше обяснил положението.

– Здравей, Саймън – тихо каза тя.

– Лейди Алис! – На лицето му се изредиха няколко изражения, докато търсеше в паметта си кой знае какво. – Ужасно съжалявам за смъртта на лорд Ворпатрил – каза накрая Илян. – Само да знаех къде сте. Само да знаех! Опитвах се да спася адмирал Канциан. Как е детето?

Извинения и съболезнования за убийството на съпруга ѝ – преди три десетилетия. Канциан бе починал от старост преди пет години. Алис измъчено погледна Майлс, после се обърна към Илян.

– Да, Саймън, всичко е наред. Лейтенант Куделка ни преведе през войската на Вордариан. Всичко е наред.

Майлс кимна и повтори упражнението, за да даде представа на Алис. Тя внимателно слушаше и наблюдаваше лицето на Илян. В нейно присъствие от грубия му войнишки език не остана нито следа. Майлс стана от стола и ѝ го отстъпи. Алис без колебание седна и хвана ръката на Саймън.

Илян запремигва.

– Лейди Алис! Какво правите тук?

Майлс отиде до вратата, където стоеше Руибал.

– Много интересно – каза лекарят, като гледаше монитора на стената. – Кръвното налягане малко се понижи.

– Да. Не съм... изненадан. Елате в коридора да поговорим. Искам да разменя няколко думи и с Авакли.

* * *

Вече само по ризи, тримата седяха в стаята на санитарите и пиеха кафе. Навън отдавна бе нощ.

– Добре, успяхте да ме убедите, че тукашната операционна ще свърши работа – рече Майлс. – Разкажете ми повече за хирурга.

– Той е заместник главният ми хирург, специалист по имплантиране и поддръжка на неврални чипове на скокови пилоти – отвърна Авакли.

– Защо не повикахте главния хирург?

– И той е добър, но този е по-млад, завършил е по-наскоро. Мисля, че е оптималният компромис между съвременната подготовка и практическия опит.

– Имате ли му доверие?

– Нека се изразя така – каза биокибернетикът. – Ако през последните пет години сте пътували със скоростен имперски куриерски кораб, навярно самият вие вече сте му доверявали живота си. Той имплантира чипа и на личния пилот на императора.

– Отлично. Приемам избора ви. Кога може да дойде и да започне операцията?

– Може да пристигне от областта Вордариан още тази вечер, но мисля, че е по-добре да го оставим да се наспи. Аз бих му дал поне един ден, за да се запознае със случая и да подготви план за операцията. След това зависи от него. Най-вероятно ще започне вдругиден.

– Разбирам. Добре. – Майлс не можеше да направи нищо, за да ускори нещата. – Това означава, че екипът на доктор Авакли има още два дни да си поиграе със своята част от проблема. Съобщете ми, ако откриете нещо ново. Имам едно предложение. Когато свършите операцията, екипът на доктор Авакли ще получи чипа. Искам да научите всичко възможно за това проклето нещо. Каква е причината за повредата. Сетих се за един човек, който може би ще ви е полезен с галактическият си опит. Той има лаборатория в Имперския научноизследователски институт край Ворбар Султана. Казва се Вон Уедел. – Някога известен на Джаксън Хол като доктор Хю Канаба. С помощта на „Дендари“ той бе получил нов живот, лице и име на Бараяр и извършваше едни от най-

секретните генетични проучвания в галактиката. Един от първите му и по-амбициозни проекти беше сержант Таура. – Той е молекулярен биолог, но в началото на кариерата си се е занимавал с... нещо адски странно. Като човек е малко ексцентричен, но мисля, че идеите му ще ви се сторят интересни.

– Да, милорд. – Авакли си записа в бележника. Предложението на ревизора имаше тежестта на императорска заповед. Майлс наистина трябваше да внимава какво говори.

Днес, изглежда, не можеше да направи нищо повече. Копнееше да се прибере и да се наспи.

Ала вместо това легна за четири часа в една от свободните стаи, след което смени Алис Ворпатрил. Застъпилият на дежурство лейтенант Ворберг с радост им отстъпи мястото си до леглото на Илян и застана до вратата на клиниката. Илян спеше неспокойно и се будеше през двадесетина минути в нов пристъп на объркване и страх. До операцията се очертаваха два безкрайни дни.

ГЛАВА 18

Двата дни станаха три. Дори лейди Алис едва издържаше. Почивките ѝ постепенно се удължиха и посещенията ѝ при Илян ставаха все по-кратки. Майлс го понасяше търпеливо, но се чудеше защо го прави. Дали Саймън щеше да си спомня нещо? „Дали аз ще мога да го забравя?“

Илян вече не буйстваше, ала изблиците му бяха внезапни и непредвидими. Лекарите взеха решение да не се опитват да го държат в съзнание по време на операцията. Анализът на висшите му нервни функции щеше да почака. Когато го упоиха и подготвиха, Майлс се изпълни с огромно облекчение.

Като личен наблюдател на Грегор, той влезе в операционната. Никой не предложи да изчака навън. „Къде ще седи този четиридесеткилограмов имперски ревизор? Където му скимне.“ Един от санитарите му помогна да облече малко голямата стерилна престилка и го настани на удобен стол пред холомониторите, които записваха всяка подробност от процедурата в и извън черепа на Илян. Разбира се, можеше да наблюдава операцията и на живо, но все пак предпочиташе мониторите.

Санитарят депилира малък правоъгълник в средата на скалпа на Илян, което навярно дори не се налагаше, тъй като пациентът почти нямаше коса. Майлс смяташе, че вече би трябвало да е свикнал с гледката на кръв, но стомахът му въпреки това се сви, когато хирургът сръчно разряза плътта и костта. След това вкара вътре електронните си микроскалпели и се наведе над главата на Илян. Майлс отново насочи вниманието си към мониторите.

Останалата част от операцията отне само петнадесет минути. Лекарят обгори с лазер малките кръвоносни съдове и нерви на чипа, после с малък ръчен трактор го извади от матрицата и го пусна в съд с разтвор, подаден му от нервния доктор Авакли.

Биокибернетикът и неговият асистент незабавно отнесоха имплантанта в лабораторията. На излизане Авакли спря и погледна към Майлс, сякаш очакваше да го последва.

– Идвате ли, милорд?

– Не. По-късно. Продължавайте, господин адмирал.

Хирургът залепи парченцето от черепа на мястото му и почисти разреза. Остана да личи само тънка червена линия. Котката Зап

оставяше много по-неприятни наглед драскотини.

Хирургът се изправи и разкърши рамене.

– Е, това е. Ваш е, доктор Руибал.

– Беше... по-просто, отколкото очаквах – отбеляза Майлс.

– Няколко пъти по-просто, отколкото трябва да е било самото имплантиране – съгласи се хирургът. – Когато за пръв път видях картата на чипа, направо се ужасих: помислих си, че ще се наложи да освободя всички нервни връзки от другия им край, през мозъка, но после разбрах, че мога просто да ги оставя там.

– Това няма ли да има някакви последствия?

– Не. Просто ще си останат вътре, абсолютно инертни и безобидни. Като всеки отрязан проводник, по който вече не тече ток.

– Да го извадя ли от упойка? – попита анестезиологът доктор Руибал и хирурга.

– Да. Събудете го – каза Руибал. – Да видим какво сме направили.

Изсъскване на спринцовка. Известно време анестезиологът следеше ускореното дишане на пациента, след това по даден от хирурга знак го екстубира. Бледото лице на Илян постепенно порозовя.

Илян отвори очи, примижа и плъзна поглед от лице на лице. После облиза с език пресъхналите си устни.

– Майлс? Къде съм, по дяволите? Какво правиш тук?

Сърцето на Майлс се сви. Ала макар и неуверен, Илян продължаваше настойчиво да го гледа.

– Ти си в операционната в клиниката на ИмпСи, Саймън. Чипът ти се повреди. Непоправимо. Току-що го извадихме.

Илян се намръщи.

– Какъв е последният ви спомен, господине? – попита Руибал.

– Спомен ли? – Илян потръпна, повдигна дясната си ръка към слепоочието си, после я отпусна. – Всичко е... като сън. Кошмар.

Руибал събърчи вежди.

– Кой... взе това решение? – попита Илян и посочи главата си.

– Аз – призна Майлс. – Или по-точно посъветвах Грегор и той се съгласи.

– Грегор ли те прати тук?

– Да. – Майлс мислено потръпна.

– Добре – въздъхна Саймън. – Ами ИмпСи? Какво се случи? Колко време?...

– В момента зад комуникационния ти пулт седи генерал Хароче.

– Лукас ли? А, добре.

– Той овладя положението. Освен случая с теб няма сериозни кризи. Можеш да си починеш.

– Наистина съм уморен – призна Илян. Изглеждаше напълно съсипан.

– Не съм изненадан – отвърна Майлс. – Това продължава повече от три седмици.

Руибал отново влезе в ролята си на невролог и направи първите няколко изследвания. Илян не се оплака от нищо по-сериозно от слабо главоболие и болки в мускулите и макар с известно удивление да разгледа ожулените кокалчета на ръцете си, не попита за тях. Когато тръгнаха да го пренесат в стаята му, Майлс го последва.

Руибал го спря в коридора.

– Ще започна когнитивните тестове веднага щом се възстанови физически, с други думи, щом се нахрани и се наспи.

– Кога може да... не, предполагам, че още е рано за това – каза Майлс. – Щях да попитам кога може да се прибере у дома.

Руибал сви рамене.

– Ако не се появят усложнения, ще го изпиша след два дни. Ще трябва да идва тук на ежедневни прегледи, разбира се.

– Толкова скоро?

– Както видяхте, операцията не беше много сериозна. Може да се определи почти като козметична. Физически.

– А нефизически?

– Ще трябва да установим.

Майлс върна престилката на санитаря и отново облече куртката си. После надникна в един от страничните офиси. Лейди Алис Ворпатрил търпеливо чакаше вътре.

– Свършиха – съобщи той. – Засега всичко е наред. Отново изглежда нормален, макар че е малко унил. Ако искаш, можеш да го видиш.

– Искам. – Лейди Алис стана и мина покрай него.

Майлс се запъти към лабораторията в дъното на коридора, в която работеше екипът на доктор Авакли.

Вече бяха сканирали чипа, но все още не бяха започнали да го разглеждат. Малко встрани от другите стоеше висок слаб мъж, който веднага привлече вниманието на Майлс.

Сега доктор Вон Уедел, навремето известен като доктор Хю Канаба от Джаксън Хол, имаше по-светла кожа, по-тъмна коса и светлокафяви очи. Подчертаните му скули и нос му придаваха още по-изискан вид. Но интелектуалното превъзходство, което излъчваше, си оставаше същото.

Уедел забеляза Майлс и очите му се разшириха. Майлс мрачно му се усмихна. Докторът не можеше да е забравил „адмирал Нейсмит“. Дватама се отдалечиха от другите и тихо заговориха.

– Добро утро, доктор Уедел. Радвате ли се на новата си самоличност?

Ученият, успял да се възстанови от първоначалната си изненада изсумтя:

– Хм, да. А вие... радвате ли се на своята?

– Всъщност това е старата ми самоличност.

– Наистина ли? – Уедел повдигна вежди и плъзна поглед по униформата, ордениите и златната верига на шията на Майлс. – Да разбирам ли, че вие сте имперският ревизор, на когото трябва да благодаря за прекъсването на работата ми в Института?

– Точно така. Понякога ние, поданиците на Империята имаме изненадващи задължения – вече би трябвало да сте го научили. Такава е цената да си бараярец. Една от цените.

– Поне климатът ви ми носи известна утеха – въздъхна Уедел.

В сравнение с климата на Джаксън Хол, разбира се. И биологът не говореше само за времето.

– Много се радвам, че сте доволен – каза Майлс. – Ако знаех, че ще ви видя, щях да ви донеса поздрав от сержант Таура.

– Божичко, още ли е жива?

– О, да. – „Но не благодарение на теб.“ – Адмирал Авакли навярно ви е информирал за извънредно деликатния проблем, който възложих на екипа му. Надявам се, че вашият доста богат опит може да им помогне да открият някои интересни галактически връзки. Имате ли вече някакви идеи?

– Няколко.

– С естествени причини ли са свързани, или със саботаж?

– Ще търся следи от саботаж. Ако не успея да открия, ще трябва да приемем, че причините са естествени. Ако е подробен, анализът ще отнеме няколко дни.

– Искам да е максимално подробен. Молекула по молекула, ако се налага.

– Не съм и мислил за друго.

– Освен това... хм, запомнете, че макар да сте в лабораторията на ИмПСи и да участвате в екипа, вие не сте в командната верига на Службата. Ще докладвате лично на мен.

Уедел замислено свъси вежди.

– Това е... много интересно.

– Действайте.

Ученият малко иронично наклони глава.

– Да, милорд... хм... Воркосиган, нали?

– Тази седмица „милорд ревизор“ ще е по-правилно.

– Повишение значи.

– Едва ли бих могъл да се издигна по-нависоко, без да ми потече кръв от носа.

– Това предупреждение ли е?

– Само ви ориентирам. От любезност.

– Аха. Благодаря ви. – Той кимна и отиде да продължи да наблюдава действията на Авакли.

Удед все още беше ужасен досадник. Но разбираше от молекулярна биология.

След кратък разговор с адмирал Авакли Майлс се обади на Грегор, за да му съобщи за успешната операция. После отиде да види Илян. Завари го да седи на леглото, облечен. Лейди Алис бе до него. При влизането му шефът на ИмПСи се усмихна – първото по-бодро изражение, което Майлс виждаше на лицето му от седмици.

– Здравей. Радвам се, че се оправяш.

– Здравей, Майлс. – Илян предпазливо кимна и докосна челото си, сякаш за да се увери, че главата му си е на мястото. – Откога си тук? Ела.

– От около четири дни. Или пет.

Саймън също гледа униформата и ордените му, после протегна ръка и докосна златната ревизорства верига, която издаде тих мелодичен звук.

– Виж, това е... малко неочаквано.

– Генерал Хароче не искаше да ме пусне при теб. Грегор реши, че това ще ни спести споровете.

– Много находчиво от негова страна – засмя се Илян. – На мен изобщо нямаше да ми хрумне.

– Ако смяташ, че вече си в състояние да се грижиш за себе си, мисля, че не е зле да се прибера вкъщи и да си почина.

– Аз ще поостана – каза Алис, после прибави: – Ти свърши добра работа, Майлс.

Той сви рамене.

– По дяволите, не съм свършил чак толкова много. Просто накарах специалистите да се размърдат.

Едва се съдържа да не отдаде чест, кимна и си тръгна.

ГЛАВА 19

На следващия ден Майлс без желание, но твърдо седна пред комуникационния си пулт, свърза се с отделението за лечение на ветерани в Имперската военна болница и си определи час за предварителен преглед. Военната болница беше най-подходящото място, тъй като там имаха опит с криосъживяването и разполагаха с непосредствен достъп до всичките му медицински данни, секретни или не. Бележките на корабната лекарка от „Дендари“ трябваше да им спестят седмици на постоянни изследвания. Рано или късно Иван щеше да си спомни заплахата си да го замъкне в клиника по негов избор или още по-лошо, да се оплаче от разтакаването му на Грегор.

След като свърши, Майлс въздъхна, стана и безцелно се заскита из кънтящите коридори и зали. Не че му липсваше компанията на Иван, просто... липсваше му някаква компания, дори на братовчед му. Замъкът Воркосиган не бе построен, за да е толкова пуст.

* * *

– Отвличане? – измърмори генерал Хароче.

Майлс се усмихна.

– Нищо подобно. Покана да се възстанови в замъка Воркосиган, която му отправям от името на баща си. Не се съмнявам, че Илян ще се съгласи.

– Екипът на адмирал Авакли все още не е изключил възможността за саботаж, макар че самият аз съм склонен да дам естествено обяснение на повредата. Замъкът Воркосиган наистина ли е достатъчно сигурен? В сравнение с щаба на ИмпСи?

– Ако чипът на Илян е бил повреден нарочно, това спокойно може да се е случило на територията на ИмпСи. В крайна сметка той прекарваше повечето си време там. А и... хм... ако ИмпСи не е в състояние да осигури достатъчна охрана на замъка Воркосиган, бившият лорд регент извънредно ще се изненада. Аз дори бих го нарекъл сериозен скандал.

Хароче се усмихна – по-точно се озъби.

– Тук сте прав, милорд ревизор. – Той погледна към Руибал, който седеше до Майлс. – Какво е професионалното ви мнение, докторе?

– Ммм... идеята е добра, струва ми се – отвърна пълният невролог. – Физически Илян е готов да се завърне към нормален живот. Все още

не може да става и дума за работа, разбира се. Ако се отдалечи от службата си, може би ще успеем да го накараме да си почине.

Хароче повдигна вежди. Очевидно не се бе замислял за това.

– Нека си вземе отпуск по болест – продължи Руибал, – да се поотпусне, да почете или да се занимава с нещо друго... като остане под наблюдение за нови проблеми, естествено. Нищо не ми пречи всеки ден да го преглеждам и там.

– Нови проблеми ли? – повтори Майлс. – Какви са сегашните му проблеми?

– Ами, физически е добре, макар и разбираемо уморен. Двигателните му рефлексии са нормални. Но спомените му за най-близкото минало са адски объркани. Резултатите от когнитивните му тестове, които изискват такъв вид памет, са далеч под нормите. Още е рано да се каже дали завинаги ще остане в това състояние, или с времето мозъкът му ще се приспособи към промяната. И дали няма да се наложи някаква медицинска интервенция. Нека си почине няколко седмици, после ще видим.

Това даваше време на Руибал да потърси решение.

– Звучи ми разумно – каза Майлс.

Хароче кимна.

– На ваша отговорност, лорд Воркосиган.

* * *

След още един личен разговор с Авакли в лабораторията Майлс отиде в клиниката на ИмПСи, за да предаде поканата на Илян. Там откри неочакван съюзник в лицето на лейди Алис. Както обикновено, тя беше безупречно облечена, днес в нещо тъмночервено и ворски женствено, с други думи – скъпо.

– Това е великолепна идея – каза лейди Алис, когато Илян колебливо понечи да възрази. – Много мило от твоя страна, Майлс. Корделия ще го одобри.

– Смятате ли? – попита Илян.

– Да, несъмнено.

– И в апартаментата има прозорци – услужливо отбеляза Майлс. – Ужасно много прозорци. Това винаги най-много ми е липсвало, когато съм лежал тук.

Саймън плъзна поглед по стените на стаята.

– Прозорци, а? Не че непременно са преимущество. Ти вече си бил заченат, когато Евън Ворхалас изстреля газова граната през прозореца в стаята на родителите ти. Спомням си оная нощ... – Ръката му потръпна

и той се намръщи. – Помня я като сън.

Това се беше случило преди тридесет години.

– Затова оттогава всички прозорци в замъка Воркосиган са със силови полета. Няма проблем. В момента там е съвсем спокойно. И имам нова готвачка.

– Иван ми разказа за нея – каза Илян. – Много подробно.

– Да – каза лейди Алис и на финото ѝ лице се изписа пресметливо изражение. Дали не съжаляваше, че набезите в съседните имения завинаги са останали в миналото? – И там ще е много по-удобно да те посещаваме, отколкото на това ужасно потискащо място, Саймън.

– Хм – изсумтя Илян. – Това е вярно. Е, Майлс... добре. Благодаря ти. Приемам.

– Отлично – рече лейди Алис. – Имате ли нужда от помощ? Можете да използвате моята кола.

– Имам кола и шофьор – каза Майлс. – Ще се оправим и сами.

– В такъв случай надявам се да се видим там. Сигурна съм, че не си помислил за всичко, Майлс. Мъжете никога не се сещат за всичко. – Тя решително кимна, изправи се и излезе.

– Какво може да му липсва на замъка Воркосиган? – зачуди се Илян.

– Цветя? – предположи Майлс. – Танцуващи прислужнички? – „Хм... сапун и хавлии?“ Лейди Алис имаше право – не се бе сетил за всичко.

– Нямам търпение да разбера.

– Е, каквото и да измисли, убеден съм, че ще е направено както трябва.

– Човек винаги може да разчита на тази жена. – За разлика от някои мъже от неговото поколение, които познаваше Майлс, Илян, изглежда, не забелязваше противоречие в последното изречение. Саймън се поколеба и с присвити очи се вгледа в него. – Струва ми се, че си спомням... тя беше тук. В някои доста неприятни моменти.

– Да, беше.

Илян се замисли, после се огледа, сякаш за пръв път виждаше малката стая.

– Уважаемата ти леля е права. Това място наистина е мрачно.

– Тогава да се махаме оттук.

* * *

Мартин ги откара в замъка с луксозната стара бронирана кола.

Завариха Алис да надзирава група чистачи, които тъкмо привършваха. Имаше цветя, сапун, хавлиени кърпи и чисти чаршафи. Ако някога изпълнеше заканата си да превърне имението в хотел, Майлс знаеше кого ще назначи за генерален управител. Мартин изгуби цели пет минути, докато нареди оскъдните вещи на Илян, после Алис го отпрати в кухнята.

Цялото това внимание малко смущаваше Саймън. Облекчи го завръщането на Мартин, който тикаше количка, натоварена от Мама Кости с обилна следобедна закуска. Момчето нареди всичко на масата в дневната, която гледаше към задната градина. И тук се усещаше пръстът на лейди Алис – най-последно, изглежда, бяха открити всички необходими съдове и прибори, при това се използваша по предназначение. След чая със сметана, сандвичи, пълнени яйца, кюфтенца в сос от сливи, прословутия прасковен сладкиш, десертно вино и някакви страхотни шоколадови неща с плътността на плутоний, чието име Майлс дори не знаеше, всички въздъхнаха облекчено.

В последвалото пълно мълчание Майлс най-последно посмя да зададе въпроса, който отдавна го измъчваше.

– Е, Саймън, как е? Какво си спомняш от последните няколко седмици и хм... отпреди? – „Какво сме направили с теб?“

Потънал в мекия фотьойл, Илян сбърчи лице.

– Последните няколко седмици са ми малко разпокъсани. Преди това... пак същото. – Ръката му потръпна. – Сякаш човек, който винаги е имал отлично зрение, си е сложил стъклен шлем, покрит с кал. Само че... не мога да го сваля. Не мога да го счупя. Не мога да дишам.

– Но ти ми изглеждаш... не знам, като че ли се владееш – каза Майлс. – Не е като криоамнезията. Аз не знаех кой съм... по дяволите, не познах дори Куин. – „Господи, как ми липсва Куин!“

– О, моето е нищо. Ти си преживял нещо... много по-ужасно, предполагам. – Илян мрачно се усмихна. – Започвам да го разбирам.

– Не знам дали е било по-ужасно. Знаем обаче, че беше мъчително. – Малко подценяване.

– Аз, изглежда, познавам нещата – въздъхна Саймън. – Просто не си ги спомням точно.

– Миналото наистина е като сън – успокоително отбеляза Алис. – Повечето хора си го спомнят така. Опитай се да си спомниш как е било в младостта ти, преди старият Ецар да ти имплантира чипа. Това е съвсем нормално.

– Нормално за вас.

– Ммм. – Тя се намръщи и допи чая си, сякаш за да скрие факта, че няма какво да му отговори.

– Зададох ти този въпрос поради съвсем конкретна причина – каза Майлс. – Не съм сигурен, че някой ти го е обяснил, но Грегор ме назначи за временен имперски ревизор по твоя случай.

– Да, чудех се как сте го замислили.

– Трябваше по някакъв начин да преодолеем съпротивата на Имп-Си, разбираш ли, и просто не ни оставаше друг избор. Когато екипът на адмирал Авакли свърши работата си с чипа, ще трябва да представя на императора ревизорски доклад. Ако стигнат до заключението, че причината е естествена, е, с това ще приключи всичко. Но ако... Чудех се дали ще успееш да си спомниш нещо, някакъв момент или събитие, което може да е свързано с биологичен саботаж.

Илян раздразнено разпери ръце.

– Ако чипът още беше в главата ми... щях да съм в състояние да си представя всеки момент от живота си. До последната подробност. Щеше да отнеме време, но нямаше да е невъзможно... Ако наистина е било саботаж, те са унищожили всички улики. – Той мрачно изсумтя.

– Ясно. – Майлс си наля чай и реши да не прекалява с последното парче прасковен сладкиш, останало самотно на таблата. Не биваше да притиска Илян, за да не го раздразни. Беше време за смяна на темата. – Е, лельо Алис, как вървят приготвянията за годишната церемония на Грегор?

– О! – Тя го погледна признателно. – Много добре.

– Кой отговаря за безопасността? – попита Илян. – Хароче ли?

– Не, натоварил е с тази задача полковник лорд Вортала Младши.

– Добър избор. – Той видимо се отпусна и започна да върти празната си чаша.

– Да – каза Алис. – Вортала разбира от тези неща. Официалното съобщение и церемонията ще са в резиденцията, разбира се. Опитях се да помогна Лайза с традиционната бараярска рокля, макар че се колебаем дали за годежа няма да е по-подходящ комарският стил. Бараярската рокля ще е задължителна за сватбата, разбира се... – Тя продължи с безкрайна лекция за – както мислено ги определи Майлс – социално-техническите аспекти на работата си. Темата бе успокояваща и приятна и двамата с Илян окуражаваха лейди Алис с насочващи въпроси.

След като Мартин разчисти съдовете, Майлс предложи да поиграят на карти, за да „убиели времето“. Целта му обаче беше да провери нервните функции на Илян, което не убягна на шефа на ИмпСи, Но той

прие.

След шест раздавания Майлс и лейди Алис си бяха поделили точките и Саймън се извини под предлог, че е уморен. Наистина изглеждаше отпаднал, ала причината едва ли бе тази.

Руибал не беше преувеличил. Илян почти не помнеше подробностите от най-близкото минало. Това не личеше в обикновен разговор, когато една забележка водеше след себе си друга, но...

– Е, какво мислиш за избора на Хароче за шеф на безопасността на императорската сватба? – небрежно подхвърли Майлс.

– Кого е избрал? – попита Илян.

– Ти кого щеше да назначиш?

– Полковник Вортала. Той отлично познава столицата.

– Съгласен съм с теб – рече Майлс. Алис, която тъкмо си тръгваше, потръпна. Илян внезапно се намръщи и присви очи, но не каза нищо.

* * *

Двамата бързо свикнаха с новото ежедневие в замъка Воркосиган. Ставаха, когато поискат, и обикновено не се засичаха в кухнята сутрин, макар че се срещаха по-официално на обяд и на вечеря. Майлс всеки ден ходеше в Имперската военна болница отатък реката, която разделяше Стария град. Първия ден го накараха да чака в коридора като всеки друг ветеран, но той небрежно спомена за новия си пост на имперски ревизор и това не се повтори. Е, все трябваше да има някаква полза от златната верига на Грегор.

На втората вечер дойде Дъв Галени. Преместването на Илян в някогашните стаи на графа, изглежда, изненада комареца и той се опита да отклони предложението да остане на вечеря, но Майлс не му позволи. Дъв се държеше сковано и се чувстваше неловко в присъствието на страшния си бивш шеф. Тактично се преструваше, че не забелязва белите петна в паметта на Илян, и бързо възприе метода на Майлс да подхвърля напомнящи забележки.

Лейди Алис ги посещаваше често, както бе обещала, макар че с приближаването на императорския годеж ѝ оставаше все по-малко време. Отбиваше се и Иван, винаги точно навреме, за да го поканят на вечеря. Появиха се петима-шестима стари военни другари на Илян, които също усвоиха навика да пристигат около времето за чай. Сред тях беше Гай Алегре, шеф на комарския отдел в ИмпСи, който за щастие имаше благодарумието да не позволява на Илян да разговаря за работа.

ИмпСи увеличи охраната на трима души, което сложи край на

разточителните обеда на ефрейтор Кости, но след дежурство той винаги минаваше през кухнята и Майлс не се опасяваше, че младежът може да умре от глад. Сметките за продукти започнаха да нарастват, макар че все още далеч не можеха да се сравняват с времето, когато имението бе обитавано от графа и графинята.

Майлс всеки ден се обаждаше на адмирал Авакли, за да се осведомява за напредъка на екипа му. Информацията на биокибернетика бяха предпазливи, но в този случай наистина не можеха да си позволят грешки. И нямаше смисъл да бързат. Стореното беше сторено и нито Майлс, нито Авакли, нито който и да било друг можеше да го поправи.

* * *

Медицинският пробив, който очакваше Майлс, дойде на шестия ден, но не от екипа на адмирала. Криологът и неврологът от Имперската военна болница, които се занимаваха с неговия случай, най-после успяха да предизвикат пристъп в лабораторни условия.

Майлс се свести от до болка познатите пъстри фойерверки, следвани от мрак, и установи, че все още лежи на масата за прегледи с глава, пъхната в огромен скенер, и с безброй проводници, стърчащи от тялото му. Полковник доктор Ченко, неврологът, и капитан доктор Д'Гайс, криологът, енергично подскачаха насам-натам, смееха се и си сочеха разни данни на мониторите, сякаш току-що бяха присъствали на най-страхотното представление след появата на язещата велосипед мечка на панаира в Хасадар. Майлс изпъшка, ала без резултат – мониторите очевидно бяха много по-интересни.

Обърнаха му внимание едва след като отново се облече и ги изчака в кабинета на доктор Ченко. Този път дори постът му на имперски ревизор не ги накара да побързат. Последен влезе неврологът, атлетичен мъж на средна възраст, който приличаше на ходеща реклама на лекарската професия. Той носеше няколко инфодиска и първоначалната му радостна възбуда беше отстъпила място на обикновено самодоволство.

– Знаем какво става с вас, лорд Воркосиган – заяви доктор Ченко, когато се настани зад комуникационния пулт. – Както предполагаме, механизмът на вашите пристъпи е идиосинкратичен. Но вече го установихме!

– Чудесно – безизразно отвърна Майлс. – И какъв е точно?

Необезпокоен от тона му, лекарят пъхна инфодисковете в пулта и включи холодисплея.

– Очевидно след криосъживяването мозъкът ви е започнал да

произвежда необичайно голямо количество невротрансмитери¹. Те се натрупват в невралните си резервоари, както виждате на тази графика. За сравнение, това тук е нормален резервоар, нали забелязвате разликата? В даден момент се случва нещо, което предизвиква извънредно голяма мозъчна активност – стрес или някаква възбуда, да речем – и резервоарите едновременно се изпразват. Това е пикът на тази графика, ето тук. Нормалните ви нервни функции временно спират, което обяснява халюцинациите ви. След минута-две невротрансмитерните ви резервоари се изпразват до нормално равнище. Всъщност даже под нормалното. Оттук и няколко минути безсъзнание. После равновесието се възстановява и вие идвате в съзнание, макар и малко изтощен. И цикълът отново започва. Това е чисто биохимична, а не фазоелектрическа форма на епилепсия. Много интересна и уникална. Доктор Д'Гайс иска да я опише в статия за медицинското списание на Военната болница – анонимността ви е гарантирана, разбира се.

Майлс прие новината за бъдещото си място в медицинската история унило. И само попита:

– Какво можете да направите по въпроса?

– Причината е комплексна и обхваща големи части от мозъка ви. Макар че навярно, за щастие, е съсредоточена по-скоро във фронталните лобове, затова и пристъпите не са фатални. Но се съмнявам, че хирургическата намеса ще даде резултат.

„Никой няма да ми реже мозъка!“

– Радвам се да го чуя. Какво лечение предлагате?

– Ами...

Майлс търпеливо зачака. За медицинската находчивост на невролога нямаше да е от полза, ако някой имперски ревизор му се нахвърлеше и започнеше да го души. Освен това не беше сигурен дали временният му имунитет се отнася и за криминални прояви.

– Едно от леченията на фазоелектрическата епилепсия – почна доктор Ченко – е чрез имплантиране на дестабилизиращ чип в мозъка. Когато започне пристъпът, биочипът го регистрира и генерира противоположни електрически импулси. Това не решава проблема, но облекчава сериозните симптоми.

– Не съм съвсем сигурен, че вярвам на биочиповете – отвърна Майлс. – Особено на невралните.

---

1. Химически вещества, напр. епинефрин и ацетилхлорин, които предават нервните импулси по синапсите. – Бел.пр.

– Това е надеждна и проверена техника – увери го доктор Ченко. – Макар да не мисля, че е подходяща за вашия случай.

„Има лекарство, но не тук. Ясно.“

– Тогава?

– С доктор Д'Гайс ще се консултираме по този въпрос. След като вече разполагаме с ясни данни, смятам, че ще успеем да разработим подходящо лечение. Тъй като вашият случай е уникален, ще се наложи да експериментираме. Може би ще трябва да опитаме няколко варианта преди да установим оптималния.

Съвсем разумно.

– За дни ли става дума? Или за седмици? За месеци? За години?

– Не, не чак за месеци. Ако това ви успокоява, мисля, че до следващия пристъп ще мине известно време. Всъщност това ми дава една идея... – Неврологът съсредоточено започна да пише нещо на комуникационния пулт. Майлс се изправи и тихо излезе от кабинета.

* * *

Завари Илян да седи на пейката под витото стълбище. Беше се изкъпал, избръснал, вчесал и носеше пълна униформа с всичките си отличия. За миг Майлс ужасено си помисли, че: 1) Илян се е обърнал и се е приготвил за доклад при императора или 2) самият той се е обърнал и Илян наистина отива на доклад при императора.

– Какво става, Саймън? – престорено небрежно попита Майлс.

– А, ти ли си? Къде ходи? Да, във Военната болница, нали ми каза. Лейди Алис ме помоли да я придружа на концерт.

– На концерт ли? Не знаех, че обичаш концерти. Къде?

– Във филхармонията. Не знам дали обичам концерти. Въпреки че много пъти съм охранявал сградата, когато Грегор е бил там, никога не съм имал възможност да седна и да слушам музиката. Може би най-последно ще открия защо всички мили хора като леля ти ходят на концерти.

– Сигурно за да ги видят – рече Майлс. – Макар че това навярно не е единствената причина, поради която местата се запазват за две години напред. Твърдят, че филхармонията на Ворбар Султана била най-добрата на Бараяр.

Концерт, колко неочаквано! Първата публична поява на Илян след инцидента определено щеше да обогати столичните слухове. Той изглеждаше така, както винаги, когато си даваше труд да играе ролята на имперски офицер. Белегът на главата му почти беше заздравял и когато вчешеше отгоре оредяващата си коса, изобщо не се забелязваше, освен

ако човек не го търсеше специално. Трудно можеше да се направи разлика дори между сегашния му смъртно неуверен поглед и предишния му разсеяно затворен вид. Но ако наистина се касаеше за саботажа, някаква атака... дали някой отново щеше да опита?

– Хм... взел ли си някакви мерки за безопасност, Саймън?

– Виж, Майлс, тази вечер това е проблем на ИмпСи. Предпочитам да не им се бъркам. – На устните му се появи странна усмивка. – А, ето я и нея.

Разнесе се тихото бръмчене на колата на лейди Алис, виенето на вдигащия се покрив, после се чуха бързите ѝ стъпки. Майлс отвори вратата и леля му застана на прага. Носеше нещо бежово и много ворско.

– Здравей, скъпи! – Тя го потупа по рамото – по-добре от обичайната лелина целувка по бузата. – Готов ли си, Саймън?

Илян се наведе над ръката ѝ.

– Милейди...

Е... лейди Алис навярно нямаше да го остави да се изгуби. Така че Майлс позволи на леля си да отведе плячката си, която, изглежда, нямаше нищо против да бъде отведена. Илян бе негов гостенин, не беше под домашен арест, за Бога!

– И внимавайте – извика той след тях.

Саймън весело му махна с ръка, после спря.

– Почакайте. Имаше нещо... забравих.

– Да, Саймън? – търпеливо попита лейди Алис.

– Съобщение за теб, Майлс. Беше важно. – Той разтри дясното си слепоочие. – Оставих диска на пулта ти. Какво ли беше? А, да. От госпожа майка ти. Току-що е напуснала Комар и ще пристигне след пет дни.

Майлс успя да не възкликне: „Мамка му“.

– Баща ми не пътува с нея, така ли?

– Не, струва ми се.

– Определено не – каза Алис. – И аз получих съобщение от Корделия – трябва да ги е пратила едновременно. Ужасно ще се радвам да ми помогне за годеща, е, не точно да ми помогне, нали знаеш, че майка ти не обича много такива социални прояви. Но поне ще мога да разчитам на моралната ѝ подкрепа. И имаме да си казваме адски много неща.

Илян сви устни.

– Не изглеждаш особено радостен, Майлс.

– О, иска ми се да я видя, естествено. Но нали разбираш, страх ме е от бетанския ѝ обичай да мери емоционалната ми температура. Като си

помисля за цялата тази майчинска загриженост, направо ми идва да си взема багажа и да избягам.

Илян съчувствено изсумтя.

– Не бъди дете, Майлс – укори го лейди Алис. Шофьорът ѝ вдигна покрива и Илян ѝ помогна да влезе. Годишите на внимателно наблюдение на ворската класа определено го бяха научили на маниери.

Колата потегли и остави Майлс за поредна вечер безцелно да обикаля из стаите и да си говори сам. Защо самият той не водеше дами на концерти? Какво му пречеше? Е, пристъпите, разбира се. И все още нерешеният проблем с Илян. Ами после? Мили Боже, само не Иван. Трябваше му нещо ново. Някак си се бе превърнал в пленник на старите си навици. Беше прекалено млад за пенсионер, по дяволите! Само Куин да бе тук...

Надяваше се, че лейди Алис ще внимава. Преди няколко дни с Илян бяха излезли на разходка, дискретно следвани от ефрейтор Кости, и Саймън се беше изгубил на две преки от замъка Воркосиган. Майлс нямаше да е толкова нервен, ако Илян и лейди Алис бяха останали да поиграят на карти, нещо като когнитивна терапия, която доктор Руибал бе одобрил.

Двамата се прибраха едва в два след полунощ, дълго след края на концерта. Майлс малко навъсено посрещна госта си на вратата.

Илян се изненада.

– Здравей, Майлс. Още ли си буден? – Той изглеждаше добре, макар че дрехите му бяха поизмачкани и от него се носеше мирис на вино и парфюм.

– Къде се губиш толкова време? – попита Майлс.

– Толкова време ли?

– Откакто свърши концертът.

– А, поразходихме се. Вечеряхме. Разговаряхме. Нали знаеш.

– Разговаряхте ли?

– Е, говореше лейди Алис. Аз слушах.

– Играхте ли на карти?

– Не. Върви да си лягаш, Майлс. Ужасно ми се спи. – Илян се прозя и се заизкачва по стълбището към стаята си.

– Хареса ли ти концертът? – извика след него Майлс.

– Много!

„По дяволите, ние се побъркваме заради тая история с чипа, а той се забавлява!“ Не, не беше честно да обвинява Илян. Шефът на ИмПСи навярно бе решил, че причините за проблема са естествени. Или просто

търпеливо чакаше да открият следите на саботьора. Типично в негов стил.

Така или иначе, защо Илян да не прекара една нормална вечер навън? Той поне не изпаднаше в гърчове пред хора. Майлс изсумтя и си легна, ала не успя да заспи. Предстоеше му мъчително чакане на някаква вест от доктор Ченко.

* * *

Неврологът напрегнато погледна комуникационния си пулт.

– Ето какво свършихме дотук, лорд Воркосиган. Изключихме възможността за чисто медицинска терапия, да речем медикаментозно забавяне на производството на невротрансмитери. Ако ставаше въпрос само за едно или няколко сродни вещества, навярно можехме да опитаме, но при вас очевидно става въпрос за десетки или дори стотици – а може би даже всичките. Даже да бяхме в състояние да им въздействаме, това само би ограничило честотата на пристъпите и не би ги прекратило окончателно. Всъщност, след като внимателно анализирахме данните, мисля, че проблемът далеч не е толкова в свръхпроизводството на невротрансмитери, колкото в механизма на молекулярно освобождаване на резервоарите. Повече надежди вдъхва един друг подход. Смятаме, че можем да направим микроскопичен вариант на нервните стимулатори, които онзи ден използвахме в лабораторията, за да предизвикаме пристъпа ви. Той ще е постоянно имплантиран в черепа ви и ще сигнализира, когато равнището в резервоарите стане опасно високо. Можете да го използвате, за да предизвиквате пристъп в избрано от вас време и място. Ако го правите в определена система, припадъците би трябвало да са по-леки и не толкова продължителни.

– Ще мога ли да шофирам и пилотирам? – „Да командвам?“

– Ммм... ако равнището на невротрансмитерите се следи и поддържа, не виждам защо не. Ако се получи.

След кратка вътрешна борба – срещу кого? – Май отвърна:

– Пенсионираха ме по болест заради тези пристъпи. Ще мога ли... да се върна на работа?

– Да, не разбирам... трябвало е да ви пратят във Военната болница преди да ви пенсионират. Хм. Добре. Ако бяхте действащ лейтенант, можехте да поискате да ви прехвърлят на канцеларска работа. Тъй като вече сте взапаса... определено ще се наложи да упражните известен натиск. – Ченко се усмихна.

– Канцеларска работа. И никакви кораби, нито полево командване?

– Полево командване ли? Мислех, че сте били агент от галактическия отдел на ИмпСи.

– Хм... да речем просто, че не съм се озовал в оная криокамера в резултат на инцидент при тренировка.

– Вижте, това определено не е в моята област. ИмпСи си има свои закони и техните лекари ще решат за какво сте годен. Що се отнася до останалите отдели на Службата, ще ви трябва изключително леки условия, за да се занимавате с нещо друго освен канцеларска работа.

„Бих могъл да ги осигуря.“ Но канцеларската работа не го изкушаваше. Да прекара остатъка от кариерата си като интендант или още по-лошо, като метеоофицер в някоя затънтена база, вечно очакващ повишение... Не. Несъмнено щеше да се окаже в удобен малък кабинет в подземията на ИмпСи, където щеше да анализира данни, събрани от други агенти. Редовно щяха да повишават заплатата му, ала никога нямаше да го направят началник-отдел, още по-малко шеф на ИмпСи. Да се прибира вкъщи всяка вечер и да спи в собственото си легло, точно като Иван. Да спи сам? Даже това не бе задължително.

Само да не беше фалшифицирал онзи проклет доклад...

Майлс въздъхна.

– Опасявам се, че всичко това е чисто хипотетично. Що се отнася до идеята за нарочно предизвикваните пристъпи... това не е лечение на проблема, нали?

– Не. Но докато чакате някой по-умен от мен да ви излекува, това ще контролира симптомите.

– Да речем, че не се появи по-умен от вас. През целия си живот ли ще трябва да нося този проклет стимулатор?

Ченко сви рамене.

– Честно казано, нямам представа. Състоянието ви е уникално.

– Добре. Да опитаме. И да видим какво ще се получи. – Той се усмихна на любимия израз на Грегор.

– Отлично, милорд. – Неврологът си записа нещо. – Ще трябва да дойдете пак, ммм, след около седмица. – Той замълча, после го погледна. – Простете ми любопитството, милорд... но защо един имперски ревизор иска да се върне в Службата като обикновен лейтенант от ИмпСи?

„Капитан от ИмпСи. Искам да ме върнат като капитан от ИмпСи.“

– Аз съм само временен ревизор. Назначен съм само за конкретен случай.

– Хм... и какъв е този случай?

– Извънредно деликатен.

– А, ясно. Извинете ме.

Майлс прекъсна връзката и се замисли за въпроса на Ченко. Като че ли не можеше да му отговори убедително.

ГЛАВА 20

Дните се точеха без инциденти. Майлс отказваше да приеме все категоричното мнение на Хароче, че причината за повредата на чипа е естествена. Временният шеф на ИмпСи определено изглеждаше все по-спокоен. И защо да е нервен, когато през последвалия смут не бяха нанесени нови атаки? Ако целта на предполагаемия заговор беше да хвърли ИмпСи в хаос, тя не бе постигната.

Три дни преди пристигането на майка му Майлс не издържа и реши да избяга в имението Воркосиган. Нито се надяваше, нито искаше да избегне срещата с нея, просто още не се чувстваше съвсем готов да я види. Може би няколко дни на спокойствие щяха да му помогнат да събере кураж. Освен това... там Илян щеше да е в безопасност. В онзи рядко населен район веднага се забелязваше появата на непознати.

Единственият проблем бе, че не знаеше дали ще успее да убеди готвачката да ги придружи. Мартин обаче се оказа достатъчен, за да накара Мама Кости да напусне столицата и да замине за съмнителната провинция. Майлс започна да се замисля дали вместо нейната заплата да не повиши неговата. Но може би скоро нямаше да се нуждае от шофьор.

Илян се съгласи с поканата за екскурзия, макар и не особено ентузиасирано.

– Тази седмица навярно ще е последната с хубаво време – отбеляза Майлс. И наистина, дните ставаха все по-студени и дъждовни. Ясно се усещаше приближаването на първите снегове.

– Ще ми е... интересно пак да посетя имението – каза Илян. – Да видя дали си го спомням.

Поредната проверка. Саймън не говореше много за това, навярно защото досегашните резултати бяха обезсърчаващи. Или може би защото бързо забравяше за тези резултати.

След като се настаниха в крайезерната къща, двамата излязоха да пият чай на дългата предна веранда. Не можеха да не се отпуснат в топлия следобед, седнали на сянка и загледани в зелената морава и искрящата водна повърхност. А и кулинарните удоволствия лишаваха човек от каквито и да било останки от амбиции. Ако нещата продължаваха така, на Майлс щеше да му се наложи да се заеме с физически упражнения, иначе рискуваше да заприлича на Марк. Той мислено си отбеляза да направи всичко възможно брат му да не среща Мама Кости.

Докато чакаха да им сервираат закуската, Илян погледна към моравата.

– Ха. Онова там е мястото, където умря капитан Негри, нали? Първият изстрел във Войната на Вордариан.

– Така са ми казвали – потвърди Майлс. – Ти тук ли си бил тогава? Присъства ли на убийството?

– Не, не. Бях в столицата, силите на Вордариан ме изненадаха. – Илян замислено въздъхна. – Или поне така ми се струва. Спомням си само, че един от подчинените ми се втурна при мен да ми съобщи, после отидох някъде с кола. И бях адски уплашен. Това си го спомням, да, съвсем ясно. Странно. Защо не помня... по-важните факти?

– Предполагам, защото винаги е трябвало да ги помниш – отвърна Майлс. – Чипът ти записваше ли и чувства?

– Не. Макар че на базата на спомена можех да ги възстановя.

– Значи само дедукция. А не чувство.

– Повече или по-малко.

– Сигурно е много странно.

– Бях свикнал. – Илян иронично се усмихна. – Когато баща ти ме назначи за шеф на Импси, първата ми работа беше да разследвам убийството на предшественика си. Като се замисля сега, това е била и първата работа на Негри. Той несъмнено е бил улеснен от факта, че е помогнал за убийството на своя предшественик. На Бараяр е традиция всичко да се повтаря. Аз се отървах леко, струва ми се. Никога не съм мислил, че ще остана жив, макар че оттеглянето на баща ти миналата година ми вдъхна известни надежди.

– Тогава ли... започна да ме гласиш за свой наследник?

– А, много по-рано. Двамата с Грегор го решихме.

Майлс не бе сигурен, че иска да разговаря за това.

– Е... след като имаше на разположение една седмица за размисли, смяташ ли, че причината за повредата на чипа ти е била естествена?

Илян сви рамене.

– Нищо не е вечно. Хората, машините... Е, адмирал Авакли все някога ще стигне до заключение. Чудя се какво прави днес лейди Алис.

– Съставя списъци на гостите, избира хартията за поканите и дава уроци по калиграфия на новите си секретарки.

Предния ден лейди Алис го беше казала и на двамата.

– Аха.

Сладкишите пристигнаха и последва мълчание, нарушавано само от мляскане и възхитени възклицания.

– Е – каза Илян накрая, – как прекарват уикендите си в провинцията офицерите от запаса?

– Както искат. Например могат да си отспят.

– Правим го вече цяла седмица.

– Интересуваш ли се от езда?

– Не особено. Когато идвах тук, дядо ти настояваше да ми дава уроци. Мога да се задържа на седлото, но не си спомням да ми е било много приятно.

– Е, тогава да се поразходим. И да поплуваме, макар че за мен може би няма да е благоразумно... предполагам, че мога да си сложа спасителна жилетка.

– Водата не е ли вече малко студена?

– Не чак толкова, колкото напролет.

– Мисля, че ще пропусна това удоволствие. Звучи ми прекалено младежко.

– О, тук е чудесно място за деца. – Майлс се замисли. – Можем да отидем за риба. Не ми се е случвало често. Сержант Ботари не обичаше да чисти риба.

– Виж, това вече е по-спокойно занимание.

– По традиция трябва да си вземеш местна бира от селото – вари я една жена, страхотно нещо – и да потопиш бутилките във водата, за да е студена. Когато бирата се стопли, значи е станало прекалено горещо за риболов.

– Това за кой сезон се отнася?

– Ако съдя по собствения си опит, за никоой.

– Тогава да спазим традицията – сериозно отвърна Илян.

* * *

Трябваше им половин ден, за да извадят моторната лодка от бараката. Успяха да излязат в езерото едва следващия следобед. Майлс не беше забравил основните методи за риболов. Вече нямаше нужда да забиват кукички в нещастните гърчещи се създания. Вместо това можеха да използват протеинови кубчета, които според упътването привличали рибата на ята.

Спуснаха бирата с мрежа през борда на лодката, опънаха брезентовия навес и се отпуснаха, за да се насладят на покоя и гледката. Дежурният телохранител от ИмпСи, един от тримата, пратени от щаба да охраняват Илян, седеше на брега до малък гравитоскутер и ги наблюдаваше от разстояние.

Двете корди бяха хвърлени почти едновременно и примамките и тежестите потънаха във водата. На тази дълбочина не се виждаше скалистото дъно. Майлс и Илян се настаниха на меките си столове и отвориха първите си бутилки. Бирата бе великолепна и почти също толкова тъмна, колкото езерната вода. И несъмнено изобилстваше на витамини. Тя се хлъзна в гърлото на Майлс с приятно горчиво шипене.

– Това е почти като засада – след малко отбеляза Саймън. – Стига рибата да беше въоръжена и да можеше да отвръща на огъня. Ако рибата ловеше хора, каква ли примамка щеше да използва?

Майлс си представи корда, хвърлена на брега и завършваща с парче прасковена торта. „Хайде да ходим за хора!“

– Не знам. Ти каква щеше да избереш?

– Хм, какви са човешките мотиви? Пари, власт, отмъщение, секс... почти никога обаче не е толкова просто. Най-завъртеният случай, който си спомням... мили Боже, защо си спомням точно това, когато не мога... е, добре. По онова време тогавашният премиер-министър Вортала водеше сложни преговори с полианците за достъп до скоковия пункт и опитваше какво ли не, за да ги склони да отстъпят. Полианският посланик даде на Вортала да разбере, че тайно винаги е мечтал да има слон. До ден днешен не знам дали наистина е искал слон, или просто не е успял да се сети за нещо по-абсурдно. Така или иначе, заповедта беше спусната... Всъщност това беше в ресора на галактическия отдел, но аз лично възложих задачата на един от агентите си, за да мога да го контролирам. Все още виждам изцъкления му поглед, когато ме попита: „И... колко голям трябва да е този слон?“ В работата ми няма много такива моменти, затова ги ценя. Ти още не беше постъпил в Службата, иначе нали ти е ясно за кого първо щях да си помисля.

– О, благодаря. И агентът ти успя ли да намери слон?

– Той беше от ИмПСи до мозъка на костите си – разбира се, че намери. Слонче. Специално присъствах, когато Вортала го закара в полианското посолство. С оня негов смешен сериозен глас: „Подарък от моя господар император Грегор Ворбара...“ Тогавя Грегор беше на около десет години и най-вероятно щеше да предпочете да остави животното за себе си. Баща ти благоразумно не му съобщи, че е подарил на някого слон.

– Полианците подписаха ли договора?

– Разбира се. Сега си мисля, че посланикът наистина е искал слон, защото след първоначалното си смайване видимо се зарадва. Около година го държяха в задния двор на посолството и той лично го къпеше и

хранеше. Когато замина, го взе със себе си. Оттогава миогледът ми се разшири. Пари, власт, секс... и слонове.

Майлс се засмя. И се зачуди за собствените си мотиви, тласкали го толкова упорито, толкова дълго, толкова надалеч. Парите не го вълнуваха, може би защото никога не му бяха липсвали, освен в астрономическите количества, необходими за ремонт на бойни крайцери. За разлика от него, Марк направо беше алчен. Власт? Не копнееше да застане начело на Империята, нищо подобно. Ала мразеше, когато други имаха власт над него. Това не бе стремеж към власт, това беше страх. От какво? Да не стане жертва на тяхната некадърност ли? Да не го унищожат заради недъзите му, ако не е в състояние постоянно да доказва превъзходството си? Имаше нещо такова, скрито дълбоко под повърхността. Е... всъщност не чак толкова дълбоко. Собственият му дядо се беше опитал да го убие, защото го бе смятал за мутант. По-късно през детството му бяха последвали още няколко опита за убийство, обикновено, макар и не винаги осуетявани от навременната намеса на сержант Ботари. Но това едва ли можеше да се смята за скрит мотив.

Той отпи от студената бира. „Идентичност. Това е моят слон.“ Мисълта бе категорична, този път без въпросителен знак. Не точно слава, макар че признанието играеше важна роля. Ала за човек се съдеше по делата му. „А аз постигнах много, о, да.“ Ако стремежът към идентичност можеше да се превърне в глад за храна, Майлс щеше да е невъобразимо по-лаком от Марк. „Ирационално ли е да искаш да постигнеш толкова много, въпреки мъките?“ И в такъв случай, кога щеше да се насити?

Илян също надигна бутилката си и разклати въдицата си.

– Сигурен ли си, че тук изобщо има риба?

– О, да. От векове. Можеш да легнеш на пристана и да гледаш малките рибки около скалите или да плуваш сред ятата им. Езерото е било тераформирано преди края на Периода на изолация, по стария примитивен начин. Изхвърляли в него всякакви органични отпадъци, после пускали крадени водорасли и риба с надеждата да създадат екосистема, поддържаща земен живот. По времето на първите графове това предизвикало много спорове, защото местните фермери също искали тор за нивите си. От дните на графа, моя дядо, в графското представителство в Хасадар винаги има хора, които се грижат за научното тераформиране на водите в областта. Така че тук има много видове риба – пъстърва, костур, сладководна съомга.

Илян се надвеси над борда и малко скептично се втренчи в чистата

вода.

– Наистина. – Той намота кордата и разгледа кукичката. Протеиновото кубче го нямаше.

– Дали не съм забравил да сложа примамка?

– Сложи. Видях те. Най-вероятно се е откачила.

– Сръчно пипа тая риба. – Но Илян се въздържа да се пошегува за рибите мутанти. Той постави нова примамка и отново хвърли въдицата. Двамата си отвориха по още една бира. Майлс седна на ръба на лодката и потопи босите си крака във водата.

– Това нещо направо е безполезно – отбеляза Саймън, след като нагласи навеса, за да се скрие от слънцето.

– И аз съм на същото мнение. Струва ми се, че не е направено, за да е полезно. Онзи, който го е правил, най-вероятно просто е искал да си даде вид, че работи. За да затвори устата на жена си навярно.

– От една седмица и аз не правя нищо. – Илян се поколеба. – Но като че ли не помага.

– Не е вярно. Ставаш по-добър на карти. Наблюдавам те.

– Последния път двамата с лейди Алис просто сте се наговорили да ме оставите да спечеля.

– Не.

– Хм. – Илян се поободри, но само за миг. – Това, че понякога успявам да спечеля на карти, не е достатъчно, за да се върна в ИмпСи.

– Още е рано. Едва си започнал да се възстановяваш. – Краката на Майлс започнаха да измръзват и той се върна на меката седалка.

Илян се загледа към отсрещния бряг, огрян от клонящото към залез слънце.

– Не... Когато си се представял в най-добрата си форма... не можеш да се примириш с нещо по-малко. Нека парафразирам думите на майка ти: не си струва да правиш нещо, което не можеш да направиш добре. А ръководството на ИмпСи далеч не е игра. Заложен е животът на прекалено много хора.

Майлс отпи от бирата си.

– Четирийсет години служа на императора – продължи Илян. – Започнах на осемнайсет при стария Ецар... не в Имперската академия; за да те приемат, навремето трябваше да имаш пари и една задължителна сричка пред името. Постъпих в един от регионалните школи. Винаги съм знаел, че все някога ще трябва да се оттегля, просто не знаех кога. Служа на Грегор, откакто беше на пет години. Той вече е възрастен мъж.

– Това определено е твоя заслуга – отбеляза Майлс.

Илян кимна.

– Не само моя. Но не мога... да съм такъв, какъвто съм – какъвто бях и да не го зная.

– Моята кариера приключи много по-рано – мрачно отвърна Майлс.

Илян се прокашля и погледна към въдицата си.

– Май клъвна, а?

– Не, прътът щеше повече да се наклони. Просто течението си играе с тежестта.

– Не ми се ще да напусна, уверявам те – каза Илян. – Искане ми се да видя сватбата на Грегор.

– И после поредната криза – подразни го Майлс. – И после следващата...

Саймън примирено въздъхна.

– Е... може би не е толкова зле. – Той замълча, после попита: – Не ти ли се струва, че може да са откраднали цялата риба от езерото?

– Първо трябва да я хванат.

– А, добър отговор. – Илян отвори по още една бира. Вече я бе преполовил, когато каза: – Знам... колко много означаваха за теб „Дендари“⁴. Щастлив съм, че оцеля.

Не каза „съжалявам“, помисли си Майлс. Той сам си бе нанесъл тази рана.

– Къде е жилото ти, смърт? – Майлс разклати въдицата си. – Къде е рибата ти, куко? Не. Самоубийството не беше изход за мен. Вече не вярвам, че ако сам не я потърся, смъртта някак си ще ме пропусне. А животът... струва ми се глупаво да не използвам онова, което имам. Да не кажа, че е адски неблагодарно.

– Смяташ ли... че вие с Куин... как да се изразя по-тактично? Смяташ ли, че ще успееш да убедиш капитан Куин да прояви интерес към лорд Воркосиган?

О, Илян се опитваше да се извини, че е прецакал любовния живот на Майлс. Той отпи от бирата и сериозно се замисли.

– Преди никога не съм успявал. Искане да опитам... Трябва да опитам още един път. – Кога? Как? Къде? Мисълта за Куин го пробуждаше в сърцето. И за „Дендари“⁴. Затова нямаше да мисли за тях. Още бира. – Що се отнася до останалото... – горчиво се усмихна Майлс, – има убедителни доказателства, че прекалено много съм забавял темпото, за да продължа да се правя на ходеща мишена. Всъщност напоследък любимите ми операции не се нуждаеха от въоръжени сили.

– Ставаше адски хитър, това е – отвърна Илян, загледан в изкривения от цветното стъкло на бутилката силует на Майлс. – Макар че дори маневрената война изисква значителни сили, с които да маневрираш. Обичах да печеля. Наистина обичах.

Илян остави бутилката в сандъка, въздъхна, отново премести нае-са и за пореден път изтегли кукичката.

Майлс се взираше в бялата си корда, която се губеше в потайните глъбини.

– Винаги някак успях. По каквото и да било начин. С каквито и да било средства. Тая история с пристъпите... изглежда, е първият противник, когото не можах да надхитря.

Илян иронично повдигна вежди.

– Казват, че някои от най-непристъпните крепости били превземани с предателство отвътре.

– Бях победен. – Майлс замислено духна в гърлото на бутилката. – И все пак оцелях. Не го очаквах. Чувствам се така, сякаш... съм изгубил равновесие. Винаги е било просто. Или победа, или смърт. Къде... сбърках? Дай още една бира.

Илян я отвори и му я подаде. Водата в езерото ставаше приятно ледена, определено неподходяща за плуване. Или за удавяне.

– Може би поколенията рибари са изловили цялата риба, достатъчно глупава, за да се хваща на примамката – след дълго мълчание каза Илян.

– Възможно е – съгласи се Майлс. Гостът му започваше да се отегчава. Като домакин, трябваше да направи нещо по този въпрос.

– Според мен тук няма никаква риба. Това е измама, Воркосиган.

– Не. Видях няколко. Ако имах зашеметител, щях да ти го докажа.

– Напоследък се движиш без зашеметител, така ли? Не е много разумно.

– Сега съм имперски ревизор. Имам си телохранители да ми носят зашеметителите.

– Така или иначе, на тази дълбочина няма да зашеметиш нищо.

– Е, нямах предвид точно зашеметител. По-скоро пълнител от зашеметител.

– О! – За миг лицето на Илян се проясни, после изражението му отново стана скептично. – Значи искаш да пуснеш бомба? Изобщо не ми дойде наум.

– Това е стар планински номер. Планинците нямат време да ловят риба с въдици, това е ворска първерзия. Те огладняват и си искат

вечерята. Освен това господарите на езерото смятали риболова за браконьерство, което допълнително стимулирало местните да действат бързо преди да се появят графските гвардейци.

След около минута Илян измърмори:

– Аз случайно нося зашеметител.

„Мили Боже, как сме те пуснали въоръжен?“

– Нима?

Саймън остави бирата си и извади оръжието от джоба си.

– Ето. Готов съм да го пожертвам. Трябва да видя тоя трик.

– Хм, добре... – Майлс му подаде пръта и разгледа зашеметителя.

Стандартно производство, пълен заряд. Той извади пълнителя и известно време си поигра с него. После отново отпи от бирата си и хвърли импровизираната граната през борда.

– Да се надяваме, че ще потъне – подметна Илян.

– Ще потъне. Виж. – Металическият блясък изчезна в дълбините.

– Колко секунди?

– Никога не знаеш, разбира се. Това е едно от нещата, които правят номера толкова рискован.

Половин минута по-късно мракът на дъното се освети за миг. След няколко секунди водата закипя. Звукът можеше да се опише по-скоро като оригване, отколкото като тътен. Лодката се разклати.

Стражът от ИмпСи на брега рязко скочи и насочи бинокъла си към тях. Майлс успокоително му махна и отново седна на седалката.

– Е? – без да откъсва очи от водата, попита Илян.

– Просто чакай.

След около две минути на повърхността изплува нещо лъскаво. И още едно. После още две.

– Божичко! – с уважение възкликна Илян. – Риба.

Риба, и то каква. Най-малката беше дълга половин метър, най-голямата около седемдесет сантиметра, съомга и пъстърва. Очите им бяха изцъклени и пълни с укор. Бяха студени и хлъзгави и Майлс едва не падна в езерото преди да успее да извади всички. Илян благоразумно го държеше за глезена.

– Ето че наловихме риба – каза шефът на ИмпСи, загледан в плячката им, която почти се равняваше по тегло на Майлс. – Вече можем ли да се прибирате?

– Случайно да имаш втори пълнител?

– Не.

– Остана ли бира?

– Това беше последната.

– Тогава да си вървим.

Илян злобно се ухили.

– Нямам търпение някой да ме попита какво сме използвали за примамка.

Майлс успя да пристане, без да разбие лодката, въпреки че ужасно му се пикаеше и главата му се мотаеше, което обаче не се дължеше на езерните вълни. Той грабна двете по-малки риби, втурна се нагоре по склона и остави Илян да се пребори с трите по-големи.

– Трябва ли да изядем всичките? – задъхано извика след него шефът на ИмпСи.

– Може би само една. Останалите ще бъдат изчистени и замразени.

– Кой ще ги изчисти? Дали Мама Кости няма да има нещо против? Струва ми се, че не бива да обиждаш готвачката си.

– В никакъв случай. – Майлс спря и кимна нагоре. – За какво са подчинените?

Привлечен от шума на двигателя на лодката, Мартин се спускаше по пътеката към тях.

– А, Мартин – каза Майлс с глас, който би накарал по-опитния Иван мигновено да си плюе на петите. – Точно ти ми трябваш. Занеси тези риби на майка си... – той стовари рибата в ръцете на ужасения младеж – и направи с тях каквото тя ти каже. Хайде, Саймън.

Илян се ухили и също се избави от товара си.

– Благодаря, Мартин.

Оставиха момчето на пътя и дори не се обърнаха, когато чуха жалостивото му:

– Милорд?...

В момента единственото желание на Майлс бе да се облекчи, да вземе душ и да подремне. Точно в този ред. Това щеше да му е достатъчно.

* * *

След здрачаване Майлс и Илян се настаниха за вечеря в трапезарията. Мама Кости им беше приготвила най-малката пъстърва – достатъчна да нахрани всички в къщата – с великолепен сос.

– Често ли си хранил така цялото си семейство? – попита Илян.

– Много рядко. После открих, че като бетанка, майка ми по възможност приема само изкуствен протеин и се насилва да яде рибата, лъжейки колко добро момче съм бил. Тогава престанах да предизвиквам

нейните кулинарни предпочитания.

– Мога да си я представя – усмихна се Илян.

– Искаш ли утре пак да отидем за риба?

– Хайде... да почакаме поне да я изядем всичката. – Котките в имението могат да ни помогнат. В момента около кухненската врата висят най-малко четири и се опитват да омиловият готвачката. Май че успяват.

Майлс отпиваше малки глътки от виното си. Дрямката и едно хапче бяха облекчили бирено-слънчевия му махмурлук. Изпитваше странно и непознато усещане – пълно отпускане. Не бързаше за никъде и се наслаждаваше на мига.

В трапезарията влезе Мартин.

– Милорд? Търсят ви по комуникационния пулт.

„Няма значение кой е, кажи му, че утре ще му се обадя. Или другата седмица.“ Не, можеше да е графинята. Струваше му се, че вече е готов да разговаря с нея.

– Кой е?

– Представи се като адмирал Авакли.

– О! – Майлс веднага остави вилицата си и се изправи. – Ще се обадя, благодаря, Мартин.

Слабото лице на Авакли изпълваше екрана. Майлс седна на стола и настрои обектива.

– Да, господин адмирал?

– Милорд ревизор. – Биокибернетикът кимна. – Екипът ми е готов да изложи заключението си. Можем едновременно да докладваме на вас и генерал Хароче, както поискахте.

– Добре. Кога?

Авакли се поколеба.

– Препоръчвам колкото е възможно по-скоро.

Майлс се вледени.

– Защо?

– Смятате ли, че е подходящо да го обсъждаме по комуникационен пулт?

– Не. – Майлс облиза пресъхналите си устни. – Хм... разбирам. Ще ми трябват около два часа, за да се върна във Ворбар Султана. – И за този случай трябваше да си остави време да се преоблече. – Ще се срещнем, да речем, в двайсет и шест часа. Освен ако не предпочитате да го отложим за утре сутрин.

– Вие решавате, милорд ревизор.

Авакли не възразяваше срещу нощно съвещание. Предполагаемите „естествени причини“ не изискваха такова припиране. Майлс и без това нямаше да успее да заспи.

– Тогава тази нощ.

– Отлично, милорд – одобрително кимна адмиралът. Майлс прекъсна връзката и въздъхна. Животът отново започваше да набира скорост.

ГЛАВА 21

В щаба на ИмпСи цареше среднощна тишина. В заседателната зала на клиниката бе почти като в гробница. Около холопроекторната маса имаше пет стола. О, поредният медицински разговор. Напоследък Майлс научаваше много повече, отколкото искаше, за вътрешността на човешките глави, включително за собствената си.

– Изглежда, липсва един стол – каза той на Авакли и кимна към масата. – Освен ако не предлагате генерал Хароче да стои прав.

– Ще донеса, милорд ревизор – измърмори адмиралът. – Не очаквахме...

Той погледна Илян, седнал отляво на мястото, запазено за Майлс, до полковник Руибал и срещу доктор Уедел.

Майлс не беше сигурен дали е много разумно да доведе шефа на ИмпСп, но очевидното безпокойство на Авакли го изпълни с енергична безмилостност.

– Така ще си спестя време по-късно да му го повтарям – отвърна той. – А и честно казано, не се сещам някой друг на тази планета да има повече право да научи.

Биокибернетикът отиде да донесе стол.

Майлс носеше пълната си кафяво-сребриста униформа на рода Воркосиган, макар че този път беше оставил военните си отличия в чекмеджето на бюрото си. Не искаше ордените му да отклоняват погледите от ревизорската му верига. Илян бе избрал цивилно облекло: отворена риза, широки панталони и сако, които му придаваха вид на човек в отпус-ка. Любезност към заместващия го Хароче? Само че Илян беше носил цивилни дрехи на работа толкова често, че посланието, ако изобщо имаше такова, ставаше малко двусмислено.

Авакли и Хароче едновременно влязоха в заседателната зала. Кога-то видя Илян, генералът се сепна. Шефът на ИмпСи го погледна и приветливо му кимна.

– Здравей, Лукас.

Дълбокият глас на Хароче омекна.

– Здравейте, господине. Радвам се отново да ви видя на крака. – После се обърна към Майлс и прошепна: – Достатъчно ли се е възстановил? Ще издържи ли?

– О, да – усмихна се Майлс и скри собственото си неведение по

този въпрос. При небрежния жест с ръка на Хароче всички отдадоха чест, макар че в присъствието на Илян навярно не бяха сигурни кой на кого трябва да козирува. Адмирал Авакли остана прав на подиума при холодисплея.

– Милорд ревизор – започна биокибернетикът. – Генерал Хароче, господа. Господин началник Илян. – Той неуверено кимна на Саймън, – Не... Не очаквам да се изненадате от заключението на моя екип. Ние установихме, че повредата на невралния чип е била умишлено предизвикана.

Хароче дълбоко въздъхна и кимна.

– Тъкмо от това се боях. Надявах се да се окаже нещо по-просто.

Майлс също се беше надявал.

– „Просто“ – отвърна Авакли – е последната дума, която бих използвал в този случай.

– В такъв случай става въпрос за умишлен саботаж.

Адмиралът прехапа долната си устна.

– Това вече е във вашата област. Както казах, засега предпочитам да го наричам „умишлено предизвикана повреда“. Ще дам думата за обяснение на доктор Уедел – на високото чело на биокибернетика се появи едва забележима бръчка, – на когото в голяма степен дължим това откритие. Заповядайте, доктор Уедел.

По тази бръчка Майлс заключи, че Канаба продължава да се държи както обикновено, блестящо и отвратително. Ако някога изгубеше способностите си, той несъмнено щеше да се изненада колко омраза му е донесло поведението му. Ала Авакли беше прекалено честен учен, за да си припише чужди достойнства. Уедел се качи на подиума. Патрицианското му лице изглеждаше уморено, напрегнато и малко самодоволно.

– Ако искате да видите виновника – искам да кажа непосредствения виновник, – това е портретът му. – Той натисна няколко бутона и над проектора се появи яркозелено сложно петно, което бавно се завъртя във въздуха. – Цветът е компютърно подсилен, разбира се, позволих си малко артистична волност, и увеличението е няколко милиона пъти. Това, господа, е биоинженерен апоптотичен прокариот. Или поне така съм го реконструирал.

– Какво? – попита Майлс. – По-просто, моля.

Уедел му прати измъчена усмивка, несъмнено търсейки в ума си едносрични думи. Майлс съжали за последните си четири бири.

– Миниатюрно създание, което яде разни неща – обобща биологът.

– Не чак толкова опростено – сухо каза Майлс. Гласът му накара

бараярците около масата, които бяха наясно с властта на имперския ревизор, да потръпнат. Удел остана невъзмутим. „Никога не спори с педанти за терминология. Така само си губиш времето и дразниш педанта.“ – Прокариот. Ясно. Реконструиран.

– След малко ще стигна до това, милорд ревизор. Той едва ли може да се нарече форма на живот, тъй като е по-малък и по-прост от най-малката бактерия, но изпълнява две жизнени функции. Така да се каже, „яде“. По-точно, той произвежда протеолитен ензим, който разгражда протеиновата матрица, използвана за въпросния чип, както и за още някои подобни видове галактически нервни имплантанти. Просто я унищожава и нищо повече. След като погълне разградените хранителни вещества, той се възпроизвежда чрез елементарно делене. Броят на прокариотните нараства в геометрична прогресия до определен момент. След известен брой деления прокариотът е програмиран да се самоунищожи. Когато получихме чипа за анализ, почти всички вече го бяха направили и трябваше да си играя с откъслечни части от мозайката. Само още една седмица, и нямаше да има какво да изследваме.

Хароче потръпна.

– Специално за Илян ли е бил създаден този прокариот? – попита Майлс. – Или може би е продукт, произвеждан с търговска цел?

– Не мога да отговоря на първия ви въпрос. Но по молекулярната му структура съм в състояние да прочета голяма част от историята на неговото създаване. На първо място, съзателят му не е започнал от нищо. Това е вариант на съществуващ, патентован апоптотичен организъм, първоначално предназначен да унищожава нервна плака. Галактическият патентен код за това напълно законно медицинско приложение все още се четеше на някои молекулни фрагменти. Модифицираният прокариот обаче не носеше обозначение на лабораторията производител. Между другото, първият патент е отпреди десетина години, което ни дава някаква отпавна точка във времето.

– Това щеше да е следващият ми въпрос – каза Майлс. – Надявам се, че ще успеем още повече да стесним времевите граници.

– Разбира се. Но виждате колко много научихме дори само от кодовете и тяхното отсъствие. Оригиналният медицински прокариот е бил незаконно произведен за нова цел и хората, които са го модифицирали, очевидно не са искали да го узаконят за масово производство. Налице са всички признаци за еднократно производство по поръчка на един-единствен клиент.

– Дали случайно не е работа на Джаксън Хол? – попита Майлс. „Ти

би трябвало да знаеш.“

– Използваните методи определено подкрепят тази възможност. За съжаление, аз не съм лично запознат с тях.

Значи не идваше от лабораториите „Барапутра“, предишните работодатели на Канаба. Това вече щеше да е страхотна случайност. Но на Джаксън Хол имаше десетки други производители, които биха изпълнили такава поръчка.

– Колко е струвало производството на този прокарариот? Или по-скоро за колко е бил продаден?

– Ммм... – Уедел замислено се загледа в празното пространство. – Действителните лабораторни производствени разходи са малко под петдесет хиляди бетански долара. Кой знае колко са надули цената. Ако клиентите са поставили условие поръчката да се запази в тайна, може да са им поискали пет пъти по-голяма сума. Но най-вероятно цената просто е зависела от пазара.

В такъв случай не беше работа на самотен луд, освен ако не бе баснословно богат. Организация, навярно. Първите, за които си помисли Майлс, бяха комарските терористи. За съжаление, човек винаги първо се сещаше за тях.

– Възможно ли е да е сетаганданско изпълнение? – попита генерал Хароче.

– О, не, едва ли – отвърна Уедел. – Изобщо не е в техния стил. От генетична гледна точка. Сетаганданците се отличават със своето качество, оригиналност и... как да се изразя... елегантност. В сравнение с тяхната работа това е свършено надве-натри. Въпреки ефикасността му.

Илян сви устни, но не се обади.

– Самоунищожителният код – продължи Уедел – може просто да е останал от оригиналния вариант. Или... да цели заличаване на следите.

– Коя от двете възможности сте склонен да подкрепите?

– Има някои изменения в сравнение с оригиналния медицински прокарариот... най-малкото нарочно са го запазили. Мога да ви изложа фактите, милорд, но не мога да съдя за намеренията на непознати хора.

„Това е моя работа, да.“

– Така... кога са го дали на Илян? И как?

– Кога за пръв път се проявиха първите сериозни симптоми на срива?

– Преди четири седмици – отвърна Хароче. – По време на оперативка на всички отдели.

– Всъщност около една седмица по-рано – поправи го Майлс. –

Според мой източник.

Генералът го изгледа остро.

– Наистина.

Илян се размърда, сякаш понечи да прибави нещо, после се отказа.

– Хм. Прокариотът не се възпроизвежда много бързо. До голяма степен зависи от това каква доза е била вкарана в организма.

– Ясно. А как са го направили? повтори Майлс. – И изобщо как се съхранява и транспортира това нещо? Каква е трайността му? Изисква ли специални условия?

– Съхранява се на сухо в капсулиран вид, при стайна температура, макар че малко студ няма да му навреди. Трайност... Господи! Години. Макар че в случая очевидно става дума за по-малко от десетилетие. Активира се чрез овлажняване. Вкаран е в организма през лигавицата. Може да е бил вдишан като прах, инжектиран като разтвор или да е попаднал в открита рана. Достатъчна е и обикновена драскотина.

– Може ли да е погълнат?

– Стомашните киселини унищожават повечето прокариоти. Възможно е, но изисква по-голяма първоначална доза, за да проникне в кръвоносната система и да стигне до чипа.

– Така... Кога? Можете ли на базата на темповете на възпроизводство да пресметнете кога е станало това?

– Съвсем приблизително. Боя се, че това е само една от няколко променливи величини, милорд. Срокът може да варира от десет до една седмица преди появата на първите симптоми.

Майлс се обърна към Илян.

– Спомняш ли си нещо такова?

Шефът на ИмпСи безпомощно поклати глава.

– Има ли някаква вероятност... – попита Хароче – може ли... възможно ли е прокариотът да е попаднал в организма му случайно?

Удедел сви устни.

– Дали е възможно? Кой може да каже? А дали е вероятно? Тъкмо това е въпросът. – Очевидно се радваше, че той не е човекът, който трябва да даде отговора.

– Има ли сведения за други загадъчни случаи с подобни чипове на Бараяр? – попита Майлс. – И изобщо някой на Бараяр има ли такъв чип?

– Поне на мен не ми е известно – отвърна Хароче.

– Бих искал ИмпСи да направи проверка, моля.

– Да, милорд. – Хароче си записа.

– Невралните имплантанти на скоковите пилоти използват съвсем

различна система – обади се Авакли. – Слава Богу. – Той запремигва, навярно представил си хаоса, който можеше да предизвика някакъв масов пилотски мор.

– Този прокариот не се предава по обикновен начин – категорично ги увери Уедел.

– Мисля, че трябва да допуснем най-лошата възможност – каза Майлс.

– Наистина – въздъхна Хароче.

– Прилича ми на саботаж – продължи Майлс. „При това жесток, Господи, невероятно жесток.“ – Вече знаем какво и как. И донякъде, кога. Но кой и защо? – О, пак тези човешки мотиви. – Методът ни е известен. Мотивът остава неясен. Ти имаш прекалено много врагове, Саймън, и нито един от тях не е отделна личност. Поне така ми се струва. Нали не си... спал с нечия жена или дъщеря?

Илян мрачно се усмихна.

– Уви, не, Майлс.

– Така... трябва да е някой, който се е целил изобщо в ИмпСи. Политически мотиви? По дяволите, това пак е прекалено общо. Макар че извършителят очевидно е имал достатъчно пари и, хм, търпение – за колко време според вас е създаден този микроскопичен звяр, доктор Уедел?

– Лабораторно време, около два месеца. Освен ако не са платили за експресна услуга. Най-малко месец.

– Плюс пътуването... този заговор трябва да е започнал най-малко преди половин година, струва ми се.

Хароче се прокашля.

– Има вероятност да идва извън Бараяр. Искам да знам в коя лаборатория е произведен и кога. С ваше разрешение, милорд ревизор, незабавно ще наредя на галактическия отдел да задейства агентите си на Джаксън Хол. Без да изключваме другите възможни източници на биопродукт от такъв порядък – например Ескобар. В края на краищата Джаксън Хол няма пълен монопол върху тъмните сделки.

– Да, генерал Хароче – отвърна Майлс. Тези досадни проучвания бяха специалността на ИмпСи. Истинският имперски ревизор обикновено разполагаше със собствен екип, на който да възлага такива задачи. Щеше да се наложи лично да проверява докладите, за да е сигурен. Е, в крайна сметка пак щеше да се озове в подземията на ИмпСи. Навярно така му бе писано.

– И ще проуча всички пътувания на Илян през последните, да

речем, шестнайсет седмици – прибави Хароче.

– През повечето време бях тук в щаба – каза Саймън. – Два пъти съм пътувал извън града... струва ми се. И не съм напускал Бараяр.

– Не забравяй официалната вечеря при Грегор – напомни му Майлс. – И още няколко подобни случая.

– Да. – Генералът отново си записа. – Ще имаме нужда от списък на всички галактически посетители, с които се е срещал Илян.

– Има ли някакъв начин да стесним времевите рамки? – обърна се Майлс към учените.

Уедел разпери ръце, Авакли поклати глава и отговори:

– Не и с тези данни, милорд.

– Имате ли да прибавите още нещо? – попита генерал Хароче.

Те поклатиха глави.

– Всичко друго ще е в областта на хипотезите – отвърна адмиралът.

– Много странен инцидент – отбеляза Майлс. – Целта е била памет-та на Илян, а не животът му.

– Не съм сигурен, че можем напълно да изключим последната възможност, милорд – рече доктор Руибал. – Ако не бяхме извадили чипа, той спокойно можеше да умре от изтощение. Или при нещастен случай – докато съзнанието му беше помрачено.

Хароче въздъхна. Основателно, помисли си Майлс. Щом някой искаше да убие шефа на ИмпСн, генералът можеше да е следващият в списъка.

– Господа – каза Хароче, – всички свършихте изключителна работа. Ще впиша личната си похвала в секретните ви досиета. Веднага щом предадете окончателния си доклад, можете да се върнете към обичайните си задължения.

– Утре, най-вероятно – уточни Авакли.

– Може ли да си тръгна още сега? – попита Уедел. – Бедната ми лаборатория цяла седмица е в ръцете на моите асистенти. Страх ме е да си помисля какво ме очаква там.

Авакли погледна Майлс и му предаде топката – „Ти ми го натрапи, сам се оправяй с него.“

– Не виждам защо не – отвърна Майлс. – Но искам копие от доклада.

– Естествено, милорд ревизор – каза адмирал Авакли.

– И всичко друго, което откриете, генерал Хароче.

– Разбира се. – Генералът понечи да прибави още нещо, после протегна ръка към Майлс. – Милорд ревизор, вие свикахте това съвещание.

Майлс се усмихна и се изправи.

– Свободни сте, господа. Благодаря на всички ви.

В коридора Илян спря при Хароче и Майлс го изчака.

– Е, господине – въздъхна генералът, – трябва да отбележа, че ме изправихте пред много неприятна загадка.

Илян се ухили.

– Добре дошъл в отбора. Вчера казах на Майлс, че първата ми работа като шеф на ИмпСи беше да разследвам убийството на предшественика си. Триумф на традицията.

„Каза ми го следобед, Саймън.“

– Вие поне не бяхте убит – отвърна Хароче.

– А, да, забравих. – Усмивката на Илян помръкна. Той погледна заместника си и сниши глас, така че генералът трябваше да се наведе към него, за да го чуе. – Разкарай тия копелета от мен, Лукас.

– Ще направя всичко възможно, господине. – Въпреки цивилното облекло на Илян, Хароче му отдаде чест.

* * *

По обяд на следващия ден Майлс, вече в пълна униформа и с ревизорската си верига, допиваше кафето си на пейката в предния вестибюл и чакаше Мартин да докара колата на графа. Изведнъж отвън се разнесе шум от няколко автомобила, отваряне на покриви, гласове и стъпки. Той остави чашата си и се запъти към вратата, ала тя се отвори сама. О, разбира се. Графиня Воркосиган и нейният антураж очевидно бяха влезли в орбита сутринта, докато той бе спал.

Двама гвардейци в кафяво-сребристи униформи първи влязоха в преддверието и ѝ се поклониха преди да се обърнат и да отдадат чест на Майлс. Тя мина през тълпата от стражи, секретари, прислужници, сервитьори, шофьори и носачи като яхта, разцепваща водите на бурно море. Лейди Воркосиган беше висока червенокоса жена, облечена в кремава рокля. Думите „добре запазена“ не можеха да опишат красотата ѝ – в крайна сметка, тя бе бетанка на около шестдесет и пет години, едва достигнала средна възраст според стандартите на родната ѝ планета.

– Майлс, мили мой!

Той се поклонил над ръката ѝ в опит да прескочи майчинската прегръдка. Лейди Воркосиган разбра намека.

– Божичко, колко си официален за това време на деня.

– Тъкмо отивам на работа – поясни Майлс. – Повече или по-малко.

– Подробно ще ми разкажеш за това, разбира се... Ела.

Влязоха в съседната стая, преддверието на голямата библиотека, и майка му го измери с очи от глава до пети.

– Как си? – Усмивката ѝ не скриваше тревожните нотки в гласа ѝ.

От нейните уста този въпрос криеше потенциална опасност.

– Добре, благодаря – отвърна Майлс.

– Наистина ли? – тихо попита тя.

– Наистина.

– Изглеждаш... по-добре, отколкото очаквах. Не толкова ужасно като в някои от, хм, изключително кратките ти съобщения.

– Аз... имах няколко тежки дни веднага след... нали знаеш. Преживях го.

– С баща ти едва не се прибрахме у дома. На няколко пъти.

– Радвам се, че не дойдохте. Не че не се радвам да те видя – припряно прибави той.

– Хм. Вече си мислех, че нещата отиват натам.

– Може би все още щях да съм в същото състояние, ако не бяха някои събития – мрачно призна Майлс. – Предполагам, че си научила за Саймън.

– Да, но не всичко. Макар че Алис беше по-изчерпателна от вас с Грегор. Как е той?

– Добре е. В момента ни гостува. Снощи не спяхме много. Мисля, че... е по-добре той да ти разкаже. Доколкото може. Физически се е възстановил, но е малко... е, много по-мъглав от онзи Саймън, с когото си свикнала. Ще разбереш, когато поговориш с него.

– Ясно. – Майка му леко се намръщи. – Колкото може по-скоро. След час имам кратка среща с Алис. Изгарям от нетърпение да се запозная с Лайза.

– Успя ли да успокоиш родителите ѝ?

– О, Алис беше положила основите. Чувствата им са смесени, разбира се. Тоскана се вълнуват от перспективата да спечелят още по-голямо влияние – и за себе си, и за компанията си, и изобщо за Комар.

– Тук грешат, ако си мислят така. Грегор отлично съзнава необходимостта да изглежда безпристрастен, за да си позволи да прави открито прекалено много услуги на роднините на жена си.

– Аз внимателно им го обясних. Те са достатъчно разумни, за щастие. Радостта им е помрачена от искрено безпокойство за безопасността и личното щастие на дъщеря им, макар че също като всички други родители, нямат представа как да го осигурят. – Тя сухо му се усмихна.

Това за него ли се отнасяше? Несъмнено.

– Така... Как е татко? Как понесе... всичко това? – Майлс сви едното си рамо, за да загатне за новия си цивилен живот.

Майка му се прокашля.

– Със смесени чувства и смесени реакции. С две думи, имаш неговата подкрепа. Винаги.

– Знам го. Питам за друго. Беше ли много... разочарован?

Тя на свой ред сви рамене.

– Всички знаем с колко труд постигна всичко.

„Не иска да ми отговори, по дяволите.“

– Повече се безпокоеше какво ще правиш после – прибави лейди Воркосиган и прокара дългия си показалец по златната му верига. – Това е много находчиво от страна на Грегор, трябва да отбележа. Момчето е станало ужасно гъвкаво.

– Почакай Саймън да ти обясни какъв товар се очаква да нося с тая проклета верига.

В този момент в стаята надникна Мартин и когато видя графинята, на лицето му се изписа страхопочитание.

– Милорд? Хм, колата ви е готова и всичко...

Лейди Воркосиган разпери ръце.

– Щом трябва, върви. Ще отида при Саймън.

– Изглежда, че ще ми се наложи да раздвижа... предишната му служба. – Не му харесваше звученето на „предишната“. – Хароче адски се тутка с този проблем. Макар да не мога да обвинявам ИмпСи, че отказва да действа преди да получи достатъчно информация.

– Защо не? Правила са го, и то често.

– Дръж се прилично, госпожо майко. – Майлс се поклонил съвсем по ворски.

– Радвам се, че те заварих тук – извика след него тя.

– Къде другаде?

Лейди Воркосиган се поколеба, после кисело призна:

– Хванах се на бас с Арал, че ще предпочетеш дребния адмирал.

ГЛАВА 22

Майлс прекара остатъка от деня в ИмпСи и Хароче търпеливо понасяше нервното му присъствие. Щяха да минат седмици преди да получат резултат от галактическите проверки. Генералът съсредоточаваше вниманието си главно върху връзката с Джаксън Хол, накъдето сочеха единствените им веществени доказателства. Това напълно устройваше Майлс.

Той посочваше всеки пропуск на генерала и Хароче незабавно го поправяше. До края на следобед, изглежда, нямаше какво друго да направят по този въпрос, освен Майлс лично да отиде на Джаксън Хол, което бе хрумнало и на временния шеф на ИмпСи.

– Вие очевидно имате изключително голям опит с техните лаборатории – отбеляза Хароче.

Майлс неутрално изсумтя. Идеята неударжимо го привличаше. Дори си позволи да си представи как се завръща на планетата в новото си качество на имперски ревизор, с всички бараярски имперски бойни кораби.

– Не – мъгляво отвърна той. – Едва ли. – „Отговорът е тук, в ИмпСи. Просто ми се иска да знаех как точно да задам въпроса.“

Неспокоен и раздразнен, Майлс остави Джаксън Хол на тамошните агенти и се отправи на обиколка из сградата. Мислеше си, че познава щаба, но имаше много кътчета, които никога не бе виждал, цели отдели, за чието съществуване не подозираше. Е, сега определено щеше да получи ясна представа за всичко.

Той надникна в няколко офиса и ужасно притесни обитателите им, после реши да систематизира обиколката си. Щеше да инспектира всеки отдел отгоре надолу, без да изключва складовете и хранителната служба.

По дирите му оставаше смут и уплаха, тъй като всеки началник-отдел отчаяно търсеше в съзнанието си причина за появата на имперски ревизор точно при него. „Ха. Гризе ги съвестта, до последния“ – сухо си помисли Майлс. Неколцина си направиха труда да му обяснят бюджетните си разходи, както му се стори, прекалено подробно. Един от тях дори произнесе защитна реч за неотдашната си галактическа ваканция. Трябваше да признае, че е изключително забавно да гледа как тези иначе мълчаливи хора панически се разбърят. Той ги насочваше с

много точно преценени неутрални междуметия като „а“ и „хм“, но това не му помогна да формулира въпроса си.

Голяма част от отделите работеха през цялото 26.7-часово бараярско денонощие и Майлс можеше да продължи инспекцията си през нощта, но късно вечерта най-после реши да се откаже. Сградата на ИмпСи беше голяма. В момента имаше нужда от внимание, не от припряност.

* * *

Когато на другата сутрин се събуди, в замъка Воркосиган кипеше необичайна активност. Прислужниците отново подреждаха всичко: сваляха калъфите на мебелите, грижеха се за Илян и му се пречкаха из коридора с въпроси дали могат да направят нещо за него. Така и трябваше да е, но... въпреки това имаше стимул да отиде на работа рано. Докато още заемаше официален пост, Майлс реши да се яви на доклад при Грегор – в блестящия си ревизорски стил. Освен това императорът можете да има идея.

Ревизорският му стил бързо се превърна в обичайното му поведение, когато влезе в кабинета на Грегор и двамата останаха сами. Седнаха на удобните кресла, гледащи към градината и Майлс вдигна крака на ниската масичка.

– Нещо ново? – като се отпусна назад на стола си, попита императорът.

– Засега не. Какво ти каза Хароче?

Грегор му предаде поносимо пълно обобщение на среднощното съобщение, последвано от заповедите, излезли от офиса на генерала предния ден.

– Каза, че на съвещанието Илян бил ужасяващо мълчалив – прибави той. – Явно според него Илян е в много по-тежко състояние, отколкото показва външно.

– Ммм. Илян също смята така. Не съм сигурен, че състоянието му е чак толкова тежко. По-скоро още не е свикнал. Все едно да забравиш как да внимаваш. В момента мозъкът му... трябва да е почти непознат за него свят. Мисля, че по този въпрос лейди Алис може да ти даде попълни сведения от Хароче.

– А ти какво успя да свършиш?

Майлс сбърчи лице.

– Нищо. Докато започнат да пристигат галактическите доклади, мога само да чакам. Обикалях из щаба на ИмпСи, преструвах се на генерален инспектор. Опитвам се да се развличам с нещо.

– Ти си чакал само един ден.

– Не е заради чакането, а заради очакването.

– Сега по-доволен ли си от Хароче?

– Да. Той прави каквото може. И бързо се учи. Всъщност не съм доволен от положението. Изглежда ми странно лишено от всякакви опорни точки... няма улики, които да проследиш. Или поне още не съм ги открил.

Грегор съчувствено кимна.

– Истинското разследване едва започна.

– Да. – Майлс се поколеба. – Тази история се усложни много повече, отколкото предполагах. Сигурен ли си... че не искаш да назначиш истински ревизор? Верховис например.

– Верховис все още е на Комар. Ще мине поне седмица, докато го повикам. И ми трябва там.

– Или някой от другите.

– Какво е това, бягство ли? – Грегор го погледна с присвити очи. – Да те освободя ли искаш?

Майлс отвори уста, затвори я и накрая отвърна:

– Реших да ти дам възможност да промениш решението си.

– Разбирам. – Императорът прехапа устни. – Благодаря ви, лорд Воркосиган. Но не.

„Надявам се, че не допускаш ужасна грешка, Грегор.“ Ала не го каза гласно.

Най-после се появи кафето, което Грегор бе поръчал при пристигането на Майлс. Донесе го не майордомът, а самата лейди Алис Ворпатрил. След нея влезе Лайза Тоскана. Лицето на императора грейна.

– Готови ли сте за кратка почивка, господа? – попита лейди Алис, остави подноса и намръщено погледна ботушите на Майлс. Той побърза да свали краката си от масичката и се изправи.

– Да – каза Грегор и протегна ръка на Лайза, която я пое и седна до него. Майлс за миг му завидя.

– Всъщност вече свършихме, струва ми се – прибави той. – За днес.

„Докладвам, че няма какво да докладвам. Пфу.“ Лайза загрижено се усмихна.

– Грегор и лейди Алис ми разказаха за Илян. Такава личност! Името му е легенда на Комар. И все пак, когато най-после се запознах с него, той ми се стори съвсем обикновен човек.

– Едва ли – каза лейди Алис.

– Е, не точно обикновен, но оставя такава впечатление. Толкова

мълчалив. Не беше... какъвто очаквах.

„Не беше чудовище?“ Лайза бе учтива, Майлс трябваше да ѝ го признае.

– Истинските чудовища – отбеляза в отговор на мислите ѝ той – често наистина са съвсем обикновени хора. Само че с по-объркано съзнание. Илян беше един от най-малко обърканите хора, които познавам.

Лайза леко се изчерви. Отиваше ѝ. После се прокашля.

– Всъщност ние дойдохме по работа, лорд Воркосиган.

– Неофициално спокойно можете да ме наричате Майлс.

Тя погледна Грегор за одобрение. Императорът кимна.

– Майлс – продължи Лайза, – лейди Алис предложи следващата седмица да организираме прием с танци в резиденцията. Само за приятели. Поне веднъж да си починем от политика.

„Така ти се иска.“ Но лейди Алис утвърдително кимна. Ако не политически, приемът поне щеше да е социално пресметнат. Или може би беше награда за Лайза, която полагаше всички усилия да усвои ворските традиции?

– Ще дойдете ли, ло... Майлс, разбира се, ако задълженията ви позволят? Като наш общ приятел.

Той леко се поклони на бъдещата си императрица.

– Ако задълженията ми позволят, за мен ще е чест. – Най-вероятно щеше да разполага с достатъчно свободно време.

– И можете да доведете някого със себе си естествено – прибави Лайза и отново се обърна към Грегор. Двамата размениха една от онези влудяващо интимни усмивки. – Имате ли постоянна... – тя потърси подходящата бараярска дума – млада дама?

– В момента не.

– Хм. – Лайза замислено го погледна. Грегор, който все още я държеше за ръка, стисна дланта ѝ. Ако тя имаше по-малка сестра, Майлс щеше да знае точно как да разгълкува жеста. Любовта очевидно бе не само заразна, но и агресивно заразна.

– Нашите ворски дами не се оказаха по вкуса на Майлс – неодобрително вметна леля му Алис. Мили Боже, нима щеше да се откаже от опитите си да промени ергенското положение на Иван и да се прехвърли на него?

Лайза, изглежда, се мъчеше да разбере дали лейди Алис е имала предвид, че Майлс предпочита момчета, без да прояви нетактичност като попита. Или поне докато не останеше насаме с наставничката си.

– Не става въпрос за вкус – побърза да изясни недоразумението

Майлс. – Просто още не ми е излязъл късметът. Досегашните ми служебни пътувания не благоприятстваха трайни връзки. – „Поне у дома.“
– След като вече съм за постоянно във Ворбар Султана, кой знае. Хм... може би ще покая Делия Куделка.

Лайза радостно се усмихна.

– С удоволствие ще я видя отново.

Алис наля кафе. Лайза внимателно я наблюдаваше. Не си водеше записки, но Майлс се обзалагаше, че няма да забрави нищо. Алис насочи разговора към по-леки теми и след като изпиха кафето си, се изправи. Навярно с Лайза щяха да се оттеглят в дамската тоалетна, за да направят дисекция на Майлс? „Не бъди нервен, момче.“ Под напътствията на Алис Лайза, изглежда, осъществяваше бързи контакти с ворското женско общество и за разлика от Хароче, не подценяваше значението му за своето бъдеще.

– Лейди Алис – замислено каза Грегор. – Ако смятате, че Саймън е в състояние, защо не го доведете на обяда с вас и лейди Воркосиган? Липсва ми като събеседник. – Той срещна погледа на Майлс и кисело се усмихна.

– Мислех, че разговорите ви със Саймън са се изразявали главно в доклади.

– Много е интересно да откриеш какво са изместили тези доклади през годините – отбеляза лейди Алис. – Естествено, Грегор. Мисля, че ще е добре за него. – Тя изведе Лайза и Майлс скоро ги последва.

* * *

Майлс се върна в щаба на ИмпСи и продължи обиколката си. Накрая стигна до склада. За последен път бе идвал тук преди две години, когато беше донесъл на Бараяр някои интересни неща от поредната си операция. На една от задните лавици бе открил ръждясал метален арбалет и няколко празни флакона от солтоксинов газ. Това бяха последните материални останки – освен самия него – от опита за отравяне на новия императорски регент лорд Арал Воркосиган и неговата бременна съпруга. „Алфа и омега, момче, началото и краят.“

Джурният сержант в някогашното помещение за регистриране на затворници до единствения вход на склада бе младеж с вид на манастирски библиотекар. При влизането на Майлс той скочи от комуникационния си пулт и застана мирно, очевидно неуверен дали да се поклони, или да козирува. Накрая просто наведе глава.

– Милорд ревизор. С какво мога да ви помогна?

– Седнете, успокойте се и ме въведете в обстановката. Искам да видя всичко.

– Разбира се, милорд ревизор. – Сержантът седна, докато опитният в процедурите Майлс се приближи до бюрото, притисна длан към скенера и се повдигна на пръсти, за да сканира ретината си. Младежът признателно му се усмихна – бе го облекчил от необходимостта да вземе решение дали един имперски ревизор стои над обичайните мерки за сигурност и ако не, как, по дяволите, да го принуди да изпълни изискванията.

Облекчението му не продължи дълго, тъй като на комуникационния пулт запремигва червена светлина.

– Милорд? Но заповед на генерал Хароче вие сте в списъка на хората без право на достъп.

– Какво? – Майлс заобиколи бюрото и погледна над рамото му. – А, проверете датата. Това е... отпреди няколко седмици. Ако ви безпокои, обадете се в офиса на Хароче и поискайте да го променят. Ще почакам.

Сержантът нервно се подчини. Докато той обясняваше на секретаря на Хароче, който се извини веднага щом разбра за какво се отнася, Майлс гледаше холопроекцията над видеоплочата. Изброяваха се всички дати на посещенията му в склада и кодовете на вещите, които беше носил. Тук бе обезвредената веганска самонасочваща се бомба, да. И онези странни сетагандански генетични образци, които се проучваха под ръководството на доктор Уедел, навярно. И... какво беше това, по дяволите?...

Майлс се наведе напред.

– Извинете. Тук пише, че съм идвал в склада преди дванайсет седмици. – Всъщност това бе датата на завръщането му от последната операция на „Дендари“; фаталният ден, в който Илян отсъстваше от града. Отбелязаният час беше... точно след напускането му на офиса на Илян или по-скоро по време на пътя до замъка Воркосиган. Очите му се разшириха и той стисна зъби. – Много... интересно – изсъска Майлс.

– Да, милорд?

– Вие ли бяхте дежурен в този ден?

– Не си спомням, милорд. Ще трябва да проверя графика. Хм... защо питате, милорд?

– Защото тогава не съм идвал тук. От две години изобщо не съм слизал в склада.

– Името ви фигурира в списъка, милорд.

– Виждам – оголи зъби в усмивка Майлс.

Беше открил онова, което търсеше от три дни. „Това или е разковничето, или е капан. Но кое от двете?“ Дали някой се опитваше да го накара да открие? И трябваше ли да го открие още сега? Кой пророк можеше да предвиди идването му тук? „Остави предположенията, момче. Просто продължавай. Внимателно.“

– Отворете безопасен канал до оперативния отдел – нареди на той сержанта. – Трябва ми капитан Ворпатрил. Незабавно.

* * *

Иван бързо пристигна от сградата на оперативния отдел в другия край на града. Този ден случайно не се беше измъкнал по-рано от работа. Седнал на ръба на бюрото в склада, Майлс мрачно му се усмихна. Братовчед му освободи придружителя си.

– Да, да, виждам, не съм се изгубил. Вече можете да си вървите. Благодаря.

Дежурният сержант и неговият началник, лейтенант, стояха пред лорд ревизора. Лейтенантът бе позеленял и трепереше.

Иван погледна Майлс и повдигна вежди.

– Е, лорд ревизор братовчедо, нещо забавно ли си открил?

– Весел ли ти изглеждам?

– По-скоро обезумял.

– Това е невероятно, Иване, абсолютно невероятно. Вътрешната система за сигурност на ИмПСи ме лъже.

– Странно – предпазливо отвърна братовчед му. – И какво казва?

– Че съм идвал тук в склада в деня на завръщането си от последната операция. Нещо повече, напускането ми на изхода е регистрирано час и половина по-късно от действителното. Системата в замъка Воркосиган обаче все още показва реалното време на пристигането ми – точно колкото да стигна дотам с кола. Само че аз се прибрах пеш. И отгоре на всичко се оказа, че касетата на вътрешния видеомонитор в склада от онзи ден... Познай какво!

Иван погледна очевидно измъчения лейтенант.

– Изчезнала ли е?

– Улучи.

Братовчед му събърчи лице.

– Защо?

– Защо, наистина. Точно на този въпрос искам да си отговоря. Предполагам, че няма абсолютно никаква връзка със случая с Илян. Искаш ли се хванем на бас?

– Не. – Иван мрачно го погледна. – Това означава ли, че трябва да отменя плановете си за вечерта?

– Да, аз също. Обади се на майка ми и ѝ предай моите извинения, но тази вечер няма да се прибера вкъщи. После ела да седнеш тук. – Той махна с ръка към стола на сержанта. – Затварям този склад за всякакви посещения. Не пускай никого вътре, Иване, абсолютно никого, без ревизорската ми заповед. Вие двамата – Майлс посочи дежурния и неговия командир, които потръпнаха – сте мои свидетели, че днес не съм влизал на територията на склада. – Той се обърна към лейтенанта. – Какви са процедурите ви на инвентиране?

Офицерът мъчително преглътна.

– Данните в комуникационния пулт постоянно се актуализират, разбира се, милорд ревизор. Веднъж месечно разпечатваме списъците. Това отнема една седмица.

– Кога свършихте последните?

– Преди две седмици.

– Нещр да е липсвало?

– Не, милорд.

– Нещо да е липсвало през последните три месеца?

– Не.

– През последната година?

– Не!

– Едни и същи хора ли винаги подготвят инвентарните списъци?

– Въртят се. Тази задача... не е много приятна.

– Убеден съм. – Майлс погледна братовчед си. – Иване, докато си седиш тук, свържи се с оперативния отдел и поискай четирима души с най-голям достъп до секретни материали, които никога не са работили в или с ИмПСи.

– О, Господи! – изпъшка Иван. – Нали няма да ме накараш да проверявам проклетите инвентарни списъци?

– Да. Поради очевидни причини не мога да го направя лично. Някой е поставил знак за тревога и е написал до него моето име. Ако е искал да привлече вниманието ми, определено го е постигнал.

– И биологичните материали ли? В хладилната камера? – Иван потръпна.

– Всичко.

– Какво да търся?

– Ако знаех, нямаше да те карам да проверяваш, нали?

– Ами ако вместо липса открием нещо повече? Ами ако не си

открил улика, а фитил на бомба? – Иван нервно стисна пръсти.

– Тогава се надявам, че ще го изгасиш. – Майлс даде знак на двамата мъже от ИмпСи да го последват. – Елате с мен, господа. Отиваме при генерал Хароче.

Хароче също застана нащрек в мига, в който видя лицето му. Той автоматично затвори вратата, изключи комуникационния си пулт и попита:

– Какво открихте, милорд?

– Около двацет и пет минути редактирана история. Някой е проникнал в комуникационните ви пултове.

Докато Майлс му обясняваше за поправките в списъците, на лицето на Хароче се изписа измъчено изражение. И още повече помрачня, когато научи за изчезналата касета.

– Можете ли да докажете къде сте били? – накрая попита той. – Да докажете, че сте се прибрали вкъщи пеш?

Майлс сви рамене.

– Навярно. На улицата се разминах с достатъчно хора, а външният ми вид, хм, лесно се запомня. Градската стража постоянно търси свидетели на различни криминални престъпления. Може би ще трябва да им наредя да се заемат и с този случай, ако се наложи. Но като имперски ревизор, моята дума не подлежи на съмнение. – „Все още.“

– Хм, да.

Майлс погледна сержанта и лейтенанта от склада.

– Господа, бихте ли излезли във външния офис, моля? Не се отдалечавайте и не разговаряйте с никого.

Двамата с Хароче изчакаха да останат сами и Майлс продължи:

– В момента е сигурно, че имате пробив във вътрешната система за сигурност. Мога да постъпя по два начина. Първият е изцяло да затворя ИмпСи и да повикам външни експерти. Този метод обаче има някои очевидни недостатъци.

Хароче изпъшка.

– Меко казино, милорд.

– Да. Прекъсването на работата на ИмпСи за цяла седмица или дори повече, докато хора, незапознати с вашата система, се опитват да я проучат и да я проверят, е истинска катастрофа. По извършването на вътрешна проверка с помощта на вътрешен персонал също има, хм, слаби страни. Някакви идеи?

Хароче разтри челото си.

– Разбирам какво искате да кажете. Да речем... да речем, че

съберем специална група за проверката. Поне трима, които трябва да работят винаги заедно. За да се наблюдават взаимно. Мога да допусна един предател, но трима, от случайно избрани хора... те могат да изключват системата на части, почти без да прекъсват служебните функции на ИмпСи. Ако искате, ще ви дам списък на квалифицирания персонал и вие лично ще ги изберете.

– Да... – замислено рече Майлс. – Така ще стане. Добре. Действайте.

Хароче облекчено въздъхна.

– Благодаря ви за разбирането, мнлорд.

– Аз съм разбран човек.

Генералът сви устни, но не възрази.

– Става все по-отвратително. Мразя вътрешните разследвания. Даже да спечелиш, пак губиш. Но... признавам, че не разбирам тази история със склада. Имате ли някакви предположения?

Майлс поклати глава.

– Прилича на нещо инсценирано. Но сцената е абсолютно празна. Всичко изглежда... обърнато наопаки. Искам да кажа, обикновено се започва с престъплението и се стига до заподозрените. Аз трябва да започна със заподозрените и да стигна до престъплението.

– Да, но... кой глупак би се опитал да инсценира нещо на имперски ревизор? Пълно безумие!

Майлс се намръщи и закрачи напред-назад пред бюрото на Хароче. Колко пъти бе крачил така пред Илян, докато двамата разработваха плановете на операциите му?

– Зависи от... Искам системните ви специалисти особено да внимават за следното. Зависи откога е тая история с комуникационния пулт в склада. Това е скрита мина, която е трябвало да избухне само ако някой я настъпи. Кога са били направени промените? Искам да кажа, може да се е случило по всяко време от пристигането ми на Бараяр. Но ако е станало преди повече от няколко седмици, някой може да не е подозирал, че инкриминира имперски ревизор. Не виждам как биха могли да предвидят назначаването ми, след като самият аз не знаех предварително. Тогавя бях просто уволнен младши офицер, напуснал ИмпСи при подозрителни обстоятелства. Тъмен син на прочут баща, при това полумутант. Аз съм лесна мишена. Не обичам да съм мишена. Направо съм алергичен към това.

Хароче учудено поклати глава.

– Объркват ме, лорд Воркосиган. Струва ми се, започвам да

разбирам защо Илян винаги...

– Какво? – след дълго мълчание попита Майлс.

На мрачното лице на Хароче се появи крива усмивка.

– Винаги, когато излизаше от разговор с вас, ругаеше под нос. И после отново незабавно ви прашаше на възможно най-шантавата операция.

Майлс иронично му отдаде чест.

– Благодаря ви, господин генерал.

ГЛАВА 23

Иван го откри два часа преди разсъмване, не съвсем случайно.

Намираще се на петата пътека във второто помещение, което претърсваше, Оръжия IV. Беше оставил Биологическите материали, Отровите и Хладилната камера за накрая с надеждата, че може да не се наложи да стигне до тях. На негово място Майлс щеше да започне с най-неприятните стаи. Трябваше да признае, че Иван не е такъв глупак, за какъвто се представяше.

Братовчед му излезе в преддверието. През последните няколко часа Майлс проверяваше инвентарните списъци на комуникационния пулт, откакто бе избрал тримата системни специалисти на Хароче и ги беше пратил да работят на горния етаж.

– Аз съм в Оръжия, нали така? – попита Иван като размаха разпечатката с инвентарния списък.

Майлс откъсна вниманието си от химическото описание на номер деветстотин и девет в Отрови: змийска отрова, полианска, три грама.

– Щом така казваш.

– Точно така. Тогава какво прави оная кутийка с надпис „комарски вирус“ на пета пътека, девета лавица, отделение двайсет и седмо? Какво е това, по дяволите, и не трябва ли да е в Биологически материали? Дали някой го е объркал? Няма да отворя проклетата кутия, докато не откриеш какво има вътре. Може да се покрия със зелени гъбички или да се подуя като ония нещастни копелета със сергияргката червеева чума.

– Това беше най-отвратителната болест в съвременната история – съгласи се Майлс. – Но поне не беше смъртоносна. Чакай да проверя. В списъка за Оръжия ли е?

– О, да, точно там.

– Значи трябва да е оръжие. Може би. – Майлс отбеляза мястото, до което бе стигнал, и отвори друг списък. – „Комарският вирус“ носеше кодово обозначение за пълна секретност. Щабът на ИмпСи гъмжеше от хора с достъп до толкова секретни материали. Той се усмихна и отвори файла с ревизорския си печат.

Още не беше прочел първите три реда, когато започна тихо да се смее. Искаше му се да изругае, но не можеше да се сети за достатъчно силна обида.

– Какво има? – изсумтя Иван и проточи шия, за да надникне над

рамото му.

– Това не е вирус, Иване. Доктор Уедел трябва да изнесе лекция на момчетата, които са го класифицирали. Това е биоинженерен апоптотичен прокариот. Прокариотът, Иване, прокариотът. Той не представлява опасност за теб, освен ако не си си имплантирал неврочип, за който да не знам. Ето откъде идва... или по-скоро, ето къде се е озовал накрая. – Майлс продължи да чете.

Кутията близо пет години бе събирала прах в двадесет и седмо отделение, на девета лавица, от деня, в който я беше донесъл офицер от комарския отдел. Агентите на имперското контраразузнаване бяха открили прокариота във Ворбар Султана при арест на терористи, свързани с... покойния Сер Гален, убит на Земята в опит да изпълни последния си сложен, драматичен и безуспешен заговор за унищожаване на Бараярската империя и освобождаване на Комар. Когато Сер Гален беше създал Марк.

– По дяволите – изсумтя Иван. – Да не би проклетият ти клонинг да има нещо общо с това?

– Брат – поправи го Майлс. Същите опасения измъчваха и самия него. – Не виждам как. Той е на Бета от около половин година. Баба ми може да потвърди.

– Щом искаш потвърждение – отвърна братовчед му, – трябва да си мислиш същото като мен. Дали пак не се е престорил на теб?

– Не и без да се подложи на пълна диета.

Иван се ухили.

– Със съответните лекарства може да се направи.

– Едва ли. Гарантирам ти, Марк никога повече няма се опита да играе моята роля. Така или иначе, ще наредя официално да проверят къде е, просто за да не допусна всички да се втурнат в тая посока и да стигнат до задънена улица. Офисът на ИмПСи в нашето посолство на Бета постоянно го държи под око, защото Марк е... такъв, какъвто е.

Майлс продължи да чете. Връзката с Джаксън Хол също беше съвсем ясна. Прокариотът наистина бе направен по поръчка на комарските терористи и първоначалната му цел отново беше Илян – хаосът в ИмПСи трябваше да съвпадне с убийството на тогавашния премиер-министър граф Арал Воркосиган. При разследването агентите бяха стигнали до производителя и бяха открили прехвърлената сума в банковата сметка на биохимическата лаборатория. Новото, току-що започнато разследване рано или късно трябваше да установи същите данни: по-късно, ако се наложеше изцяло да повторят всичките си действия, или по-рано, ако

организацията се излекуваше от колективната си амнезия и забележеше информацията в собствения си архив. От три до осем седмици, пресметна Майлс.

– Това обяснява... поне инсценировката – измърмори той.

Иван повдигна вежди.

– Как?

– Аз се натъкнах на това откритие в обратния ред. Искали са мнимото ми идване тук да бъде открито, да, неизбежно, но не е трябвало да бъде открито първо. Тези данни... – Майлс махна с ръка към екрана – е трябвало да привлекат вниманието към склада. Вместо да започнат с регистрите и после да проверят инвентара, следователите щяха да започнат с двайсет и седмо отделение и после да видят кой е идвал тук. И тогава щяха да попаднат на мен, току-що уволнен офицер, който няма работа в склада. Така инсценировката щеше да е много по-убедителна.

Той замълча за миг и подреди мислите си. После се обади в Криминологията на ИмпСи и повика старшия дежурен офицер. След това набра домашния номер на доктор Вон Уедел.

Включи се автоматичен секретар, който му каза да остави съобщение. Уедел, изглежда, не искаше да нарушават спокойния му сън. Майлс отново опита, със същия резултат. После изчака цели три секунди, за да възвърне самообладание, обади се на имперската гвардия и нареди на дежурния офицер да прати двама от най-едрите униформени сержанти в жилището на биолога със заповед на всяка цена да го събудят и незабавно да го доведат в щаба на ИмпСи.

И все пак мина цяла вечност – навън сигурно вече почти се разсъмваше, – докато най-после събере цялата група в Оръжия IV. Уедел все още мърмореше под нос, че са го събудили толкова грубо посред нощ. Стига благоразумно да не повишаваше глас, Майлс предпочиташе да не му обръща внимание. Двамата с Иван не бяха мигнали цяла нощ.

Криминологът пръв получи думата, за да даде заключения за външния вид на малкия запечатан биоконтейнер.

– Местен е няколко пъти – каза той. – Има отпечатаци от пръсти, не съвсем отскоро... – Офицерът надлежно ги записа с лазерен скенер, за да ги сравни с отпечатаците на персонала от склада, а после и с останалата част от населението на Империята, ако се наложеше. – Сигналната система изобщо не се е активирала при изнасянето на контейнера от склада. Няма косми и нишки. Едва ли ще открием много прах, като се имат предвид въздушните филтри в помещението. Повече нищо не мога да кажа. Ваш ред е, господа.

Той отстъпи назад. Иван се приближи, свали кутията от лавицата и я постави на осветената маса, донесена специално за целта. Контейнерът бе затворен с елементарен цифров шифър. Иван го откри в инвентарния си списък, набра го и повдигна капака.

– Такааа – провлачи той, когато надникна вътре и после отново направи справка със списъка си. Изолираната с гел кутия беше разделена на шест части. Три от тях бяха пълни с кафяви капсули, достатъчно малки, за да бъдат глътнати от дете. Останалите бяха празни. – Шест запечатани капсули, поне така пише тук, едната извадена за проучване преди пет години и отбелязана като унищожена. Трябва да са останали пет – само че тук са три. – Иван даде знак и криминологът отново се наведе над контейнера, за да провери ключалката отвътре.

„Всичко е ясно!“ – мислено извика Майлс. Извадената преди пет години капсула щеше да усложни нещата, но лабораторните записи навярно щяха да им помогнат.

– Искате да кажете, че цяла седмица съм си блъскал главата да възстановя оная гадост, докато тук е имало непокътнати образци, така ли? – изпъшка Уедел.

– Да – усмихна се Майлс. – Надявам се, че обичате иронията.

– Не и в този час.

Криминологът вдигна глава.

– Ключалката не е разбивана.

– Добре – отвърна Майлс. – Контейнерът отива в Криминологията за пълно проучване. Иване, не се отделяй от него нито за миг. Уедел, вземете един от образците за молекулярен анализ – искам да потвърдите, че наистина е същата гадост, която извадихте от чипа на Илян. Няма да напускате сградата – можете да получите същата лаборатория в клиниката и всичко каквото ви трябва, но никой – никой – освен вас да не докосва образца. Ще докладвате единствено на мен. Последните две капсули ще бъдат поставени в нов контейнер на лавицата, заключен с моя ревизорски печат. Надявам се, че този път нищо няма да излезне. – „Макар да ми се струва, че в джоба ми ще е на по-сигурно място.“

* * *

Хароче, гадината, се бе прибрал да спи един час след полунощ. Докато го чакаше да дойде, Майлс закуси в кафенето на ИмпСи. Това беше грешка, разбра той, когато установи, че клюма над чашата с кафе. Не можеше обаче да си позволи почивка.

Когато генералът се появи, Майлс се прозяваше. И Хароче се

прозяваше.

– Е, лорд Воркосиган, някакъв напредък?

– О, да. – Майлс бързо го информира за събитията от последните часове. Когато свърши, Хароче вече бе съвсем буден.

– По дяволите! – въздъхна временният шеф на ИмпСи. – По дяволите. С това отпада и последната надежда да не е вътрешна работа.

– Боя се, че е така.

– Така че имаме нов списък. Колко души може да са знаели за капсулите?

– Като начало, инвентаризиращите групи в склада през последните пет години.

– И агентите, които са ги открили и донесли – прибави Хароче.

– И всеки, който е работил тук по онова време и може да е бил приятел с тези агенти. – Майлс започна да брои. Чудеше се дали ще му стигнат пръстите. – Контейнерът е затворен с печата на шефа на комарския отдел, предшественика на Алегро. По онова време самият Алегро все още е работил на Комар като началник на местното бюро. Проверих. Освен това... всички комарци от онези революционни групи, които не са били арестувани или които са били осъдени и неотдавна са били освободени. Хората, с които те са приказвали в затвора... Този списък също не е зле да се провери, макар че, както казвате... проникването в комуникационния пулт ме навежда на мисълта, че и това е вътрешна работа.

Хароче си записа.

– Ясно. Боя се, че списъкът не е кратък.

– Не. Въпреки че е много по-кратък от жителите на трите планети, с които започнахме. – Майлс се поколеба, после неохотно прибави: – Нямам представа дали брат ми лорд Марк – моят клонинг – е знаел за това нещо. Налага се да проверим.

– Смятате ли, че...

– Физически не е възможно – увери го Майлс. – Марк е прекарал последните шест месеца на колонията Бета. От началото на семестъра всеки ден е ходил на лекции. – „Надявам се.“ – Алибито му подлежи на доказване.

– Хм – скептично изсумтя Хароче.

– Спомняте ли си нещо за този период?

– Тогава все още бях заместник-началник на вътрешния отдел. Точно преди последното ми повишение. Спомням си напрежението около комарците във Ворбар Султана. Случаят, с който се занимаваше нашият

отдел, беше свързан с антиправителствена група в областта на Ворсмит, заподозряна в опит за внос на забранено оръжие.

– Е, надявам се, че вашите момчета ще помогнат да проучим този въпрос. Извършителят трябва да е имал достъп до вътрешните системи на ИмпСи, освен интелигентност и кураж. Краткият списък ще обхване хората, които са и в двата списъка.

– Защо смятате, че е бил само един човек? – попита Хароче.

– А, да. Благодаря ви. – Генералът, напомни си Майлс, имаше опит в тези неща.

– Не че не предпочитам да е така – призна Хароче. – Вместо да си имаме работа със заговор.

– Ммм. Сам човек или група, мотивът става... сложен. Защо мен? Защо са ме избрали за изкупителна жертва? Дали се касае за лична омраза, или е било случайно – може би просто защото съм единственият офицер от ИмпСи, уволнен точно в подходящия момент?

– Ако позволите да отбележа, милорд, в тези случаи мотивите са доста несигурно нещо. Прекалено са ефимерни. Винаги съм се придържал към фактите. По-късно можеш да развиеш теориите си за мотивите – над победната чаша бира. Когато знаеш кой, ще разбереш и защо. Признавам, че това е чисто философско предпочитание.

„Когато знам защо, ще разбера и кой.“

– Вярно е, може да няма нищо лично. Веднага щом престъплението беше открито... веднага щом установихме, че е престъпление, убиецът... всъщност не мога да го нарека убиец, струва ми се.

Хароче тъжно се усмихна.

– Липсва ни труп.

Въпреки обърканите си спомени, Илян не приличаше на зомби. Ала Майлс си спомни измъчения му дрезгав глас, който умоляваше за бърза смърт...

– Убиецът – продължи той – непременно е трябвало да открие изкупителна жертва. Защото това не е случай, който може да се прати в архива, без да е решен. Знаел е, че ИмпСи няма да се успокои, докато не го разнищи.

– Адски сте прав – изръмжа Хароче.

– Откриването на оная гадост долу е било подготвено внимателно, защото е било неизбежно.

– Три дни – кисело се усмихна Хароче. – Вие претърсихте цялата ИмпСи само за три дни.

– Не цялата, само щаба. И по-скоро бяха четири дни. И все пак...

някой трябва да се измъчва в очакване. Надявам се. Ако е искал да подложи крак на бившия лейтенант Воркосиган и вместо това се е сблъскал с имперския ревизор Воркосиган... все едно да хвърлиш въдица за пъстърва и да хванеш акула. В края на краищата, може да съм слязъл долу точно навреме. Ако е очаквал да има още няколко седмици преднина, нашият убиец спокойно може да е възнамерявал да скрие следите от инсценировката в склада и да опита нещо друго. Господи, какво ли не бих дал, за да науча.

„Кой от работещите тук ме мрази?“ Можеше ли лейтенант Ворберг да е открил кой всъщност е адмирал Нейсмит?... Ворберг едва ли имаше толкова извратено съзнание, че да унищожи Илян, за да си отмъсти на Майлс. „Аз определено не съм бил основната мишена.“ Алтернативата беше прекалено ужасна.

– И все пак сте постигнали изключителен напредък, лорд Воркосиган – каза Хароче. – Аз съм решавал случаи, започвали с далеч по-малко данни, отколкото открихте вие. Добра работа.

Майлс се опита да не се възгордява от похвалата на генерала, но въпреки това усети, че се изчервява. Хароче бе невероятно съдържан човек и отмерените му думи очевидно означаваха много. Определено нямаше да е проява на нелоялност към Илян да се надява, че наследникът му може достойно да го замести.

– Жалко, че повечето служители в щаба на ИмПСи са имунизирани против разпит с опиат – въздъхна Хароче.

– Струва ми се, че е рано да вземаме отпечатъците на хората – замислено отвърна Майлс. – Колкото и да е примамлива тази идея. Предлагам... просто да изчакаме доклада на системните ви специалисти. – Той се прозя. – Мисля, че в това време спокойно бих могъл да се прибера вкъщи и да поспя. Обадете ми се веднага щом стигнат до някакви заключения.

– Да, милорд ревизор.

– А, по дяволите, бихте ли ме наричали просто Майлс? Всички ми казват така. Тая ревизорска история е забавна само през първите двадесет минути, след това е просто работа. – Не беше съвсем вярно, но...

* * *

Когато колата спря пред портала на замъка Воркосиган, слънцето вече се беше издигнало високо. Майлс с наслада предвкушаваше мекото си легло, но първо изпълнително потърси госпожа майка си, за да я поздрави. Или за да й пожелае лека нощ.

Противоречивите упътвания на прислужниците накрая го отведоха в една от дневните в източното крило, огряна от необичайно приятна за този ранен зимен ден утринна светлина. Графинята пиеше кафе и прелистваше стар, подвързан с кожа том, в който на Майлс му се стори, че разпознава една от историческите книги на лейди Ворпатрил. „По-добре тя, отколкото аз.“

– Здравей, мили – отвърна на поздрава майка му и залепи на челото му майчинска целувка. Майлс използва момента и отпи глътка от нейното кафе. – Някакъв напредък в разследването?

– Да. Всъщност първият пробив. – Той реши да не помрачава утрото й като й обяснява как са се опитали да го инкриминират.

– О, не бях сигурна на какво се дължи разсеяният ти вид – на успех или недоспиване.

– И на двете. Отивам да си легна, но първо искам да поговоря с Илян. Дали е станал, знаеш ли?

– Да, струва ми се. Пим току-що му занесе закуската.

– Закуска в леглото почти преди обяд. Какъв живот!

– Мисля, че си го е заслужил, нали?

– По възможно най-трудния начин. – Майлс изпи още една глътка кафе и се изправи.

– А, първо почукай – посъветва го тя.

– Защо?

– Илян закусва с лейди Алис.

Това обясняваше присъствието на книгата. Майлс се зачуди какъв ли момент от ворската история чете бедният Саймън.

Той почука на вратата на втората стая за гости. Не получи отговор и отново опита. Изглежда, че Пим не бе останал да сервира закуската, защото вместо да му отвори икономът, накрая отвътре се разнесе гласът на Илян.

– Кой е?

– Майлс. Трябва да поговорим.

– Един момент.

Моментът продължи три-четири минути и Майлс почука за трети път.

– Хайде, Саймън, отвори ми.

– Не бъди толкова нетърпелив, Майлс – укори го леля му. – Малко е грубо от твоя страна.

Той стисна зъби и продължи да търка килима пред стаята, като си играеше с ревизорската верига. Отвътре се чуваше тътрене на крака,

звън и тих смях. Накрая към вратата се приближиха леките стъпки на лейди Алис.

– Добро утро, леля Алис – сухо поздрави Майлс.

– Добро утро, Майлс – много по-бодро, отколкото очакваше той, отвърна леля му. Подносът от закуската беше оставен на малката масичка до прозореца, който гледаше към задната градина. Уви, бяха останали само трохи. Лейди Алис бе облечена странно официално за това време на деня, помисли си Майлс, в рокля, по-подходяща за вечеря, отколкото за закуска, и очевидно експериментираше с прическата си. Косата ѝ се спускаше на лъскави черни и сребристи вълни по гърба ѝ.

Илян се появи откъм банята, като навличаше куртката си.

– Добро утро, Майлс. – Усмивката му изчезна, когато забележа смачкания му вид. – Какво става?

– Снощи открих някои много интересни неща в щаба на ИмпСи.

– Някакъв напредък?

– Две стъпки напред, три настрани. Хм... – Майлс се намръщи на леля си, като се чудеше как любезно да я накара да напусне стаята. Тя отказа да приеме намека, настани се на малкия диван до масата и заинтригувано го погледна. Илян седна до нея. Майлс малодушно реши да го остави той да свърши мръсната работа. – Всичко това е строго секретно.

Той изчака няколко секунди. Двамата продължаваха да го гледат.

– Смяташ ли, че е подходящо за ушите на лейди Алис? – накрая прибани Майлс. Неправилен избор на думи. Илян просто отвърна:

– Определено. Изпълно камъчето, Майлс, не ни дръж в напрежение.

Е, щом Саймън смяташе, че е редно... Майлс си пое дъх и на бързи обороти разказа за разследването си в ИмпСи. Те не го прекъсваха, макар че когато стигна до откриването на тяхната игла в колата сено на Оръжия IV, лейди Алис измърмори:

– Браво на Иван.

Бодрот настроение на Илян окончателно се стопи. Лейди Алис загрижено наблюдаваше лицето му и го хвана за ръката. В отговор той стисна нейната.

– Сега искам да ми кажеш – накрая рече Майлс – дали си спомняш нещо, каквото и да е, за времето около получаването на капсулите.

Илян разтри челото си.

– Ами... като че ли нищо. Спомням си заговора на Сер Гален, разбира се, както и паниката след откриването на лорд Марк. Графинята беше много разстроена – точно в своя бетански стил. Спомням си и твоя доклад от Земята. Шедьовър в литературния си жанр. Приключението в

Сектор четири, когато си счупи и двете ръце, беше... точно след това, нали?

– Да. Но някой непременно трябва да ти е докладвал за прокариота. Разбирам защо е възможно да не си рискувал лично да го провериш.

– Сигурен съм, че са ми докладвали. – Илян пусна ръката на лейди Алис и сви юмрук. – Несъмнено са ми изложили всички подробности. И аз несъмнено съм ги пратил там, където винаги пращах подробностите. Но сега не е останало нищо.

Лейди Алис ядосано се намръщи на Майлс, сякаш той бе виновен за всичко.

– Кой би трябвало да ти е докладвал? – не отстъпи Майлс.

– Генерал Диамант, предполагам. Шефът на комарския отдел преди Алегре, нали си го спомняш? Почина точно две години след като се пенсионира, нещастното копеле. Наистина не мога... – Той гневно притисна слепоочията си с пръсти. Лейди Алис отново хвана ръката му и успокоително я погали.

– Твоят приятел капитан Галени има ли някакви идеи? – вече спокойно попита Илян. – В края на краищата, това беше заговорът на баща му.

Майлс мрачно се усмихна. Саймън присви очи.

– Ясно ти е, че той ще фигурира в краткия ти списък.

– Да.

– Каза ли на Хароче?

– Не.

– Защо?

– Щеше да е излишно. Дъв ще бъде проверен наред с всички останали. И... напоследък му причиних достатъчно неприятности.

– Не разглеждаш ли информацията малко... пристрастно, милорд ревизор?

– Познаваш Галени.

– Не толкова добре, колкото го познаваш ти.

– Въпреки това. Аз изобщо не преценявам информацията. Преценявам характера на човека. Мотивите му, ако щеш.

– Хм – рече Илян, – само внимавай със собствените си мотиви, синко.

– Да, да, знам. Не само трябва да съм безпристрастен, но трябва и да изглеждам такъв. Ти ме научи на това – малко злобно прибави той. – В известен смисъл няма вероятност някога да го забравя.

– Аз ли? Кога?

– Няма значение. – Майлс разтри челото си. Не само бе изтощен, но и започваше да го боли глава от умора. Беше време да си легне, иначе после нямаше да може да продължи със следващия рунд. – Добре – въздъхна той. – Последен въпрос. Спомняш ли си през последните четири месеца някой да ти е дал да глътнеш малка кафява капсула?

– Не.

– Липсват две. Той може да е изпил втората едновременно с теб. – Който и да бе „той“.

– Не – по-уверено от обикновено отвърна Илян. – През последните трийсет години не съм взимал други лекарства, освен онези, които ми е давал личният ми лекар.

Майлс си спомни теорията на Хароче за няколко извършителни.

– Възможно е да е бил дори личният ти лекар. Опитвам се да открия тази малка кафява капсула.

Илян поклати глава.

Майлс се изправи, сбогува се и отиде да си легне.

* * *

Събуди се следобед и половин час безуспешно се опитва отново да заспи, докато мислите му тревожно се въртяха около новите проблеми. Накрая се отказа, стана и се свърза с Хароче. Системните специалисти все още не бяха представили доклада си. Обади се на Уедел, който замърмори, че бил прекъснал работата му, но му обеща скоро да му даде нова информация. Скоро, но не сега.

Нервните му обиколки из стаята на свой ред бяха прекъснати от Иван, който мрачно му съобщи по комуникационния пулт, че криминологичният отдел проучил и върнал биоконтейнера, и го попита можело ли, по дяволите, да даде това проклето нещо на някой друг и вече да отиде да поспи? Майлс виновно потръпна, доволен, че Иван не може да види все още неоправеното му легло, нареди му да прибере контейнера в склада и да си почине до края на деня.

Тъкмо влизаше в банята, когато комуникационният пулт отново извънтя. Този път го търсеше доктор Ченко от Имперската военна болница.

– Лорд Воркосиган – бодро му кимна неврологът. – Извинявам се, че толкова се забавих. Тези микроинженерски предизвикателства винаги се оказват по-сложни за изпълнение, отколкото за планиране. Но наплавихме достатъчно малко устройство, за да го имплантираме в черепа ви. Най-после сме готови да го изпробваме. Ако работи нормално, ще

можем да направим последните изчисления и да определим ден за операцията.

– О, добра работа – каза Майлс. „В най-неподходящия момент.“

– Кога можете да дойдете? Утре?

Хароче всеки момент можеше да му се обади, за да докладва за резултатите от анализа на системните си специалисти и тогава, подозираще той, нещата щяха да започнат да се развиват с бясна скорост. А... някъде във Ворбар Султана се криеше изключително ловък, обучен в Им-Си човек, който беше превърнал Майлс в своя мишена. Дали експерименталният имплантант на Ченко имаше протеинови вериги и какво се бе случило с онази изчезнала капсула? Побиха го тръпки при мисълта, че хора, които не познава много добре, ще имплантират в мозъка му устройство, което изобщо не разбира.

– Хм... навярно не утре. Пак ще ви се обади, за да уточним деня, докторе.

На лицето на Ченко се изписа разочаровано изражение.

– Имали ли сте нови пристъпи след онзи, който предизвикахме в лабораторията?

– Не.

– Хм, добре. Препоръчвам ви да не чакате прекалено много, милорд.

– Разбирам. Ще направя всичко възможно.

– И избягвайте стрес – прибави неврологът, когато Майлс посегна да прекъсне връзката.

– Благодаря ви, докторе – изсумтя той на празния видеоекран.

Докато взимаше душ, внезапно си спомни, че тази вечер е приемът на Лайза. Императорът почти му беше наредил да присъства и изглежда, че задълженията му нямаше да го възпрепятстват. Най-малкото можеше да използва възможността да докладва на Грегор за напредъка. Трябваше само да си намери партньорка за танци.

Майлс грижливо се облече и се обади на Делия Куделка.

– Здравсти – поздрави той нейно сияйно блондинство. По комуникационния пулт поне нямаше да му се схване вратът да гледа нагоре. – Какво ще правиш довечера?

– Малко съм... заета – учтиво отговори Делия. – Защо питаш?

– О! – По дяволите. Сам си беше виновен, че се е сетил в последния момент.

– Да не би да е нещо, свързано с твоето имперско ревизорство? – уплашено попита тя.

За миг му хрумна мисълта, че това е великолепна възможност да използва новите си права.

– Не.

– Съжалявам – искрено каза тя.

– Хм... Мартя там ли е?

– И тя е заета довечера.

– Ами Оливия?

– И тя.

– О, е, нищо, все пак благодаря.

– За нищо. – Делия прекъсна връзката.

ГЛАВА 24

Заради доклада на Майлс двамата с Грегор закъсняха за приема. Императорът имаше десетки въпроси, на повечето от които Майлс все още не можеше да отговори. Той раздражено хапеше устни, докато чакаха в сенчестото преддверие към една от по-малките зали на резиденцията. Вътре вече бе пълно с хора. В свързаното със сводест портал съседно помещение настройваше инструментите си малък оркестър.

Полковник лорд Вортала Младши, който тази вечер отговаряше за охраната на резиденцията, лично ги беше придружил. Сега той отдаде чест и се върна в коридора, като в движение отговаряше по микрофона си на запитването на някой свой подчинен.

– Трудно ми е да свикна с отсъствието на Илян – загледан след него, въздъхна Грегор. – Макар че и Вортала се справя добре – побърза да прибави той. После погледна Майлс. – Опитай се да си придадеш малко по-бодър вид. Въпреки че не носиш ревизорската си верига, хората ще са любопитни какво става и после цяла вечер ще трябва да опровергава-ме слухове.

Майлс кимна.

– Същото се отнася за теб. – В момента обаче не успя да се сети за нищо смешно. – Мисли за Лайза – посъветва го той.

Лицето на Грегор грейна. Майлс кисело се усмихна и го последва в залата. Завариха доктор Тоскана под крилото на лейди Алис, както обикновено. Графиня Воркосиган също стоеше при тях и приятелски бърбеше.

– А, ето ги – каза графинята. Императорът хвана Лайза за ръка и ѝ се усмихна с блеснали очи. – Алис, след като кавалерът ѝ вече е тук, защо не ми отстъпиш за малко ролята на Баба? Поне веднъж трябва да си починеш и да се забавляваш. – Леко накланяне на глава: Майлс проследи посоката и забеляза Илян, облечен в необичайно добре ушит цивилен костюм. По стар навик той се губеше в навалищата, сякаш светлинните лъчи се разделяха и минаваха покрай него.

– Благодаря ти, Корделия – прошепна ѝ лейди Алис. След като Грегор поздрави бившия шеф на службата си за сигурност и двамата размениха обичайното „как сте, добре, сир, изглеждате много добре“, Алис решително отведе Илян преди да се е опитал да превключи на работен режим.

– Изглежда, че се възстановява – одобрително загледан след тях, отбеляза императорът.

Можеш да благодариш за това на лейди Алис – отвърна графиня Воркосиган.

– Синът ти също има известна заслуга.

– И аз така разбрах.

Майлс леко се поклони, не съвсем иронично.

– Не че познавам съдържанието на гардероба на Илян, но... в облеклото му има нещо различно, кълна се. Адски консервативно, както винаги, но...

Графиня Воркосиган се усмихна.

– Лейди Алис най-после го убеди да приеме препоръката ѝ за шивач. Неговият вкус или по-скоро липсата му от години я кара да си скубе косите.

– Винаги съм смятал, че това е част от личността му като шеф на ИмпСи. Абсолютно невидим.

– Определено.

Грегор и Лайза заговориха за това какво са правили през безкрайните четири часа от последната си среща. Майлс забеляза Иван в отсрещната част на залата и ги остави под благосклонния поглед на майка си. Братовчед му кавалерстваше на Мартя Куделка, аха.

Мартя бе по-млада, по-ниска и по-мургава от Делия, макар и не толкова поразителна. Тази вечер носеше нещо бледозелено, нюанс, свършено подходящ на имперски униформи.

Когато Майлс се приближи до тях, тя сръга партньора си с лакът.

– Престани да зяпаш сестра ми, Иване. Да не си забравил, че покани мен на танци?

– Да, но... първо поканих нея.

– Обаче закъсня. Ще ми се за наказание да те настъпя по ботуша. Тогава няма да е толкова лъскав, – Мартя погледна Майлс и прибави: – Ужасно ще се радвам, когато Делия най-после си избере някого и се изнесе. Писна ми да ми прехвърля мъже, все едно че ми дава да нося старите ѝ рокли.

– Съвсем естествено, милейди. – Майлс целуна ръката ѝ.

Това привлече вниманието на Иван и той отново хвана ръката на Мартя и успокоително я потупа.

– Извинявай. – Но крадешком отново погледна наляво. Майлс също се обърна. Делия Куделка седеше на един от малките дивани до Дъв Галени. Двата очевидно споделяха чинията с ордьоври на коляното на

комареца. Тъмната и русата глава за миг се наклониха една към друга, после Делия се засмя. Дългите зъби на Галени лъснаха в една от мрачните му усмивки. Коляното му докосваше нейното, с неочакван интерес забеляза Майлс.

Недалеч от тях мина сервитьор с поднос с чаши.

– Искаш ли нещо за пиене? – попита дамата си Иван.

– Да, моля, но не червено. Бяло, ако обичаш. – Иван се отдалечи към прислужника и Мартя сподели с Майлс: – Ако се поляя, няма да си личи толкова. Не знам как го прави Делия. Никога не разлива нищо. Понякога си мисля, че имитира лейди Алис.

Галени не му бе споменал, че ще идва – с Делия! – когато разговаряха в щаба на ИмпСи... едва вчера?

– Откога продължава това? – попита я Майлс и кимна към Дъв.

Мартя се подсмихна.

– Делия още преди месец каза на татко, че избраникът ѝ е Дъв. Харесвала стила му. Симпатяга е, за старец като него.

– И аз имам стил – отбеляза той.

– Уникален – откровено се съгласи момичето. Майлс благоразумно реши да не продължава толкова директно.

– Хм... и кога откри старият Дъв?

– Делия работеше по въпроса. Има хора, дето трябва да ги блъснеш с тухла по главата, за да им привлечеш вниманието. А на някои им трябва особено голяма тухла.

Докато Майлс се чудеше към коя категория го отнася Мартя, братовчед му се върна с напитките. Няколко минути по-късно от съседното помещение се разнесоха първите музикални акорди и Иван спаси роклята на дамата си от срещата ѝ с ароматното вино, и я отведе на дансинга. Ако непознатите цивилни на приема бяха делови познати на Лайза от транспортния консорциум, в залата бяха пръснати много други комарци. Нямало да има нищо политическо, ха! Присъствието на Галени, подозираше Майлс, трябваше да се дължи на участието на бъдещата императрица в съставянето на списъка с гости. Нейният най-добър стар приятел, разбира се.

Майлс насочи вниманието си към ордьоврите, великолепни, както винаги, после отиде в съседното помещение, за да послуша музиката и да погледа танцьорите. Скоро установи, че не е единственият, дошъл без дама. Съотношението на жените към мъжете бе поне десет към девет, ако не и десет към осем. Успя да си намери партньорки за един-два танца, партньорки, които го познаваха достатъчно добре, за да не се

смушават от ръста му, като съпругата на граф Хенри Ворволк, но всички те бяха потискащо омъжени или сгодени. През останалото време се упражняваше в любимата поза на Илян – подпиране на стената.

Самият Илян танцуваше с Алис Ворпатрил. Иван, който спря при Майлс, за да се подкрепи с чаша горещо подправено вино, удивено зяпна странната двойка.

– Не знаех, че Илян може да танцува – отбеляза той.

– А аз не знаех, че може да танцува толкова добре – съгласи се Майлс. Братовчед му не беше единственият изненадан. Без да откъсва очи от Алис и нейния партньор, графиня Ворволк прошепна нещо в ухото на съпруга си и той вдигна поглед със смутена усмивка. – Никога не съм виждал Саймън да прави такова нещо. Предполагам, че просто винаги е бил на работа. – Винаги. Доктор Руибал бе споменал не само за когнитивни, но и за личностни промени в резултат на изваждането на чипа... по дяволите, можеше да го обясни единствено свалянето на това тридесетгодишно бреме от смазващи отговорности.

Лейди Алис отметна кичур коса от челото си. Майлс си спомни небрежния ѝ вид на закуска и внезапно се почувства така, сякаш са го ударили с особено голяма тухла.

„Мили Боже! Илян спи със собствената ми леля!“

И обратно. Не беше сигурен дали трябва да се възмушава, или да се радва. Ала се възхищаваше на куража му.

– Добре ли си? – попита го Иван.

– О, да. – „По-добре да оставя Иван сам да си направи изводите.“ Той скри усмивката си като отпи от чашата си.

После се върна в другата зала. На бюфета се натъкна на капитан Галени, който избираше ордьоври за очакващата го наблизко Делия. Тя малко разсеяно му махна с ръка.

– Хм... намерил си си нова партньорка за танци, забелязвам – прошепна в ухото му Майлс.

Комарецът се усмихна като доволна лисица с уста, пълна с перушина.

– Да.

– Самият аз исках да я поканя на приема. Тя ми каза, че тази вечер била заета.

– Съжалявам, Майлс.

– Това да не е някакво отмъщение?

Галени повдигна черните си вежди.

– Няма да се преструвам, че съм над тия неща, но аз съм достоен

човек. Първо я попитах дали смята, че имаш сериозни намерения към нея. Тя отговори отрицателно.

– О! – Майлс отхапа от парче плодова торта. – А ти имаш ли сериозни намерения към нея?

– Абсолютно сериозни. – Дъв въздъхна и за миг усмивката изчезна от очите му. Майлс едва не потръпна. Галени премигна и продължи повесело: – С нейния произход и връзки тя е страхотна партия, не мислиш ли? – Той отново се усмихна. – А и интелигентността и красотата ѝ не са за изхвърляне.

– Не е богата – отбеляза Майлс.

Комарецът сви рамене.

– Ако си го поставя за цел, и сам мога да направя нещо по въпроса.

Майлс не се съмняваше.

– Е... – Не вървеше да каже „Този път ти желая успех“. – Искаш ли... хм... да спомена някоя добра дума за теб на баща ѝ комодора?

– Надявам се, че няма да се обидиш, Майлс, но наистина предпочитам да не ми правиш повече услуги.

– О, разбирам.

– Благодаря. Не искам да повтарям предишни грешки. Ще ѝ предложа тази вечер. – Галени решително кимна и остави Майлс, без да каже нищо повече.

Дъв и Делия. Делия и Дъв. Странна двойка. Майлс отклони въпросите на двама свои познати, чули слухове за назначаването му за имперски ревизор, после отиде в музикалната зала, където нямаше опасност да го заговорят. Мислите му неизбежно се върнаха към информацията от предишната нощ. Той се облегна на стената и отправи неவிждащи очи към танцьорите. След десетина минути хората започнаха да го зяпат и Майлс отиде да покани Лайза на танц, докато все още имаше възможност. Грегор със сигурност щеше да запази последните няколко за себе си.

Опитваше се да спазва такта в доста бърз огледален танц, без прекалено явно да оглежда добре закръглената фигура на годеницата на своя император, когато зърна Галени през сводестия портал на другата зала. С него разговаряха полковник от ИмпСи и двама войници в обикновени униформи. Комарецът и полковникът очевидно спореха за нещо. Делия стоеше на известно разстояние от тях с разширени очи и притиснатата към устните ръка. Галени се беше сковал и на лицето му се бе изписало онова типично за него изражение, говорещо за сподавен, но опасен гняв. Какво толкова спешно можеше да се е случило, че да измъкнат

своя най-добър комарски аналитик от императорски прием? Разтревожен, Майлс се завъртя така, че Лайза да застане с гръб към портала.

Полковникът настойчиво жестикулираше, после хвана Галени за ръката. Дъв се отдръпна. Един от стражите посегна към зашеметителя си.

Майлс почти подскочи. Задъхана Лайза го последва и застана неподвижно, като разбра, че това не е стъпка от танца.

– Какво има, Майлс?

– Извинете ме, милейди. Трябва да се погрижа за нещо. Моля, върнете се при Грегор. – Той припряно се поклони и се отдалечи. Погледът ѝ неизбежно го проследи към портала.

– Какъв е проблемът, господа? – тихо попита Майлс, когато се приближи до четиримата. Ако не можеше да промени тона на разговора, поне можеше да го понижи. Вече ги гледаха половината от присъстващите.

Полковникът неуверено му кимна – Майлс не носеше ревизорската си верига, ала офицерът трябваше да знае кой е.

– Милорд. Генерал Хароче издаде заповед за арест на този човек.

Майлс скри удивлението си.

– Защо?

– Обвинението не е посочено. Трябва незабавно да го изведе от императорската резиденция.

– По дяволите, какво е това, Воркосиган? – изсъска Галени. – Имаш ли пръст в тая история?

– Не. Не знам. Заповедта не идва от мен... – Дали бе свързано със случая? И в такъв случай как Хароче беше посмял да предприеме нещо без негово знание?

Иван и Мартя също се приближиха. Полковникът ставаше все по-нервен. Очевидно усещаше, че положението се изплъзва от неговия контрол.

– Да имаш неплатени пътни глоби, за които да не зная, Дъв? – опита се да облекчи напрежението Майлс. Вече и двамата стражи бяха с ръце на зашеметителите си.

– Не, по дяволите!

– Къде е в момента генерал Хароче? – попита Майлс полковника. – В щаба ли?

– Не още, милорд. Но скоро ще е там. Да съобщи на Грегор?

– Виж, Дъв... Мисля, че е най-добре спокойно да отидеш с тях. Веднага ще се заема със случая.

Полковникът му отправи признателен поглед. Галени подозрително и ядосано го стрелна с очи. Щеше да е много да иска от него да преглътне публичното унижение, но можеше да стане и по-лошо, ако го зашеметяха поради оказване на съпротива. Това вече щеше да привлече вниманието на всички в залата.

Комарецът измъчено погледна към Делия, после се обърна към Иван.

– Иване, би ли изпратил Делия у тях?

– Разбира се, Дъв.

Самата Делия прехапа устни. Още десет секунди и щеше да се намени – експлозивно, от собствен опит знаеше Майлс.

Той кимна и стражите изведоха Галени навън. Майлс махна на Иван да остане и ги последва в коридора. Както се опасяваше, в момента, в който завиха зад ъгъла, двамата стражи блъснаха Дъв към стената, за да го претърсят и да му сложат белезници.

Майлс повиши глас миг преди Галени да се обърне и да замахне към тях.

– Това е излишно, господа!

Те спряха. Дъв с видимо усилие отпусна свитите си в юмруци пръсти и се отскубна от ръцете им.

– Ако му позволите, той доброволно ще дойде с вас. – Строгийт поглед на Майлс мълчаливо прибави: „Нали, Дъв?“. Галени поправи куртката си и сковано кимна. – Полковник, в какво всъщност е обвинен капитан Галени?

Офицерът се прокашля. Не смееше да откаже да отговори на имперски ревизор, каквато и заповед за дискретност да му беше дал Хароче.

– Държавна измяна, милорд.

– Какво?! – изрева Дъв.

– Глупости! – изсумтя Майлс и предупредително хвана комареца за ръкава. – Дъв, ще дойда да те видя веднага след като разговарям с Хароче.

Ноздрите на Галени се разшириха, но той отговори:

– Добре. – После стисна зъби и закричи по коридора.

Майлс се втурна обратно към залата. В преддверието го посрещнаха Грегор, Лайза, Делия и майка му.

– Какво става, Майлс? – попита императорът.

– Защо тези мъже отведоха Дъв? – с тревожно разширени очи прибави Лайза.

– Майлс, направи нещо! – нареди Делия. Графиня Воркосиган просто го гледаше с ръка, притисната към устата.

– Не знам. А би трябвало да зная, по дяволите! – изсумтя Майлс. – Галени току-що беше арестуван от ИмпСи по... – той крадешком хвърли поглед към Лайза – ... по някакво мъгляво обвинение. Очевидно по заповед на самия Лукас Хароче.

– Трябва да допусна, че е имал основание... – започна Грегор.

– Трябва да допусна, че е сгрешил! – разпалено го прекъсна Делия.
– Помогни ми, Корделия!

Графиня Воркосиган погледна над рамото на Майлс.

– Ако искаш неизопачена информация, обърни се към източника. Ето го и него.

Майлс се обърна и видя, че един от императорските гвардейци води Хароче. Изражението му беше толкова тежко, колкото и стъпките. Той се приближи до групата и тържествено кимна на Грегор.

– Сир. – После се обърна към Майлс. – Милорд ревизор. Дойдох колкото можах по-бързо.

– По дяволите, какво става, Лукас? – тихо попита императорът. – ИмпСи току-що арестува мой гост по средата на моя прием. Надявам се, че можеш да обясниш причините. – Дали Хароче познаваше Грегор достатъчно добре, за да усети гнева, криещ се под това малко подчертано „мой“?

– Най-искрени извинения, сир. И на вас, доктор Тоскана. Напълно разбирам неловката ситуация. Но най-важната задача на ИмпСи е да се грижи за вашата – и вашата – леко кимване по посока на Лайза – безопасност. Тази вечер научих нещо, което ми даде основание да се съмнявам в лоялността на капитан Галени. И после за свой ужас открих, че присъства на вашия прием. Мога да допусна много грешки по отношение на предпазливостта, но не смея нито веднъж да си позволя небрежност. Основната ми грижа беше физически да отстраня капитан Галени от приема. Всичко останало, включително обясненията, може да почака. – Той погледна към дамите и многозначително завъртя очи. – На ваше разположение съм, сир.

– О. – Грегор се обърна към графиня Воркосиган и направи малко неясен ядосан жест към Делия и Лайза. – Корделия, би ли...

Тя студено се усмихна.

– Елате, дами. Господата трябва да поговорят.

– Но аз искам да знам какво става! – възрази Лайза.

– По-късно ще научим. Ще ви обясня системата. Адски е глупава,

но човек се научава да я използва. Като се замислиш, същото се отнася за ужасно много други ворски обичаи. Междувременно, трябва да продължим представлението – лейди Воркосиган кимна към залата – и донякъде да възстановим щетите, нанесени от това, хм... – тя стрелна с поглед Хароче – злощастно упражнение по предпазливост.

– Как ще възстановим щетите? – попита Лайза.

– Ще излъжем, мила. С Алис ще ви покажем как става... – Графиня Воркосиган ги отведе. Делия погледна през рамо към Майлс и повтори само с устни: „Направи нещо, по дяволите!“

– По-добре да продължим в кабинета ви, сир – измърмори Хароче. – Ще ни трябва комуникационен пулт. Нося ви копия от доклада на моите системни специалисти. – Той докосна джоба на куртката си и мрачно се усмихна на Майлс. – Реших, че ще искате да го видите колкото може по-скоро, милорд ревизор.

– Така е – призна Майлс и последва двамата по коридора и по вито-то стълбище. Гвардейците ги придружиха и останаха на пост пред кабинета на Грегор. Императорът затвори вратата след себе си.

– Списъкът със заподозрени рязко и неочаквано се съкрати – започна Хароче. – Ако желаете, сир... – Той кимна към комуникационния пулт и Грегор го включи. Генералът пхна единия инфодиск в слота и подаде другия па Майлс. – Сигурен съм, че по-късно ще искате да го проучите по-подробно, но сега мога накратко да ви изложа заключенията. Като всяка инсценировка, Майлс, тази също беше почти свършена. Въвеждането на данните за фалшивото ви посещение в склада е било извънредно добре изпълнено. Моите хора едва са успели да открият някакви следи. Вече наистина бях започнал да се чудя. После ми хрумна да ги накарам да проверят сканирането на ретината ви. След вашето криосъживяване тя е почти незабележимо променена, знаехте ли това?

Майлс поклати глава.

– Макар че не съм изненадан. – „След криосъживяването в мен почти незабележимо се промениха много неща.“

– Казват, че всеки престъпник допуска поне една грешка. От собствен опит знам, че това не винаги е вярно, но този път е така. Сканирането на ретината ви в комуникационния пулт в склада е било копирано от миналогодишното ви отиване там и не е същото като сегашното ви. Както можете да видите на този холос. – Хароче сравни двете изображения над видеоплочата. Разликите бяха обозначени с лилаво. – Това окончателно доказва невинността ви, милорд ревизор – разпери ръце генералът.

– Благодаря – изсумтя Майлс. „Никой не ме е обвинявал.“ – Какво общо има това с Дъв Галени?

– Не бързайте. Като съдят по уликите или по-точно по тяхното отсъствие, моите специалисти твърдят, че данните в комуникационния пулт са били променени от вирус, който Галени е пуснал от своя инфолот. Тази машина е била една от изолираните. Не е имало друг начин.

– Галени или някой друг – поправи го Майлс.

Хароче сви рамене.

– Всъщност името на Галени изскочи отдругаде. Наредих да проверят данните от портала на ИмпСи. Това даде повече резултати. Информацията не е била променена на място, а чрез инфовръзки с други системи на щаба. Хората ми проявиха изключително търпение и всеотдайност, сир. – Генералът запревключва холоси на системата. – Важните места са обозначени с червено – можете да видите сами. Проследили са промяната до началник-отдел. До това равнище системата има пароли. Следата минава през пулта на моя заместник във вътрешния отдел, Алегре, и стига до равнището на неговите аналитици. До пулта на капитан Галени. – Хароче въздъхна. – Галени очевидно е използвал кодовете си, за да проникне в пулта на началника си и оттам да се прехвърли в системата.

– Или някой е използвал пулта на Галени – отново го поправи Майлс. Стомахът му се свиваше. Подчертаните участъци на видеодисплея приличаха на кървави петна. – Смятате ли, че тези доказателства са убедителни? – „Или са поредната инсценировка?“ Може би една от многото, докато стигнеха до заподозрян, когото Майлс нито познаваше, нито харесваше.

Хароче го погледна мрачно.

– Възможно е да не открием нищо повече. Бих дал ръката си, за да можем да разпитаме Галени под опият, но когато са го повишили на сегашния му пост, той е бил имунизиран. Така че трябва да продължим по стария начин. Всички веществени доказателства за престъплението отдавна са унищожени. В края на краищата ще се върнем към вашите мотиви, милорд ревизор. Кой в комарския отдел е имал и достъп до информацията за прокариота, и мотив да извърши такова нещо? Той е имал достъп, срещнал се е с баща си Сер Гален на Земята точно преди да бъде осуетен първоначалният комарски заговор.

– Знам – лаконично отвърна Майлс. – Бях там. – „О, Господи, Дъв...“

– Колебая се какво значение да отдам на факта, че брат ви е

застрелял бащата на Галени. Освен това вие неотдавна спомогнахте за провала на плановете му за женитба.

– Той го преживя.

– Какви планове? – попита Грегор.

Майлс изскърца със зъби. „Хароче, идиот такъв!“

– Дъв проявяваше интерес към Лайза. Ето защо я доведе на приема ти, когато се запозна с нея. Оттогава той, хм, насочи интереса си към друга дама.

– О, не знаех... че между Лайза и Галени е имало нещо сериозно. – Грегор изглеждаше поразен.

– Чувствата не са били взаимни.

Хароче поклати глава.

– Съжалявам, Майлс. Но той ви е нарекъл, цитирам, „мазен сводник“. – Изражението на генерала стана разсеяно и за миг лицето му толкова заприлича на Иляновото, когато цитираше дословно от чипа си, че дъхът на Майлс секна. – И по-нататък е продължил: „Вор наистина означава «крадец». И вие, проклетите бараярски крадци, винаги си помагате, нали? Ти, твоят скапан император и цялата ви отвратителна банда.“ И вие сериозно очаквате да заключат, че просто малко се е подразнил, така ли?

Грегор повдигна вежди.

– Той ми го каза в лицето – изсумтя Майлс. Императорът обаче явно не смяташе, че това е някакво оправдание. – А не зад гърба ми – опита се да обясни той. – Никога зад гърба ми, не и Галени. Просто... не е в неговия стил. – После се обърна към Хароче. – Откъде знаете това, по дяволите? Да не би ИмпСи да подслушва личните комуникационни пултове на всичките си аналитици? Или някой е заподозрял Галени още преди случая с Илян?

Генералът се прокашля.

– Всъщност не пулта на Галени, милорд. Вашия.

– Какво?

– Всички публични канали в замъка Воркосиган се следят от офиса на шефа на ИмпСи от съображения за сигурност. Така е от няколко десетилетия. С изключение на личните пултове на графа и графинята, както и вашия. Родителите ви не може да не са ви го казали.

Бе ги следил Илян, разбира се. Баща му и майка му не биха възразили. И Хароче беше подслушал разговора му с Галени... по комуникационния пулт в дневната, ясно.

– Верността ви към вашия приятел ви прави чест, Майлс –

продължи генералът. – Но не съм сигурен, че той наистина ви е приятел.

– Не – отсече Майлс. – Не. Знам какво плати Галени, за да стигне дотук. Не би го провалил заради някаква... лична омраза. Всички тези доказателства са съвсем косвени. А и дори да приемем, че Галени е имал мотив да ме ннкриминира, къде остава първото престъпление? Какъв мотив е имал да елиминира Илян?

Хароче сви рамене.

– Политически, навярно. Някои комарци мразят ИмпСи, с други думи Илян. Съгласен съм, че обвинението не е сериозно, но след като имаме улики, навярно ще е по-лесно да продължим.

– Надявах се бракът ми да допринесе за регулирането на отношението с Комар – измъчено каза Грегор. – Една наистина единна империя...

– Определено ще допринесе – увери го Майлс. – И още повече, ако Галени се ожени за бараярка. – „Ако преди това не се озове в затвора по изфабрикувано обвинение в държавна измяна, разбира се.“ – Знаеш каква е модата – ти поставяш добро начало в междупланетните любовни връзки. Пък и като се има предвид недостигът на бараярски момичета от нашето поколение, и без това ще трябва да си внасяме жени от другаде.

Грегор тъжно се усмихна.

Майлс взе своето копие на доклада.

– Искам да го прегледам.

– Моля – отвърна Хароче. – И ако успеете да откриете нещо, което съм пропуснал, непременно ме уведомете. И на мен не ми с приятно да науча, че един от хората ми е предател, въпреки произхода му.

Генералът се сбогува и Майлс го последва. Ако се върнеше на приема, жените щяха да го обсипят с въпроси, на които в момента не можеше да отговори. Не завиждаше на Грегор, който трябваше да продължи да се държи така, сякаш нищо не се е случило.

* * *

Пътуваше с колата на графа за щаба на ИмпСи, когато зрението му внезапно се изостри. Порутените сгради, които се виждаха през покрива, и ярко осветените небостъргачи зад тях му се сториха нереални, сякаш бяха станали ио-плътни, сякаш всеки момент около тях щеше да лумне зелен огън. Имаше време само колкото да си помисли „Мамка му, мамка му, мам...“ и гледката избухна в познатите пъстри фойерверки. После настана мрак.

Дойде в съзнание легнал на задната седалка. Изпадналият в паника Мартин се бе навел над него. Куртката му бе разкопчана. Покривът

беше вдигнат и той потръпна от студ.

– Лорд Воркосиган? Милорд, по дяволите, умираете ли? Престанете, престанете!

– Ннн... – успя да се изтръгне от гърлото му. Устата го болеше и той докосна влажните си устни. По пръстите му останаха червено-кафяви петна.

– Всичко е наред, Мартин. Това е, хм, обикновен пристъп.

– Така ли изглеждат? Помислих, че са ви отровили, застреляли или нещо подобно. – Младежът не бе много облекчен.

Майлс се опита да седне и Мартин се поколеба дали да му помогне, или да го накара да остане легнал. Езикът и долната му устна бяха прехапани и кръвта течеше по най-хубавата му униформа.

– Не трябва ли да ви закарам в болница или на лекар, милорд?

– Не.

– Тогава нека поне ви закарам у дома. Може би... – Загриженото лице на шофьора се обнадежди. – Може би госпожа майка ви скоро ще се прибере.

– И да се отървеш от мен ли? – измъчено се засмя Майлс.

Отчаяно му се искаше да продължи за щаба на ИмПСи. Беше обещал на Галени... Но не бе прегледал новите данни. И все още не се чувстваше добре. Виеше му се свят и беше изтощен, както винаги след пристъп.

Военните лекари имаха право. Фактът, че припадъците се предизвикват от стрес, гарантираше, че винаги ще се появяват в най-неподходящия момент. Наистина негоден за служба. За каквато и да било служба. Негоден.

„Мразя всичко това!“

– Към къщи, Мартин – въздъхна той.

ГЛАВА 25

На следващата сутрин се събуди с типичния след пристъп „махмур-лук“. Двете болкоуспокоителни таблетки не му помогнаха особено. Симптомите с всеки следващ път ставаха все по-тежки. Или просто по-ясно ги разпознаваше, защото вече не бяха придружени от следзашеметителна мигрена или самоубийствена депресия. „Скоро трябва да отида при Ченко.“

Той занесе в стаята си каничка с кафе и се заключи. През остатъка от сутринта подробно проучи доклада на Хароче.

Самият недостиг на данните ги правеше още по-убедителни. Ако допуснеш, че инсценировката е двойна, трябваше да има още нещо. Уликите бяха сериозни, но това не ги правеше доказателства. Колкото и да се опитваше обаче, Майлс не успя да открие слабо място в логиката.

Мисълта за срещата с Галени го ужасяваше, защото не можеше да му съобщи нищо оптимистично. Комарецът бе прекарал нощта в една от временните килии в щаба на ИмпСн, които бяха заменили огромния подземен зандан от времето на Ецар. Дъв щеше да остане там до официалното предявяване на обвинение, след което щяха да го прехвърлят в някой мрачен военен затвор. „Задържан по подозрение.“ Бараярските военни закони бяха малко неясни по въпроса за точно колко време може да задържат някого само по подозрение. „По-вярно е да се каже задържан заради параноя.“

Тъжните му размисли бяха прекъснати от доктор Уедел, който се обаждаше, за да попита кога може да се прибере вкъщи. Майлс му обеща да дойде и да изслуша доклада му. Щом не можеше да освободи един пленник на ИмпСи, поне можеше да пусне друг. Облече си чиста, макар и не толкова нова униформа, сложи си ревизорската верига, намаза прехапаната си устна с мехлем и нареди на Мартин да изкара колата.

Миризмата на лекарства и химикали в клиниката на ИмпСи все още го изпълваше с неприятно усещане. Когато влезе в лабораторията на Уедел, Майлс видя в ъгъла разхвърляно походно легло – доказателство, че биологът е изпълнил заповедта му и не си е тръгнал без разрешение. Самият Уедел носеше дрехите си от предната сутрин, макар че очевидно бе успял да се избърсне.

– Е, милорд ревизор, навярно няма да се изненадате от това, че вашата находка е същият прокарариот като онзи, който открихме в чипа.

Дори е със същия сериен номер. – Биологът го отведе при комуникационния пулт и илюстрира обясненията си с подробно сравнение на двете проби.

– Разговарях с Илян – каза Майлс. – Той не си спомня през последните пет месеца да е гълтал малка кафява капсула. За съжаление, паметта му не е такава, каквато беше.

– А, капсулата не е била глътната – категорично заяви Уедел. – Изобщо не е създадена, за да се поглъща.

– Откъде знаете?

– Не е разтворима. Просто се счупва и съдържанието ѝ се смесва с въздуха. Като спори.

– Моля?!

– Вижте. – Уедел отвори ново изображение на нещо, което приличаше на сферичен сателит с безброй антени. – Самите прокариоти са прекалено малки, за да бъдат поставени голи в толкова големи за тях капсули. Затова са вкарани в тези кухи спорообразни частици – ученият посочи видеоплочата, – които се носят във въздуха, докато влязат в контакт с влажна повърхност като лигавица или бронхи. Тогава частиците се разтварят и освобождават съдържанието си.

– Виждат ли се във въздуха, като дим или прах? Имат ли мирис?

– Ако светлината е достатъчно силна, предполагам, че човек ще ги види като пращинки в момента на счупването на капсулата, но после ще изчезнат. И нямат мирис.

– Колко време... издържат във въздуха?

– Най-малко няколко минути. В зависимост от вентилацията.

Майлс впери поглед в зловещата наглед сфера.

– Това е нова информация. – Макар че не виждаше с какво ще му помогне.

– Не можех да я реконструирам по чипа – малко сковано отвърна Уедел, – тъй като до него естествено не беше достигнала част от самата капсула. Прокариотът можеше да е попаднал в организма по няколко възможни начина.

– Разбирам. Да. Благодаря ви. – Майлс си представи как се връща при Илян: „Спомняш ли си всеки дъх, който си поемал през последните четири месеца?“ Преди да извадят чипа му, щеше да е в състояние да си го спомни.

Пиукането на комуникационния пулт прекъсна мислите му. Сферичната спора изчезна и на нейно място се появи главата на Хароче.

– Милорд ревизор – колебливо кимна генералът. – Извинете, че ви

смушавам. Но тъй като сте в сградата, чудя се дали не бихте се отбили при мен. Когато ви е удобно, разбира се.

Майлс въздъхна.

– Разбира се, господин генерал. – Това поне му даваше оправдание да отложи срещата с Галени с още няколко минути. – След малко ще дойда в кабинета ви.

Той взе диска с доклада на биолога, прати остатъка от пробата в склада и освободи Уедел, който незабавно си тръгна, а Майлс забърза по добре познатия коридор към някогашния офис на Илян. И сегашният офис на Хароче. Може би генералът беше открил нещо ново, нещо, което да облекчи това заплетено положение.

* * *

Временният шеф на ИмПСи затвори вратата зад Майлс, любезно придърпа стола към бюрото си и попита:

– Хрумна ли ви нещо ново от снощи, милорд?

– Не. Уедел е идентифицирал пробата. Навярно ще искате копие от доклада му.

Майлс му подаде диска. Хароче го качи на комуникационния си пулт и му го върна.

– Проучих другите четирима старши аналитици в комарския отдел на Алегро – продължи генералът. – Нито един от тях не е бил в по-добро положение от Галени да знае за съществуването на прокариота и двама можем да елиминираме веднага. Останалите нямат никакъв мотив.

– Съвършеното престъпление – промърмори Майлс.

– Почти. Истинското съвършено престъпление изобщо не се разкрива. По всичко личи, че вашето инкриминиране е било някаква подсигуровка, поради което няма начин да не е допусната грешка.

– Като командир на наемниците от Дендариин никога не съм имал съвършен тактически план – въздъхна Майлс.

– Уверявам ви, че същото се отнася за вътрешния отдел – призна Хароче.

– Всички тези доказателства са прекалено косвени, ако не разполагаме със самопризнания.

– Да, И не съм сигурен как да получа такива. Разпитът с опият е изключен, Чудех се... дали не бихте могли да ми помогнете в това отношение. Вие познавате Галени. Използвайте прочутата си способност да го убедите.

– Бих могъл – отвърна Майлс, – ако смятах, че Дъв е виновен.

Генералът поклати глава.

– Не вярвам да открием повече доказателства. Често се налага да продължиш с малкото, с което разполагаш, просто защото трябва да продължиш. Не можеш да спреш.

– Да оставим валяка да си върви, независимо какво прегазва, така ли? – повдигна вежди Майлс. – Как възнамерявате да продължите?

– С военен съд, навярно. Случаят трябва да бъде приключен. Както сам отбелязахте, не можем да го оставим висящ.

Как щеше да се произнесе военният съд, след като ИмпСи настояваше за бързо решение? Виновен? Невинен? Или по-мъгляво: невинен поради липса на доказателства?

– Не, по дяволите. Не искам военните съдии да издадат несигурна присъда и после да се приберат вкъщи за вечеря. Искам ясен отговор. Трябва да продължите да търсите. Не можем просто да спрем с Галени.

Хароче въздъхна и поглади брадичката си.

– Майлс, вие искате от мен да започна лов на вещици. Което потенциално е много опасно за моята организация. Искате да обърне ИмпСи с главата надолу, и за какво? Ако комарецът наистина е виновен – а аз съм почти убеден, че е така – вие ще трябва да отидете прекалено далеч, за да откриете заподозрян, който да ви е по вкуса. Докъде ще стигнете така?

„Не дотук, по дяволите.“

– Бъдещата императрица няма да остане доволна от вас. Нито от мен.

Хароче сбърчи лице.

– Наясно съм. Тя изглежда много мила млада жена и не ми е приятно да мисля, че това ще ѝ причини мъка, но аз съм положил клетва пред Грегор. Вие също.

– Да.

– Ако не можете да предложите нищо конкретно, аз съм готов да повдигна обвинението и да оставя военния съд да реши.

„Можеш да повдигнеш обвинението, но аз няма да запаля фитила...“

– Мога да откажа да приключа случая, за чието разследване съм назначен.

– Ако военният съд издаде присъда, ще трябва да го приключите, милорд.

„Не, няма.“ Тази мисъл го накара да премигне. Ако пожелаеше, можеше да продължава разследването до безкрай и Хароче нямаше как да

му попречи. Нищо чудно, че генералът се държеше толкова любезно. Майлс дори имаше право да наложи вето на военния съд. Ала имперските ревизори по традиция избягваха да използват огромните си правомощия. Те бяха избирани не само заради постиженията си, но и заради изключителната си честност. Не биваше да нарушава вътрешните закони на ИмпСи повече от минимално необходимото за...

Хароче уморено се усмихна.

– Може да не сте съгласен с мен, но поне се опитайте да видите нещата от моята гледна точка. Галени е бил ваш приятел и аз искрено ви съчувствам. Ето какво мога да направя. Мога да сваля обвинението в държавна измяна и да го сведа до нападение срещу старши офицер. Една година затвор, обикновено уволнение, и Галени ще си отиде. Дори можете да използвате влиянието си, за да му осигурите императорско помилване и да му спестите затвора. Стига да се махне оттук, аз няма да имам възражения.

И така щеше да провали кариерата на Дъв, всичките му политически амбиции... а той бе амбициозен човек, мечтаеше да служи на Комар в онова ново и по-мирно бъдеще, което се опитваше да изгради Грегор.

– Помилването е за виновните – каза Майлс. – Не е същото като оправдаване.

Хароче се почеса по главата и отново сбърчи лице или може би се опита да се усмихне.

– Всъщност... имах друга причина да ви повикам тук, лорд Ворко-сиган. Мисля за бъдещето не само в едно отношение. – Той се поколеба, после продължи: – Позволих си волността да поискам копие от доклада на вашия невролог във Военната болница. Мисля, че планът му за лечение звучи обещаващо.

– ИмпСи винаги е била вездесъща като хлебарки – измърмори Майлс. – Първо подслушвате комуникационния ми пулт, после се интересувате от здравословното ми състояние... Това ми напомня утре сутрин внимателно да си изтръскам ботушите.

– Моите извинения, милорд. Смятам, че ще ми простите. Трябваше да науча подробностите преди да ви кажа това, което исках. Но ако устройството се окаже ефикасно, както се надявате...

– То само контролира симптомите. Няма да ги излекува.

Хароче пренебрежително махна с ръка.

– Въпрос на медицинска дефиниция без практически смисъл. Аз съм практичен човек. Проучих докладите от операциите ви с „Дендари“. Вие и Саймън Илян сте били изключителен екип.

„Бяхме най-добрите, о, да.“ Майлс изсумтя, внезапно неуверен накъде се насочва Хароче.

Генералът кисело се усмихна.

– Да заместиш Илян е адски сериозно предизвикателство. Не ми се ще да се откажа от нито едно преимущество. След като имах възможност лично да работя с вас и подробно да прегледам докладите ви... все повече се убеждавам, че Илян е допуснал голяма грешка, като ви е уволнил.

– Не беше грешка. Заслужавах дори по-сурово отношение. – Устата му пресъхваше.

– Не мисля. Според мен реакцията на Илян е прекалена. – Хароче сви рамене. – И преди съм работил с хора като вас, които са готови да поемат всякакви рискове, за да постигнат резултати, непостижими за никой друг. Аз обичам резултатите, Майлс. Много ги обичам. Наемниците от Дендарии бяха огромен ресурс за ИмпСи.

– И все още са. Комодор Кунн няма да се поколебае да харчи парите ви. И да доставя стоката ви. – Сърцето му учестено туптеше.

– Не познавам Куин. Освен това тя не е бараярка. Ако лечението ви е успешно, предпочитам да ви върна на работа.

Майлс трябваше да преглътне, за да си поеме дъх.

– И всичко... да е като преди, така ли? Да продължа оттам, където прекъснах? – „Дендарии"... Адмирал Нейсмит..."

– Не точно оттам, не. Но според моите изчисления още преди около две години е трябвало да ви повишат в капитан. Мисля, че двамата с вас можем да работим заедно не по-зле, отколкото сте работили с Илян. – Очите на Хароче проблеснаха. – Навярно ще ми простите дързостта, ако кажа дори по-добре? Ще съм горд да ви приема на борда, Воркосиган.

Майлс се смая. За миг единствената му мисъл беше: „Добре, че получих припадък снощи, иначе сега пак щях да се търкалям на килима.“

– Аз... аз... – Ръцете му трепереха от радост. „Да! Да! Да!“ – Първо ще трябва да приключа случая. За да върна на Грегор ревизорската верига. Но после... естествено! – Прехапаната му устна отново се разцепи от неудържимата му усмивка. Той усети в устата си вкус на кръв.

– Да – търпеливо отвърна Хароче, – точно това исках да кажа и аз.

Сякаш го обля ледена вода, която угаси възторга му. „Какво?“ Преди очите му изплува корабен док, претъпкан с войници на „Дендарии“, които скандираха: „Нейсмит, Нейсмит, Нейсмит!“

„Моята първа победа.

...Спомняш ли си какво ти струва тя?“

– Аз... Аз... Аз... – Той преглътна два пъти и се прокашля. – Ще трябва да помисля, господин генерал.

– Разбира се – каза Хароче. – Не бързайте. Но не ме дръжте дълго в напрежение – вече си представям как използвам „Дендари“ за да се справя с една много неприятна ситуация край станция Клайн. С удоволствие ще го обсъдя с вас, ако се съгласите. Бих искал да чуя съвета ви.

Очите на Майлс се бяха разширили, лицето му бе бледо и влажно.

– Благодаря ви, господин генерал – зададено отвърна той. – Много ви благодаря...

Майлс с олюляване стана от стола си, все още усмихнат с кървяща си устна. Едва не се блъсна във вратата като пиян – Хароче я отвори точно навреме.

* * *

Когато се прибра, заобиколи отдалече стаята на Илян, заключи се в спалнята си и закрачи назад-напред докато не откри, че се е втрещил в комуникационния пулт. Оттам като че ли го гледаха очите на Хор. Майлс се качи на горния етаж, в стаичката със старото кресло. Помещението бе достатъчно малко и му действаше успокоително като усмирителна риза. Този път не взе нито бренди, нито дявовия си кинжал. Нямаше нужда от тях.

Заключи вратата и се отпусна на креслото. Не само ръцете – трепереше цялото му тяло.

Старата му работа. Всичко щеше да е като преди.

„Можеш ли да откажеш, а?“ Беше си мислил, че е преживял Нейсмит. Лорд Воркосиган се бе преструвал, че не го вълнува изчезването на адмирала. Беше се преструвал, че ходи по водата, докато всъщност бе потъвал.

„Искаш ли го? Искаш ли да си върнеш «Дендари»?“

Да!“

Но после:

„О, Господи! Това не е просто предложение за работа. Това е подкуп.“ Лукас Хароче просто се опитваше да подкупи имперски ревизор.

Дали се опитваше? Или беше успял?

„Пак ще се върнем на този въпрос.“

И то какъв подкуп! Можеше ли да докаже, че генералът не го е направил от искрено възхищение?

„Сигурен съм. О, да, сигурен съм. Лукас Хароче, хитър кучи сине, аз те подценявах още от самото начало.“ Толкова за прословутата

способност на Майлс да преценява хората.

Не биваше да подценява Хароче. Илян го беше избрал по същия начин, по който бе избрал и Майлс. Илян обичаше невестулките. Но знаеше как да ги държи под контрол. Някогашният пряк, сдържан войнишки стил криеше под себе си остър ум. Иначе нямаше да се издигне до шеф на вътрешния отдел, не и когато ИмпСи се ръководеше от Илян.

И нямаше да посмее да му направи това предложение, ако не бе сигурен в резултата. И защо не? Той беше получил достъп до всички файлове на Илян и бе имал възможност да проучи кариерата на адмирал Нейсмит открай докрай. „Особено края.“ Хароче знаеше каква невестулка е дребният адмирал. Можеше уверено да предвиди, че Майлс ще жертва всичко, включително честността си, за да спаси Нейсмит, защото веднъж вече го беше направил.

Но Хароче бе вярна невестулка, Майлс можеше да се закълне, вярна на Грегор и империята, истински брат по оръжие. Парите едва ли означаваша нещо за него. Неговата страст беше службата в ИмпСи – както на Илян, както и на Майлс. Работата, която бе поел от Илян.

Дъхът му секна за миг и той се почувства замръзнал като криотруп.

Не. Работата, която Хароче беше отнел от Илян. О!

Майлс започна да се поти. Виеше му се свят от ярост и срам, но най-вече от ярост. „Аз съм слепец, слепец, слепец! Мотив! Какво трябва да направи този слон, за да го забележа?“

Хароче бе унищожил чипа на Илян, за да му открадне мястото.

Разбира се, всички записи бяха подправени съвършено. Хароче знаеше всички кодове на Илян, беше разполагал с достатъчно време и отлично познаваше вътрешните системи на ИмпСи. Майлс скочи от стола си и закрачи назад-напред. Този слон всъщност много приличаше на змия, да.

„Хароче е, по дяволите, знам го.

О, нима? Докажи го, имперско ревизорче.“

Всички веществени доказателства се бяха изпарили като дим, цялата документация бе под контрола на Хароче. Майлс имаше много по-малко улики срещу генерала, отколкото генералът – срещу Галени.

Не можеше да го обвини просто така, най-малкото щяха да го нарекат истерик. Имперският ревизор имаше власт, но шефът на ИмпСи също имаше власт. Щеше да получи само един шанс, след което щеше да е ред на Хароче да нанесе удара си. „Може да започнат да ми се случват много странни неща.“ Всъщност в момента, в който откажеше фантастичния подкуп на Хароче, генералът щеше да разбере, че Майлс знае.

„Няма много време.“

Мотив. Присъда. Доказателство.

Той се просна по гръб на пода и впери очи в тавана. Стиснатите му юмруци удариха по изтъркания килим.

Ами... ако приемеше подкупа и изчакаше по-добра възможност? Тогава можеше да си върне „Дендари“ и да постигне справедливост.

Да!

Хароче и Майлс можеха известно време да работят заедно или поне можеше да го накара да си мисли така... Внезапно със закъснение му хрумна, че всички ласкателства на генерала са били чисти глупости. Хароче не харесваше адмирал Нейсмит. Щеше ли да мине много време, докато инсценираше нещастен случай? И тогава нямаше да има криосъживяване. Животът на оперативните агенти на ИмпСи така или иначе винаги бе изложен на опасност. Почест сред крадци, да. Смърт, традиционната отплата за измяна – фитил, бавно горящ от средата към двата края. „Що за живот ще водим? Извънредно стимулиращ.“

От мислите му го откъсна силно почукване на вратата и той трепна.

– Кой е?

– Майлс – разнесе се niskият алтов глас на майка му. – Добре ли си?

– Нали не си получил припадък? – присъедини се към графинята Илян.

– Не... не. Добре съм.

– Какво правиш? – попита лейди Воркосиган. – Чухме много стъпки, изтропване...

Майлс с усилие успокои гласа си.

– Просто... се боря с едно изкушение.

– Кой пчели? – почти весело попита Илян.

Майлс проследи с поглед пукнатините в мазилката на тавана.

– Струва ми се... все пак аз.

Илян се засмя.

– Ясно. До скоро. Няма да се бавя.

Стъпките им се отдалечиха.

„Лукас Хароче, мразя те.“

Ами ако Хароче играеше честно с него? Ами ако предложението не беше подкуп и после не го очакваше нож в гърба?

Шефът на ИмпСи очевидно добре познаваше адмирал Нейсмит. Нейсмит щеше да извика „Да!“ и после да се опита да се измъкне от сделката. Но Хароче не познаваше лорд Воркосиган. Всъщност никой

не го познаваше, даже самият Майлс. Бе познавал момчето с това име, много отдавна. Ала новият лорд Воркосиган беше съвсем друг човек и Майлс не смееше да мисли за неговото бъдеще.

Внезапно с ужас осъзна шума в главата си. Хароче Кукловода го беше карал да тича в кръг в опит да си захване опашката. Ами ако престанеше да играе неговата игра? Ами ако просто... спреше? Имаше ли друга игра?

„Кой си ти, момче?

... Кой пита?“

С тази мисъл настана блажена тишина. Отначало я взе за космическа пустош, вечно падане без отдолу да има земя. Ала наоколо му цареше неподвижност: странно ведра и уравновесена. Никакво ускорение, нито напред, нито назад, нито настрани.

„Аз съм такъв, какъвто реша. Винаги съм бил какъвто реша... макар и не винаги какъвто искам.“

Майка му често казваше: „Когато взимаш решение за някаква постъпка, всъщност взимат решение за последствията от нея. И когато искаш някакви последствия, трябва да предприемеш необходимите действия.“

„Искам да съм... самият аз.“

Хароче се превърна в едва забележима фигурка в далечината. Майлс не бе съзнавал, че е способен да смалва противника си така, и това го удиви.

„Но бъдещето ми ще е кратко, ако не направя нещо.“ Наистина ли? До този момент Хароче не беше убил никого. И смъртта на имперски ревизор по време на разследване щеше да събуди най-невероятни подозрения. На мястото на Майлс щяха да се появят поне петима нови ревизори, гневни и абсолютно неподатливи на ласкателства. Шефът на Импси нямаше да е в състояние да се справи с всички тях.

Ала Галени бе съвсем друго нещо. Какво по-традиционно от това един опозорен офицер да се самоубие в килията си? Точно във ворски стил. Самопризнание, изкупителен жест. И случаят щеше да приключи, о, да. Несъмнено щеше да е много добре инсценирано самоубийство. Хароче имаше богат опит с тези неща и нямаше да допусне аматьорски грешки. Не оставаше никакво време. А доказателствата, с които разполагаше Майлс, бяха като дим.

Дим.

„Въздушни филтри.“

Очите му се разшириха.

ГЛАВА 26

Само час преди края на работното време в щаба на ИмпСи, поне за онези щастливци, които бяха дневна смяна, Майлс спря с малката си група пред страничната врата, готов за операция „Атака срещу централата на хлебарките“. Поне колата на графа беше достатъчно голяма, за да побере всички, което му позволи да ги инструктира по пътя от Имперския научноизследователски институт и му спести няколко ценни минути. Отново бе мобилизирал Иван, както и самия Саймън Илян, облечен в зелена униформа с всички военни отличия, последното по настояване на Майлс. След това от колата се появи доктор Уедел, който внимателно носеше стар кашон с надпис „Мишки, замразени, сер. – 621А, 12 бр.“, макар че съдържанието му не беше такова. Последна, но не по значение, на тротоара слезе Делия Куделка и побърза да настигне другите.

Дежурният ефрейтор на пропуска тревожно ги погледна. Майлс се приближи и напрегнато се усмихна.

– Генерал Хароче ви е наредил да му докладвате кога идвам и си отивам, нали?

– Ами... да, милорд ревизор. – Ефрейторът отдаде чест на Илян, който отвърна на поздрава му.

– Отменям тази заповед.

– Хм... слушам, милорд ревизор. – Дежурният видимо изпадна в паника, като житно зърно, предвиждащо, че ще бъде смляно между два камъка.

– Всичко е наред, Сметани – мимоходом го увери Илян и ефрейторът признателно се отпусна.

Групата продължи по коридорите на ИмпСи. Майлс първо се отби в новия арест, който се намираше в дъното на втория етаж.

– Скоро ще се върна да разпитам капитан Галени – каза той на дежурния офицер. – Искам да го заваря жив, за което ще ви смятам лично отговорен. Междувременно, госпожица Куделка ще влезе при него. Не пускайте никого – никого, дори началниците си – „Особено началниците си“ – да влиза в ареста. Ясно ли е?

– Тъй вярно, милорд ревизор.

– Делия, нито за миг не оставяй Дъв сам.

– Разбирам, Майлс – твърдо вирна брадичка тя. – И... благодаря.

Той кимна.

Надяваше се по този начин да предотврати всякаква възможност да „самоубият“ Галени. Хароче вече трябваше да е готов да прибегне към това всеки момент – номерът бе да не му дадат този момент. Майлс поведе хората си към Поддържания отдел, където приклеши в ъгъла началника, застаряващ полковник. Когато се увери, че интересът на имперския ревизор към графика за поддръжка на въздушните филтри не се дължи на недоволство от работата на отдела му, той им оказа пълно съдействие. Майлс го взе със себе си.

Искаше му се едновременно да е на четири места, ала трябваше да спазва стриктен порядък, като всяко доказателство в петпространствената математика. Интуицията бе едно, демонстрацията – съвсем друго нещо. След като повика един лаборант от Криминологията, той поведе групата към подземния склад. Само след няколко минути вече ги беше строил в Оръжия IV, пътека 5. Уедел остави кашона си и се облегна със скръстени ръце на стелажа.

Лавица 9 бе прекалено висока и Майлс трябваше да накара Иван да свали познатия биоконтейнер. Ревизорският му печат беше непокътнат. Двете останали кафяви капсули бяха вътре. Той взе едната и я претърколи между палеца и показалеца си.

– Добре. Внимателно наблюдавайте. Започвам. – Майлс силно стисна капсулата, счупи я и два пъти я размаха над главата си. За миг във въздуха се появи нещо като изключително фин прах, после изчезна. На пръстите му остана тъмно петънце. Иван беше затаил дъх.

– Колко триона да чакаме? – попита Майлс доктор Уедел.

– Поне десет минути, за да се разпространи в цялата стая – отвърна биологът.

Майлс се опита да се успокои. Илян напрегнато се взираше във въздуха. „Да – помисли си Майлс, – това е оръжието, което те е убило. Не можеш да го хванеш...“ Силно почервенял, Иван се отказа и отново си пое дъх преди да е поморавял и припаднал.

Накрая Уедел се наведе, отвори кашона и извади прозрачно шишенце и малка пръскачка. За това, че бе приготвил тази безценна течност само за три часа, Майлс бе готов да му прости всички грехове през следващите пет години и да му целува ботушите. Самият Уедел, изглежда, го смяташе за нещо обикновено. От научна гледна точка навярно наистина беше така. „Обикновен хетероцикличен разтвор – небрежно бе казал биологът. – Външната структура на спорообразните частици е съвсем проста, специфична и уникална. Виж, ако искахте нещо да

регистрира присъствието на самите прокариоти, това вече щеше да е истинско предизвикателство.“

– Сега отиваме при въздушните филтри – каза Майлс на полковника.

– Насам, милорд ревизор.

Всички се насочиха към отсрещната стена, където имаше малка правоъгълна решетка.

– Свалете външния капак – нареди Майлс. – Интересува ме най-горният филтър.

Трябваше да застанат на колене, за да могат да гледат. Полковникът свали решетката. Майлс му кимна да се отдръпне и да направи място на доктор Уедел, който седна по турски на пода и напръска въздуха около отвора.

– Какво прави? – попита възрастният офицер.

На Майлс му се искаше да отговори: „Пръскаме за предатели. Досадни гадини за този сезон, не смятате ли?“, но вместо това каза:

– Почакайте и ще видите.

Биологът извади от кашона ултравиолетова ръчна лампа и насочи лъча към филтъра. Когато черната светлина заигра по повърхността му, постепенно се появи бледочервено сияние.

– Готово, милорд ревизор – заяви Уедел. – Спорообразните частици са останали тук, това е.

– Ясно. – Майлс се изправи. – Сега продължаваме със следващата стъпка. Вие – той посочи лаборанта от Криминологията – документирайте, приберете и поставете етикети на всичко това, после колкото може по-бързо ни настигнете.

Този път отведе групата си в комарския отдел, където помоли смутения генерал Алегре да ги последва. Всички се натъкнаха в миниатюрния кабинет на капитан Галени, четвъртата врата по коридора на комарските аналитици.

– Спомняш ли си да си идвал при Галени през последните три месеца? – попита Майлс бившия шеф на ИмпСи.

– Сигурен съм, че съм се отбивал няколко пъти – отвърна Илян. – Идвах тук почти всяка седмица, за да обсъждаме някои въпроси от докладите му.

Веднага щом задъханият лаборант пристигна, полковникът от поддържащия отдел повтори изпълнението с капака на шахтата, същата като онази в Оръжия IV. Уедел напръска филтъра. Този път и Майлс затаи дъх. От резултатите от експеримента зависеше по-нататъшната му

стратегия. Ако Хароче бе предвидил действията му... в крайна сметка липсваха две капсули.

Удел освети филтъра с ултравиолетовата лампа и сърцето на Майлс спря да бие за миг.

– Не забелязвам нищо. Вие виждате ли нещо? – Майлс си пое дъх и заедно с другите се наведе към филтъра. Изглеждаше мръсно бял.

– Можете ли да потвърдите, че не е сменяван от средата на лятото? – попита той началника на поддържащия отдел.

Полковникът сви рамене.

– Не водим на отчет всеки филтър, милорд. Възможно е да е сменен. Но не и от някой от моя отдел. А и не ми изглежда нов.

– Благодаря ви. Оценявам точността ви. – Майлс се изправи и погледна Илян, който наблюдаваше с каменно изражение. – Сега отиваме в предишния ти кабинет, Саймън. Искаш ли ти да водиш?

Илян поклати глава.

– Всичко това не ми е много приятно, Майлс. Каквото и да е резултатът, аз губя един верен подчинен.

– Само че не предпочиташ ли да изгубиш онзи, който наистина е виновен?

– Да. Продължавайте, милорд ревизор.

Качиха се три етажа по-нагоре и после се спуснаха с асансьора при стария офис на Илян. Дори да бяха успели да изненадат Хароче с появата си, генералът не го показа. Но може би в очите му проблесна едва забележима тревога, докато поздравяваше бившия си шеф и му предлагаше стол?

– Не, благодаря, Лукас – студено отвърна Илян. – Струва ми се, че няма да останем тук много дълго.

– Какво правите? – попита Хароче, когато полковникът се запъти към решетката на стената отдясно на бюрото. Лаборантът от Криминологията го последва.

– Въздушните филтри – отвърна Майлс. – Не сте се сетили за въздушните филтри. Никога не сте служили в космоса, нали, Лукас?

– Не, за съжаление.

– Повярвайте ми, там човек се научава да мисли за вентилационните системи.

Когато Удел започна да пръска филтъра, Хароче повдигна вежди, привидно небрежно наклони стола си назад и замислено прехапа устна. И не попита: „Обмислихте ли предложението ми, Майлс?“ Беше хладнокръвен, търпелив и готов да чака отговора колкото е необходимо. Все

още нямаше основание да трепери – дори филтърът да бе претъпкан със спорообразни частици, това не доказваше нищо. Много хора влизаха в кабинета на Илян.

– Не – след малко каза Уедел. – Погледнете сами, господа. – Той подаде ултравиолетовата лампа на Иван.

– Логично е да е тук – отбеляза генерал Алегро. Самият Майлс беше смятал, че шансът е двадесет и пет процента. Оставаше някоя от заседателните зали или...

– Открихте ли нещо? – попита Хароче. Майлс спечели малко време, като се наведе и взе лампата от братовчед си.

– Няма нищо, по дяволите! Надявах се да е по-просто. Ако бяха попаднали във филтрите, спорообразните частици щяха да се оцветят в яркочервено, нали разбирате.

– Какво ще правите сега?

– Не ни остава нищо друго, освен да проверим всички филтри в сградата. Досадно, но няма как. Веднъж ви казах, че ако разбере защо, ще знам и кой. Промених си мнението. Сега мисля, че ако науча къде, ще разбера кой.

– Наистина. Проверихте ли в кабинета на капитан Галени?

– Първо отидохме там. Чисто е.

– Хм... Може би някоя от заседателните зали?

– Ще видим.

„Захапи, Хароче. Захапи примамката ми. Хайде, хайде...“

– Ако искаш да си спестиш усилията – по даден знак се обади Иван, – трябва да започнеш с местата, на които Илян е ходил най-често.

– Добра идея – каза Майлс. – Тогава да започнем с външния офис. После... извинете ме, генерал Алегро, но трябва да продължа с кабинетите на началник-отделите. След това със заседателните зали и офисите на всички аналитици. Навярно докато сме долу, трябва да проверим целия комарски отдел. После ще видим.

Ако се съдеше по изражението му, лаборантът от Криминологията мислено се прощаваше с вечерята си – съжаление, навярно притъпено от очевидния му интерес към развиващите се пред очите му събития. Алегре кимна. Всички излязоха във външния офис и полковникът отново изпълни упражнението с решетката. Майлс се зачуди дали някой вече е забелязал, че Уедел няма достатъчно хетероцикличен разтвор, за да провери всички филтри в сградата на ИмпСи. След няколко минути Хароче се извини и ги остави.

Майлс крадешком погледна към вратата, за да се увери, че

генералът е излязъл в коридора. „Въдицата е хвърлена, да, и сега кордата се опъва...“ Той започна да брои наум и даде знак на Уедел да не пръска филтъра. После, когато стигна до сто, каза:

– Добре, господа, бихте ли ме последвали? Тихо, моля.

Завиха наляво по коридора, после надясно на второто разклонение. На пътя им се изпречи комодорът, който беше заменил Хароче като началник на вътрешния отдел.

– О, милорд ревизор – спря го той. – Какъв късмет. Генерал Хароче току-що ме прати да ви повикам.

– Къде ви каза да ме търсите?

– В склада. Спестявате ми няколко етажа.

– Добре. Кажете ми, Хароче носеше ли нещо?

– Папка. Вие ли сте я поискали?

– Да. Значи е тук, а? Елате с мен... – Върнаха се по коридора във вътрешния офис на отдела. Вратата на предишния кабинет на Хароче бе заключена. Майлс я отключи с ревизорския си печат.

Генералът беше приклепнал вляво от бюрото и тъкмо започваше да сваля решетката от стената. В разтворената на пода до него папка имаше филтър. Майлс мислено се обзаложи със себе си, че ще открият демонтирана решетка, очакваща завръщането на Хароче в някоя от заседателните зали по права линия между тази стая и предишния кабинет на Илян. Добра работа, изключително хладнокръвна. „Бързо мислите, генерале. Но този път аз имах преднина.“

– Времето е всичко – каза Майлс. Хароче подскочи и застана на колене.

– Милорд ревизор – бързо започна той, после замълча. Погледът му се плъзна по служителите от ИмпСи, които влизаха в офиса. И дори сега, помисли си Майлс, генералът можеше да измисли някакво блестящо импровизирано обяснение... ала в този момент Илян си проби път напред.

Хароче бе избягвал да се среща с жертвите си. Нито веднъж не беше посетил Илян в клиниката на ИмпСи, неуспешно се бе опитал да се скрие от Майлс, когато несъмнено беше планирал първата инсценировка, и се бе появил в императорската резиденция едва след арестуването на Галени. Навярно не беше зъл по душа, а обикновен човек, изкушен да извърши злодеяние, смазан от излезлите от контрол последствия. „Когато взимаш решение за някаква постъпка, всъщност взимаш решение за последствията от нея.“

– Здравей, Лукас – каза Илян. Очите му бяха удивително студени.

– Господине... – Хароче с олюляване се изправи.

– Полковник, доктор Уедел, ако обичате... – Майлс им даде знак да излязат напред и махна с ръка на лаборанта да ги последва. Самият той застана от другата страна на групата. „Това е моят триумф. Защо не се радвам?“

Всички действия вече бяха многократно упражнявани. Полковникът свали решетката, Уедел напръска филтъра. Няколко секунди мъчително чакане. После се появи флуоресцентното сияние, червено и зловощо като кръв.

– Генерал Алегре – въздъхна Майлс, – назначавам ви за временен шеф на ИмпСи до утвърждаването ви от император Грегор. Със съжаление трябва да ви съобща, че първото ви задължение е да арестувате своя предшественик генерал Хароче. По моя заповед като имперски ревизор, по обвинение в... – В какво? Саботаж? Измяна? Глупост? „Престъпникът дълбоко в себе си иска да го хванат“, гласеше популярната поговорка. Не беше вярно. Престъпникът просто искаше да се измъкне. Грешникът копнееше да извърви дългия път от изповедта до опрощението. Дали Хароче бе престъпник, или грешник?

– По обвинение в държавна измяна – завърши той. Последната дума накара половината от присъстващите в стаята да потръпнат.

– Не измяна – дрезгаво промълви Хароче. – Само не измяна!

Майлс разпери ръце.

– Но... ако е готов да признае и да ни съдейства, навярно можем да се съгласим на нападение срещу старши офицер. Военен съд, една година затвор, обикновено уволнение. Мисля, че... ще оставя съдът на Службата да реши.

Ако се съдеше по израженията им, и Хароче, и Алегре бяха схванали смисъла. Като началник на Галени, Алегре несъмнено внимателно следеше случая със своя подчинен. Хароче стисна зъби. Началникът на вътрешния отдел кисело се усмихна на иронията.

– Предлагам ви – продължи Майлс – да го отведете долу и да го накарате да заеме мястото на вашия най-добър аналитик.

– Слушам, милорд ревизор – решително отвърна Алегре, но после се поколеба, осъзнал, че този път няма яки сержанти, които да извършат действителния арест. – Лукас, ще ми създаваш ли проблеми?

– Не – въздъхна Хароче. – Прекалено съм стар, за да се бия.

– Добре. Аз също. – Алегре го изведе навън.

Илян ги проследи с поглед и прошепна на Майлс:

– Адски тъжна история. ИмпСи трябва да постави началото на нови

традиции за смяна на шефовете си. Убийството и наказанието действат пагубно на организацията.

Майлс можеше само да свие рамене. Той поведе групата към съседните заседателни зали и още във втората откри отворената шахта. Лаборантът грижливо прибра и документираща последните доказателства и Майлс ги запечата с ревизорския си печат.

С това задълженията му на имперски ревизор, слава богу, приключваха. Трябваше само да докладва на Грегор и да предаде всички доказателства на съответните власти – в този случай съда на Службата. „Аз само трябваше да открия истината. Не е моя работа да решавам какво да правим с нея.“ Макар да предполагаше, че съветите му имат известна тежест.

Когато най-после свършиха във вътрешния отдел, двамата с Илян последваха лаборанта по коридора.

– Чудя се какво ще направи сега Хароче – рече Майлс.

– Хвърлил е прекалено много време и усилия да фалшифицира данните в комуникационните пултове и просто не се е сетил за проклетите филтри.

– Мислех, че ще се опита да представи всичко като инсценировка. Дали няма да прибегне до стария ворски изход? Изглеждаше... много блед. Предаде се по-бързо, отколкото очаквах.

– Ти му нанесе по-тежък удар, отколкото си очаквал. Не си знаеш силата, Майлс. Но не. Самоубийството не е в неговия стил – отвърна Илян. – Пък и е трудно да го извърши без помощта на тъмничарите си.

– Смяташ ли... че трябваше да загатна за такава помощ? – деликатно попита Майлс.

– Лесно е да умреш. – Лицето на Илян се напрегна. Дали си спомняше за молбите си в клиниката Майлс да сложи край на мъките му? – Трудно е да живееш. Нека копелето изтърпи военния си съд. И последната безкрайна минута.

* * *

Новият арест на ИмпСи беше много по-малък от стария, но входът и помещението за регистриране на затворници бяха същите. При комуникационния пулт на пропуска завариха капитан Галени и Делия Куделка. Генерал Алегро и дежурният офицер тъкмо привършваха с формалностите по освобождаването. Иван ги наблюдаваше. Очевидно вече бяха отвели Хароче. Майлс се надяваше да са му дали килията на Галени.

Дъв все още бе в зелената униформа, която беше носил на

императорския прием, сега цялата измачкана. Очите му бяха зачервени от безсъние, Лицето му излъчваше опасно напрежение.

Той се обърна към Майлс.

– По дяволите, Воркосиган, къде се губи толкова време?

– Хм... – Майлс докосна веригата си, за да му напомни, че все още е имперски ревизор.

– По дяволите, милорд ревизор – изсумтя Дъв, – къде се губи толкова време? Снощи ми каза, че веднага ще дойдеш. Мислех, че ще ме освободиш. После не знаех какво да мисля. Напускам тая проклетата параноично тъпа организация веднага щом изляза оттук. Край.

Алегре потръпна.

Делия докосна Галени по ръката. Той хвана нейната и гневът му видимо се поутоляжи.

„Ами, получих припадък, после трябваше да прегледам заблуждаващия доклад на Хароче, след това да чакам Уедел да дойде от Имперския научноизследователски институт и не смеех да се свържа с никого по комуникационните пултове от вкъщи. Трябваше да отида лично и...“

– Да. Съжалявам. Боя се, че ми трябваше цял ден, за да събера оневиняващите те доказателства.

– Майлс, откакто открихме, че е саботаж, минаха само пет дни – отбеляза Илян. – Ще ти отнеме повече време да подготвиш ревизорския си доклад.

– Доклади! – въздъхна Майлс. – Пфу! Но, Дъв, разбери, не беше достатъчно да наредя да те пуснат. Щяха да ме обвинят в пристрастие.

– Вярно е – измърмори Иван.

– Отначало смятах, че Хароче просто проявява несръчност като те арестува в императорската резиденция пред толкова много свидетели. Ха! Не и той. Прекрасно организирана инсценировка за съсипване на репутацията ти. После нито освобождаването ти, нито оправдаването ти поради липса на достатъчно доказателства нямаше да те спасят от подозрителността на хората. Трябваше да открия истинския виновник. Нямаше друг начин.

– О... – Галени свъсн вежди. – И кой е истинският виновник, Майлс?

– О, не сте ли ми казали? – изненадано се обърна Майлс към Делия.

– Нали ми каза да си мълча, докато не свършиш – защити се тя. – Просто излязохме от оная ужасна килия.

– Не са толкова ужасни, колкото старите килии – възрази Илян. –

Спомням си ги. Преди тринайсет години прекарах там цял месец. – Той кисело се усмихна на Майлс. – Заради личната армия на сина на регента. По обвинение в държавна измяна.

– Как пък не си забравил тъкмо това? – промърмори Майлс.

– Де такъв късмет – отвърна Илян. – Веднага след като ме освободиха, наредих да превърнат килиите в склад и да построят нов арест. Много по-модерен. Просто в случай, че някога пак се озова там.

– Никога не съм чувал тази история – каза Галени.

– Мисля си, че това преживяване ми е оказало благотворно въздействие. Трябва да го изпита всеки старши офицер в ИмпСи поради същите причини, поради които всеки лекар поне веднъж трябва да е пациент.

Комарецът замислено го погледна. Гневът му почти се бе стопил. Иван облекчено въздъхна. Алегро отправи признателна усмивка на Илян.

– Бил е Хароче – каза Майлс. – Искал е повишение.

Галени повдигна вежди и се обърна към генерал Алегре, който утвърдително кимна.

– Веднага щом открихме онези биоинженерни прокариоти – продължи Майлс, – Хароче е разбрал, че саботажът ще стане очевиден. И е имал нужда от изкупителна жертва. Било е достатъчно да хвърли подозрението върху нея, за да сложи край на разследването. Съжалявам, че накарах Делия да те държи в неведение, но арестуването на временен шеф на ИмпСи в самия щаб е малко рисковано, нали разбираш. Не исках да давам обещания преди да се уверя в резултата.

Очите на Галени се разшириха.

– Забрави... онова, което ти казах.

– Включително и за оставката ти ли? – нервно попита Алегро.

– Ами... не знам. Защо точно мен? Никога не съм смятал, че Хароче мрази комарците. Още колко време ще трябва да газя в тия лайна? И с какво искат да им докажа лоялността си?

– Предполагам, че ще газиш в тях до края на живота си – сериозно отвърна Илян. – Но всеки комарец, който те последва, ще гази в по-малко лайна. Заради теб.

– Ти постигна много – каза Майлс. – Не позволявай на хлебарки като Хароче да направят напразни всичките ти жертви. Империята се нуждае от теб. И особено ИмпСи.

Алегро утвърдително кимна.

– Освен това – Майлс хвърли поглед към Делия, която слушаше

разтревожено – Ворбар Султана е много подходящо място за всеки амбициозен офицер. Взemi хората, които срещаш тук, например. И възможностите. – Иван енергично закима. – Хм... не искам да се меся във вътрешните работи на ИмпСи, но мисля, че комарският отдел съвсем скоро ще има нужда от нов началник. – Майлс се обърна към Алегро. – Старият ще наследи много по-неприятен пост, нали разбираш.

Генералът се сепна, после се замисли.

– Комарец за началник на комарския отдел?...

– Радикално решение – меко каза Майлс, – но може да се окаже успешно.

– Струва ми се, че избързвате, лорд Воркосиган – отвърна Алегре. – Не е сигурно, че Грегор ще ме утвърди за постоянен шеф на ИмпСи.

– Има ли друга възможност? – сви рамене Майлс. – Олшански още не е достатъчно опитен, а началникът на галактическият отдел ужасно обича работата си. С предстоящия брак на императора вашият опит в комарските въпроси ви прави почти идеален, бих казал.

– Дори да е така – малко уплашено отстъпи Алегре. Дали най-после започваше да съзнава смисъла на всичко това? – Утре ще мислим за това. За днес ми стига. Ще ме извините ли, господа? Мисля, че е най-добре да започна с кратко проучване на файловете в офиса на Хароче... на Илян. И... да свикам на съвещание началник-отделите, за да оценим, хм, събитията. Някакви предложения, Саймън?

Илян поклати глава.

– Действай. Ще се справиш.

– Дъв – обърна се генералът към Галени, – поне се прибири да вечеряш и да се напиш преди да вземеш каквото и да било важно решение, обещавах ли ми?

– Да, господине – неутрално отвърна комарецът. Делия стисна ръката му. Дъв не я бе пуснал, забеляза Майлс, през целия разговор. Явно не искаше да рискува да му я отнемат. Когато се поуспокоеше, навярно щеше да разбере, че ще са нужни поне четирима едри мъже с ръчни трактори, за да я отскубнат от ръката му. Безразсъдно смели едри мъже. Иван също го видя и се намръщи.

– Вие ли ще докладвате на Грегор, милорд ревизор, или да го направя аз? – попита Алегро.

– Аз ще се погрижа. Вие обаче трябва да се явите при него веднага щом навлезете в обстановката.

– Да. Благодаря ви. – Дватама небрежно си отдадоха чест и генералът излезе.

– Сега ли ще се обадиш на Грегор? – попита Галени.

– Да – отвърна Майлс. – Трябва веднага да му съобща какво се случи, защото по-рано няха възможност. Офисът на шефа на ИмпСи следи всичките му комуникационни пултове.

– Когато разговаряш с него... – Дъв погледна Делия и отново стисна ръката ѝ, – би ли го... помолил да каже на Лайза, че не съм предател?

– Разбира се. Имаш думата ми.

– Благодаря.

Майлс нареди на дежурния ефрейтор да придружи Галени и Делия до изхода и им позволи да използват колата му. Но задържа Иван, като отклони невинното му предложение да остави Галени в апартамента му и после да откара Делия. После седна пред комуникационния пулт. Илян си придърпа стол и се настани до него.

– Сир – каза Майлс, когато над видеоплочата се появи горната половина от тялото на Грегор. Императорът бършеше устата си със салфетка.

Чул това официално обръщение, Грегор повдигна вежди. Майлс бе успял да привлече вниманието му.

– Да, милорд ревизор. Някакъв напредък? Проблеми?

– Свърших.

– Мили Боже! Хм... бихте ли ми разказали?

– Ще получите всички подробности – Майлс погледна настрани към Илян – в доклада ми, но накратко, отново оставате без шеф на ИмпСи. Не е бил Галени. Бил е самият Хароче. Дойде ми наум, че спорообразните частици на прокариотите трябва да са останали във въздушните филтри.

– Той призна ли?

– Нещо повече. Заловихме го, докато се опитваше да смени филтъра в предишния си кабинет.

– Това... явно не е станало случайно.

Майлс злобно се ухили.

– Случайността – напewно произнесе той – помага на подготовения ум, както беше казал някой. Не. Не стана случайно.

Грегор го изгледа обезпокоено.

– Но той ми докладва тази сутрин... и през цялото време е знаел... Бях почти готов да го утвърдя за постоянен шеф на ИмпСи.

Майлс сви устни.

– Да. И щеше да е добър шеф. Почти. Виж, хм... обещах на Дъв Галени да предадеш на Лайза, че той не е предател.

– Разбира се. Тя беше извънредно опечалена от снощната сцена. Обясненията на Хароче ни хвърлиха в мъчителни съмнения.

– Лукас винаги е бил ловък – промърмори Илян.

– Защо го е извършил? – попита Грегор.

– Все още трябва да открия отговорите на много въпроси преди да напиша доклада си – отвърна Майлс. – И повечето от тях, изглежда, започват със „защо“. И това е най-интересният въпрос.

– И най-трудно ще откриеш отговора му – предупреди го Илян. – Къде, какво, как, кой – за тези въпроси поне има веществени доказателства.

– Има много неща, които е в състояние да ни каже единствено Хароче – рече Майлс. – Но не можем да го подложим на разпит с опиат, жалко. Мисля... че бихме могли да измъкнем нещо от него, ако започнем тази вечер, докато все още не е възвърнал самообладанието си. До утре вече ще се е възстановил и ще иска адвокат. Не... не ние. Ясно е, че ме мрази до мозъка на костите си, макар че пак опираме до въпроса защо... Саймън, можеш ли... ще проведеш ли разпита вместо мен?

Илян прокара длан по лицето си.

– Ще опитам. Но щом е искал да ме елиминира, не виждам защо да не издържи на всякакъв морален натиск от моя страна.

– Почакайте – каза Грегор. – Имам по-добра идея.

ГЛАВА 27

– Наистина ли трябва да гледам това? – прошепна в ухото на Майлс Иван, докато малката им група се приближаваше към килията на Хароче. – Очертава се много неприятен спектакъл.

– Да, поради две причини. Ти през цялото време беше мой официален свидетел и несъмнено по-късно ще се наложи да даваш показания под клетва. Освен това нито аз, нито Илян сме способни да се справим с Хароче, ако реши да се разбеснее.

– Мислиш ли, че ще се стигне дотам?

– Всъщност... не. Но Грегор смята, че присъствието на обикновен пазач, някой от бившите хора на Хароче, ще въздейства лошо на, хм, откровеността му. Ще трябва да го изтърпиш, Иване. Няма нужда да говориш, само ще слушаш.

Стражът набра кода, отвори вратата на килията и почтително се отдръпна. Майлс влезе пръв. Новите килии на ИмпСи не бяха особено просторни, но имаха индивидуални бани. Все още обаче миришеше на военен затвор. Хароче седеше на една от двете койки, облечен в униформените си панталони и риза, които бе носил само преди половин час. Ала беше без куртка и ботуши, без никакви отличия за ранга си, без сребърните си очи.

Когато вдигна глава и видя Майлс, на лицето му се изписа враждебно изражение. Иван застана до вратата. При появата на Илян Хароче сякаш се засрами и още повече се затвори в себе си.

Едва когато в килията влезе император Грегор, висок и мрачен, генералът изгуби самообладание. Пое си дъх и се опита да изглежда студен и суров, но не успя. Изправи се – Иван се напрегна, – но от гърлото му се изтръгна само едно задавено „сир“. И не се осмели да отдаде чест на своя главнокомандващ. Грегор едва ли щеше да му отвърне.

Императорът даде знак на двамата си лични гвардейци да изчакат навън. Вратата на килията се затвори и се възцари пълна тишина.

След внимателно обмисляне на ситуацията Майлс застана колкото може по-далеч от Хароче. С Иван щяха да мълчат като статуи и генералът скоро щеше да забрави за присъствието им. Грегор щеше да се погрижи за това. Самият император седна на койката срещу Хароче. Илян скръсти ръце и се облегна на стената в типичната си поза, възплъщение на окоето на Хор.

– Седнете, Лукас – толкова тихо каза Грегор, че Майлс трябваше да напрегне слух, за да го чуе.

Хароче разпери ръце, сякаш искаше да възрази, ала коленете му се подгънаха и той тежко се тръшна на койката.

– Сир – отново промълви арестантът и се прокашля.

О, да. Грегор го беше преценил правилно.

– Генерал Хароче – започна императорът, – исках лично да приема последния ви доклад. Дължите ми го, както и аз ви го дължа за трийсетте ви години служба.

– Какво... – Хароче мъчително преглътна – искате да ви кажа?

– Разкажете ми какво сте извършили. И защо. Започнете от начало и продължете до края. Изложете ми всички факти. Оставете всякакви оправдания. По-късно ще имате време за това.

Едва ли можете да е по-просто. Майлс бе виждал Грегор тихо очарователен, тихо странен, тихо отчаян, тихо решителен. Никога не го беше виждал тихо гневен. Това бе внушителна гледка, огромна тежест – като дълбока морска вода, Човек можеше да се удави в нея. „Измъкни се, ако можеш, Хароче. Грегор не е наш господар само по титла.“

Генералът дълго мълча, после започна:

– Аз... отдавна знаех за комарските прокариоти. Още отначало. Каза ми Диамант от комарския отдел – координирахме ареста на групичката на Сер Гален, давахме им хора и изобщо им помагахме с каквото можем. Бях с него в деня, в който остави капсулите в склада. Години не се бях сещал за тях. После дойде случаят „Равнец“, повишението ми... нали си спомняте, сир? – Той се обърна към Илян. – Вие казахте, че съм се справил блестящо.

– Не, Лукас – престорено любезно възрази Саймън. – Не може да съм казал такова нещо.

Тишината, която настана след тези думи, заплашваше да продължи цяла вечност.

– Слушаме те – каза Грегор.

– Започнах... все повече да усещам присъствието на Воркосиган. Носеха се слухове за него, направо невероятни истории. После чух, че го готвели за наследник на Илян. Беше очевидно, че е любимец на Илян. Миналата година го убиха, макар че се оказа... не съвсем мъртъв.

Единствената реакция, която си позволи Грегор, бе едва забележимо свиване на устни. Хароче побърза да продължи:

– По онова време Илян реорганизира командната си верига. Аз станах заместник на ИмПСи. Той ми каза, че мислел да си избере наследник

в случай, че някой успее да го елиминира, и че се бил спрял на мен. После Воркосиган отново се появи жив. До миналото лято не чух нищо повече за него. Тогава Илян ме попита дали смятам, че ще мога да работя с Воркосиган като мой заместник във вътрешния отдел. Предупреди ме, че бил свръхактивен и адски непокорен, но че давал резултати. Каза, че или съм щял да го харесам, или да го намразя, макар че някои хора едновременно го харесвали и мразели. Воркосиган имал нужда от моя опит. Отговорих му, че... ще опитам. Смисълът на всичко това беше ясен. Нямах да имам нищо против да обуча свой заместник. Обаче да обуча бъдещия си шеф... щеше да ми е малко трудно да го преглътна. Трийсетгодишен опит... Но го преглътнах.

– После Воркосиган... се подхлъзна – продължи Хароче. – Така да се каже. Тъкмо навреме. Нямах нужда да го елиминирам, той го направя сам. По-добре, отколкото можех да си представя. Той отпаднаше, идваше моят ред. Отново щях да имам шанс, но... Илян можеше да се задържи на мястото си още пет-десет години. И отдолу постоянно напиряха млади хора. Исках да използвам шанса си, докато все още съм на върха. Илян остаряваше. Уморяваше се. Постоянно приказваше за пенсиониране, но не предприемаше нищо. Исках да служа на империята, да служа на вас, сир! Знаех, че мога, ако получа възможност. Навреме. И после... си спомних за онзи проклет комарски прах.

– Кога точно си спомнихте за него?

– Онзи следобед, когато Воркосиган напусна кабинета на Илян с откъснати сребърни очи. Слязох в склада по друга работа, минах край оная лавица като стотици други пъти, но спрях... отворих кутията и взех две от капсулите. Нямах проблем да изляза с тях – алармената система щеше да се задейства само от кутията, не от съдържанието ѝ. Разбира се, не ме претърсиха. Знаех, че ще се наложи да направя нещо за мониторите, но даже някой да прегледаше записите, просто щеше да види мен, а аз имах право да взимам каквото поискам.

– Знаем къде. Но кога пуснахте проکاریотите?

– След няколко дни. Три-четири дни. – Хароче махна с ръка и Майлс си представи прашеца, разпръскващ се от пръстите му. – Той често се отбиваше в кабинета ми да се консултира с мен.

– И двете капсули ли използвахте?

Не едновременно. След като около една седмица не се случи нищо, счупих втората. Не знаех колко бавно се проявяват симптомите. Нито... колко сериозно. Но знаех, че няма да го убия. Поне така смятах. Исках да съм сигурен. Направих го импулсивно. И после стана късно да

отстъпвам.

– Импулсивно ли? – повдигна вежди Грегор. – След три дни размисъл?

– Понякога – наруши мълчанието си Майлс – наистина става така. Особено когато имаш адски лоша идея. – „Знам го от собствен опит.“

Грегор му даде знак да млъкне и Майлс си прехапа езика.

– Кога решихте да обвините капитан Галени? – строго попита императорът.

– О, много по-късно. Не исках да вредя на никого, но ако се наложеше, щях да избира Воркосиган. Той беше най-подходящ. Струваше ми се, че в това има някаква справедливост. Нали почти беше убил онзи куриер. Аз бих го дал на военен съд това гадно джудже, но то все още беше любимец на Илян. После се появи на вратата с оная проклета ревизорска верига на врата и разбрах, че не е любимец само на Илян. – Хароче най-после срещна погледа на Грегор и очите му проблеснаха обвиняващо.

– Продължавайте – хладно каза императорът.

– Дребосъкът нямаше намерение да се откаже. Постоянно ме притискаше – ако бях успял да го забавя още само една седмица, нямаше да има нужда да обвинявам никого. Всичко стана заради Воркосиган. Галени се въртеше около него, привлече вниманието ми и разбрах, че като заподозрян той е още по-подходящ. Много по-лесно можех да се избавя от него. Ако не друго, Галени щеше да постави в неудобно положение бъдещата императрица. Кой можеше да се усъмни във вината му?

Лицето на Грегор бе станало толкова безизразно, че изглеждаше почти сиво. „Значи такъв е, когато се разгневи.“ Майлс се почуди дали Хароче съзнава какво означава това. Генералът сякаш беше в плен на собствените си думи и говореше все по-бързо.

– Джуджето продължаваше да се инати. Три дни – само за три дни откри ония капсули в склада. А трябваше да му отнеме три месеца. Не можех да повярвам. Мислех, че ще успя да го накарам да тича до Джаксън Хол и обратно, но той като че ли беше залепнал за мен – по което и време на денонощието да се озърнеш, виждах все него, из цялата сграда. Трябваше да се избавя от Воркосиган преди да съм го удушил, затова избързах с Галени и го прибрах на топло. И джуджето пак не пожела да се откаже! Затова му хвърлих примамката, за която мечтаеше, бях сигурен, че ще я захапе, направо му я натиках в гърлото, но той вече толкова се беше разлигавил, че в следващия момент се появи в кабинета ми с она надменен галактически биолог и сега аз съм тук долу, а той е...

горе. – Хароче замълча, за да си поеме дъх.

Грегор запремигва.

– Каква примамка?

„По дяволите, Хароче, няма нужда да навлизаш в такива подробности...“

След като генералът не отговори, Грегор погледна Майлс и измамно меко повтори:

– Каква примамка?

Майлс се прокашля.

– Предложи ми „Дендари““. Каза, че съм можел да се върна на работа при същите условия като при Илян. О, даже по-добри. Щял да ме повиши в капитан.

Три почти еднакво удивени погледа сякаш го приковаха към стената.

– Ти не ми спомена нищо – накрая се обади Илян.

– Да.

– Нито на мен – каза Грегор.

– Да.

– Искаш да кажеш, че не си приел, така ли? – смаяно попита Иван.

Майлс не отговори.

– Защо? – след безкрайно мълчание попита Илян.

– Нямахте да мога да докажа, че е подкуп.

– Не. Искам да кажа, знам какъв подкуп е това. За Бога, няма нужда да го обясняваш точно на мен. Защо не прие?

– И да му оставя Галени за изкупителна жертва ли? И да му позволя да ръководи ИмпСи десетина-двайсет години, като знам как се е добрал до този пост? Според теб колко време щеше да mine преди да престане да докладва на Грегор и да започне да го манипулира чрез докладите си или даже директно? За негово добро, разбира се. И за благо на империята.

– Нямахте да го направя. Щях да ви служа вярно, сир – тихо и с наведена глава настоя Хароче.

Грегор се намръщи.

„По дяволите, остави го.“ Майлс не искаше от Хароче нищо повече – нито признания, нито мъст. Дори нямахте нужда да го мрази. Можеше само да изпитва тъга за някогашния честен Хароче, който вече не съществуваше. „Писна ми, искам си вечерята.“

– Свърши ли? – въздъхна той.

Грегор се отпусна назад.

– Да, опасявам се.

– Държите се така, като че ли е било убийство, а не беше. Не беше измяна – продължи да упорства генералът. – Трябва да го разберете, сир.

„Опитай със «Съжалявам». Престани да се оправдаваш, просто поискай милост. Ще се изненадаш какво би могъл да постигнеш.“

– Саймън изобщо не пострада!

Грегор преднамерено бавно се изправи и му обърна гръб. Хароче отвори уста, за да продължи с отчаяните си оправдания, но от гърлото му не се изтръгна нито звук. Прочутият с отровните си думи Илян сякаш не можеше да измисли нищо унищожително.

Императорът даде знак да отворят вратата и излезе. Иван го последва. Илян изчака Майлс и напусна килията последен.

Четиримата не казаха нито дума, докато не стигнаха до изхода.

– Мислех, че онова за борбата с изкушението е шега – отбеляза Илян.

– Не искам да говоря за това.

– Той се е опитал да подкупи мой ревизор – каза Грегор. – Това е тежко престъпление.

– Струва ми се, че предпочитам да не го обяснявам пред военен съд, сир. Хароче има да отговаря за достатъчно сериозно престъпление. Оставете го. Моля ви.

– Както желаете, милорд ревизор. – На лицето на императора се изписа странно изражение. Майлс неловко се извърна. Не бе нито изненада, нито учудване. Страхопочитание? Определено не. – Какво те накара да откажеш? И аз искам да знам защо. Дължиш ми го.

– Не... не знам точно как да се изразя. – Майлс потърси точните думи. – Понякога цената е прекалено висока, колкото и да копнееш за нещо. Единственото, което не можеш да размениш за най-съкровено си желание, е сърцето ти.

– О – само каза Грегор.

* * *

Илян бе споменал, че за написването на ревизорския му доклад ще му трябва толкова време, колкото му е отнело решаването на случая. Тази прогноза се оказа прекалено оптимистична – не беше взел предвид смуцаващите фактори. Майлс прекара по-голямата част от следващата седмица в стаята си в преглеждане на купища файлове. След като откри всички липсващи части от мозайката, трябваше да се консултира с

Криминологията, клиниката и още пет-шест отдела в щаба на ИмпСи и да разговаря с генерал Алегро. Дори се наложи да напусне Ворбар Султана, за да вземе показания от адмирал Авакли. Накрая отново провери всичко. Не искаше да му върнат доклада за доизясняване на отделни въпроси.

Беше се съсредоточил върху съчиняването на кратко изложение на поведението на Хароче преди операцията на Илян и се ругаеше за всички очевидни признаци, които бе пропуснал – о, генералът ловко беше манипулирал всички – когато в спалнята му внезапно се втурна Иван.

– Наясно ли си какво става в стаята за гости?

Майлс изпъшка и прокара пръсти през косата си, махна с ръка на братовчед си да мълчи, безуспешно се опита да си спомни блестящото изречение, с което бе възнамерявал да завърши тази част от доклада си, отказа се и изключи комуникационния пулт.

– Няма нужда да крещиш.

– Не крещя – отвърна Иван. – Просто искам ясен отговор.

– Не може ли да го поискаш малко по-тихо?

– Не. Саймън Илян спи с майка ми и за това си виновен ти!

– Хм... струва ми се, че нямам никаква вина.

– Така или иначе, те го правят в твоя дом! Ти носиш известна отговорност за последствията.

– Какви последствия?

– Не знам какви последствия! Не знам как трябва да реагирам, по дяволите! Да започна да казвам на Илян „татко“ или да го предизвикам на дуел?

– Ами... като начало можеш да помислиш за това, че просто не е твоя работа. Последния път, когато ги видях, те бяха възрастни хора.

– Те са стари, Майлс! Това е, това е, това е... недостойно. Или нещо такова. Скандално. Тя е вор, а той е, той е... Илян.

– Уникален по рода си – ухили се Майлс. – Ако бях на твое място, нямаше да очаквам скандал. Струва ми се, че се държат доста, хм, дискретно. Майка ти проявява добър вкус във всичко. Освен това, кой би посмял да каже нещо?

– Срамно е. Мама ми каза, че след годежната церемония на Грегор и преди да започне подготовката за сватбата, двамата щели да отидат на почивка на южното крайбрежие. За половин месец. Заедно. В някакъв второкласен курорт, за който дори не съм чувал. Илян го избрал, защото и той не бил чувал за него, а всяко място, което не било привличало вниманието на ИмпСи, напълно го устройвало. След годежа мама

искала по цял ден да се пече на слънце и да не прави нищо, да пие ония отвратителни коктейли с плод на клечка, а през нощта щели да измислят какво да правят. Господи, Майлс, родната ми майка!

– А ти как мислиш, че ти е станала майка? По онова време на Бараяр не е имало утробни репликатори.

– Това е било преди трийсет години!

– Достатъчно време. На южното крайбрежие, а? Звучи... отпускащо. Всъщност направо спокойно. – Тази сутрин във Ворбар Султана валеше лапавица. Може би щеше да успее да убеди Илян да му каже името на курорта и щом предадеше проклетия доклад... но Майлс нямаше с кого да отиде на почивка. Освен с Иван, ала нямаше да е същото. – Ако това наистина те безпокои, можеш да поговориш с майка ми.

– Опитах. Тя е бетанка. Смята, че е страотно. Било полезно за сърдечносъдовата система, производството на ендорфин и така нататък. Двете с майка ми сигурно са го измислили заедно.

– Възможно е. Погледни го откъм хубавата му страна. Има вероятност леля Алис да е толкова заета със собствения си любовен живот, че да престане да се опитва да уреди твоя. Винаги си казвал, че не искаш нищо повече.

– Да, но...

– Помисли. През последния месец досаждала ли ти е с подходящи момичета?

– През последния месец... всички бяхме много заети.

– Колко пъти подробно ти е описвала годежи и сватби на деца на свои познати?

– Ами... нито веднъж. Освен годежа на Грегор, разбира се.

– Дай им благословията си, Иване.

Братовчед му сви устни и измърмори:

– Плодове! На клечка!

След като Иван си тръгна, на Майлс му трябваше цял час, за да се съсредоточи. Използва това време, за да се обади на доктор Ченко във Военната болница и най-после си уговори час. Неврологът, изглежда, нямаше търпение да провери дали устройството работи. Майлс се опита да не се чувства като голяма двунога лабораторна мишка.

Следващия следобед тъкмо се готвеше да излезе за болницата, когато срещна пристигания отнякъде Илян. Навън валеше сняг и по цивилното му сако бяха полепнали бели снежинки. Лицето му бе почервняло от студ.

– Къде си ходил? – попита Майлс.

– Поразходих се из града.

– Сам? – Майлс се опита да не дава израз на тревогата си.

– Да – усмихна се Илян и му показа малък холокуб. – Госпожа майка ти ми даде карта. Със северния и южния континент, с обитаемите острови, всички градове, улици и планини в мащаб до един метър. Винаги, когато се изгубя, мога да намеря обратния път.

– Повечето хора използват карти, Саймън. – „Аз съм идиот! Защо не се сетих за това?“

– Отдавна не ми се е налагало, изобщо не ми хрумна. – Той разкопча самото си и извади второ устройство от вътрешния си джоб: съвсем обикновен, макар и очевидно скъп аудиобележник. – Майка ти ми даде и това. Автоматично сравнява всичко по ключови думи. Примитивно, но съвсем достатъчно за практическа употреба. Това си е жива протезна памет, Майлс.

В крайна сметка, през последните тридесет и пет години на Илян изобщо не му се беше налагало да си води записки. Какво щеше да открие после, огъня ли? Писмото? Земеделieto?

– Само трябва да запомниш къде го оставяш.

– Мисля да го закопчая за колана си. Или да го вържа с верижка на шията си. – Саймън погледна нагоре към стаята за гости и се подсмихна.

* * *

На следващата вечер Майлс се откъсна със зачервени очи от комуникационния си пулт и вечеря с графинята и Илян. През първата половина от разговора успя твърдо да отблъсне явните намеци на майка си, че Мама Кости може би ще прояви интерес към емиграция на Сергияр.

– Докато синът ѝ служи тук, тя никога няма да напусне Ворбар Султана – увери я той.

Графинята скептично го погледна.

– Ефрейтор Кости може да бъде прехвърлен на Сергияр...

– Без мръсни номера – побърза да каже Майлс. – Аз пръв я открих, моя си е.

– Просто ми хрумна – нежно му се усмихна тя.

– Като стана дума за Сергияр, кога си пристига татко?

– В деня преди годежа. Ще заминем веднага след това. И ще се върнем за сватбата през лятото, разбира се. Искане ми се да остана по-дълго, но наистина трябва да се върнем на колония Хаос. Колкото по-кратък е престоят ни в столицата, толкова по-малка вероятност има старите

политически приятели на баща ти да му намерят някаква работа. Това е едно от преимуществата на Сергияр – там им е по-трудно да го открият. Веднъж месечно се появява по някой, пълен с идеи за неща, които Арал може да направи през въображаемото си свободно време, и се налага да го напоим, нагостим и любезно да го изпратим през задната врата. Наистина трябва да ни дойдеш на гости. Напълно безопасно е. Вече имаме лекарство против ония отвратителни червеи, нали знаеш, много по-нормално от стария хирургически метод.

– Ще видим. След няколко дни трябва най-после да приключи заключителната част от ревизорското си разследване. После... Не съм съвсем сигурен какво ще правя.

Последва кратко мълчание. Тримата замислено се заеха с десерта си. Накрая Илян се прокашля и се обърна към графинята.

– Днес подписах договора за наем на новия апартамент, Корделия. Утре ще мога да се нанесе.

– О, прекрасно.

– Искам да благодаря на двама ви, особено на теб, Майлс, за гостоприемството. И за помощта.

– Какъв апартамент? – попита Майлс. – Боя се, че тази седмица живея в комуникационния си пулт.

– Напълно разбираемо. Лейди Алис ми помогна да го намеря.

– В нейния блок ли е? – Дали Илян можеше да си го позволи? Вицеадмиралската пенсия бе прилична, а и с предишния си скромнен, отдаден на работата живот, трябваше да е натрупал значителни спестявания.

– Мисля, че вече не съм такава заплаха за съседите си като някога, но в случай, че някой стар враг има лош мерник... апартаментът е на няколко преки от нея. Навярно няма да е зле да пуснем слухове, че съм зле с паметта. Това ще ме направи по-безинтересна мишена.

– Смяташ ли да продължиш работата си в ИмпСи, макар и не като шеф... не знам... може би като консултант или нещо подобно?

– Не. След като случаят с, хм, странното покушение срещу мен е решен, реших да напусна. Не се шокирай толкова, Майлс. Четирийсет и пет години имперска служба не могат да се нарекат трагично рано свършила кариера.

– Сигурно си прав. Ще липсваш на Грегор. На всички ни.

– О, аз пак ще съм тук.

* * *

Майлс приключи ревизорския си доклад следващия следобед,

включително съдържанието и сравнителния показалец. Отпусна се на стола пред комуникационния пулт и се протегна. После записа окончателния вариант на шифрован диск и се обади на секретаря на Грегор, за да си уговори официална среща на другата сутрин. Най-после щеше да предаде доклада, наред с веригата и печата.

Половин час по-късно майка му го откри с помощта на Мартин и половината от нейните прислужници да пренеся всичките си вещи в другото крило.

– Майлс, мили, какво нравиш?

– Пренасям се в стаите на дядо. Вече никой не ги използва. Защо не? – Той нервно зачака някакво възражение, като мислено подготвяше защитната си реч.

– О, чудесна идея! Крайно време беше да се измъкнеш от тази малка стая. Там си от петгодишен, за Бога.

– И аз... така си помислих. Смятам да заема целия втори етаж, с Жълтия салон и другите стаи. Може да... ми идват гости или нещо подобно.

– Когато заминем на Сергияр, цялата къща ще е на твое разположение.

– Да, но искам да имам свой апартамент, докато сте тук. Преди никога не ми се е налагало.

– Знам. Сега ти си тук, а мен ме няма. Понякога животът наистина е странен. – Тя се отдалечи, като си тананикаше под нос.

С толкова много носачи преместването отне само около час. Разбира се, във флота на „Дендари“ имаше поне още един тон лични вещи на адмирал Нейсмит, които някак си трябваше да си вземе. В крайна сметка едва ли някой щеше да използва дрехите или специално пригодения за ръста му боен скафандър. Израсналата в космоса Куин щеше да го нарече „домашар“. И щеше да е... наполовина права.

Дължеше й съобщение. Дължеше й няколко съобщения и извинение за това, че в суматохата напоследък не е отговарял на въпросите п. Майлс се настани пред преместения си комуникационен пулт и започна.

ГЛАВА 28

Мартин спря пред източната колонада и майордомът отведе Майлс в северното крило.

– Добро утро, милорд ревизор – усмихна се Грегор.

– Добро утро, сир – автоматично отвърна Майлс, остави заключеното с шифър куфарче с доклада си на бюрото, внимателно свали веригата с печата от шията си и я остави върху гладката черна повърхност. – Това е. Всичко е готово.

– Благодаря. – По даден знак на императора майордомът придърпа един от столовете. Майлс седна и облиза устни като мислено репетираше предварително подготвените си думи. Ала Грегор му махна с ръка да мълчи, извади диска, пъкна го в слота на пулта си и го записа. После го върна в куфарчето, което подаде на майордома.

– Можеш да го занесеш в съседната стая.

– Да, сир.

Императорът прегледа доклада, без да изразява мнението си. Майлс леко повдигна вежди. Грегор започна отначало и този път по-бавно прочете отделни откъси. Накрая свърши, изключи холодисплея, взе ревизорската верига и се заигра със златните плочки, носещи герба на Ворбара.

– Трябва да отбележа, че това беше едно от моите успешни внезапни решения.

Майлс сви рамене.

– Случайността ме отведе на място, където имах известен опит.

– Дали е било случайност?

– Саботажът срещу чипа на Илян беше вътрешна работа, затова беше нужен вътрешен човек от ИмПСи. Мнозина други можеха да се справят не по-зле от мен.

– Не... – Грегор го изгледа преценяващо. – Мисля, че ми трябваше бивш вътрешен човек от ИмПСи. И дори и сега не се сещам за други такива.

Майлс се отказа да спори. Трябваше да е само любезен, не откровен. Освен това можеше никога повече да не му се удаде толкова удобен момент да отпрати молбата си.

– Благодаря ти, Грегор.

– Мислех за подходяща награда за добре свършената работа –

прибави императорът.

– О, така ли?

– Традиционната награда е нова работа. Тази седмица случайно ми трябва нов шеф на ИмпСи.

– И?

– Искаш ли я? Въпреки че по традиция това място се заема от действаш военен офицер, няма закон, който да ми забранява да назнача цивилен.

– Не.

Грегор повдигна вежди.

– Честно?

– Честно – твърдо отвърна Майлс. – Това е адски досадна канцеларска работа, а и шефът на ИмпСи почти никога не напуска щаба. Няма да ми хареса.

– Мисля, че можеш да се справиш.

– Мисля, че мога да се справя с почти всичко, което се наложи, ако ти заповядаш, Грегор. Това заповед ли е?

– Не. Откровен въпрос.

– Тогава вече получи откровения ми отговор. Гай Алегре е много по-подходящ от мен. Има достатъчно бюрократичен опит и е уважаван както на Комар, така и на Бараяр. Никой няма да оспори назначаването му.

Императорът се усмихна.

– Всъщност очаквах да кажеш точно това.

– Тогава защо ме попита?

– Просто от учтивост. За да ти дам възможност да откажеш. Искаш ли кафе? Закуска?

– Не, благодаря.

– Нещо по-силно?

– Не. Благодаря. Следобед имам час за мозъчна операция. Доктор Ченко е готов да ми имплантира чипа. Изглежда, че ще работи. Не бива да ям нищо преди това.

– А, добре. Крайно време беше.

– Да. Нямам търпение пак да пилотирам скутера си.

– Няма ли да ти липсва забележителният Мартин?

– Малко, струва ми се.

Грегор погледна към вратата на кабинета си. Дали очакваше някого? Сега бе моментът за молбата на Майлс.

– Грегор, исках да те помоля...

Вратата се отвори и влезе майордомът. Императорът му кимна. Майордомът се върна в коридора и каза:

– Заповядайте, милорди. – После почтително отстъпи назад.

Влязоха четирима мъже. Майлс веднага ги позна – неговата победа над злото бе привлякла вниманието на четирима имперски ревизори. Той се прокашля, поизправи се на стола и размени любезни ворски приветствия с тях, докато майордомът бързаше да нареди столове около бюрото на Грегор.

Лорд Ворховис очевидно се беше върнал от Комар. Шестдесетинагодишен, той бе най-младият, но със също толкова славна кариера – първо военен, после дипломат, посланик и заместник-министър на финансите. Дъв Галени спокойно можеше да следва примера му. Спокоен, строен, образован човек в модерно ворско облекло. Майлс се зачуди дали не шие дрехите си при императорския шивач. И носеше диска с доклада в ръката си.

Доктор Вортис беше един от двамата наскоро назначени имперски ревизори, които не бяха военни. Той бе професор в университета във Ворбар Султана, автор на няколко книги по своята област. Приличаше на истински учен – едър, белокопос, усмихнат, с измачкани дрехи, благороден нос и големи уши.

Лорд Ван Воргустафсон, който дружески разговаряше с тях, беше другият цивилен, пенсиониран индустриалец и прочут филантроп. Той бе нисък, по-нисък от Вортис, с рошава сива брада и розово лице, което издаваше проблеми със сърдечносъдовата система. Богатството му не личеше по външния му вид, защото се обличаше като работник, ако изобщо имаше работници с толкова лош вкус.

Адмирал Воркалонер беше ревизор от по-традиционния тип, напуснал Службата след дълга безупречна кариера. Той не бе свързан с нито една политическа партия – нито консервативна, нито прогресивна. Висок и дебел, адмиралът като че ли заемаше невероятно много място.

Преди да седне, той приятелски кимна на Майлс.

– Добро утро. Значи ти си момчето на Арал Воркосиган.

– Да, господине – въздъхна Майлс.

– През последните десетина години не сме те виждали много насам. Сега знам защо.

Майлс се опита да разбере дали последните думи имат положителен или отрицателен смисъл.

Ворховис се настани отляво на императора.

– Е – обърна се към него Грегор, – какво смятате, господа?

– Това – Ворховис се наведе напред и остави диска на бюрото – е изключителен документ, Грегор.

– Да – присъедини се към него Вортис. – Сбит, последователен и пълен. Знаеш ли колко рядко се срещат тези неща? Поздравявам ви, младежо.

„Шестица ли ми пишете, професоре?“

– Обучи ме Саймън Илян. Той не понася дълги обяснения. Ако докладът ми не му харесаше, ми го връщаше за допълнения. Сигурно му беше хоби, струва ми се. След десет години упражнения човек се научава.

Воркалонер се усмихна.

– Старият Ворсмит никога не пишеше повече от две страници – отбеляза той. – Твърдеше, че всичко важно можело да се каже на две страници.

– Написани с нечетлив почерк – измърмори Грегор.

– Трябваше лично да ходим при него за бележки под линия. Беше доста досадно – прибави Воркалонер.

Ворховис посочи куфарчето и се обърна към Майлс.

– Вие, изглежда, почти не сте оставили работа на военния прокурор.

– Всъщност абсолютно нищо – поправи го Грегор. – Снощи Алегре ми докладва, че Хароче се е отказал и ще се признае за виновен, за да му дадат по-мека присъда. Е, след като призна пред мен, не може да се преструва на невинен пред съдиите от Службата.

– Не съм съвсем сигурен – каза Майлс. – Но се радвам, че процесът няма да се проточи.

– Наистина странен случай – продължи Ворховис. – Но вие го разрешихте блестящо, лорд Воркосиган.

– Убеден съм, че вие щяхте да го разрешите по същия начин – отвърна Майлс.

– Не – възрази Ворховис и почука по куфарчето. – Според моя анализ повратът е настъпил, когато сте довели онзи галактически биохимик, доктор Уедел. Тогава плановете на Хароче безвъзвратно са се провалили. Аз не знаех за съществуването на Уедел и щях да поверя анализа на чипа изцяло на екипа на адмирал Авакли.

– Авакли е добър специалист – неуверен дали това не е критика, рече Майлс. Биокрибнетикът наистина бе направил всичко възможно.

– Ние – Ворховис посочи останалите ревизори – рядко работим заедно. Но се консултираме един с друг. Това увеличава достъпа ни до информация пет пъти.

– Пет пъти ли? Мислех, че сте седмина.

Вортис се усмихна.

– Ние приемаме генерал Ворпарадийс като почетен ревизор. Уважаваме го, но вече не го викаме на съвещанията си.

– Всъщност – измърмори Воргустафсон – изобщо не му споменаваме за тях.

– А адмирал Валънтайн от няколко години е прекалено болен, за да участва активно – прибави Ворховис. – Щях да настоя да подаде оставка, но след смъртта на генерал Ворсмит има достатъчно свободни места.

Майлс смътно си спомняше покойния осми ревизор Ворсмит. Постът девети ревизор, който самият той бе заемал, по традиция винаги се пазеше свободен за временни назначения – за хора с опит в конкретна област.

– Така че ние четиримата – каза Ворховис – сме нещо като кворум. Ворлейснър не успя да дойде – има работа на Южния континент. Но го държим в течение.

– Е, милорди? – попита Грегор. – Какво ще ни посъветвате?

Ворховис пак погледна колегите си и каза:

– Той е подходящ, Грегор.

– Благодаря. – Императорът се обърна към Майлс. – Преди малко с теб обсъждахме възможностите за работа. Тази седмица случайно е свободен и постът на осмия ревизор. Искаш ли го?

Майлс смаяно преглътна.

– Това е... постоянен пост, Грегор. Ревизорите се назначават пожизнено. Сигурен ли си, че...

– Не е задължително да са пожизнени. Ревизорите могат да подават оставка и да бъдат уволнявани.

– Не съм ли малко млад? – А се чувстваше толкова стар...

– Ако приемете – каза Ворховис, – ще сте най-младият имперски ревизор в бараярската история след Периода на изолация. Проверих.

– Генерал Ворпарадийс... със сигурност няма да ме одобри. Както и останалите с подобни възгледи. – „По дяволите, Ворпарадийс ме смята за мутант.“

– Генерал Ворпарадийс – отвърна Ворховис – смяташе, че и аз съм прекалено млад за тази работа, а когато ме назначиха, бях на петдесет и осем. Сега може да насочи неодобрението си към вас. За нищо на света не искам да изпусна това представление. А освен десетгодишното ви обучение в ИмПСи, вие имате по-голям галактически опит от нас. Доста странен опит, но огромен, Той ще увеличи общия ни информационен

обем.

– Чели ли сте... личното ми досие?

– Преди няколко дни генерал Алегре беше така любезен да ни предостави пълно копие. – Върховис погледна военните отличия на Майлс.

– Тогава знаете... че имаше малък проблем с последния ми доклад за ИмпСи. Всъщност сериозен проблем – поправи се той. Лицето на Върховис остана спокойно. Може би не знаеше? – Едва не убих един от нашите куриери, когато получих поредния си припадък. Илян ме уволни, защото го излъгах за случая.

– Да. Вчера с Грегор няколко часа обсъждахме този въпрос. И със Саймън Илян. – Върховис присви очи. – Като се има предвид, че сте фалшифицирали доклада си, какво ви спря да не приемете изключителния подкуп на Хароче? Почти съм убеден, че никой нямаше да научи за това.

– Хароче щеше да знае. Галени също. И аз. Двама могат да пазят тайна, ако единият от тях е мъртъв. Но не и трима.

– Със сигурност щяхте да надживеете капитан Галени, а навярно и Хароче. После?

Майлс въздъхна и бавно отговори:

– Някой можеше да оцелее с моето име и в моето тяло. Но вече нямаше да съм аз. Щеше да е човек, когото не... харесвам.

– Вие цените собствената си личност, нали, лорд Вормосиган?

– Научих се – кисело призна той.

– Тогава навярно и ние ще ви ценим. – На устните на Върховис заигра странна усмивка.

– Имай предвид – вметна Грегор, – че като най-млад член на тази група, със сигурност ще получаваш най-неприятната работа.

– И това е вярно – измърмори Върховис. – С огромно облекчение ще отстъпя това място на някой по... хм, активен.

– Възможно е задачите да нямат абсолютно никаква връзка помежду си – продължи императорът. – Ще бъдеш хвърлен в дълбокото и или ще потънеш, или ще се научиш да плуваш.

– Ние ще му помагаме със съвети от брега – каза Вортис.

Кой знае защо, Майлс си представи четиримата, седнали на сезонги на плажа с чаши в ръце и подхвърлящи забележки за стила му, докато той отчаяно размахва ръце.

– Това... не беше наградата, за която исках да помоля – призна Майлс. Чувстваше се ужасно объркан.

– Каква награда щеше да поискаш? – търпеливо попита Грегор.

– Исках... Знам, че ще прозвучи малко идиотски. Исках със задна дата да бъда уволнен от Службата като капитан, а не като лейтенант. Не искам парите. Само званието. – Е, каза го най-сетне. Наистина звучеше идиотски. Но беше вярно.

Със закъснение му хрумна, че предложението на Грегор не е поредната любезност. Императорът се беше съвещавал с тези сериозни мъже почти цяла седмица. Този път не ставаше въпрос за внезапно решение. „Те наистина ме искат. Всички, не само Грегор. Много странно.“ Но това означаваше, че може да се пазари.

– Повечето други ревизори са пенсионирани старши офицери, адмирали или генерали.

– Ти си пенсиониран адмирал, Майлс – весело отбеляза императорът. – Адмирал Нейсмит.

– О! – Не се беше сетил за това. – Но... не публично, не на Бараар. Ревизорската длъжност... наистина се нуждае поне от капитан, не смяташ ли?

– Инат, а? – измърмори Ворховис.

– Винаги – съгласи се Грегор. – Точно както ви казах. Добре, Майлс. Позволи ми да ти спестя аргументите. – Вълшебният му императорски пръст – показалецът, не средният, благодаря, Грегор, – се насочи към Майлс. – Поздравления. Вече си капитан. Секретарят ми ще се погрижи за документите ти. Това задоволява ли те?

– Напълно, сир. – Той едва се съдържа да не се ухили. Е, не приличаше на нито един от хилядите начини, по които бе мечтал да го повишат. – Не искам нищо повече.

– Но аз искам – твърдо каза императорът. – Задълженията на моите ревизори почти никога не са обикновени. Пращам ги само когато обикновените решения са изчерпани, когато законите не действат или още няма такива. Те се занимават с неочакваното.

– Със сложното – прибави Воргис.

– С опасното, което никои друг не смее да докосне – каза Ворховис.

– Със странното – въздъхна Воргустафсон.

– И понякога – продължи Грегор, – както с ревизора, който доказва странната измяна на генерал Хароче, се справят с кризи, изключително важни за бъдещето на империята. Ще приемете ли поста на осми ревизор, милорд Воркосиган?

По-късно щеше да има официална церемония и публично полагане на клетва, но мигът на истината беше сега.

Майлс дълбоко си пое дъх.

– Да.

* * *

Операцията за имплантиране на чипа не се оказва нито толкова продължителна, нито толкова страшна, колкото очакваше Майлс. Ченко, който започваше да свиква с малко параноичния мироглед на своя междузвезден пациент, го остави в съзнание. Можеше да наблюдава всичко на монитория над главата му монитор. Неврологът му позволи да стане и да се прибере вкъщи още на следващата сутрин.

Два дни по-късно отново се срещнаха в неврологичната лаборатория за контролен тест.

– Искате ли сам да си окажете честта, милорд? – попита Ченко.

– Да, моля. Може да ми се наложи.

– Не ви препоръчвам винаги да го правите сам. Особено отначало при вас трябва да има друг човек.

Лекарят му подаде новия предпазител за уста и активиращото устройство, което легна точно в дланта на Майлс. Той се отпусна на масата за прегледи, за последен път провери настройката на активатора, пририсна го към дясното си слепоочие и го включи.

Пъстри фоейверки.

Мрак.

Майлс отвори очи.

– Пфу. – Той раздвижи челюст и изплю предпазителя. Доктор Ченко го взе и постави длан върху гърдите му, за да му попречи да стане. Активиращото устройство лежеше върху монитора до него.

– Не още, лорд Воркосиган. Не сме свършили с изследванията. – Неврологът и лаборантите продължиха да работят с уредите си. Ченко разсеяно си тананикаше. Майлс реши, че това е добър признак.

– Кодирахте ли активиращите сигнали, както ви помолих, Ченко? Не искам тая джаджа да се задейства случайна докато минавам през някой детектор или нещо подобно.

– Да, милорд. Имплантантът не може да се задейства от нищо друго освен от активатора – обеща му неврологът. – Без него веригата не може да се затвори.

– Ами ако си ударя главата – например в катастрофа със скутер, – имплантантът няма ли да се активира?

– Не, милорд – търпеливо отвърна Ченко. – Ако травмата е достатъчно тежка, за да повреди имплантанта, няма да ви е останал достатъчно мозък, за да се безпокоите.

– А, добре.

– Хм, хм – продължи да си мърмори лекарят. – Да, този път конвулсиите ви продължиха по-малко от половината време на обичайните ви припадъци. Главоболието също би трябвало да е по-слабо. Опитайте се да проследите симптомите през следващото денонощие и ми разкажете субективните си наблюдения. Да. Това трябва да стане част от ежедневието ви, също като миенето на зъби. По едно и също време всеки ден проверявайте равнището на невротрансмитерите си на монитора на активиращото устройство, да речем, вечер преди лягане, и когато надхвърлят една втора, но преди да надвишат три четвърти, ги освободете.

– Добре, докторе. Може ли вече да пилотирам?

– Утре – каза Ченко.

– Защо не днес?

– Утре – по-твърдо повтори неврологът. – След като пак ви прегледам. Може би. Пазете се, моля ви, милорд.

– Изглежда... че ще се наложи.

– Не бих заложил бетански долари – измърмори под нос лекарят.

Майлс се престори, че не го е чул.

* * *

По настояване на Грегор лейди Алис определи годишната церемония за откриването на празничния зимен сезон. Майлс не беше сигурен дали това представлява императорска твърдост, младоженческо нетърпение или страх, че Лайза всеки момент може да се събуди от любовната си мъгла, да оцени опасностите и да избяга колкото може по-далеч. По малко и от трите, навярно.

В деня преди церемонията във Ворбар Султана и трите околни области се разрази най-страшната виелица от четири десетилетия насам, която затвори всички граждански космодруми, рязко ограничи дейността на военните и остави пристигащия вицецрал на Сергияр в орбита. В някои квартали от столицата снегът достигна до височината на втория етаж. Благоразумно бе решено вицецрал граф Воркосиган да изчака до следващата сутрин и да отиде направо в императорската резиденция.

Майлс трябваше да се откаже от намерението си да отиде на церемонията със собствения си гравитоскутер и се съгласи да придружи графинята и нейната свита с наземни коли. Планът му да излязат рано беше осуетен, когато отвори вратата на гардероба си и откри котката Зап – беше се свряла сред ботуши и паднали дрехи, за да роди. Шест котенца.

Зап не обърна внимание на заплахите му за страшните последствия

от нападение срещу имперски ревизор и просто мъркаше и съскаше по обичайния си шизофреничен начин. Майлс събра смелост и спаси най-хубавите си ботуши и униформа с цената на малко ворска кръв. Зарадвана от увеличаването на своята биологична империя, графинята донесе табла с приготвена от Мама Кости котешка храна, която Майлс не би се поколебал да изяде за закуска. Майка му седна на пода и за половин час успя не само да избегне издраскване, но и да извади котенцата, да види кое е мъжко и кое женско и да им даде имена преди да отиде да се облече.

Трите коли най-после потеглиха и след две проверки минаха през портала на резиденцията. Вятърът бе поутихнал и небето се беше поразчистило.

Те не бяха единствените закъснели – все още продължаваха да пристигат върволици от министри, висши военни, графове и графини. Някои бяха придружавани от изтупани и излъскани гвардейци в пъстри униформи, други – от гвардейци, измъчени, раздърпани и полузамръзнали, след като бяха разчиствали преспите около колите, но всички се радваха, че не са последни. За щастие, повечето комарци, включително родителите на Лайза, бяха пристигнали по-рано през седмицата.

Ала нищо не можеше да смути лейди Алис, която, без да бърза, посрещаше и насочваше гостите. Лицето ѝ грейна, когато няколко минути след графинята и Майлс се появи самият вицекарал граф Арал Воркосиган.

Графът прегърна съпругата си толкова силно, че едва не ѝ развали прическата, сякаш от последната им среща не бяха минали само няколко седмици, а години.

– Надявам се – каза той на жена си, докато я поглъщаше с очи – че са пратили имперския метеоролог на остров Кирил, за да изучи занаята си както трябва.

– Той предупреди, че ще вали сняг – усмихна се Майлс. – Просто забрави да спомене за виелицата. Явно е смятал, че трябва да даде оптимистична прогноза за този ден.

– Здравей, момче! – Пред толкова много хора двамата само се ръкуваха. – Добре изглеждаш. Трябва да поговорим.

– Мисля, че лейди Алис има предимство...

Лейди Алис тъкмо се спускаше по стълбището.

– А, Арал, добре, най-после пристигна. Грегор чака в Стъклената зала. Хайде, хайде...

Поради огромния брой свидетели церемонията се проведе в най-

голямата бална зала. Свитите на годениците стояха една срещу друга като две малки армии. Лайза носеше елегантно комарско сако и панталон, макар и в червения нюанс на бараярския зимен празник – компромис, фино предвиден от лейди Алис.

От двете страни на Лайза бяха родителите ѝ и една нейна комарска приятелка за секундант. До Грегор бяха неговите приемни родители граф Арал и графиня Корделия. Секундант му бе Майлс. Лайза очевидно беше наследила фигурата си от баща си – дребен топчест мъж с предпазливо любезно изражение, а млечно бялата кожа – от майка си, жена с будни очи и нервна усмивка. Лейди Алис, разбира се, играеше ролята на посредничка. Отдавна бяха останали в миналото дните, когато секундантът трябваше да се ожени за годеницата, ако годеникът случайно умре преди сватбата. Днес задълженията му се ограничаваха в разнасяне на церемониални подаръци между двете групи.

Някои подаръци имаха очевидна символика: пари в красива опаковка от родителите на Лайза, сладкиши, завързани със сребърни панделки, кленова медовина и вино. Малко озадачаваща беше сребърната юзда, тъй като към нея нямаше кон. Напомнящият на скалпел нож с тъп връх от майката на годеницата, като гаранция за генетичната чистота на дъщеря ѝ, бе отпаднал, с радост забеляза Майлс.

После идваше ред на традиционното четене на Съветите към годеницата – задача, която се падаше на секунданта. Нямаше съответни Съвети към годеника: пропуск, който Ели Куин веднага щеше да посочи. Майлс пристъпи напред, разви пергаментовия свитък и го прочете с ясен глас и безизразно лице, сякаш инструктираще „Дендари“ преди операция.

И си помисли: „Ако си мислиш, че това е цирк, само почакай да видиш сватбата.“ Церемонията завърши и започна балът.

Грегор пръв имаше право да поговори с баща му, затова Майлс отиде при един от бюфетите. Там срещна Иван, висок и прекрасен в парадната си червено-синя униформа.

– Здравей, лорд ревизор братовчедо. Къде е златният ти нашийник?

– Ще си го получа обратно другата седмица. Ще положи клетва преди последната обща сесия на Съвета на графовете и министрите.

– Носят се слухове, нали разбираш. Хората ме питат за назначаването ти.

– Ако стане прекалено напечено, насочи ги към Ворховис или Воркалонер. Но не и към Ворпарадийс. Водиш ли си партньорка, която би могъл да ми заемеш за един-два танца?

Иван събърчи лице, озърна се и сниши глас.

– Опиташ нещо друго. Предложих на Делия Куделка да се омъжи за мен.

Майлс вече знаеше как стоят нещата, но пък в крайна сметка говореше с Иван.

– Моите поздравления! – престорено весело каза той. – Майка ти ще изпадне във възторг.

– Не.

– Не ли? Но тя харесва момичетата на Куделка.

– Делия ми отказа. За пръв път правя предложение на момиче!

– Каква изненада!

Братовчед му усети странния тон и го изгледа подозрително.

– А мама каза само: „Жалко, скъпи. Предупреждавах те да не се могаеш.“ И отиде да потърси Илян. Видях ги преди две минути, криеха се в една ниша. Илян й разтриваше тила. Тази жена си е изгубила ума.

– Е, тя наистина те предупреждаваше. Стотици пъти. Наясно е с демографската ситуация.

– Мислех, че на върха винаги ще има място. Делия каза, че се омъжвала за Дъв Галени! За този проклет комарец... хм...

– Конкуренция, а?

– Ти си знаел?

– Досещах се. Сигурен съм, че ергенският живот ти харесва. Следващите десет години ще са същите като предишните, и по-следващите и още по-следващите... щастливи и безгрижни.

– И ти не си по-добре от мен – изсумтя Иван.

– Ами... не съм и очаквал друго – мрачно се усмихна Майлс. – Просто ще трябва пак да опиташ. Може би с Мартя?

Братовчед му само изръмжа.

– Какво, два отказа?... Да не си предложил и на двете сестри в един ден, а, Иване?

– Уплаших се.

– Така... за кого се омъжва Мартя?

– За всеки друг освен за мен, очевидно.

– Прав си. Хм... знаеш ли къде е семейство Куделка?

– Комодорът беше тук преди малко. Сигурно вече се е уединил с баща ти. Предполагам, че щом започне музиката, момичетата ще са в балната зала.

– Аха. – Майлс понечи да се запъти натам, после разсеяно попита: – Искаш ли котенце?

Иван го зяпна.

– Защо ми е котенце, за Бога?

– Защото ще внесе малко светлина в ергенската ти квартира. Ще ти прави компания през безкрайните скучни вечери.

– Я се разкарай, лорд ревизор братовчедо.

Майлс се ухили, лапна един от ордьоврите и се отдалечи.

Забеляза семейство Куделка в балната зала. Липсваше само четвъртата сестра, Карийн, която все още бе на колонията Бета, но щеше да се върне за сватбата. Както и лорд Марк, навярно. Капитан Галени беше потънал в сериозен разговор с бъдещия си тъст комодора. Делия стоеше до него. След дълъг размисъл и по съвета на годеницата си, Галени бе решил да не подава оставка, за огромно облекчение на Майлс. Той се зачуди дали някой е информирал Дъв, че има опасност Марк да му стане зет. Искаше му се да присъства, когато комарецът научи, просто за да се наслади на изражението му.

– Поздравления за повишението – разнесе се до него дрезгав баритон.

Майлс кисело се усмихна и се обърна към баща си.

– Кое по-точно?

– Признавам, че мислех за поста ти на имперски ревизор – каза вицеграф Арал Воркосиган, – но научих от Грегор, че си станал и капитан. Не ми го беше споменал. Поздравления и за това, макар че... не съм чувал за по-странен начин да получиш сини петлици.

– Ако не можеш да направиш каквото искаш, направи каквото можеш. Или както можеш.

– Радвам се, че оцеля достатъчно дълго. Нали не губиш инерцията си с възрастта, момче?

– Не, струва ми се. – Майлс замислено присви очи. – Просто поемам в нова посока. Ворховис каза, че съм бил най-младият имперски ревизор от Периода на изолация. Мисля, че ти никога не си заемал този пост.

– Не. Някак си го пропуснах. Дядо ти също не е бил ревизор. Нито пращядо ти. Всъщност... Ще трябва да проверя, но мисля, че досега нито един граф или лорд Воркосиган не е бил имперски ревизор.

– Аз проверих. Така е. Аз съм първият от рода – самодоволно отвърна Майлс. Графът се усмихна.

– Това не е нищо ново, Майлс.

ГЛАВА 29

Майлс стоеше сред тълпата пред митницата на една от по-големите комарски орбитални транзитни станции. „Мирише на космическа станция.“ Атмосферата на адмирал Нейсмит, невероятно наелектризираща, дори сега.

Станцията бе една от десетките, орбитиращи около единствената полуобитаема планета в системата. Други три обикаляха около бледата звезда на Комар и всеки един от шестте транзитни изхода, които всички те обслужваха, имаше и военна, и цивилна станция. В тази огромна мрежа пристигаха товари и пътници не само за Бараяр, но и за Пол, Центъра на Хеген, Сергияр, Ескобар и много други планети. По новооткрития търговски път за Ро Кит и останалата част на Сетаганданската империя също кипеше оживен трафик. Таксите и митата, които се събираха тук, представляваха огромен източник на доходи за Бараярската империя. Това също беше част от Бараяр – не биваше да забрави да го спомене на израсналата в космоса Ели Куин.

Куин навярно щеше да е почти щастлива на Комар. Неговите куполни градове приличаха на космическата станция, на която бе родена тя. Наистина, повечето задължения на лорд Воркосиган щяха да го задържат във Ворбар Султана. Столицата привличаше всички амбициозни мъже като гравитационен кладенец. Но можеше да поддържа втори дом на една от тукашните станции, уютна космическа вила... „Далеч от планината.“

Предния ден беше изпратил родителите си от този космодрум. Петте дни в сравнително спокойния скоков кораб им бяха дали достатъчно време за разговори. Освен това бе използвал възможността да изпроси от баща си един личен гвардеец, Пим. Графинята мърмореше, че трябвало да им даде в замяна Мама Кости, но въпреки това му го отстъпи. Графът обеща след време да му прати още двама.

Навалицата около изхода на митницата стана още по-голяма. Майлс се повдигна на пръсти. Напразно. Девет десети от тълпата се разпръсна преди от вратата да излезе Куин, облечена в консервативни комарски дрехи: бяло копринено сако и панталон. Те подчертаваха тъмните ѝ къдри и блестящите ѝ кафяви очи, но пък Куин изглеждаше страхотно във всичко, дори в окъсана и окаляна униформа.

Тя също се надигна на пръсти и го потърси с поглед, доволно

измърмори „Ха“, когато го видя, махна му и се запъти към него. После пусна сака си на земята и го прегърна толкова силно, че едва не го смачка. „Куин, моята Куин.“ След десетина целувки вече можеха да разговарят.

– Защо ме накара да ти донеса целия багаж? – подозрително попита тя. – Това не ми харесва.

– Донесе ли го?

– Да. На митницата е. Щяха да се побъркат, когато го видяха, особено оръжията. Отказах се да споря с тях – ти си бараярец, ти се оправяй.

– Хм, Пим. – Майлс даде знак на гвардееца си, облечен като самия него в дискретни цивилни дрехи. – Вземи документите на комодор Куин и спаси вещите ми от ония бюрократи, моля те. Прати ги в замъка. После се върни в хотела.

– Слушам, милорд. – Пим тръгна да изпълни заповедта.

– Това ли е целият ти багаж? – попита Майлс.

– Както винаги.

– Тогава към хотела. Хубав е. – Всъщност най-люксовият на станцията. – Хм... наех апартамент за тази нощ.

– Надявам се.

– Вечеряла ли си?

– Не.

– Добре. Аз също.

Взеха такси, което ги остави пред хотела. Мебелите бяха елегантни, коридорите – широки и с дебели килими, персоналът – любезен и отзивчив. Апартаментът бе огромен за космическа станция, което означаваше уютен за целите на Майлс.

– Твоят генерал Алегре е много щедър – отбеляза Куин, след като надзърна в разкошната баня. – В края на краищата може би няма да имам нищо против да работя с него.

– Не се съмнявам. Но хотелът е за моя сметка, не го плаща ИмпСи. Искah да можем да поговорим на спокойствие преди утрешната ти официална среща с Алегре и шефа на галактическия отдел.

– Така... Всичко това ми е абсолютно неясно. Получих едно скапано съобщение от теб, че Илян те хванал за оная история с нещастния Ворберг. После седмици наред не отговаряше на въпросите ми, страхливец такъв. След това се обади да ми кажеш, че всичко било наред, а сега тая заповед незабавно да се явя в ИмпСи на Комар, без обяснения, без никакъв намек каква е новата задача, освен твоя послепис да ти донеса

целия багаж за сметка на ИмпСи. Връщаш ли се в Службата, или не?

– Не. Тук съм като консултант, за да те заведа при новите шефове. Но... имам нова работа.

– Наистина не разбирам. Искам да кажа, съобщенията ти бяха мъгляви...

– Трудно е да прашаш любовни писма, когато знаеш, че цензорите от ИмпСи следят всичко.

– Но този път беше абсолютно неразбираемо. Какво става с теб? – Майлс усети страха в гласа ѝ. „Губя ли те?“ Не, не страх. Разбиране.

– Няколко пъти се опитвах да ти съчиня съобщение, но беше... прекалено сложно и не исках да пращам по теснолъчевия канал най-важните неща. Редактираният вариант се получаваше пълна идиотщина. И без това трябваше да те видя лично, поради... поради много причини. Това е дълга история, по-голямата част е секретна, факт, който напълно ще пренебрегна. Мога, нали знаеш. Искаш ли да слезем в ресторанта да вечеряме, или да си поръчаме рум сървис?

– Майлс – ядосано каза Куин. – Рум сървис. И обяснения.

Той успя временно да я разсее с огромното меню на хотела, за да обмисли какво да ѝ каже. След като пратиха поръчката, двамата седнаха един срещу друг на по-малкия диван.

– За да ти обясня новата си работа, трябва да ти разкажа как я получих и защо Илян вече не е шеф на ИмпСи... – Майлс ѝ предаде историята от последните месеци. Донесоха храната, което забави реакцията на Ели. Лицето ѝ беше напрегнато и замислено. „Да. Тази вечер и двамата първо трябва да помислим преди да кажем нещо, любима.“ Куин заговори едва след третата хапка.

– Имперски ревизор... звучи като някакъв счетоводител. Това не е в твоя стил, Майлс.

– Вече е. Положих клетва. Това е един от онези бараярски термини, които не означават каквото си мислиш. Не знам... имперски агент? Специален прокурор? Специален пратеник? Генерален инспектор? По малко от всички тези неща. Каквото поиска от мен Грегор. Това напълно ме устройва.

– Никога не си ми споменавал, че се амбициозен.

– Защото никога не съм го мислил. Виж, това не е работа за прекалено амбициозни хора. Енергични, да, но не амбициозни. Тя изисква... безпристрастие, а не страст.

Куин се намръщи и дълго мълча. Накрая събра смелост и започна директно:

– И къде оставам аз, къде оставаме ние? Това означава ли, че никога няма да се върнеш при „Дендари“? Майлс, може никога повече да не те видя! – Гласът ѝ почти трепереше.

– Това е... една от причините, поради които исках да поговорим преди утрешните ти срещи. – Сега бе негов ред да замълчи, за да събере кураж. – Виждаш ли, ако ти... ако останеш тук... ако си лейди Воркосиган, можеш завинаги да си с мен.

– Не... – Супата ѝ съвсем щеше да изстине, ако го нямаше миниатюрното нагревателче на дъното на чинията. – Завинаги ще съм с лорд Воркосиган. Не с теб, Майлс, не с адмирал Нейсмит.

– Адмирал Нейсмит е нещо измислено, Ели – предпазливо отвърна той. – Аз го създадох. И като всеки творец, егоистично се радвам, че творбата ми ти харесва. Но той не съм аз.

Куин поклати глава.

– Миналия път ми каза, че повече няма да ми предлагаш това нещо с лейди Воркосиган. Всъщност каза ми го последните три пъти, когато ми предложи да се омъжа за лорд Воркосиган.

– Дай ми последна възможност, Ели. Само че този път съвсем... съвсем честно трябва да ти призная всичко – и другата страна, контрапредложението. Онова, което ти предстои утре, наред с новия договор на „Дендари“.

– Договор, глупости. Променяш темата, Майлс. Ами ние?

– Не мога да стигна до нас преди да съм ти казал това. Утре ние, тоест Алегре, Импси и аз, Бараяр, ако щеш, ще ти предложим адмиралския пост. Адмирал Куин от флота на Свободните наемници от Дендари. Ще работиш за Алегре по същия начин, по който аз работих за Илян.

Очите на Куин се разшириха, проблеснаха и угаснаха.

– Майлс... аз не мога да върша твоята работа. Изобщо не съм готова.

– Ти вършеше моята работа. Отдавна си готова, Куин. Аз го казвам.

– Признавам... че исках да командвам „Дендари“. Но не толкова скоро, не по този начин.

– Сега е моментът. Твоят момент. Моят момент.

Тя напрегнато се вгледа в него, озадачена от гласа му.

– Майлс... не искам да остана на една планета през целия си живот.

– Планетата е адски огромно място, Ели, когато стигнеш до подробностите. А и в Бараярската империя има три планети.

– Три пъти по-лошо тогава! – Куин се наведе напред и стисна

ръцете му. – Ами ако аз ти направя предложение? Зарежи Бараярската империя. Флотът на „Дендарии“ няма нужда от имперски договори. Той съществуваше още преди Бараяр да се появи на хоризонта и може да продължи да съществува след като империята потъне в скапания си гравитационен кладенец. Ела с мен. Бъди адмирал Нейсмит. С радост ще се омъжа за адмирал Нейсмит, ако го искаш. Двамата ще сме страхотен екип, ще се превърнем в легенда. Ти и аз, Майлс, там, в космоса! – Тя махна с ръка, докато с другата продължи да стиска дланта му.

– Опитвах, Ели. Опитвах седмици наред. Не знаеш колко упорито опитвах. Аз никога не съм бил наемник, никога. Нито за миг.

В кафявите ѝ очи проблесна гняв. Смяташ ли, че това те издига по-високо от нас?

– Не – въздъхна той. – Но ме прави Майлс Воркосиган. А не Майлс Нейсмит.

Куин поклати глава. О, пак онзи отказ. Майлс познаваше кухня му кълтеж.

– В теб винаги е имало нещо, което ми е напълно непознато.

– Знам. Години наред се опитвах да се преборя с лорд Воркосиган. Не успях. Дори заради теб. Не можеш просто да избереш една част от мен, Ели, и да оставиш другата. Всичко или нищо.

– Ти можеш да си каквото решиш, Майлс, навсякъде! Защо настояваш да останеш тук?

Той мрачно се усмихна.

– Не. Открих, че на Бараяр ме задържа друго нещо. Но ти можеш да вземеш решение, Ели. Ела на Бараяр и бъди... и бъди отчаяно нещастна с мен.

Куин се засмя.

– Какво е това, пак ли откровение?

– Няма друг начин.

– Майлс, не мога. Искам да кажа, твоята родина е хубава за планета, но там долу е ужасно.

– Можеш да го направиш по-приятно.

– Не мога... Не мога да съм каквато искаш, не мога да съм твоята лейди Воркосиган.

Майлс извърна очи, после отново я погледна и разпери ръце.

– Мога да ти дам всичко, каквото имам. Не мога да ти дам по-малко.

– Но в замяна искаш всичко, каквото съм аз. Адмирал Куин ще изгори... и от пепелта ще се появи лейди Воркосиган. Не съм много добра

във възкръсването, Майлс. Това е по твоята специалност. – Тя безпомощно поклати глава. – Ела с мен.

– Ти остани с мен.

„Любовта не побеждава всичко.“ Докато наблюдаваше изписаната на лицето ѝ вътрешна борба, той се почувства като Хароче. Навярно и генералът не се бе наслаждавал на своя миг на морално мъчение. „Единственото, което не можеш да замениш за най-съкровено си желание, е сърцето си...“ Майлс стисна ръката ѝ.

– Тогава избирам Ели. Която и да е тя.

– Ели е... адмирал Куин.

– Така мисля и аз.

– Тогава защо ми причиняваш тази мъка?

– Защото трябва да решиш. Ели, веднъж и завинаги.

– Ти трябва да решиш, не аз!

– Да. Точно така. Мога да продължа с теб. Мога да продължа и без теб, ако се наложи. Но не мога да спра, Ели, дори заради теб. Пълният покой не е живот, а смърт. Знам го.

Тя бавно кимна.

– Поне това ми е ясно.

После започна да яде супата си, без да откъсва очи от неговите.

* * *

Любиха се за последен път, любиха се за сбогом, разбра Майлс, всеки в отчаян опит да достави удоволствие на другия.

Накрая той с въздишка седна на огромното легло.

– Не става, Ели.

– Трябва да стане – измърмори тя. Майлс хвана ръката ѝ и я целуна по китката. Куин се надигна и седна до него. Двамата дълго мълчаха.

– Ти си предопределен за войник – каза тя накрая. – А не за някакъв, някакъв... надут бюрократ.

Майлс се отказа да обяснява на небараярка древния и знатен пост на имперския ревизор.

– За да си велик войник, ти трябва велика война. В момента наоколо няма такава. Сетаганданците кротуват за пръв път от десет години. Пол не е агресивен и напоследък сме в добри отношения с целия Хеген. Джаксън Хол е отвратителна дупка, но те са прекалено разединени, за да представляват военна опасност. А и не съм сигурен, че бих могъл да участвам във война на страната на агресора.

– Баща ти го е направил. Със забележителен успех.

– Оспорван успех. Би трябвало по-внимателно да изучиш нашата история, скъпа. Но аз не съм като баща си. Няма нужда да повтарям неговите грешки. Мога да изобретя чисто нови.

– Напоследък започваш да се интересуваш от политика.

– Изисква го новата ми работа. Ако някога потрябвам на империята като войник, могат да ми пратят съобщение по комуникационния пулт... Виж, не искам да кажа, че вече няма да има спасителни операции, от време на време. Имай предвид, като адмирал Куин, мястото за сладкото ти дупе ще е удобен мек стол в оперативен център. Няма винаги лично да командваш взводовете. Това не е редно за висш щабен офицер и е прекалено опасно.

Куин прокара пръсти по паяжината белези по гърба му.

– Ти си лицемер, любими.

Майлс благоразумно реши да не спори.

– Това... ми напомня за нещо, за което исках да те помоля. Услуга. За сержант Таура.

Ели едва забележимо се напрегна.

– Да?

– Последния път, когато я видях, забелязах, че косата ѝ се прошарва. Знаеш какво значи това. Наскоро разговарях за това с Канаба, спомняш си го. Той ѝ дава още най-много два месеца. Искам да ми обещаеш, че ще ми съобщиш навреме, за да дойда и да я видя преди да умре. Не... не искам да е сама.

– Добре – сериозно отвърна тя. После прибави: – Така... спал ли си с нея?

– Хм... – Майлс мъчително преглътна. – Това беше преди теб, Ели. – И след малко се почувства принуден да признае: – И после, от време на време. Съвсем рядко.

– Така си и знаех.

„Щом ще си причиняваме болка...“

– Ами... ти? Нямахте ли никой друг след моето заминаване?

– Не. Аз съм добро момиче. Виж, преди теб, беше друга Куин.

– Би трябвало да се подразбира, но за всеки случай... нали знаеш, че си свободна от всякакви лични задължения към мен?

– За да можеш да си свободен и ти ли? Това ли било? – Тя го докосна по лицето и се усмихна. – Нямам нужда да ме освобождаваш, любими. Аз мога да се освободя сама, когато реша.

– И винаги си ми харесвала заради това. – Майлс се поколеба. – Но дали можеш да решиш винаги, когато поискаш?

– Това е въпросът – тихо каза Куин. И след дълго мълчание добави:
– Надявам се да намериш своята лейди Воркосиган. Която и да е тя.

– И аз се надявам, Ели – въздъхна Майлс. – Но ме е страх от търсенето.

– Мързеливец – измърмори тя.

– И това е вярно. Ти беше мечтата на пияницата, Куин. Доста ме разглези, да знаеш.

– Трябва ли да се извинявам?

– Никога.

След последвалата дълга целувка Ели си пое дъх и попита:

– Докато продължаваш да търсиш, може ли от време на време да се виждаме?

– Навярно... Не знам. Ако случайно се озовем по едно и също време на една и съща планета. Вселената е голяма.

– Тогава защо все се натъквам на едни и същи хора?

Двамата се отдадоха на милувки – без цел, без бъдеще, без минало, просто миг от времето, в който бяха само Майлс и Ели. След това нещата тръгнаха много по-добре.

* * *

После тя прошепна в ухото му:

– Смяташ ли, че новата ти работа ще ти хареса също толкова, колкото аз харесвам моята?

– Започвам да си мисля така. Ти си готова, знам. Напоследък научих, че не бива прекалено дълго да оставяш без повишение способните си подчинени.

– А има ли за какво повече да се борим? Да се издигнеш от осми до първи ревизор, да речем?

– Това идва с годините служба. Като се замисля, аз съм най-младият от имперските ревизори. Но номерата са само за удобство. Не са свързани с по-висок или по-нисък ранг. Когато се срещат, ревизорите сядат в кръг. Всъщност много необичайно за строго йерархичния Бараар.

– Като рицарите от Кръглата маса – каза Куин.

Майлс се засмя.

– Не и ако ги видиш... – Той се поколеба. – Е, не знам. Рицарите от Кръглата маса постоянно са се състезавали за почести. Искам да кажа, нали затова Артур е трябвало да направи масата кръгла. Но повечето ревизори са... не мога да кажа, че не са амбициозни, нито че не да

постигнали много. Просто са надживели амбицията. Тези стари бараярски рицари са удивително равнодушни. С нетърпение очаквам да ги поопозная.

Ели прокара пръсти през тъмните си къдрици и се усмихна.

– В края на краищата започвам да си мисля, че ще си попаднеш точно на мястото.

– Някога случвало ли ти се е да се озовеш на непознато място и да се почувстваш у дома си? Нещо такова е. Много е... странно. Но в никакъв случай неприятно.

Тя го целуна по челото за благословия, тон целуна дланта ѝ за късмет.

– Е, щом искаш да си цивилен, бъди добър бюрократичен рицар. Направи така, че да се гордея с теб.

– Ще се постарая, Ели.

* * *

Завръщането на Майлс от Комар мина нормално. На другия ден официално щеше да покани приятели, реши той. Дъв, Делия и останалите от семейство Куделка. Но тази вечер седна в кухнята със своя гвардеец и Мама Кости. Готвачката беше малко изнервена – или защото бе нарушил ролята си, или защото бе навлязъл на нейна територия. Но Майлс ѝ разказа няколко вица и тя се смя до сълзи, и го удари с кухненската си кърпа, сякаш е някое от нейните момчета, което безкрайно развесели Пим. Ефрейтор Кости се отби след дежурството си, за да се нахрани и да поиграе с котенцата, които сега живееха или по-точно постоянно бягаха от кашона си край печката.

След късната вечеря Майлс слезе в избата и избра бутилка от найстарото и хубаво вино на дядо си. Когато я отвори, откри, че виното се е киснало. Въпреки това отпи малко заради символиката. После я изля в мивката в банята си и се върна за вино от много по-нова реколта, в която бе сигурен.

Този път избра кристална чаша и седна на невероятно удобния стол до прозореца, за да погледа танца на снежинките в задната градина. И вдигна тост към призрачното си отражение в стъклото. Това бе вече третата смърт на адмирал Нейсмит. Веднъж на Джаксън Хол, веднъж в кабинета на Илян и трети, последен, особено мъчителен път с подкупа на Лукас Хароче. Той се приготви за дълго самосъжаление, ала усети, че се радва да е в топлия стол. Преглътна неволната си усмивка и се зачуди дали най-после не губи ума си.

„Тъкмо обратното.“

Хароче не беше чудотворец. Дори не бе цирков факир. Той нямаше власт да му даде или да му отнеме Нейсмит, макар че Майлс потръпна, когато си помисли, че е оставало малко сам да се предаде в ръцете на генерала.

Нищо чудно, че се смееше. Не оплакваше смърт. Празнуваше избавление.

– Аз не съм мъртъв. Тук съм. – Той удивено докосна покритите си с белези гърди.

Чувстваше се странно сам. Вече не се състоеше от две половини. Лорд Воркосиган не беше заменил Нейсмит, просто двамата се бяха слинали в едно. „Тясно ли ви е там вътре?“

„Не особено.“

Хара Ксурик бе почти права. Животът не продължаваше. Животът започваше наново. И изобщо не беше такъв, какъвто очакваш. Усмивката му стана още по-широка. Започваше да го измъчва любопитство за бъдещето му.

КРАЙ

© 1996 Лоис Макмастър Бюджолд
© 2000 Крум Бъчваров, превод от английски

Lois McMaster Bujold
Memory, 1996

Сканиране и разпознаване: Мандор, 2000
Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1311>]